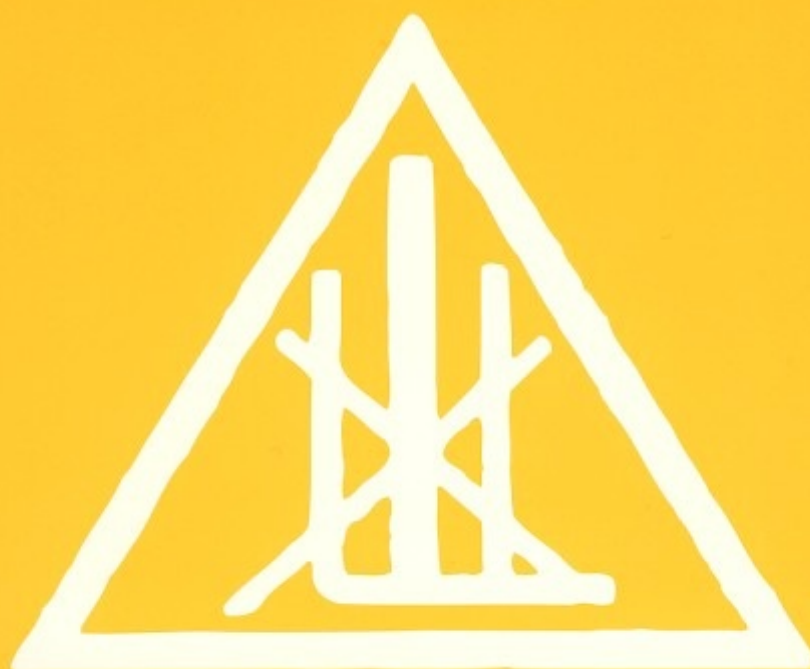

ALICE A. BAILEY

SJÆLEN

LIVETS KVALITET

Alice A. Bailey

Udkommet på dansk:

Nationernes Skæbne, 1982
En kompilation om seksualitet, 1988
Esoterisk Psykologi, bind I, 1989
Døden – det store eventyr (kompilation), 1990
Blændværk – et verdensproblem, 1991
Hierarkiets fremtræden, ashramernes eksternalisering, 1992
Esoterisk Psykologi, bind II, 1993
Kristi Tilsynekomst, 2. udgave, 1994
Undervisning i den nye tidsalder, 2. udgave, 1994
Herkules' arbejder, en astrologisk fortolkning, 1995
Fra intellekt til intuition, 1995
En afhandling om Kosmisk Ild, 1996
Telepati og det æteriske legeme, 2. udgave, 1996
Stof til eftertanke (kompilation), 1996
Den syvende stråle (kompilation), 1997
Breve om Okkult Meditation, 1997
Sjælen, livets kvalitet (kompilation), 1998
Sjælens lys, Patanjalis Yoga Sutraer, 1998
En afhandling om Hvid Magi, 2. udgave, 1998
Sindslidelser (kompilation), 1998
Strålerne og Indvielserne, 1998
Menneskehedens problemer, 1999
Discipelskab i den nye tidsalder, bind I, 1999
De syv stråler (kompilation), 1999
Indvielse, menneskelig og solar, 2. udgave, 2000
Karma og Dharma (kompilation), 2000
Reinkarnation (kompilation), 2001
Fra Betlehem til Golgata, Jesu indvielser, 2001
Tjeneste for menneskeheden (kompilation), 2002
Esoterisk Astrologi, 2. udgave, 2003
Discipelskab i den nye tidsalder, bind II, 2004
Esoterisk Healing, 2. udgave, 2007

Sjælen livets kvalitet

Uddrag af bøger af
Alice A. Bailey
og den tibetanske mester
Djwhal Khul

Udvalgt af en studerende

ESOTERISK CENTER FORLAG

Sjælen, livets kvalitet

Originaltitel: The Soul, The Quality of Life

Denne kompilation er uddrag af bøger af Alice A. Bailey
som Lucis Trust har Copyright på

© Copyright 1974 by Lucis Trust Ltd., Genève, London, New York

Dansk udgave © Esoterisk Center Forlag 1998

Trykt hos Narayana Press, Gylling

ISBN 87-88365-34-4

Oversættelsen er et gruppearbejde

www.shop-ecf.dk

info@shop-ecf.dk

Referencefortegnelse over bøger af Alice A. Bailey

Ref.

Eng. (Dansk) Titel

CF (KI)	A Treatise on Cosmic Fire (En afhandling om Kosmisk Ild)
DN (NS)	The Destiny of the Nations (Nationernes Skæbne)
DNA1	Discipleship in the New Age, Vol. I
DNA2	Discipleship in the New Age, Vol. II
ENA (UNT)	Education in the New Age (Undervisning i den nye tidsalder)
EXH (HF)	The Externalisation of the Hierarchy (Hierarkiets fremtræden)
GLA (BLV)	Glamour: A World Problem (Blændværk et verdensproblem)
IHS (IMS)	Initiation, Human and Solar (Indvielse, menneskelig og solar)
LOM (OM)	Letters on Occult Meditation (Breve om okkult meditation)
POH	The Problems of Humanity
RC (KT)	The Reappearance of The Christ (Kristi Tilsynkomst)
TEL (TEL)	Telepathy and the Etheric Vehicle (Telepati og det æteriske legeme)
WM (HM)	A Treatise on White Magic (En afhandling om Hvid Magi)
A Treatise on the Seven Rays (En afhandling om de syv stråler):	
EP1 (EP1)	Vol. I – Esoteric Psychology I (Esoterisk Psykologi I)
EP2 (EP2)	Vol. II – Esoteric Psychology II (Esoterisk Psykologi II)
EA (EA)	Vol. III – Esoteric Astrology (Esoterisk Astrologi)
EH (EH)	Vol. IV – Esoteric Healing (Esoterisk Healing)
RI	Vol. V – The Rays and the Initiations

Referencen står efter hvert uddrag af en bog, med henvisning til den engelske tekst, og den danske, hvis bogen er oversat.

(EA e.545; EA d.492) henviser til:

EA e.545 (Esoteric Astrology, engelsk side 545).
EA d.492 (Esoterisk Astrologi, dansk side 492).

Indhold

	Side
1. Indledning.	<u>13</u>
2. Ordenes begrænsning.	<u>13</u>
3. Kend dig selv.	<u>14</u>
4. Menneskets konstitution.	<u>15</u>
5. Menneskets natur.	<u>16</u>
6. Ånden.	<u>17</u>
7. Monaden.	<u>19</u>
8. Den åndelige triade.	<u>21</u>
9. Livsprincippet i mennesket.	<u>21</u>
10. Individualisering.	<u>22</u>
11. Sindet (manas).	<u>24</u>
12. De fem sanser og selvet.	<u>29</u>
13. Den universelle sjæl (anima mundi).	<u>32</u>
14. Sjælen.	<u>35</u>
(a) Nogle synonymmer for »sjælen«.	<u>38</u>
(b) Erkendelse af sjælen.	<u>39</u>
(c) Definition af sjælen.	<u>40</u>
(d) Den indre Kristus.	<u>45</u>
(e) Det æteriske legeme, symbolet for sjælen.	<u>47</u>
(f) Sjælens tilsynekomst og fremskridt.	<u>48</u>
(g) Nærværelsens engel.	<u>53</u>
15. Gruppensjælen.	<u>54</u>
16. Menneskehedens sjæl.	<u>56</u>
17. Det kausale legeme.	<u>60</u>
(a) Det kausale legemes natur.	<u>60</u>
(b) Bygning af det kausale legeme.	<u>63</u>
(c) Åndelig frigørelse.	<u>64</u>
18. Den egoiske lotus.	<u>68</u>
19. Det egoiske legemes evolution.	<u>72</u>
20. Fysisk død og sjælen.	<u>74</u>
21. Kremation og sjælens frigørelse.	<u>79</u>
22. Reinkarnation.	<u>80</u>
(a) Loven om genfødsel.	<u>82</u>

	(b) Udødelighed.....	<u>89</u>
	(c) Devachan.....	<u>93</u>
	(d) Egoets anvendelse af hylstre.....	<u>94</u>
	(e) Sjælens cykler.....	<u>96</u>
	(f) Sjælens alder.....	<u>97</u>
	(g) Vågnende sjæle.....	<u>98</u>
23.	Sjælens kendetegn.....	<u>100</u>
	(a) Inklusivitet.....	<u>101</u>
	(b) Kærlighed.....	<u>101</u>
	(c) Glæde og lykke.....	<u>105</u>
	(d) At dele.....	<u>108</u>
	(e) Ensomhed.....	<u>108</u>
	(f) Åndelig indifferens.....	<u>110</u>
	(g) Upersonlighed.....	<u>111</u>
	(h) Ubundethed.....	<u>112</u>
	(i) Frihed.....	<u>115</u>
	(j) Sindsro.....	<u>115</u>
	(k) Indre ro.....	<u>116</u>
	(l) Ansvarsbevidsthed.....	<u>119</u>
	(m) Visdom.....	<u>119</u>
	(n) Intuition.....	<u>120</u>
24.	Lys.....	<u>129</u>
	(a) Sjælens lys.....	<u>134</u>
	(b) Søgen efter lys.....	<u>137</u>
	(c) Lyset i hovedet.....	<u>139</u>
	(d) Lysets vej.....	<u>141</u>
	(e) Illumination (indre oplysning).....	<u>142</u>
25.	Bevidsthed.....	<u>145</u>
	(a) Udvidelse af bevidsthed.....	<u>146</u>
	(b) Egoisk bevidsthed.....	<u>152</u>
	(c) Selverkendelse.....	<u>154</u>
26.	Sjælens relationer.....	<u>156</u>
	(a) Sjælen og personligheden.....	<u>156</u>
	(b) Egoet og mestrene.....	<u>158</u>
	(c) Sjælen og mesterens ashram.....	<u>161</u>
	(d) Sjælen og Hierarkiet.....	<u>164</u>
	(e) Sjælen og den guddommelige vilje.....	<u>165</u>
	(f) Sjælen og strålerne.....	<u>165</u>

(g)	Sjælen og esoteriske studier.	<u>167</u>
(h)	Sjælen og andre egoer.	<u>169</u>
(i)	Egoet og omgivelserne.	<u>170</u>
(j)	Sjælen og sundhed.	<u>171</u>
(k)	Sjælen og healing.	<u>172</u>
(l)	Egoet og mørkets kræfter.	<u>175</u>
(m)	Sjælen og tjeneste.	<u>176</u>
(n)	Sjælen og den fremskredne alder.	<u>181</u>
(o)	Sjælen og anvendelse af magtord.	<u>182</u>
27.	Det formbyggende princip.	<u>184</u>
28.	Egoisk livshensigt.	<u>185</u>
29.	Mystisk perception eller opfattelse.	<u>188</u>
30.	Mystikeren og okkultisten.	<u>189</u>
31.	»Fortabte sjæle«.	<u>190</u>
32.	Skoling af legemeerne til tjeneste for sjælen.	<u>191</u>
	(a) Træning af det fysiske legeme.	<u>195</u>
	(b) Skoling af det æteriske legeme.	<u>196</u>
	(c) Skoling af det emotionelle legeme.	<u>196</u>
	(d) Skoling af det mentale legeme.	<u>198</u>
33.	Egoet og centrene.	<u>202</u>
34.	Koordinering af egoet med personligheden.	<u>206</u>
35.	Integration.	<u>211</u>
36.	Enhedsskabelse – resultatet af indvielse.	<u>215</u>
37.	Åndelig udvikling.	<u>216</u>
	(a) Mennesket.	<u>218</u>
	(b) At betræde den knivskarpe vej.	<u>220</u>
	(c) Udviklingen af mennesket.	<u>222</u>
	(d) Krisepunkter i livet.	<u>229</u>
	(e) Perioder med fremskridt.	<u>230</u>
	(f) At lære af erfaring.	<u>231</u>
38.	Discipelskab.	<u>233</u>
39.	Disciplens dobbelte liv.	<u>237</u>
40.	Den hvide magiker.	<u>240</u>
41.	Sjælens skabende natur.	<u>242</u>
42.	Den rytmiske natur af sjælens impulser.	<u>246</u>
43.	Vision.	<u>248</u>
44.	Sjælens øje.	<u>250</u>
45.	Det tredje øje.	<u>254</u>

46.	Impression og indtryk.....	<u>256</u>
	(a) Telepati.....	<u>257</u>
	(b) Sensitivitet over for impression og indtryk. . . .	<u>261</u>
	(c) Registrering af impression og indtryk.	<u>267</u>
	(d) Inspiration.	<u>269</u>
47.	Den indre stemme.	<u>270</u>
48.	Lydighed over for sjælen.	<u>272</u>
49.	Tillid til sjælen.	<u>274</u>
50.	Vejledt af sjælen.	<u>274</u>
51.	»Regnskyyen af ting, der kan vides«.	<u>275</u>
52.	Esoterisk sans.	<u>277</u>
53.	Blændværk og illusion.	<u>278</u>
54.	Modsætningernes par.	<u>282</u>
55.	Tærskelens vogter.	<u>283</u>
56.	Sjælen og psykiske evner.	<u>287</u>
57.	Sutratmaen.	<u>287</u>
58.	Antahkaranaen.	<u>289</u>
59.	Meditation.	<u>303</u>
	(a) Meditation fremmer koordination.	<u>309</u>
	(b) Faren for at sygne hen.	<u>313</u>
	(c) Meditation betinget af den egoiske stråle.	<u>313</u>
	(d) Selvet er ild.	<u>315</u>
60.	Egoet og indvielserne.	<u>316</u>
	(a) Udvidelse af bevidsthed og indvielse.	<u>317</u>
	(b) Den første indvielse.	<u>321</u>
	(c) Den anden indvielse.	<u>321</u>
	(d) Den tredje indvielse.	<u>323</u>
	(e) Eliminering af tankeformen »personlighed«. . .	<u>324</u>
	(f) Den fjerde indvielse.	<u>328</u>
61.	Åbenbaringen af »nærværelsen«.	<u>330</u>
62.	Sjælens rige.	<u>335</u>
63.	Afslutning.	<u>340</u>

Uddrag af Tibetanerens erklæring

Det er tilstrækkeligt at sige, at jeg er en tibetansk discipel af en bestemt grad, og det siger jer kun lidt, for alle – fra den mest beskedne aspirant op til og hinsides Kristus selv – er disciple. Jeg lever ved Tibets grænse og i et fysisk legeme ligesom alle andre mennesker. Undertiden, når mine øvrige pligter tillader det, leder jeg (eksoterisk set) en stor gruppe tibetanske lamaer. Dette er årsag til det forlydende, at jeg er abbed for dette særlige lamakloster. De, der er forbundet med mig i Hierarkiets arbejde (og alle sande disciple deltager i dette arbejde), kender mig under et andet navn og embede. A.A.B. ved hvem jeg er, og kender to af mine navne.

Jeg er en af jeres brødre, som er vandret et lille stykke længere ad vejen end den almindelige studerende, og som derfor har påtaget sig et større ansvar. Jeg har stridt og kæmpet mig frem til mere lys end det, aspiranter kender, som læser disse linjer, og derfor må jeg nødvendigvis virke som overbringer af lyset. Efter lærernes opfattelse er jeg ikke en gammel mand, og dog er jeg heller ikke ung og uerfaren. Mit arbejde er at undervise og udbrede kendskabet til den urgamle visdom, hvor som helst jeg finder genklang, og det har jeg gjort i mange år. Jeg søger også at være til støtte for mestrene M. og K.H., når som helst lejlighed gives, for i lang tid har jeg været forbundet med dem og tilknyttet deres arbejde. I det ovennævnte har jeg meddelt jer meget, men intet som kunne give anledning til den tåbelige tilbedelse og blinde lydighed, som følelsesfulde aspiranter udviser over for den guru og mester, de endnu er ude af stand til at kontakte. Ej heller vil de få den ønskede kontakt, før de har forvandlet deres emotionelle tilbedelse til uselvvisk tjeneste for menneskeheden – ikke for mesteren.

De bøger, jeg har skrevet, er sendt ud uden krav på anerkendelse. De kan være korrekte, sande og nyttige eller ikke; det er jer, der skal efterprøve deres sandhed gennem praktisk anvendelse og opøvelse af intuition. Hverken jeg eller A.A.B. er det mindste interesseret i at få dem erklæret for inspirerede skrifter,

eller at nogen (med tilbageholdt åndedræt) skal omtale dem som et af mestrenes værker. Hvis de fremlægger sandheden på en sådan måde, at den naturligt viderefører den lære, der allerede er givet til verden, og hvis den information, der gives, kan løfte den åndelige stræben og viljen til at tjene fra det emotionelle plan, op til det mentale (det plan hvor mestrene *kan* findes), vil formålet med dem være nået. Hvis den undervisning, der gives, finder genklang i de oplyste åndsarbejdere i verden og fremkalder glimt af intuition, lad da læren blive accepteret; men ellers ikke. Hvis disse udsagn kan bekræftes eller anses for sande ifølge loven om overensstemmelse, er det godt og rigtigt. Men skulle det ikke være tilfældet, da bør den studerende ikke acceptere det, der siges.

August 1934

1

Indledning

(1) Vi har her fået meget at tænke på, at grunde og meditere over. Lad os søge efter den gyldne tråd, der i vågnende bevidsthed vil føre os ind i vor egen sjæls skatkammer og dér lære os at blive ét med alt, hvad der ånder, at fornemme visionen om helheden, så langt vi kan, og at arbejde i samklang med Guds Plan, så vidt som den er blevet åbenbaret for os af dem, der ved. (EP2 e.242-243; EP2 d.240).

(2) Intet under himlen kan standse den menneskelige sjæl på dens lange pilgrimsfærd fra mørke til lys, fra det uvirkelige til det virkelige, fra død til udødelighed og fra uvidenhed til visdom. ... Intet kan holde menneskeånden tilbage fra Gud. (RC e.159; KT d.152), (POH e.124).

2

Ordnes begrænsning

Ord kan ikke udtrykke, og sproget er mere en hindring end en hjælp til det mål, jeg har for øje. Den menneskelige tanke trænger nu ind i et område, for hvilket der endnu ikke eksisterer en egentlig sprogform, for vi har endnu ingen passende begreber, og ordsymboler betyder kun lidt. Akkurat som opdagelsen af bilen og radioen har nødvendiggjort helt nye begreber, udtryk, substantiver og verber, således vil i de kommende år opdagelsen af sjælens eksistens nødvendiggøre et nyt sprog. Det er vel indlysende, at et menneske fra den viktorianske tid, om han lyttede til den tekniske jargon, der anvendes i et moderne radio- eller autoværksted, ville være helt forvirret. På samme måde er vor tids psykolog meget ofte forvirret og forstår ikke, hvad vi prøver at formidle, fordi det nye sprog endnu ikke er udviklet, og de kendte begreber er utilstrækkelige. Jeg kan derfor ikke gøre andet end at anvende de begreber, der forekommer mig at være bedst egnede, omend jeg ved, at det ikke lykkes mig at udtrykke den virkelige betydning af mine ideer, og I følgerig

kun opnår en ufuldstændig forståelse af og forestilling om de begreber, jeg forsøger at forklare. (EP2 e.425; EP2 d.408-409).

3 Kend dig selv

(1) Først når mennesket forstår sig selv, kan han komme til forståelse af den helhed, som vi kalder Gud. Dette er en forslidt sandhed og en okkult talemåde, men når den efterleves, fører den til en åbenbaring, som gør den i øjeblikket »ukendte Gud« til en erkendt realitet. (WM e.29; HM d.45).

(2) Det åndelige menneske, som både har levet i verden og studeret okkultisme, er nået til den konklusion, at der bag alle de årsager, det hidtil har beskæftiget sig med, ligger EN ENKELT ÅRSAG, og denne årsagsmæssige enhed bliver målet for dets søgen. Den er mysteriet bag alle mysterier. Den er hemmeligheden, som alt, hvad der hidtil har været kendt og opfattet, blot er sløret for. Den er kernen i det ukendte, som skjuler hensigten med og nøglen til alt, hvad der FINDES, og denne nøgle lægges kun i hænderne på de ophøjede væsener, der har arbejdet sig gennem livets mangfoldige forgreninger og nu helt konkret oplever sig selv som atma eller ånden, ægte og uforfalskede gnister i den ene store flamme.

Tre gange lyder råbet til alle pilgrimme på livets vej. Først: »Kend dig selv«. Det er det første store påbud, som det tager lang tid at efterleve. Så følger: »Kend selvet«, og når det er realiseret, kender mennesket ikke blot sig selv, men alle selv. Universets sjæl er ikke længere en forseglede bog for det, men en bog hvor de 7 segl er brudt. Og endelig, når mennesket er en adept, lyder råbet: »Kend den ene«. Da klinger følgende ord i adeptsens ører: »Søg det, der er den ansvarlige årsag, og når du kender sjælen og dens udtryk, form, søg da DET sjælen åbenbarer«. (CF e.1237-1240; KI d.1132).

(3) Gennem streng selvdisciplin opnår I til sidst fuldkommenhed. For disciplen er intet arbejde for ubetydeligt, for det er ved at holde orden på de små ting i livet, at målet til sidst bliver nået. Disciplens liv bliver ikke lettere, efterhånden som

han nærmer sig porten, for hans opmærksomhed må hele tiden være koncentreret, hans handlinger må altid være de rette uden hensyn til resultater, og han må hele tiden ned til mindste detalje brydes med legerne for at få dem under kontrol. Kun gennem en fuldstændig forståelse af aksiomet: »Kend dig selv«, vil mennesket opnå den indsigt, der sætter ham i stand til at anvende loven og kende systemets indre funktion fra centrum og ud til periferien. At kæmpe, stræbe, disciplinere sig og tjene med glæde, uden anden belønning end misforståelse og skældsord fra *medløbere* – dette er disciplens rolle. (LOM e.310; OM d.293-294).

4 Menneskets konstitution

Når man betragter menneskets konstitution, således som den fremgår af de følgende sider, er den principielt af trefoldig natur:

I. *Monaden eller ren ånd, Faderen i Himmelen*

Dette aspekt genspejler guddommens tre aspekter:

1. Vilje eller magt. Faderen
2. Kærlighed-visdom. Sønnen
3. Aktiv intelligens. Helligånden

og det er først ved de endelige indvielser, at mennesket opnår kontakt hermed, når det nærmer sig rejsens ende og er fuldkommengjort. Monaden afspejler sig igen i:

II. *Egoet, det højere selv eller individualiteten*

Dette aspekt er potentielt:

1. Åndelig vilje. Atma
2. Intuition. Buddhi, Kærlighed-visdom,
Kristus-princippet
3. Den højere eller abstrakte tænkeevne. Højere manas

Egoet begynder at gøre sin magt gældende hos fremskredne mennesker og med tiltagende styrke på prøvestadiets vej, indtil den tredje indvielse, hvor kontrollen over det lavere selv er gjort fuldkommen ved hjælp af det

højere, og det højere aspekt begynder at gøre sin energi mærkbar. Egoet afspejler sig i:

III. *Personligheden eller det lavere selv, mennesket på det fysiske plan*
Dette aspekt er også trefoldigt:

1. Et mentallegeme. Lavere manas
2. Et emotionelt legeme. Det astrale legeme
3. Et fysisk legeme. Det tætte fysiske og æteriske legeme

Hensigten med evolution er derfor at bringe mennesket til en erkendelse af det egoiske aspekt og at bringe den lavere natur under dets herredømme. (IHS e.xv; IMS d.15).

5 Menneskets natur

Når den offentlige mening, blot overfladisk, har opfattet de følgende kortfattede faktorer, vil skoleuddannelsens udvikling, den politiske videnskabs målsætning og målet for økonomiske og sociale bestræbelser tage en ny og bedre retning. Disse faktorer kan opsummeres med følgende postulater:

1. Mennesket er *i sin essens* guddommeligt. Det er blevet sagt i alle tidsaldre, men er endnu en smuk teori eller en trosforestilling og ikke et videnskabeligt bevist faktum eller almindeligt anerkendt.
2. Mennesket er i virkeligheden en del af det universelle tanke-sind eller verdenssjælen og tager som sådan del i denne sjæls instinkter og kvaliteter, som de manifesterer sig i menneskeslægten. Derfor er enhed kun mulig på tankens plan. Hvis dette er sandt, må det resultere i en tendens til i den fysiske hjerne at udvikle en bevidst opfattelse af gruppetilhørsforholdet på mentalplanet, en bevidst erkendelse af grupperelationer, -idealer og -mål, og en bevidst manifestation af den bevidsthedskontinuitet, som er evolutionens mål på dette tidspunkt. Derudover vil det fremkalde en overførsel af racebevidstheden fra det fysiske til det mentale plan og dermed en løsning af alle nuværende problemer gennem

»viden, kærlighed og offer«. Det vil befri os for de nuværende fysiske forstyrrelser. Det vil føre til en uddannelse af offentligheden med hensyn til menneskets natur og udviklingen af dets latente evner – evner som vil befri det for dets nuværende begrænsninger, og som vil fremkalde en kollektiv afvisning af de nuværende forhold. Når mennesker overalt opfatter sig selv og hinanden som guddommelige selvbevidste enheder, der primært virker i kausallegemet og kun bruger de 3 lavere redskaber som midler til kontakt med de 3 lavere planer, vil vi få en regering, politik, økonomi og social orden, som hviler på et sundt, fornuftigt og guddommeligt grundlag.

3. Mennesket er i sin lavere natur, og i sine 3 redskaber, en samling mindre liv, som er afhængige af det med hensyn til deres gruppenatur, aktivitetsform og kollektive respons, og som senere – på grundlag af solherrens energi eller aktivitet – vil udvikle sig og selv nå menneskestadiet.

Når disse tre faktorer bliver forstået, da og først da vil vi få en rigtig og rimelig opfattelse af menneskets natur. (CF e.809-811; KI d.748-750).

6 Ånden

(1) Åndens natur kan kun gøres forståelig for indviede af højere grader, dvs. de der (gennem virkningerne af 3. indvielse) er kommet i bevidst kontakt med deres »Fader i himlen«, monaden. Mennesker, som studerer den esoteriske lære, disciple og indviede af lavere grader, udvikler kontakt med sjælen, eller det 2. aspekt, og først når denne kontakt er fast etableret, kan de opfatte det højere begreb. (CF e.1229; KI d.1123).

(2) Målet for mennesket er at blive bevidst om sjælens natur, det medium åndsaspektet altid virker gennem. Mere er det ikke muligt for det at gøre. Når det har lært at fungere som sjælen, uafhængig af de 3 verdener, bliver mennesket en bevidst, integ-

reret og aktiv del af denne sjæl, der gennemtrænger og præger alt, hvad der er manifesteret. Da og først da bliver selve åndens rene lys synligt for det i form af en direkte opfattelse af juvelen, som skjuler sig i hjertet af dets eget væsen, og da bliver det også opmærksom på den større juvel, der skjuler sig i solmanifestationens hjerte. Og selv på dette fremskredne stadium er alt, hvad det kan opfatte, kontakte og visualisere, lyset fra juvelen og den stråleglans, som skjuler den indre pragt. ...

Derfor er det unødvendigt for os at studere og beskæftige os med det, den højtindviede kun vagt fornemmer. Det ville være forgæves at prøve at finde betegnelser for det, der skjuler sig bag alle idéer og tanker, når vi ikke engang forstår selve tanken, og forståelsesmekanismen ikke er færdigudviklet. Mennesket – som selv er en stor og speciel idé – kender ikke karakteren af det, det prøver at udtrykke.

Alt, hvad vi kan gøre, er at prøve at forstå det faktum, at der FINDES NOGET, som endnu ikke kan defineres, og at der er et centralt liv, som gennemtrænger og beliver sjælen, og som søger at bruge den form, sjælen udtrykker sig gennem. Det gælder alle sjæles former: menneskelige, undermenneskelige, planetariske og solare. (CF e.1231-1232; KI d.1124-1126).

(3) Alt, som tager sigte mod at højne menneskehedens stade på ethvert manifestationsplan, er religiøst arbejde og har et åndeligt mål, for stof er blot ånd på det laveste plan, og ånd – siges der – er blot stof på det højeste. Alt er ånd, og disse differentieringer er kun et produkt af den begrænsede tænkning. Derfor udgør alle Guds arbejdere og alle kendere af Gud – uanset om de befinder sig i eller uden for et kødeligt legeme, og uanset hvilket som helst område af den guddommelige manifestation de arbejder inden for – en del af det planetariske Hierarki og er integrerede enheder i den store skare af vidner, som er »tilskuere og iagttagere«. De besidder evnen til åndelig indsigt eller perception såvel som til objektiv eller fysisk klarsyn. (WM e.56; HM d.72).

(4) Ordet »åndelig« refererer ikke til såkaldt religiøse spørgsmål. Alt, hvad der driver det menneskelige væsen fremad

mod en eller anden form for udvikling – fysisk, følelsesmæssig, mental, intuitiv eller social – er, hvis den er udtryk for en højere kvalitet end menneskets nuværende stade, essentielt åndelig af natur og et tegn på, at det indre guddommelige væsen er levende. Menneskets ånd er udødelig, den eksisterer evigt, og progressivt, skridt for skridt og fra stadium til stadium på evolutionens vej, udfolder den uafbrudt og gradvist de guddommelige attributter og aspekter. (ENA e.1; UNT d.17).

7 Monaden

(1) *Monade*: Den Ene. Den trefoldige ånd på sit eget plan. I okkultismen betyder det ofte den forenede triade – atma, budhi, manas; åndelig vilje, intuition og højere tænkeevne, eller den udødelige del af mennesket, som reinkarnerer i de lavere riger og udvikles gradvis igennem disse riger til mennesket og derfra til det endelige mål. (IHS e.221-222; IMS d.226).

(2) *Atma*: Den universelle ånd; den guddommelige monade; det syvende princip; nævnt således i menneskets syvfoldige konstitution. (IHS e.216; IMS d.221).

(3) Ligesom det ikke er muligt for det fysiske redskab på det fysiske plan at udtrykke egoets eller det højere selvs fulde udvikling, er det heller ikke muligt selv for egoet helt at fornemme og udtrykke åndens natur. Derfor er det også fuldkommen umuligt for den menneskelige bevidsthed at vurdere åndens eller monadens liv. (CF e.50; KI d.76).

(4) Monadens evolution er langt mere kompliceret, end det fremgår af de bøger, som hidtil er givet til offentligheden. I disse bøger er bevidsthedens udvikling og dens bevægelse gennem naturriggerne de punkter, man har koncentreret sig om. Men der har været tidligere cykler, som det først bliver muligt at forstå, efterhånden som de planetariske logos historie og evolution afsløres. Monaderne er dele af Planetlogos' manifestationslegeme, celler i det større redskab og derfor belivet af hans liv, far-

vet af hans natur og kendetegnet ved hans egenskaber. Dette vil altså føre en monades historie tilbage til tidligere kalpaer. Men det er ikke muligt at afsløre denne historie, og det ville heller ikke tjene noget formål at gøre det. Så når vi vil kende selvets sande natur nøjagtigt, må vi nøjes med at antyde forholdet, fordi det kun kan behandles i generelle vendinger. ...

Monadens cykler, om end i miniaturemålestok, svarer til det ene livs cykler – det liv som gennemtrænger og beliver alle mindre liv. Nogle af disse cykler dækker tidsperioder, der er så umådelige og ligger så langt tilbage i tiden, at deres historie kun kan meddeles de forskende adepter ved hjælp af lyde og symboler. Udviklingens detaljer fortaber sig i andre kalpaers nat, og alt, hvad der kan ses, er *resultaterne*. Vi må acceptere, at årsagen findes, men at den er uforklarlig for os, indtil vi har taget de højere indvielser. (CF e.1087-1089; KI d.994-995).

(5) Grupper af monader inkarnerer i henhold til, hvilket center i et planetsystems himmelske menneske, eller hvilket af Sollogos' centre, som bliver belivet eller er cyklisk aktivt. (CF e.1090; KI d.996).

(6) Monadens kilde til lys, ikke kun for den menneskelige familie, men den er også modtager af lys fra den trefoldige sol. Monadens linse, hvorigennem lyset fra Sollogos kan strømme til den planetariske Logos. I dette lys bevares og fastholdes vedvarende den planetariske Logos' vision, hensigt, vilje og skabende intention. (DNA2 e.400).

(7) I de tidlige stadier på evolutionens vej, er (monaden) kilde til den eksspiration eller udånding, hvorved sjælen blev til på det fysiske plan; på Vejen tilbage ... er monaden kilde til indånding eller inspiration. (EP2 e.322; EP2 d.313).

8 Den åndelige triade

(1) *Triade*: Det åndelige menneske; monadens udtryk. Det er den fremspirende ånd, som indeholder guddommelighedens latente muligheder. Disse muligheder vil udfolde sig, medens udviklingen skrider frem. Denne triade danner det individualiserede eller adskilte selv eller ego. (IHS e.225; IMS d.228).

(2) (Triaden) er atma-buddhi-manas, det ydre udtryk for monaden, ligesom personligheden er det ydre udtryk for egoet. Monaden udtrykker sig gennem triaden og danner i sit laveste eller 3. aspekt det egoiske eller kausale legeme, det spæde eller spirende ego. På samme måde udtrykker egoet sig gennem det trefoldige lavere menneske, det mentale, emotionelle og æteriske legeme (afspejlingen af den højere triade), og disse fremkalder så igen den faste fysiske manifestation. (CF e.69; KI d.93).

9 Livsprincippet i mennesket

Dette livsprincip i mennesket (ånd, sjæl og legeme) ytrer sig på en trefoldig måde:

1. Som den styrende vilje, hensigt og grundlæggende drivkraft. Dette er den dynamiske energi, som bevirker, at væsenet fungerer, som bringer ham ind i eksistens, som fastsætter hans livsudtryk, som bærer ham igennem årene i længere eller kortere tid, og som trækker sig tilbage ved slutningen af livsforløbet. Dette er *menneskets ånd*, der manifesterer sig som viljen til at leve, at være, at handle, at stræbe og at udvikles. I sit laveste aspekt virker den gennem det mentale legeme eller den mentale natur, og i forbindelse med det faste fysiske legeme gør den sig mærkbar gennem hjernen.
2. Som den sammenholdende kraft. Det er denne betydningsfulde essentielle kvalitet, som gør, at alle mennesker er for-

- skellige, og som skaber den komplekse manifestation af sindsstemninger, begær, kvaliteter, komplekser, hæmninger, følelser og karakteregenskaber, som udgør et menneskes særegne psykologi. Dette er et resultat af vekselvirkningen mellem det åndelige aspekt eller energiaspektet og materielle legemsnaturen. Dette er det karakteristiske subjektive menneske, hans præg eller individuelle tone; det er denne kraft, der bestemmer vibrationshastigheden af hans legemes aktivitet, som frembringer hans specielle formtype, og som er ansvarlig for tilstanden i og beskaffenheden af hans organer, hans kirtler og hans ydre aspekt. Det er *sjælen*, som i sit laveste aspekt virker gennem den emotionelle eller astrale natur, og i forbindelse med det faste fysiske gennem hjertet.
3. Som aktiviteten af de atomer og celler, som *det fysiske legeme* er opbygget af. Det er helheden af disse små liv, som de menneskelige organer er sammensat af, der udgør hele mennesket. De har deres eget liv og en bevidsthed, som er absolut individuel og erkendt. Dette aspekt af livsprincippet virker gennem det æteriske eller vitale legeme, og i forbindelse med den håndgribelige forms faste mekanisme gennem milten. (WM e.452-453; HM d.463-464).

10 Individualisering

(1) Tilbage i historiens tågede fortid kom den første store tilnærmelse (antydte symbolsk i verdens bibler), da Gud rettede opmærksomheden mod mennesket og noget skete – på grund af Gud skaberens, den transcendent Guds initiativ og vilje, hvormed urtidens menneske blev påvirket, og »blev en *levende sjæl*«. Efterhånden som et tvingende pres hen imod et ikke-defineret og ikke-realiseret mål gjorde sig gældende i de begyndende længsler hos det ikke-tænkende menneske (bogstaveligt talt ikke-tænkende på dette stadium), fremkaldte det en respons fra guddommen. Gud nærmede sig mennesket og mennesket fik tilført liv og energi som, efterhånden, ville sætte ham i stand til at erkende sig som en Guds søn, og for til sidst fuldkomment

at udtrykke dette sønlige forhold. Denne tilnærmelse markerede tilsynekomsten af tænkeevnen i mennesket. I mennesket blev indpodet den embryoniske evne til at tænke, til at ræsonnere og til at *vide*. Guds universelle sind blev genspejlet i menneskets lille sind. (POH e.149-150)

(2) Hvad er *individualisering*, set ud fra menneskets psykologiske udfoldelse? Den er fokuseringen af sjælens laveste aspekt, den skabende intelligens' aspekt, således at det kan udtrykke sig gennem formnaturen. Til sidst vil det blive det første aspekt af det guddommelige, der på denne måde kommer til udtryk. Det er solenglens specifikke kvalitet, der træder i manifestation, idet denne engel tilegner sig et hylster eller hylstre, hvorigennem den træder synligt frem. Det er den første påtvinding af en energi, der anvendes og ledes mod den tredobbelte kraftkoncentration, som vi kalder menneskets formnatur. Det individuelle menneske på vej til fuld koordinering og udfoldelse fremstår på livets scene. Den entitet, der er sig selv bevidst, fremstår i fysisk inkarnation, skuespilleren kommer til syne under indlæring af sin rolle; han debuterer og forbereder sig på den dag, hvor personligheden som helhed gør sig gældende. Sjælen fremstår i den tætte form og på laveste plan. Selvet begynder den del af sin vej, der udtrykker sig gennem selviskhed, som til sidst fører til yderste uselviskhed. Det enkelte individ begynder at forberede sig på gruppeerkendelse. En gud vandrer på jorden, tilsløret af den kødelige form, begærnaturen og det omskiftelige sind. Han er midlertidigt et bytte for sansernes illusion og begavet med en mentalitet, der til at begynde med hindrer og begrænser, men som til sidst frigør og befrier.

... Individualisering kan helt enkelt defineres som den proces, hvorved livsformer i det fjerde naturrige når frem til:

1. Bevidst individualitet ved at opleve sansernes liv.
 2. Bekræftelse af individualitet ved at anvende skelneevnen.
 3. Det endelige offer af denne individualitet for gruppen.
- (EP2 e.9-10; EP2 d.20-21).

11 Sindet (manas)

(1) *Manas eller det manasiske princip*: Bogstaveligt betyder det tænkeevnen, den mentale evne; det, der adskiller mennesket fra det rent dyriske. Det er det individualiserende princip; det, som gør det muligt for mennesket at erkende, at han eksisterer, føler og ved. Inden for nogle retninger deler man begrebet i to, den højere og abstrakte tænkeevne og den lavere eller konkrete tænkeevne. (IHS e.220; IMS d.225).

(2) *Femte princip*: Tænkeevnens princip. Den evne hos mennesket, som er det intelligente, tænkende princip, og som adskiller mennesket fra dyret. (IHS e.218; IMS d.222-223).

(3) *Tankesindets ild eller gnist* ... viser sig som den intelligente vilje, der forbinder monaden eller ånden med dens laveste kontaktpunkt, personligheden, som virker gennem et fysisk redskab.

Den viser sig også, om end ufuldkomment, som den livgivende faktor i de tankeformer, der frembringes af tænkeren. Endnu er det kun forholdsvis få tankeformer, som kan siges at blive bygget af bevidsthedscentret, tænkeren, egoet. Det er kun få mennesker, som i deres fysiske hjerne er i så nær kontakt med deres højere selv eller ego, at de kan samle stoffet på mentalplanet til en form, der virkelig udtrykker egoets tanker, hensigter eller ønsker. (CF e.46; KI d.72).

(4) Den studerende kan til en vis grad forstå den manasiske egenskab, hvis han opfatter den som et væsens intelligente vilje, aktive hensigt og faste idé, et væsen der fremkalder eksistens, bruger form og afvikler virkninger af årsager ved at udvælge stof, indbygge det i form og drive alle enheder i sin indflydelsessfære til at opfylde den faste hensigt. Mennesket er tankesindets kilde og den latente manasiske impuls for sine redskabers stof. Det samme gælder et himmelsk menneske med sin større indflydelsessfære og Sollogos. De skelnede og formede på den måde deres afgrænsning, de har en hensigt med hver inkarnation, de følger aktivt deres kurs, arbejder intelligent på at nå visse mål og er på den måde oprindelsen til manas i deres sfære. De er intelligensens belivende ild i deres system,

de individualiserer gennem netop det manasiske princip og udvider gradvis denne selvrealisering, indtil den omfatter det større væsens afgrænsning, det væsen gennem hvem det 5. princip kommer til dem. De tager indvielse og gør sig i sidste instans fri af form. ...

Manas er i virkeligheden den aktive vilje hos et væsen, der realiserer sig selv gennem alle de mindre liv, som indgår i dets afgrænsning eller indflydelsessfære. Derfor udtrykker mennesket på denne kæde blot en planetlogos' hensigt og aktive vilje, den planetlogos i hvis legeme det er en celle eller et mindre liv. (CF e.354-355; KI d.352-353).

(5) *Skelneevne*: ... Alle studerende kender tankesindets skelneevne og dømmekraft. Alle kender den egenskab, som sætter mennesket i stand til at skelne intelligent mellem selvet og ikke-selvet. Men hvad, vi er tilbøjelige til at glemme, er, at denne egenskab findes på alle planer og derfor manifesterer sig på tre måder:

For det første som sondringen mellem jeg-bevidstheden og det, der opfattes i den ydre verden. Det er evnen til at skelne mellem sig selv og alle andre eksisterende former. Den er almindelig udviklet og har nået et temmelig højt evolutionstrin.

For det andet som sondringen mellem egoet og personligheden. Det snævrer begrebet ind til menneskets egen bevidsthedsfære og sætter det i stand til at skelne mellem sit subjektive selv, eller sin sjæl, og de legemer, der rummer sjælen. Den evne er på ingen måde lige så udbredt. De fleste mennesker skelner endnu ikke nøjagtigt mellem sig selv som TÆNKEREN, der findes i tid og rum, og det flygtige og forbigående redskab, de tænker med. Den virkelige erkendelse og videnskabelige forståelse af denne dualitet ses hos mystikerne, racens fremskredne tænkere, bevidste aspiranter og de, der nærmer sig indvielsesporten.

For det tredje som sondringen mellem sjæl og ånd, eller menneskets erkendelse af at det ikke alene kan sige: »Jeg er«, ikke alene kan erkende at »jeg er den«, men nå frem til en endnu dybere erkendelse og sige: »Jeg er den, jeg er!«

I alle disse udvidelser og erkendelser bruges manas' skelneevne. ...

I store træk kan det (i relation til mennesket) siges, at:

»Jeg er« refererer til *personlighedens* bevidsthed på de 3 lavere planer, eller alt hvad der betragtes som lavere end kausalleget. Det vedrører et menneskes opfattelse af sin plads på *kloden* i en kæde.

»Jeg er den« refererer til dets *egoiske* bevidsthed og triadens planer. Det vedrører et menneskes opfattelse af sin plads i *kæden* og forholdet til den gruppe, det er en del af.

»Jeg er den, jeg er« refererer til et menneskes *monadiske* bevidsthed og dets forhold til tilbagetrækningsplanerne. Det vedrører dets opfattelse af sin position i *planetsystemet*. (CF e.418-420; KI d.408-409).

(6) I vor planetariske udvikling ligger vægten med hensyn til hele den evolutionære proces på SINDET og på de forskellige mentale aspekter af sindet – intelligens, mental perception eller opfattelse, sindets søn, det lavere sind, det abstrakte sind, sindet som vilje, det universelle sind. De tre, som er af største betydning, og som danner en esoterisk triangel, kræver at blive forbundet i en vital indbyrdes relation. De er sindets søn, det abstrakte sind og det universelle sind. Når de er fuldstændigt forbundet og aktive, er de de faktorer, som igangsætter og styrer det guddommelige formål og nedtrapper det til den form, der kaldes den hierarkiske plan, ud fra hvilken vi kan handle. Kun når den indviede gennem monadisk kontakt er kommet i berøring med det universelle sind, kan han opfatte formålet; dette involverer også udviklingen af det abstrakte sind samt den rest af mental perception, som sindets søn (sjælen) har efterladt ham; gennem hele denne udvikling kan han slutte sig til den gruppe, som formulerer Planen. Vi beskæftiger os her med højst vanskelige og komplicerede forhold, som vedrører den indviedes bevidsthed, og for hvilke vi endnu ikke har den rigtige terminologi. De almindelige aspiranter har heller ingen forestilling om den bevidsthed eller reaktion på kontakt hos dem, der er nået hinsides den tredje indvielse. Disse begrænsninger hos almindelige studerende må vi bestandig huske på. ...

Den overfladiske og intetsigende talemåde (hos visse skribenter og tænkere) om den kosmiske bevidsthed og deres raske anvendelse af udtryk som »stille ind på det uendelige« eller

»tappe det universelle sind« tjener kun til at vise, hvor lidt de i virkeligheden ved om respons og reaktion hos høje indviede eller hos dem på det hierarkiske livs højeste niveauer. (TEL e.71-72; TEL d.72-73).

(7) I esoterisk filosofi lærer vi, at der på mentalplanet findes tre aspekter af tænkeevnen eller sindet, dvs. af dette mentale væsen, som vi kalder mennesket. Disse tre aspekter udgør den vigtigste del af hans natur:

1. Hans lavere konkrete sind eller tænkeevne, det ræsonnerende princip. Det er dette aspekt af mennesket, undervisningen plejer at beskæftige sig med.
2. Tankens eller sindets søn, som vi kalder egoet eller sjælen. Dette er intelligensprincippet, og det har mange navne i den esoteriske litteratur som fx solengel, agnishvatta eller kristusprincippet osv. Dette aspekt har religionen i fortiden hævdet at beskæftige sig med.
3. Det højere abstrakte sind, ideernes vogter og det, som formidler indre oplysning til den lavere tænkeevne, når først denne er i forbindelse med sjælen. Denne verden af ideer har filosofien foregivet at beskæftige sig med.

Vi kan kalde disse tre aspekter:

- a. Det receptive sind, tænkeevnen, som psykologien befatter sig med.
- b. Det individualiserede sind, tankens søn.
- c. Det oplysende eller illuminerende sind, den højere tænkeevne.

... Der må bygges bro mellem den lavere tænkeevne og sjælen, og dette har menneskeheden mærkeligt nok altid vidst og derfor talt om at opnå »enhed«, »samklang« og at virkeliggøre »enhedsskabelse«. Det er altsammen et forsøg på at udtrykke denne intuitivt opfattede sandhed. (ENA e.4-5; UNT d.20-21).

(8) Når den rigtige undervisningsmetode er blevet indført, vil sindet eller tænkeevnen udvikles til at afspejle eller repræsentere sjælen og blive så sensitiv over for de sande værdiers

verden, at den lavere natur – emotionel, mental, fysisk eller vital – helt enkelt bliver sjælens automatiske tjener. Sjælen vil da virke på jorden gennem sindet og derved kontrollere sit instrument, den lavere tænkeevne eller intellektet. Samtidig vil sindet dog fungere som formidler af information fra sansernes verden og følelseslegemet og vil tillige registrere de tanker og ideer, som er i omløb i dets omgivelse. For øjeblikket regnes desværre det skolede intellekt for det højeste udtryk, menneskeheden kan opnå. Det betegnes i sin helhed som personlighed, og enhver forestilling om, at der skulle findes »noget«, som kan benytte sindet eller tænkeevnen på samme måde, som tænkeevnen på sin side benytter hjernen, bliver fuldstændig overset. (ENA e.17; UNT d.31-32).

(9) *Den højere mentale evne.* Med undtagelse af, at der er tale om sjældne og højtudviklede sjæle, manifesterer den højere mentale evne sig ikke i børn, lige så lidt som den gjorde i menneskehedens barndom. Den kan i virkeligheden kun give sig til kende, når sjælen, tænkeevnen og hjernen er i samklang og koordineret. Glimt af indsigt og vision hos unge er som regel en reaktion i deres meget følsomme reaktionsmekanisme på gruppeideer og tidens fremherskende tanker eller på en eller anden i deres omgivelser. (ENA e.12-13; UNT d.28).

(10) Disciplen skal lære at kontrollere og anvende sindet bevidst. Han skal opøve sindet i at modtage meddelelser fra tre kilder:

1. Det almindelige livs tre verdener, hvorved sindet bliver i stand til at handle med »sund fornuft«
2. Sjælen, hvorved disciplen, en ashramisk medarbejder, bliver bevidst oplyst af sjælens visdom, der efterhånden erstatter den opnåede kundskab i de tre verdener, idet denne kundskab bliver til visdom, når den anvendes rigtigt.
3. Den åndelige triade, der virker som mellemlid mellem monaden og personlighedens hjerne. Dette kan til sidst finde sted, når sjæl og personlighed forenes og sammensmeltes til én fungerende enhed, og den erstatter det vi mener med det fejlagtige udtryk »en sjæl«. Herefter bliver den oprindelige triplicitet til dualitet. (RI e.432-433).

12

De fem sanser og selvet

(1) Hvad er sanserne? Hvor mange er der? Og hvad er deres forbindelse med det indre menneske, tænkeren ...? Det er spørgsmål af vital betydning, og med den rette forståelse af dem kommer evnen til at følge kundskabens vej på en fornuftig måde.

Sanserne kan defineres som de organer, hvormed mennesket oplever sine omgivelser. Vi burde måske slet ikke kalde dem organer (for når alt kommer til alt er et organ en stofform med en bestemt funktion), men snarere medier hvormed tænkeren kommer i kontakt med sine omgivelser. De er de midler, hvormed han undersøger tingene på fx det faste fysiske plan, hvormed han gør sine erfaringer, hvormed han skaffer sig den viden, han har brug for, hvormed han opfatter, og hvormed han udvider sin bevidsthed. Her beskæftiger vi os med de 5 sanser, som de bruges af mennesket. Hos dyrene findes disse 5 sanser også, men da den mentale kombinationsevne mangler, og »forholdet mellem« selvet og ikke-selvet kun er lidet udviklet, vil vi ikke beskæftige os med dem på nuværende tidspunkt. ... Sanserne hos mennesket er dets individuelle udrustning og viser sig som:

- a. Individets evne til at opfatte sin egen bevidsthed.
- b. Evnen til at hævde denne individualitet.
- c. Et værdifuldt middel til selvbevidst udvikling.
- d. En kilde til viden.
- e. Evnen til at forvandle sig hen imod slutningen af livet i de 3 verdener.

Som vi ved, er der 5 sanser, som i den rækkefølge, de er udviklet, er:

- a. Hørelse.
- b. Følelse.
- c. Syn.
- d. Smag.
- e. Lugt.

(CF e.186; KI d.197-199).

(2) I tid og i de 3 verdener bruges hver sans på hvert plan til at informere tænkere om et aspekt af ikke-selvet, og tænkere kan da med tankesindets hjælp tilpasse sig forholdene.

Hørelse giver mennesket en forestilling om retning og sætter det i stand til at fastlægge sin plads i systemet og lokalisere sig selv.

Følelse giver det en forestilling om kvantitet og sætter det i stand til at fastlægge sit eget omfang i forhold til andre leger uden for sig selv.

Syn giver det en forestilling om proportioner og sætter det i stand til at afpasse sine bevægelser efter andres bevægelser.

Smag giver det en forestilling om værdier og sætter det i stand til at fastlægge, hvad det selv synes er bedst.

Lugt giver det en forestilling om den indre kvalitet og sætter det i stand til at finde det, der synes at have samme kvalitet eller karakter som det selv.

Med hensyn til alle disse definitioner er det nødvendigt at huske, *at hele formålet med sanserne er at åbenbare ikke-selvet og på den måde sætte selvet i stand til at skelne mellem det virkelige og det uvirkelige.*

I sansernes evolution er hørelse det første vage noget, som vender det tydeligvis blinde selvs opmærksomhed mod:

- a. En anden vibration.
- b. Noget, der har sin oprindelse uden for det selv.
- c. Hele begrebet yderverdenen. Når bevidstheden opfatter lyd, bliver den for første gang opmærksom på det, som er udenfor.

Men alt, hvad den slumrende bevidsthed opfatter (med denne ene sans, hørelsen), er det faktum, at der er noget uden for den selv, og at dette noget befinder sig i en bestemt retning. Denne opfattelse fremkalder med tiden en anden sans, *berøring*. Tiltrækningsloven virker, bevidstheden bevæger sig langsomt ud mod det, der høres, og når den får kontakt med ikke-selvet, kaldes det berøring. Denne berøring formidler andre forestillinger til den famlende bevidsthed, forestillinger om størrelse, ydre struktur og forskellige former for overflade. På den måde udvides tænkerens begrebsverden gradvist. Han kan høre og føle, men ved endnu ikke nok til at forbinde eller benævne. Når det lykkes ham at benævne, har han taget et stort skridt fremad. ...

Derefter følger *synet*, den tredje sans, og den der for alvor gør det muligt at samordne forestillinger eller relatere dem til hinanden. Det sker samtidig med fremkomsten af tankesindet, både i tid og med hensyn til funktion. Vi har altså hørelse, berøring eller følelse og derefter syn. I den forbindelse kan vi tilføje, at synet bliver udviklet i 3. rodrace i denne runde, og at den 3. race også var vidne til tankesindets fremkomst. Umiddelbart efter blev selvet og ikke-selvet forbundet med hinanden og koordineret. Deres nære fællesskab blev et etableret faktum, og evolutionen hastede videre med fornyet kraft. ...

Hvad angår *smag* og *lugt*, kan vi kalde dem mindre sanser, for de er nært forbundet med den vigtige følesans og er i praksis underafdelinger af den. (CF e.193-196; KI d.205-208).

(3) I alle disse udviklingsforløb indgår selvets *opfattelse* af og gradvise identifikation med ikke-selvet og dets anvendelse, manipulation og endelige afvisning af det, efterhånden som det bliver mere bevidst om sig selv. Det *hører* naturens og sin monades tone. Det erkender deres identitet, udnytter deres vibration og gennemgår hurtigt skaberens, opretholderens og nedbryderens 3 stadier. (CF e.200; KI d.212).

(4) Sansernes formål er at åbenbare ikke-selvet og på den måde sætte selvet i stand til at skelne mellem det virkelige og det uvirkelige. (EP2 e.562; EP2 d.533).

13

Den universelle sjæl (anima mundi)

(1) Der eksisterer i vort manifesterede univers et udtryk for et liv eller en energi, som er den ansvarlige årsag til de forskellige former og det betydningsfulde hierarki af sansende væsener, der udgør alt, hvad der er til. ... Ét liv gennemtrænger alle former, og disse former er i tid og rum udtryk for den centrale universelle energi. Manifesteret liv frembringer eksistens og væren. Det er derfor den oprindelige årsag til dualitet. Denne dualitet, som ses, når formaspektet er til stede, og som ophører, når formaspektet forsvinder, dækkes af mange udtryk, hvoraf de mest almindelige skal anføres her for klarhedens skyld:

<i>Ånd</i>	<i>Stof</i>
Liv.....	Form
Fader.....	Moder
Positiv.....	Negativ
Mørke.....	Lys

De studerende må have denne essentielle enhed klart for øje, selv når de (som de nødvendigvis må) taler i endelige vendinger om den dualitet, som viser sig cyklisk overalt. ...

Det ene liv, der manifesterer sig gennem stof, frembringer en tredje faktor, hvilket er bevidsthed. Denne bevidsthed, som er resultatet af foreningen mellem de to modpoler ånd og stof er alle tings sjæl. Den gennemtrænger al substans eller objektiv energi; den ligger til grund for alle former, det være sig formen af den energienhed, vi kalder et atom, eller et menneskes, en planets eller et solsystems form. (WM e.8; HM d.23-24).

(2) Stoffets sjæl, *anima mundi*, er den sensitive faktor i selve substansen. Det er stoffets reaktionsevne overalt i universet og den iboende evne i alle former, lige fra fysikerens atom til astronomens solsystem, der frembringer den ubestrideligt intelligente aktivitet, som alt udviser. Det kan kaldes tiltrækkende

energi, kohærens, sanseevne, vitalitet, opmærksomhed eller bevidsthed, men måske det mest oplysende udtryk er, at *sjælen er den kvalitet som enhver form manifesterer*. Den er det subtile noget, som adskiller det ene grundstof fra det andet, det ene mineral fra det andet. Det er formens uhåndgribelige, essentielle natur, der i planteriget bestemmer, om det er en rose eller et blomkålshoved, en elm eller brøndkarse, der skal blive til; det er en energitype, der adskiller de forskellige arter i dyreriget og gør det ene menneske forskelligt fra det andet i udseende, natur og karakter. ... Problemet om selve livet kan selv den klogeste stadig ikke løse. Dette problem vil forblive uløst, indtil »livets net« eller vitallegemet, som ligger til grund for enhver form, og som binder alle formdele sammen, erkendes som en kendsgerning. (WM e.33-34; HM d.49).

(3) *Anima mundi* er det, der ligger bag livsvævet. Sidstnævnte er blot det fysiske symbol for denne universelle sjæl; det er det ydre og synlige tegn på den indre virkelighed og den konkrete side af den sensitive og modtagelige enhed, som kæder ånd og stof sammen. Denne entitet kalder vi den universelle sjæl, det midterste princip set fra det planetariske livs synspunkt. Når vi indsnævrer begrebet til at angå den menneskelige familie og betragter det individuelle menneske, kalder vi den det formidlende princip, idet menneskehedens sjæl ikke kun er en entitet, der sammenkæder ånd og stof og formidler mellem monade og personlighed, men menneskehedens sjæl har også en enestående funktion at udføre ved at være mellemed mellem de tre højere naturriger og de tre lavere. (WM e.47; HM d.61-62).

(4) Da man altid skal argumentere fra det universelle til det specielle, er det vigtigt, at menneskeheden lærer at betragte sin egen mekanisme i forbindelse med den større mekanisme (hele vort planetariske liv), og se det, man kalder sin egen sjæl som en lille del af verdenssjælen. Det er også nødvendigt for mennesket at forbinde sin sjæl med personligheden og betragte begge som aspekter og integrale dele af menneskeslægten. Dette vil i stadig stigende grad blive tilfældet. Denne proces er begyndt at vise sig i den stadigt ekspanderende gruppe, den natio-

nale og racemæssige bevidsthed, som menneskeheden i dag demonstrerer. (DN e.95; NS d.94).

(5) Lad os, idet vi nødvendigvis må anvende symbolsprog, betragte den universelle sjæl eller bevidstheden hos den Logos, som skabte vort univers. Lad os betragte guddommen, som gennemtrænger sit solsystems form med liv, og som er bevidst om sit værk, sin plan og sit mål. Dette solsystem er synligt, men Gud forbliver transcendent. Gud har bolig i alle former, alligevel synes han fjern og uopnåelig. Ligesom et tænkende, intelligent menneske virker gennem sit legeme, men hovedsagelig dvæler i sin mentale bevidsthed eller i sine emotionelle processer, således dvæler Gud tilbagetrukket i sin tankes natur. Den verden, han har skabt og præget med sit liv, fortsætter fremad mod det mål, han har skabt den for. Imidlertid sker der større aktiviteter inden for hans synlige forms radius; der findes forskellige bevidsthedsstadier og erkendelsesstadier ligesom forskellige grader i udviklingen af sanseevnen; selv i den menneskelige forms symbolik findes forskellige tilstande af sansning, der registreres af håret, af legemets indre organer, af nervesystemet, af hjernen og af den entitet, vi kalder selvet (der registrerer følelse og tanke). På samme måde udtrykker guddommen inden for solsystemet lige så stor en bevidsthedsdivergens. (EP1 e.57-58; EP1 d.84-85).

(6) Det er altid klogt at erindre, at der på planet for sjælens eksistens ingen adskillelse er, ikke noget, der hedder »min sjæl og din sjæl«. Det er kun i de tre verdener for illusion og maya, at vi tænker på sjæle og legemer. Det er en velkendt, okkult frase, men en understregning af den velkendte sandhed vil undertiden tjene til at overbevise jer om dens rigtighed. (EP2 e.116; EP2 d.120).

(7) I Bibelen finder vi ordene: »I Ham lever, røres vi og har vor væren.« Dette udsagn er baseret på en fundamental naturlov og forkynder grundlaget for den forbindelse, der består mellem sjæleenheden, der fungerer i et menneskeligt legeme, og Gud. Den fastslår også, *for så vidt som den er erkendt*, forbindelsen mellem alle sjæle. Vi lever i et hav af energier. Selv er vi en ophobning af energier, og disse indbyrdes forbundne energier udgør vor planets samlede energilegeme. (EP2 e.184; EP2 d.185-186).

14 Sjælen

(1) Vi vil straks fra begyndelsen acceptere, at sjælen er en kendsgerning. Vi vil ikke overveje argumenterne for eller imod den hypotese, om der findes en sjæl – universel, kosmisk, guddommelig eller individuel og menneskelig. Til vore formål for kommunikation eksisterer sjælen, og dens indre realitet forudsættes som et grundlæggende og bevist princip. De, der ikke kan godtage denne forudsætning, kan imidlertid studere (denne bog) ud fra en midlertidig accepteret hypotese og derefter søge at samle de analogier og antydninger, som kan underbygge synspunktet. For aspiranten og for dem, der søger at bevise sjælens eksistens, fordi de tror på dens eksistens, vil denne fremstilling af dens love og tradition, dens væsen, oprindelse og muligheder blive et dybtgående og gradvis erfaret fænomen. (EP1 e.xxii-xxiii; EP1 d.24).

(2) Jeg vil søge at gøre denne afhandling om sjælen forholdsvis kort. Jeg vil søge at udtrykke disse abstrakte sandheder på en sådan måde, at det brede publikum med sin dybe interesse for sjælen kan vækkes og vindes til en dybere overvejelse af det, som endnu er en tilsløret formodning. Vandbærerens tidsalder vil se bevist, at sjælen er en kendsgerning. Dette er et forsøg på at hjælpe med til denne bevisførelse i en vanskelig overgangsperiode, hvor endog den fornødne terminologi mangler. (EP1 e.xxiv-xxv; EP1 d.26).

(3) Sjælen er endnu et ukendt begreb. Den finder ingen virkelig plads i de akademiske og videnskabelige forskeres teorier. Dens eksistens er ubevist og betragtes af selv de mere fordomsfrie akademikere som en mulig hypotese, som savner bevis. Den accepteres ikke som en kendsgerning i menneskehedens bevidsthed. Kun to grupper af mennesker accepterer sjælen som et faktum; den ene er de lettroende, uudviklede og naive personer, som, idet de er opdraget i en af verdensreligionerne og har tilbøjelighed for det religiøse, uden diskussion accepterer religionens postulater – såsom sjælen, Gud og udødelighed. Den anden er den lille men stadig voksende gruppe af

gudskendere og kendere af virkeligheden, som af egen erfaring véd, at sjælen er en kendsgerning, men som er ude af stand til på tilfredsstillende måde at bevise dens eksistens over for det menneske, som kun accepterer det, som den konkrete tænkning kan fatte, analysere, kritisere og efterprøve. (WM e.17; HM d.32-33).

(4) Bag menneskets ydre form ligger sjælen, der er ansvarlig for dens skabelse, dens vedligeholdelse og dens anvendelse. Bag al aktivitet for at fremme menneskets evolution såvel som andre evolutionære processer står Hierarkiet. Både sjælen og Hierarkiet repræsenterer energicentre; begge arbejder skabende i overensstemmelse med loven; begge går frem fra subjektiv aktivitet til objektiv manifestation, og begge er (i den store række af liv af forskellig udviklingsgrad) modtagelige for vitalisering og stimulering fra højere energicentre. (WM e.281; HM d.295).

(5) Sjælen er *ikke* en tolvbladet lotus (symbolsk), der flyder rundt i mental substans, men den er i virkeligheden en hvirvel af kraft eller af tolv energier, der holdes sammen af den åndelige entitets vilje (monaden på dens eget plan). (DNA2 e.193).

(6) Ordet »sjæl« anvendes til at udtrykke hele den psykiske natur – det vitale legeme, den emotionelle natur samt det mentale stof. Men sjælen er endnu mere end det, når først det menneskelige stadium er nået. Den udgør den åndelige entitet, et bevidst psykisk væsen, en gudesøn, som besidder liv, kvalitet og tilsynekomst – en enestående manifestation i tid og rum for sjælens tre udtryk, således som vi netop har skitseret dem.

1. Sjælen i alle atomer, som danner den håndgribelige tilsynekomst.
2. Den personlige sjæl eller den subtile sammenhængende helhed, som vi kalder personligheden, dannet af de subtile legemer – det æteriske eller vitale legeme, det astrale eller emotionelle legeme og det lavere mentale redskab. Disse tre vehikler deler menneskeheden med dyreriget, hvad angår besiddelse af vitalitet, sansning og potentiel tænkeevne, med planteriget, hvad angår vitalitet og sansning, og med mineralriget, hvad angår vitalitet og potentiel sansning.

3. Sjælen er også et åndeligt væsen eller en forening af liv og kvalitet. Når der findes en forening af de tre såkaldte sjæle, har vi et menneske.

Således ser I i mennesket en sammensmeltning eller fusion af liv, kvalitet og tilsynekomst, eller af ånd, sjæl og legeme ved hjælp af en håndgribelig form.

I differentieringsprocessen har disse forskellige aspekter tiltrukket sig opmærksomhed, mens den bagved liggende syntese er blevet overset eller ladet ude af betragtning. Ikke desto mindre er alle former differentieringer af sjælen, men denne sjæl er én sjæl, åndeligt set. Når den studeres fra forsisiden, ses intet andet end differentiering og adskillelse. Når den studeres ud fra bevidstheden eller sansningen, fremkommer enheden. Når det menneskelige stadium er nået, og selverkendelsen er sammensmeltet med formernes sansevne og med atomets spæde bevidsthed, så begynder en idé om en mulig subjektiv enhed svagt at tone frem i tænkerens sind. Når discipelskabets stadium er nået, begynder mennesket at se sig selv som en sansende del af et sansende hele og reagerer langsomt på denne helheds formål og hensigt. Han opfatter dette formål lidt efter lidt, efterhånden som han bevidst svinger ind i rytmen fra den helhed, som han er en del af. Når mere fremskredne stadier og mere forfinede og forædlede former er mulige, optages delen i helheden; helhedens rytme tvinger den enkelte til regelmæssig deltagelse i det synteseskabende formål, kun erkendelsen af individuel selvbevidsthed vedvarer og beriger den individuelle indsats, som nu ydes intelligent og villigt, således at formen ikke alene udgør et aspekt af den samlede sum (hvilket altid og uundgåeligt har været tilfældet, skønt ikke erkendt), men den bevidst tænkende entitet derimod erfarer *kendsgerningen* om bevidsthedens enhed og om livets syntese. Vi har således tre ting at erindre under vor læsning og vort studium:

1. Livets syntese. ånd
2. Bevidsthedens enhed. sjæl
3. Formernes integration.. . . . legeme

Disse tre har altid været ét, men den menneskelige bevidsthed har ikke erkendt det. Det er erkendelsen af disse tre faktorer og deres integrering i livsprocessen, som for mennesket er målet for hele hans evolutionære erfaring. (EP1 e.55-57; EP1 d.83-84).

(7) Menneskets formnatur reagerer i sin bevidsthed på guddommens formnatur. Sjælens ydre klædebon (fysisk, vitalt og psykisk) er en del af Guds ydre klædebon.

Menneskets selvbevidste sjæl er i forbindelse med alle tings sjæl. Den er en integreret del af den universelle sjæl og kan som følge deraf blive vidende om guddommens bevidste hensigt, kan intelligent samarbejde med Guds vilje og således arbejde med evolutionens plan.

Menneskets ånd er ét med Guds liv og er i mennesket dybt rodfæstet i hans sjæl, ligesom hans sjæl har sæde i legemet.

I en fjern fremtid vil denne ånd sætte mennesket i forbindelse med det gudsaspekt, som er transcendent, og således vil enhver gudesøn til sidst finde vej til det tilbagetrukne og fjerne centrum, hvor Gud dvæler hinsides solsystemets grænser. (EP1 e.58-59; EP1 d.85-86).

(8) Menneskene vil blive klar over – og det snart – at sjælen ikke er en imaginær fiktion, at den er andet end en symbolsk måde at udtrykke et dybtliggende håb på, og at den ikke udgør menneskets metode til at opbygge en forsvarsmekanisme; ej heller udgør den en illusorisk vej til flugt fra en sørgelig nutid. Menneskene vil forstå, at sjælen er et væsen, et væsen, der er ansvarlig for alt, som forekommer på det fænomenale plan. (EP1 e.109; EP1 d.137).

(a) NOGLE SYNONYMER FOR »SJÆLEN«

(1) Disse betegnelser, lavere selv, højere selv og guddommeligt selv, kan godt virke forvirrende, indtil den studerende forstår de forskellige synonymmer for dem. Følgende oversigt kan måske være til hjælp:

Fader.	Søn.....	Moder
Ånd.	Sjæl.	Legeme
Liv.	Bevidsthed.....	Form
Monade.	Ego.....	Personlighed
Guddommeligt selv....	Højere selv.....	Lavere selv
Ånd.	Individualitet.	Personligt selv
Punktet.....	Triaden.....	Firfoldigheden
Monade.	Solengel.....	Måneherrer

(CF e.47-48; KI d.74).

(2) (Følgende er nogle synonymmer som er blevet brugt som betegnelse for »sjælen«. Disse synonymmer giver en antydning om nogle af sjælens kendetegn og kvaliteter):

Sjælen; egoet; selvet; det ene selv; det højere selv; det åndelige selv; den ene; den indre hersker; den indre gud; den indre virkelighed; den guddommelige indre hersker; den indre åndelige sol; den guddommelige beboer; mesteren i hjertet; den iboende flamme; den indre Gud; den indre Kristus; kristusprincippet; individualiteten; den guddommelige realitet; det virkelige menneske; tænkeren; den åndelige tænker; solenglen; englen; nærværelsens engel; juvelen; Faderens søn; åndens flamme; det udviklende punkt; agnisvattaerne; tankens søn; det midterste princip; trianglerne; lederen; den observerende enhed; iagttageren; tilskueren; den guddommelige modtager; vogteren; fortolkere.

(b) ERKENDELSE AF SJÆLEN

(1) Det første skridt hen imod at kunne bekræfte sjælen som en kendsgerning er at påvise kendsgerningen om en fortsat tilværelse, skønt dette givetvis ikke kan bevise kendsgerningen om udødelighed. Ikke desto mindre kan det betragtes som et skridt i den rigtige retning. At noget overlever dødsprocessen, og at noget består efter det fysiske legemes opløsning, bekræftes til stadighed. Hvis dette ikke er tilfældet, er vi ofre for en kollektiv hallucination, og tusinder af menneskers hjerne og forstand er utroværdig, bedragerisk, syg og forvrænget. Et sådant gigantisk, kollektivt vanvid fæstes der vanskeligere lid til

end til alternativet, en udvidet bevidsthed. Denne udvikling i psykisk retning beviser imidlertid endnu ikke, at sjælen er en kendsgerning; den tjener kun til at nedbryde den materialistiske holdning.

Det er hos menneskehedens tænkere, at den første virkelige anerkendelse af sjælen vil opstå, og denne begivenhed vil blive et resultat af forskning og analyse, som verdens psykologer vil foretage med hensyn til geniets natur og til betydningen af skabende arbejde. (EP1 e.98-99; EP1 d.127).

(2) Videnskabens opmærksomhed retter sig ikke mod sjælens elektriske kraft, som i tiltagende grad vokser i styrke. Kun ganske få videnskabsmænd blandt de mest avancerede begynder at gøre dette. Det næste skridt for videnskaben er at opdage sjælen, en opdagelse der vil revolutionere men ikke forkaste størstedelen af dens teorier. (EH e.368; EH d.347).

(c) DEFINITION AF SJÆLEN

(1)

1. Sjælen, makrokosmisk og mikrokosmisk, universel og menneskelig, er den entitet, som fremstår, når åndsaspektet og stofaspektet bringes i forbindelse med hinanden.
 - a. Sjælen er derfor hverken ånd eller stof, men er relationen mellem dem.
 - b. Sjælen er formidleren i denne dualitet; den er det midterste princip, forbindelsesledet mellem Gud og hans form.
 - c. Sjæl er derfor et andet navn for Kristus-princippet, såvel i naturen som i mennesket.
2. Sjælen er det skabte univers' tiltrækkende kraft, og når den er virksom holder den alle former sammen, således at Guds liv kan manifestere sig eller udtrykke sig igennem dem.

- a. Derfor er sjælen det formbyggende aspekt og er den tiltrækkende faktor i enhver form i universet, i planeten, i naturriggerne og i mennesket (som i sig sammenfatter alle aspekterne). Den frembringer formen, sætter den i stand til at udvikle sig og vokse, så den på mere fyldestgørende måde kan huse det iboende liv, og den driver alle Guds skabninger fremad på evolutionens vej gennem det ene rige efter det andet mod et endeligt mål og en strålende fuldbyrdelse.
 - b. Sjælen er selve evolutionens kraft. Dette havde Paulus i tankerne, da han talte om »Kristus i jer, herlighedens håb«.
3. Sjælen manifesterer sig på forskellig måde i de forskellige naturrigger, men dens funktion er altid den samme, hvad enten vi beskæftiger os med et substansatom og dets evne til at bevare sin identitet og form og fortsætte sin aktivitet på sin egen måde, eller om vi beskæftiger os med en form i et af de tre naturrigger, der holdes sammen, udviser særpræg og følger sit eget instinktive liv og arbejder som en helhed mod noget højere og bedre.
 - a. Derfor er det sjælen, der giver tydelige særpræg og forskellige formmanifestationer.
 - b. Sjælen bearbejder stoffet, tvinger det til at antage visse former, at reagere på visse vibrationer og at opbygge de særegne ydre former, som vi i den fysiske verden kender som mineraler, planter, dyr og mennesker – og den indviede tillige som andre former.
 4. Kvaliteter, vibrationer, farver og særlige kendetegn i alle naturens riger er sjælskvaliteter, ligesom de latente kræfter i enhver form, der søger udtryk og viser mulighed. Ved slutningen af evolutionsperioden vil de i deres helhed åbenbare naturen af det guddommelige liv og af verdenssjælen – den oversjæl, der åbenbarer Guds karakter.

- a. Derfor manifesterer sjælen sig gennem disse kvaliteter og særpræg som en bevidst reaktion over for stoffet, for kvaliteterne er fremkommet ved samspillet mellem modsætningernes par, ånd og stof, og ved deres indvirkning på hinanden. Dette er grundlaget for bevidsthed.
- b. Sjælen er den bevidste faktor i alle former, kilden til den bevidsthed, som alle former udviser, og kilden til den modtagelighed over for de omgivende gruppebetingelser, som formerne i ethvert af naturens riger opviser.
- c. Derfor kan sjælen defineres som det betydningsfulde aspekt i enhver form (skabt gennem forening af ånd og stof), der føler, registrerer bevidsthed, tiltrækker og frastøder, reagerer eller afviser at reagere og holder alle former i en konstant tilstand af vibrerende aktivitet.
- d. Sjælen er den opfattende entitet, skabt ved foreningen af Fader-Ånd og Moder-Stof. Det er sjælen, som fx i planteriget frembringer reaktionen på solens stråler, og som får knoppen til at udfolde sig. Det er sjælen, som i dyreriget sætter dyret i stand til at elske sin herre, jage sit bytte og leve sit instinktive liv. Det er sjælen i mennesket, som gør ham bevidst om sine omgivelser og sin gruppe, og som sætter ham i stand til at leve sit normale evolutionære liv i de tre verdener som tilskuer, iagttager og skuespiller. Det er sjælen, som til sidst får ham til at opdage, at den i ham selv er dualistisk, og at en del af ham reagerer over for dyresjælen, mens en anden del af ham erkender hans guddommelige sjæl. I vor tid synes flertallet hverken at fungere rent dyrisk eller rent guddommeligt, men kan betragtes som menneskelige sjæle.

... Sjælen kan derfor betragtes som den forenede sansning og den relative viden om det, der ligger bag en planets og et solsystems form. Disse sidstnævnte udgør summen af alle former, organiske såvel som uorganiske, således som materialisten opdeler dem. Selv om sjælen udgør en omfattende helhed, er den imidlertid begrænset i sit udtryk på grund af naturen og kvaliteten af den form, i hvilken den findes, og der er følgelig former, der i høj grad er

modtagelige over for sjælen og giver udtryk for den, og andre, som – på grund af deres tæthed og af kvaliteten af de atomer, de består af – ikke er i stand til at erkende sjælens højere aspekter, og som ikke kan udtrykke mere end dens lavere vibration, tone eller farve. (WM e.34-39; HM d.50-54).

(2) *Hvad er sjælen? Kan vi definere den? Hvad er dens natur?*

Her vil jeg blot give fire definitioner, som kan tjene som grundlag for alt som følger.

A. Man kan beskrive sjælen som sønnen af faderen og moderen (ånd-stof), og den er således Guds legemliggjorte liv, som kommer i inkarnation for at åbenbare kvaliteten af Guds natur, som er essentiel kærlighed. Dette liv, som tager form, nærer kærlighedskvaliteten i alle former og åbenbarer til sidst formålet med al skabelse. (EP1 e.36; EP1 d.64).

(3) B. Sjælen kan betragtes som princippet om intelligens – en intelligens, hvis kendetegn er tænkeevne og mental viden, som igen viser sig som evnen til at analysere, sondre, opdele, skelne, udvælge eller afvise, med alle de underforståede betydninger, der er forbundet med disse udtryk. (EP1 e.38; EP1 d.66).

(4) Jeg søger på forskellig måde ved ordsymboler at meddele betydningen af sjælen. Således er sjælen Guds søn, frugten af ægteskabet mellem ånd og stof. Sjælen er et udtryk for Guds tanke, idet tanke og intellekt er ord, der udtrykker det kosmiske princip om intelligent kærlighed, – en kærlighed, som frembringer en tilsynekømt ved tænkeevnens natur, og som derfor er bygmesteren af de enkelte former eller tilsynekømt. Sjælen frembringer også, gennem kærlighedens kvalitet, en fusion af tilsynekømt og kvalitet, af erkendelse og form.

C. Sjælen er (her begrænser og fortegner ordene) en lysenhed, farvet af en særlig strålevibration; den er et vibrerende center af energi, der findes i strålevæsenets hele tilsynekømt eller form. Den er én af syv grupper af millioner af liv, som samlet udgør det ene liv. Sjælen er som følge af sin natur bevidst eller vidende i tre retninger: Den er gudbevidst; den er gruppebevidst; den er selvbevidst. Dette *selvbevidste* aspekt virkeliggøres i et menneskes ydre tilsynekømt; det *gruppebe-*

vidste aspekt bevarer den menneskelige bevidsthedstilstand, men føjer dertil erkendelsen om sit stråleliv, der gradvis udvikles; denne erkendelse er således en erkendelse om kærlighed, om kvalitet, om ånd i alle relationer; den er *gudbevidst*, men kun potentielt, og for sjælen ligger i denne udfoldelse dens egen vækst opad og udad, efter at dens selvbevidste aspekt er fuldkommengjort, og dens gruppebevidsthed er erkendt. (EP1 e.40-41; EP1 d.68-69).

(5) D. Sjælen er princippet om sansning, idet dette princip ligger til grund for al ydre manifestation, gennemtrænger alle former og udgør selve Guds bevidsthed. Medens sjælen er ned-sænket i substans, er den ganske enkelt sansning og frembringer gennem sit evolutionære samspil en tilføjelse, som vi kan se som en tiltagende kvalitet og evne til at reagere på vibration og på omgivelser. Dette er sjælen, således som den udtrykker sig i alle naturriger under det menneskelige.

Når sjælen, som er udtryk for sansning og kvalitet, dertil føjer evnen til ubunden selverkendelse, så fremkommer den selv-identificerede entitet, som vi kalder et menneske.

Når sjælen til sansning, kvalitet og selverkendelse føjer gruppebevidsthed, så har vi identifikation med en strålegruppe, og da fremkommer disciplen, den indviede og mesteren.

Når sjælen til sansning, kvalitet, selverkendelse og gruppebevidsthed føjer en bevidsthed af guddommeligt synteseskabende formål (det, vi kalder Planen), så har vi den tilstand af væren og viden, som er karakteristisk for alle på indvielsesvej, og som inkluderer de mere udviklede livsvæsener, lige fra den mere fremskredne discipel op til selve den planetariske Logos.

Men glem ikke, at selv om vi gør alle disse sondringer, så er det ikke desto mindre én sjæl, der fungerer og virker gennem vehikler, der opviser varierende kapacitet, forskellig finhedsgrad og større og mindre begrænsninger på nøjagtig samme måde som et menneske er én identitet, der undertiden virker gennem et fysisk legeme og undertiden gennem et følelseslegeme eller et mentallegeme, og undertiden opfatter sig selv som værende selvet – en sjælden og usædvanlig hændelse for majoriteten. (EP1 e.53-54; EP1 d.80-81).

(d) DEN INDRE KRISTUS

(1) Når menneskeheden er forvisset om guddommelighed og udødelighed og har nået et punkt med viden om sjælens natur og om det rige, den fungerer i, vil holdningen til det daglige liv og til aktuelle anliggender undergå en sådan forandring, at vi i sandhed vil se fremkomsten af en ny himmel og en ny jord. Når først den centrale entitet i enhver menneskelig form anerkendes og bliver kendt for det, den essentielt er, og når først dens guddommelige beståen er fastslået, da vil vi uundgåeligt opleve begyndelsen til, at der på jorden vil herske guddommelig lov – en lov, der vil virke uden gnidninger og uden oprør. Denne velgørende reaktion vil finde sted, fordi tænkerne i menneskeheden vil smelte sammen i en stor sjælserkendelse, og en derpå følgende gruppebevidsthed vil sætte dem i stand til at se det formål, der ligger bag lovens virke.

Lad os udtrykke dette lidt mere enkelt. Det nye testamente fortæller os, at vi må stræbe efter, at et sådant sind, som Kristus havde, også vil manifestere sig i os. Vi arbejder her på jorden hen imod at fuldkommengøre Kristi påbud, vi stræber efter at udvikle Kristus-bevidsthed og at virkeliggøre Kristi lov, som er kærlighed. Dette vil bære frugt i Vandbærerens tidsalder, og vi vil opleve, at der opstår broderskab på jorden. Kristi påbud er den vigtigste af de grundlæggende åndelige love. Kristi sind er en betegnelse, der tilkendegiver, at den guddommelige intelligente kærlighed hersker og stimulerer sjælens herredømme i alle former og medfører, at ånden kommer til at herske. Det er meget vanskeligt at forklare naturen af den åbenbaring, der er på vej. Det indebærer, at menneskene overalt erkender, at det »mentale stof«, som hinduerne kalder det, som deres egne sind er forbundet med, og som deres mentale legemer er en integreret del af, også er en del af Kristi sind, den kosmiske Kristus, som den historiske Kristus – på vor planet – er den ordinerede repræsentant for. Når menneskene gennem meditation og gruppetjeneste har udviklet en bevidst viden om deres egen styrede og indre oplyste tænkeevne, vil de opdage, at de har opnået en bevidsthed af sand væren og et niveau af viden, som vil bevise

for dem, og det er hævet over enhver tvivl, at sjælen er en kendsgerning.

Tidsaldrenes mysterium nærmer sig sin åbenbaring, og gennem åbenbaringen af sjælen vil det mysterium, som den har tilsløret, stå afdækket. Verdens hellige skrifter har, som vi ved, altid profeteret, at vi i de sidste tider vil se det åbenbaret, som var hemmeligt, se det komme frem i dagens lys, der hidtil var skjult og tilsløret. Denne vor nuværende cyklus udgør de sidste tider, og de næste to hundrede år vil se, at døden ikke eksisterer på den måde, som vi nu forstår den store overgang, og vil se, at kendsgerningen om sjælens eksistens bliver fastslået. Sjælen vil blive opfattet som en entitet, som den motiverende impuls og som det åndelige center bag alle manifesterede former. De nærmeste få årtier vil komme til at se visse store anskuelser bekræftet. (EP1 e.94-96; EP1 d.123-125).

(2) Det individuelle menneske og hans sjæl forsøger også at mødes, og når den hændelse er sket fyldest, er Kristus født i hjertets hule, og Kristus opleves i dagliglivet med tiltagende styrke. (EP1 e.288; EP1 d.306).

(3) *Manifestation af det subjektive aspekt i mennesket:* Et af evolutionens mål er, at den subjektive virkelighed bringes frem og erkendes. Dette kan komme til udtryk på adskillige symbolske måder, der alle beskriver det samme tema:

Fødslen af den indre Kristus.

Frembruddet af den indre udstråling eller stråleglans.

Tilkendegivelsen af det andet aspekt eller kærlighedsaspektet.

Manifestationen af solenglen.

Tilsynekomsten af Guds søn, egoet eller den indre sjæl.

Fuldkommen tilkendegivelse af buddhi, når det benytter manas.

Manifestationen af dette tilvejebringes ved processer, der kan beskrives på følgende måde:

Forædlingen af de legemer, der danner det skrin eller hylster, der skjuler virkeligheden.

»Åbenbaringsprocessen«, der indebærer, at de legemer, der tilslører selvet, ét efter ét, udvikles til et punkt, hvor de bliver transparante og gør det muligt for den guddommelige natur fuldt ud at bryde igennem.

En udvidelse af bevidstheden, der frembringes ved hjælp af selvets evne til at identificere sig med sin virkelige natur som den, der »observerer«, og til at ophøre med at betragte sig som den, der opfatter. (RI e.6).

(e) DET ÆTERISKE LEGEME, SYMBOLET FOR SJÆLEN

Det store symbol for sjælen i mennesket er det vitale eller æteriske legeme, og det af følgende grunde:

1. Det er det, der fysisk svarer til det indre lyslegeme, som vi kalder sjælslegemet, det åndelige legeme. I Bibelen kaldes det for den »gyldne skål« og udmærker sig ved:
 - a. Dets lyskvalitet.
 - b. Dets vibrationshastighed, som er synkroniseret med sjælens udvikling.
 - c. Dets sammenholdende kraft, der sammenkæder og forbinder alle dele af legemsstrukturen.
2. Det er det mikrokosmiske »livsvæv«, for det ligger til grund for enhver del af den fysiske struktur og tjener tre formål:
 - a. At føre livsprincippet eller den energi, der frembringer aktivitet, ud i hele legemet. Dette gør det ved hjælp af blodet, og brændpunktet for denne distribution er hjertet. Det er overføreren af fysisk vitalitet.
 - b. At sætte sjælen eller det menneskelige og dog åndelige menneske i stand til at være i forbindelse med sine omgivelser. Dette udføres ved hele nervesystemets formidling, og brændpunktet for denne aktivitet er hjernen. Den er sædet for bevidst receptivitet.

- c. Til sidst gennem liv og bevidsthed at frembringe en udstrålende aktivitet eller manifestation af herlighed, som vil gøre ethvert menneske til et aktivt center for fordeling af lys og tiltrækkende energi til andre i menneskeriget og gennem menneskeriget til de riger, der står under det menneskelige. Dette er en del af den planetariske logos' plan til vitalisering og fornyelse af vibrationen i de former, der står under den menneskelige.
3. Dette mikrokosmiske symbol for sjælen ligger ikke kun til grund for hele den fysiske natur (og er således et symbol for *anima mundi* eller verdenssjælen), men er en udelelig, sammenhængende og forenet entitet, der dermed symboliserer Guds enhed og homogenitet. Der findes ingen adskilte organismer i det æteriske legeme, men det er ganske enkelt et legeme af frit flydende kraft. ...
4. Dette sammenhængende forenede legeme af lys og energi er symbol for sjælen derved, at det har i sig syv brændpunkter ...
5. Symbolikken kan føres videre, når man husker på, at det æteriske legeme forbinder det rent fysiske eller tætte legeme med det rent subtile, det astrale eller emotionelle legeme. Heri ses genspejlingen af sjælen i mennesket, som forbinder de tre verdener (der svarer til det faste, flydende og gasagtige aspekt af menneskets rent fysiske legeme) med de højere plan i solsystemet og forbinder således det mentale med det buddhiske plan og tænkeevnen med de intuitive bevidsthedstilstande. (WM e.48-50; HM d.63-65).

(f) SJÆLENS TILSYNEKOMST OG FREMSKRIDT

(1) Livet i solsystemets hjerte frembringer en evolutionær udfoldelse af de energier i universet, som det endnu ikke er muligt for det begrænsede menneske at skue. På samme måde fremkalder det energicenter, som vi kalder det åndelige aspekt i mennesket (ved anvendelse af stof eller substans) en evolutionær udvikling af det, vi kalder sjælen, og som er den højeste af *form*-manifestationerne – det menneskelige rige. Mennesket er

den højeste form for eksistens i de tre verdener. Med mennesket mener jeg det åndelige menneske, en gudesøn i inkarnation. Formerne i alle naturriggerne – mennesket, dyret, planten og mineralet – bidrager til denne manifestation. Energien fra guddommelighedens tredje aspekt tjener til at åbenbare sjælen eller det andet aspekt, som på sin side åbenbarer det højeste aspekt. Det må altid erindres, at i *Den hemmelige lære*, Bind I, s. 104 af H.P. Blavatsky udtrykkes dette korrekt med ordene:

»Vi betragter livet som den ene tilværelsesform, der manifesterer sig i det, vi kalder stoffet eller, når vi ukorrekt adskiller disse to begreber, ånd, sjæl og stof hos mennesket. På vort tilværelsesplan er stoffet vehikel for sjælens manifestation, og på et højere plan er sjælen vehikel for åndens manifestation, og disse tre er en treenighed, hvis syntese er livet, der gennemtrænger dem alle.«

Ved at benytte stof udfolder sjælen sig og når sit højdepunkt som menneskets sjæl ... (WM e.13-14; HM d.29).

(2) Ved ... (skabelse) manifesteres eksistenser, som gennemgår erfaringerne i deres særlige cyklus, enten den er flygtig som en sommerfugls liv eller er relativ permanent som den planetariske guddoms besjælede liv, for derefter at forsvinde. De to aspekter, det drejer sig om, er ånd og stof, og de bringes således i nær kontakt og udøver nødvendigvis en virkning på hinanden. Det såkaldte stof eller den såkaldte materie stimuleres eller »løftes op« i ordets okkulte betydning gennem kontakt med den såkaldte ånd. Ånden er på sin side i stand til at hæve sin vibration gennem sin erfaring i stoffet. Det at bringe disse to guddommelige aspekter sammen resulterer i, at et tredje opstår, det vi kalder sjælen, og gennem denne udvikler ånden en sanseevne, en bevidst viden og en evne til at respondere, hvilket forbliver dens permanente besiddelse, når adskillelsen af de to cyklisk til sidst finder sted. (WM e.522; HM d.532-533).

(3) (Der er) tre store delinger, der kendetegner sjælens udvikling hen imod målet. Gennem *individualiseringsprocessen*

når sjælen frem til en virkelig selvbevidsthed og en vågen erkendelse i de tre verdener for dens erfaring. Aktøren i livs-dramaet mestrer sin rolle. Gennem *indvielsesprocessen* bliver sjælen klar over det guddommeliges væsentlige natur. Deltagelse i fuld bevidsthed med gruppen og absorptionen af det personlige og individuelle i helheden kendetegner dette trin på evolutionens vej. Til sidst kommer den mysteriøse proces, hvorunder sjælen gennem *identifikation* absorberes i den grad i den højeste virkelighed og syntese, at endog bevidstheden om gruppen efterhånden forsvinder (undtagen når den forsætligt genvindes for at tjene). Da kendes intet andet end guddommelighed, – ingen adskillelse af nogen art, ingen små synteser og ingen opdelinger eller differentieringer. Gennem disse processer, så at sige, er der tre energistrømme, der indvirker på det vågnende menneskes bevidsthed:

- a. Selve materiens energi, idet den påvirker det indre åndelige menneskes bevidsthed, mennesket, der benytter formen som udtryksmiddel.
- b. Selve sjælens energi, eller solenglens, idet denne energi strømmer ud i vehiklerne og fremkalder tilbagevirkende energi i den solare form.
- c. Selve livets energi, et intetsigende udtryk, og et udtryk, som kun indviede af tredje grad kan fatte, for selv den moderne videnskabs opfindelser giver ikke nogen virkelig idé om livets sande væsen. (EP2 e.19; EP2 d.29-30).

(4) Således er menneskeheden program, idet det drejer sig om den menneskelige bevidstheds udfoldelse. I den evolutionære proces lægges i sidste instans hele vægten på udvikling af bevidst intelligent vågen erkendelse hos det liv, der besjæler de forskellige former. Den nøjagtige bevidsthedstilstand afhænger af sjælens alder. Dog har sjælen ingen alder ud fra en tidsmæssig betragtning, således som menneskeheden forstår det. Sjælen er tidløs og evig. Forbi sjælen passerer sansernes kalejdoskop og det tilbagevendende drama, der handler om tilværelsen i den synlige ydre verden; men gennem alle disse tildragelser i tid og

rum bevarer sjælen altid tilskuerens og den sansende iagttagers holdning; den betragter og tolker. I de tidlige stadier, hvor den »lemuriske bevidsthed« kendetegner det objektive menneske, er det fragmentariske aspekt af sjælen, som bor i og beliver den menneskelige form, inaktivt, ufuldstændigt og uorganiseret, og skænker mennesket den smule virkelig menneskelig bevidsthed, der eventuelt måtte være til stede. Den er blottet for tænkeevne, således som vi forstår det, og udmærker sig kun ved en fuldstændig identifikation med den fysiske krop og dennes aktiviteter. Dette er perioden for langsomme, tamasiske reaktioner over for lidelse, glæde, smerte, begærets tilskyndelse og tilfredsstillelse samt en stærk underbevidst trang til forbedring. Liv efter liv svinder hen, og langsomt øges evnen til bevidst identifikation tillige med et voksende ønske om et større område for tilfredsstillelse. Den iboende og belivende sjæl bliver mere og mere skjult, formnaturens fange. Alle livskræfterne overhovedet koncentrerer i det fysiske legeme, og de begær, der da udtrykkes, er fysiske begær. Samtidig er der en voksende tendens til mere subtile begær som fx dem, som astrallegemet fremkalder. Gradvis flytter sjælens identifikation med formen sig fra den fysiske til den astrale form. På dette tidspunkt er der ikke meget til stede, som kunne kaldes en personlighed. Den er ganske enkelt et levende, aktivt, fysisk legeme med dets savn og begær, dets behov og lyster, ledsaget af en meget langsom og dog stadigt tiltagende bevidsthedsændring fra det fysiske til det astrale legeme.

Når denne forandring med tiden fremgangsrigt er blevet gennemført, er bevidstheden ikke længere fuldt ud identisk med det fysiske legeme, men den centrerer i det astral-emotionelle legeme. Da fokuseres sjælens koncentrerede opmærksomhed, der virker gennem det sig langsomt udviklende menneske, i begærets verden, og sjælen identificerer sig med et andet modtagerredskab, begær- eller astrallegemet. Menneskets bevidsthed bliver da den »atlantiske bevidsthed«. Hans begær er ikke længere så vage og ufuldstændige; de har hidtil drejet sig om de fundamentale tilskyndelser eller lyster – først selvopholdelsesdriften, derefter selvets fortsatte beståen gennem forplantnings-

driften og endelig økonomisk tilfredsstillelse. På dette trin har vi barnets og det primitive menneskes bevidsthedstilstand. Imidlertid finder vi gradvis en stadig voksende indre erkendelse af selve begæret og mindre betoning af den fysiske tilfredsstillelse. Bevidstheden begynder langsomt at reagere over for tankens indflydelse og over for evnen til at skelne og vælge mellem forskellige begær; evnen til i nogen grad at anvende tiden intelligent begynder at vise sig. De mere subtile glæder begynder at finde genklang; menneskets begær bliver mindre grove og mindre fysiske; det spirende ønske om skønhed begynder at vise sig samt en vag sans for æstetiske værdier. Menneskets bevidsthed bliver mere astral-mental eller kama-manasisk, og alle hans holdninger i hverdagen eller hans livsstil og hans karakter begynder at udvide sig, udfolde sig og gøre fremskridt. Skønt han stadig for det meste beherskes af ulogisk begær, er dog området for hans tilfredsstillelse og hans sanseimpulser mindre udpræget dyrisk og mere udpræget emotionelt. Stemninger og følelser bliver efterhånden erkendt, og et svagt ønske om fred og en indre trang til at finde det tågede begreb, der kaldes »lykke«, begynder at spille ind. Dette svarer til ungdomsperioden og til den bevidsthedstilstand, der kaldes den atlantiske. Det er massernes tilstand i vor tid. Hovedparten af menneskene er stadig atlantider, stadig rent emotionelle i deres reaktioner og i deres holdning til livet. De er endnu overvejende styret af selviske begær og driftslivets kalden. Vor jords menneskehed befinder sig endnu på det atlantiske trin, medens verdens intellektuelle samt disciple og aspiranter hurtigt bevæger sig væk fra dette stadium, idet de opnåede individualisering i månekæden og var atlantider i forhistorisk tid. ...

Hos de mere fremskredne mennesker i verden i dag ser vi mentallegemet fungere; dette bemærkes i stor udstrækning i vor vestlige civilisation. Mentallegemets stråleenergi begynder at strømme ind og gør sig langsomt gældende. Efterhånden som dette sker, bringes begærnaturen under kontrol, og følgelig kan den fysiske natur på mere afgørende måde blive instrumentet for mentale impulser. Hjernebevidstheden begynder at organisere sig, og energiernes brændpunkt begynder gradvis at flytte

sig fra de lavere til de højere centre. Menneskeheden er ved at udvikle den »ariske bevidsthed« og opnår modenhed. Hos de mere fremskredne mennesker ser vi også personlighedens integrering samt fremkomsten af den definitive beherskelse af personlighedsstrålen med dens synteseskabende, konsekvente greb om de tre legemer og deres sammensmeltning til én fungerende enhed. Senere bliver personligheden instrument for den iboende sjæl. (EP2 e.23-26; EP2 d.33-36).

Se også: (EP2 e.342-344; EP2 d.331-332).

(g) NÆRVÆRELSENS ENGEL

(1) Det siges at »tanker er ting« og frembringer håndgribelige resultater. Det siges også at, »som et menneske tænker i sit hjerte, således er han«, og derfor frembringer disse håndgribelige tankemanifestationer tydelige virkninger i ham. I disse gamle talemåder ligger meget lys og megen forståelse. ... Du, en sjæl i inkarnation, er bevidst opmærksom på kendsgerningen – subjektivt og til tider svagt sanset – om dit virkelige selv, om solenglen, som er nærværelsens engel. Dit problem er at uddybe den erkendelse og at *kende* dig selv som englen, der står mellem dig, mennesket på det fysiske plan og nærværelsen. Det kunne belyse tingene, hvis vi et øjeblik overvejede, hvilken realitet ordet nærværelse repræsenterer.

Mystikeren er altid opmærksom på dualitet; på det lavere menneske og den iboende sjæl; på den trætte discipel og englen; på det lille selv og det virkelige selv; på det menneskelige livsudtryk og på det åndelige livsudtryk. Mange andre kvaliteter står for det samme udtryk af virkeligheden. Men bagved dem alle viser sig – immanent, vældigt og strålende – det, som disse dualiteter kun er aspekter af: guddommens nærværelse, immanent og alligevel transcendent. I denne *Enes* væsen absorberes alle dualiteter, og alle sondringer og forskelle mister deres betydning.

Når du bliver bedt om at udvikle nærværelsens bevidsthed, indikerer det først og fremmest, at du på dette tidspunkt er nogenlunde opmærksom på englen og kan nu begynde at respondere vagt og svagt på den store helhed, som ligger bag den sub-

jektive verden af væren, som den verden, der ligger bagved hverdagens fysiske håndgribelige verden.

Et symbol på dette kan ses i det faktum, at hele planeten ligger uden for rummet, i hvilket du nu tænker over mine ord, og som kun er adskilt fra dig af vinduet og graden af din bevidste opmærksomhed. Planetens ydre univers, solsystemet og stjernehimlen ligger åbenbaret for dig gennem det glaslag, der åbenbarer, hvis det er rent og utilsløret, men virker som en barriere for visionen, hvis det er snavset eller skjult af en persienne. Dette og din evne til at projicere dig selv ind i universets uhyre størrelse behersker omfanget af din viden til enhver tid. Tænk dette igennem, min broder, og se ud gennem sindets vindue til lyset, som åbenbarer englen, som skjuler og slører den vældige ukendte dog levende og vibrerende guddom. (DNA1 e.390-391).

(2) Ethvert menneske er i virkeligheden som en miniaturestrømhvirvel i det store ocean af væren, hvori han lever og røres, uophørlig i bevægelse indtil den tid kommer, hvor sjælen »ånder på vandene« (eller kræfterne) og nærværelsens engel stiger ned i strømhvirvlen. Da bliver alt stille. Vandene, der oprørt af livets rytme og senere oprørt voldsomt af denne engels nedstigen, responderer på englens helbredende kraft og ændres »til en stille dam, hvor de små kan komme og finde den helbredelse, de behøver«. Således siger *Den gamle kommentar*. (EH e.140; EH d.140).

15 Gruppesjælen

(1) Som ved alt andet i manifestation, findes en gruppepersonlighed og en gruppesjæl; I må lære klart at skelne mellem disse to og lære at lægge vægten af jeres indflydelse, begær og incitament helt på gruppeenglens side. På denne måde vil den overvældende erkendelse kunne indtræffe som indvielse forbereder ansøgeren til – åbenbaringen af NÆRVÆRELSEN. (GLA e.160; BLV d.146).

(2) Ligesom visse mennesker igennem meditation, disciplin

og tjeneste helt afgjort er kommet i kontakt med deres egen sjæl og derfor kan blive en kanal, hvorigennem sjælen udtrykker sig, eller blive et redskab for udbredelsen af sjælsenergi i verden, således vil alle de mænd og kvinder, der lever et sjælsbevidst liv, som helhed *danne en gruppe af sjæle*, som er i forbindelse med kilden for åndelig energitilførsel. De har som gruppe, og ud fra Hierarkiets synsvinkel, etableret en kontakt og er i »berøring« med de åndelige realiteters verden. Ligesom den enkelte discipel stabiliserer denne kontakt og lærer hurtigt at samordne sig, for først da kan han komme i kontakt med mesteren for sin gruppe og intelligent respondere på Planen, således kommer denne gruppe af samordnede sjæle i kontakt med visse højere livsenheder og lyskræfter som fx Kristus og Buddha. Gruppens samlede aspiration og viede, intelligente hengivenhed fører de enkelte individer, som den er sammensat af, til større højder, end det ville have været muligt alene. Stimuleringen af gruppen og den forenede anstrengelse fører hele gruppen til en intens virkeliggørelse, hvilket ellers ikke havde været muligt. Ligesom loven om tiltrækning, der virker på det fysiske plan, bragte dem sammen som mænd og kvinder i en gruppebestræbelse, således kan loven om magnetisk impuls begynde at styre dem, når de igen som gruppe, og kun som gruppe, i forening gør sig selv til kanaler for tjeneste i ren selvforglemmelse.

Denne tanke indebærer umiddelbart en mulighed for alle grupper af aspiranter og beslægtede mennesker af god vilje i verden i dag. Hvis de arbejder sammen som en gruppe af sjæle, kan de udrette meget. Den tanke illustrerer også betydningen af denne lov, som *frembringer den polare forening*. Hvad der er nødvendigt at forstå er, at der i dette arbejde ikke ligger personlig ambition, end ikke af åndelig natur, og at der ikke søges personlig forening. Det er ikke den mystiske forening fra den hellige skrift eller fra den mystiske overlevering. Det er ikke koordinering og forening med en mesters gruppe eller sammenmeltning med ens indre skare af forpligtede disciple, end ikke med ens eget stråleliv. Alle disse faktorer udgør de indledende nødvendige skridt og er et individuelt anliggende. Jeg beder jer om at grunde over denne sætning. Denne forening er en større

og mere vital virkeliggørelse, *fordi det er en gruppeforening.*

Det, som vi forsøger at gøre, er at videreføre en gruppebe-
stræbelse af så stor betydning, at det, til rette tid, i sin voksende
intensitet kan frembringe en så stærk magnetisk impuls, at den
vil nå de livsvæsener, som våger over menneskeheden og vor
civilisation, og som virker gennem visdommens mestre og det
samlede Hierarki. Denne gruppebe-
stræbelse vil fra mestrene
fremkalde en responderende og magnetisk impuls, der ved alle
de stræbende grupper vil samle de overskyggende og
velsignende *kræfter*. Gennem disse grupper koncentrerede
anstrengelse i verden i dag (de udgør subjektivt *én* gruppe) kan
lys, inspiration og åndelig åbenbarelse udløse en sådan kraft-
strøm, at den vil udvirke afgørende ændringer i menneskets
bevidsthed og vil bidrage til at forbedre tilstandene i denne
nødlidende verden. Det vil åbne menneskenes øjne for de
grundlæggende realiteter, som endnu kun vagt fornemmes af
den tænkende offentlighed. (EP2 e.112-114; EP2 d.117-118).

16

Menneskehedens sjæl

(1) Ansvarsfølelsen er et af de første tegn på, at den enkeltes
sjæl er vågnet. Sjælen hos menneskeheden som helhed er lige-
ledes ved at vågne, og tegnene herpå er følgende:

1. Det tiltagende antal selskaber, organisationer og massebevæ-
gelser til fremme for menneskehedens velfærd.
2. Massernes voksende interesse for fælles velfærd. Hidtil har
kun overklassen været interesseret, enten af selviske, selvbe-
skyttende grunde eller på grund af en naturlig patriarkalsk
holdning. Intelligensen og de højere uddannede klasser har
undersøgt og studeret almenhedens velfærd ud fra intellektu-
elle og videnskabelige interesser baseret på en almindelig
materiel opfattelse; den lavere middelklasse har naturligvis
haft samme interesse ud fra en økonomisk synsvinkel og håb
om finansiel og handelsmæssig vinding. I dag er denne
interesse nået ned til den laveste sociale klasse, og alle klas-

ser er nu levende optaget af de almene, nationale, internationale og menneskelige forbedringer. Dette er gode og løfterige tegn.

3. Humanitære og filantropiske bestræbelser er nu på deres højeste – sideløbende med grusomhed, had og abnormiteter fremkaldt af separatisme, yderliggående nationale ideologier, aggressivitet og ambition, i alle nationer.
4. Undervisning er hurtigt ved at blive en massebestræbelse, og børn af alle nationer fra de højeste til de laveste udrustes intellektuelt som aldrig før. Bestræbelsen går stort set ud på at sætte dem i stand til at møde de materielle og nationale vilkår, således at de kan blive til nytte for staten og ikke en økonomisk byrde for den. Det almindelige resultat er ikke desto mindre i overensstemmelse med den guddommelige plan og uden tvivl godt.
5. Den voksende erkendelse hos autoriteterne, at den jævne mand er ved at blive en faktor, man må regne med i verdensanliggender. Radio og presse når ud til ham, og han er i dag intelligent nok og interesseret nok til at gøre et forsøg på at danne sin egen mening og drage sine egne slutninger. Det er endnu i sin vorden, men der er umiskendelige tegn på hans bestræbelser, og det forklarer den presse- og radiokontrol, som findes i alle lande under en eller anden form. (ENA e.105-107; UNT d.113-114).

(2) Meget, om ikke alt, hvad der sker i verden i dag, forårsages af en stærkt øget sjælsstimulering, som hele den menneskelige familie reagerer på, selvom de enkelte mennesker ikke har opnået sjælskontakt. Denne øgede stimulering skyldes to forhold:

1. Et stort antal mennesker, og antallet øges hurtigt, opnår kontakt med deres sjæl gennem intens aspiration og – i mange tilfælde – som følge af virkelig fortvivlelse.
2. Hierarkiet af mestre er i dag overmåde aktivt, hvilket skyldes to forhold:

a. De krav fra menneskeheden, der gennem de seneste årtier

uophørligt har nået deres opmærksomhed, og som uvægerligt fremkalder en respons.

- b. En stimulering af selve det planetariske Hierarki. Dette medfører, at mange inden for Hierarkiets rækker gennemgår en af de højere indvielser. De bliver derfor meget mere magtfulde, og deres indflydelse er langt mere magnetisk og udstrålende. (EP2 e.709; EP2 d.665).

(3) Vi kan lidt efter lidt se gruppeantakaranaen komme til syne i form af de mange lystråde, som verdens aspiranter, disciple og indviende væver – det er den bro, der gør det muligt for menneskeheden som helhed at kunne skille sig ud fra stof og form. Bygningen af antakaranaen er den største og højeste tjeneste alle sande aspiranter kan yde. (RI e.497).

(4) Hele målet for en normal evolution er at føre menneskeheden frem til det punkt, hvor der bliver etableret en direkte forbindelseslinje mellem personligheden og den åndelige triade via sjælen – eller rettere ved at anvende sjælsbevidstheden som mellemlid til at opnå denne bevidsthed. Dette fuldbyrdes ved tredje indvielse. (RI e.497).

(5) Menneskeheden *som helhed* står nu ved selve indgangen til discipelskabets vej. Menneskehedens blik er rettet fremad for at få en fremtidsvision, hvad enten det gælder sjælen, en bedre måde at leve på, en forbedret økonomisk situation eller bedre forhold racerne imellem. At en sådan vision ofte er fordrejet, er materialistisk orienteret og kun ses delvis, er desværre sandt, men i en eller anden form eksisterer der hos masserne i dag en mærkbar forståelse af det »nye og ønskværdige« – af noget hidtil ukendt. Tidligere var det privilegium at have vision forbeholdt intelligentsiaen eller de udvalgte. Nu er det menneskemassernes. Menneskeheden som helhed står derfor forberedt til en generel koordinationsproces, og dette er den *åndelige* årsag, der ligger bag verdenskrigen. »Sorgens skarpe sakse må skille det virkelige fra det uvirkelige, smertens piskeslag må vække den trætte sjæl til intenst liv, livets rødder må rykkes op af det selviske begærs jord, og derefter er mennesket frigjort.« Sådan siger *Den gamle kommentar* i en af sine mere mystiske strofer. Således peger den profetisk mod afslutningen af den

ariske race – ikke afslutningen i betydningen fuldendelse, men en afslutning af en cyklus med mental fuldkommengørelse som forberedelse til en cyklus, hvor sindet på rette vis anvendes som et redskab til koordination, dernæst som sjælens søgelys, og som det, der styrer personligheden.

For masserne er det næste skridt – under de mere langsomme evolutionsprocesser – en koordination af sjæl og form, således at der i bevidstheden kan ske en sammensmeltning – der følger en mental forståelse – af kristusprincippet og dets dybe udtryk i menneskehedens liv. Det er noget, man helt tydeligt kan se træde frem nu, hvis man har øjne at se med. Det kan tydeligt ses i den store interesse, der er for den gode vilje, og det vil efterhånden føre til fred. Ønsket om fred kan enten baseres på individuel eller national selvished, eller på et oprigtigt ønske om at se en lykkeligere verden, hvor mennesket kan leve et mere rigt åndeligt liv og basere sine bestræbelser på sandere værdier. Det kan også ses i hele den planlægning, der foregår med henblik på en ny verdensorden, der baseres på menneskelig frihed, på troen på menneskenes rettigheder og på rette menneskelige relationer. Det viser sig også i de store humanitære bevægelser, arbejderne, velgørenhedsorganisationerne, samt i den udbredte udvikling af menneskets tænkning gennem netværket af uddannelsesinstitutioner verden over. Kristusånden *er* tydeligt til stede, men den manglende erkendelse af denne kendsgerning skyldes i høj grad den udbredte menneskelige bestræbelse på kun at forklare og fortolke den ud fra en teologisk terminologi, og den religiøse fortolkning er kun én måde at forstå virkeligheden på. Der findes andre måder, der er lige så vigtige. Alle de store veje, som man kan nærme sig virkeligheden på, er åndelige af natur og fortolkere af den guddommelige hensigt, og enten det er de religiøse kristne, der taler om gudsriget, eller det er kærlige mennesker, der understreger broderskabet mellem mennesker, eller det er lederne mod det onde, der står forrest i kampen for en ny verdensorden eller for de fire friheder eller Atlanterhavserklæringen, så udtrykker de alle fremkomsten af Guds kærlighed i form af kristusånden.

Menneskeheden har som helhed nået et punkt, hvor den er

på vej ud af mørket. Den har selv fremkaldt reaktionen fra de onde kræfter, og det er grunden til disses forsøg på at hæmme menneskeåndens fremskridt og på at stoppe den fortsatte march mod det gode, det sande og det smukke. (RI e.498-500).

17 Det kausale legeme (»sjælens tempel«)

(1) (Kausallegemet) er set ud fra det fysiske plan ikke noget legeme, hverken subjektivt eller objektivt. Ikke desto mindre er det centret for egoisk bevidsthed og er dannet af forbindelsen mellem buddhi og manas. Det er relativt permanent og består igennem inkarnationernes lange cyklus. Det opløses først efter den fjerde indvielse, når der for menneskets vedkommende ikke længere er behov for flere genfødelser. (IHS e.217; IMS d.224).

(2) Med den rette forståelse af emnet, egoet i kausallegemet, kommer evnen til at arbejde videnskabeligt med sin egen udvikling og bidrage konstruktivt til sin broders udvikling. (CF e.505; KI d.484).

(3) I betragtningen af kausallegemet beskæftiger vi os direkte med en solengels manifestationsredskab, en solengel som er dets besjælende liv, og som er ved at opbygge, forbedre og forstørre det, og dermed i lille målestok afspejler Logos' arbejde på sit eget plan. (CF e.1110; KI d.1013).

(a) DET KAUSALE LEGEMES NATUR

Hvad mener I egentlig, når I taler om det kausale legeme? Sig ikke retorisk »årsagslegemet«, for ord der siges på den måde er ofte uklare og vage. Lad os nu betragte det kausale legeme og finde frem til dets bestanddele.

På den involutionære vej findes det, som kaldes »gruppesjæl«, og som rammende kan beskrives (så langt som jordiske ord tillader) som en samling af triader, der er omsluttet af et trefoldigt hylster af monadisk essens. På den evolutionære vej

svarer grupper af kausale legemer til dette, og de er sammensat på lignende måde, men yderligere tre faktorer kommer til.

Det kausale legeme er en samling permanente atomer, tre i antal, der er omsluttet af et hylster af mental essens. Hvad sker der i det øjeblik et dyremenneske bliver et tænkende væsen, et menneske? Der sker det, at selvet nærmer sig ikke-selvet ved hjælp af sindet, for mennesket er »det væsen, i hvem den højeste ånd og det laveste stof er sammenkædet af intelligens«. Hvad mener jeg med denne sætning? Præcis dette: at da dyremennesket havde nået et tilstrækkeligt højt udviklingstrin, da dets fysiske legeme var tilstrækkeligt koordineret, da det havde en emotionel- eller begærnatur tilstrækkelig stærk til at danne grundlag for eksistens og kunne styre den ved hjælp af instinktet, og da spiren til mentalitet var tilstrækkeligt rodfæstet til at kunne give en instinktiv erindring og sammenhæng af ideer, som kan ses hos det almindelige husdyr, så bedømte den nedstigende ånd (som havde tilegnet sig et atom på det mentale plan), at tiden var moden til at tage de lavere legemer i besiddelse. Flammeherrerne blev tilkaldt, og de gennemførte overførslen af polariseringen fra triadens lavere atom til personlighedens laveste atom. Selv da kunne den iboende flamme ikke komme længere ned end til det mentale plans tredje underplan. Der mødtes de to og blev én, og det kausale legeme var dannet. Alt i naturen er indbyrdes afhængigt, og den iboende tænker kan ikke kontrollere de tre lavere verdener uden hjælp fra det lavere selv. *Den første Logos' liv skal sammenblandes med den anden Logos' liv og være baseret på den tredje Logos' aktivitet.*

Derfor har I ved øjeblikket for individualiseringen – som er det udtryk, der anvendes for tidspunktet for kontakt – på det mentale plans tredje underplan et lyspunkt, som indeholder tre atomer, og som selv er omsluttet af et hylster af mentalt stof. Arbejdet, der derefter skal udføres, består af:

1. At få lyspunktet til at blive en flamme ved til stadighed at få gnisten til at flamme op og give ilden næring.
2. At få det kausale legeme til at vokse og udvide sig fra noget farveløst og ægformet, der fastholder egoet som en æggeblomme i en æggeskal, til noget af sjælden skønhed,

der i sig har alle regnbuens farver. Dette er en okkult kendsgerning. Det kausale legeme vil, når tiden er inde, vibrere med en indre udstråling og en indre glødende flamme, der gradvis vil arbejde sig vej fra centrum ud til periferien. Den vil derefter bryde igennem denne periferi ved at anvende legemet (dette produkt af tusinder af liv med smerte og stræben) som brændsel til sine flammer. Den vil brænde alt op, den vil stige opad til triaden, og når den bliver ét med denne triade, vil den igen smelte sammen med den åndelige bevidsthed og vil føre med sig – her anvendes ordet varme som et symbol – en intensiv varme, farvekvalitet eller vibration, der tidligere manglede.

Idet vi må anskue alt ud fra personlighedens synsvinkel, indtil vi besidder egoisk vision, kan vi sige, at personlighedens opgave for det første er at forskønne, opbygge og udvide det kausale legeme, og for det andet er at integrere personlighedens liv i det kausale legeme og at drage det gode ud af det personlige liv og oplagre det i det egoiske legeme. Vi kan kalde det guddommelig vampyrisme, for det onde er blot den anden side af det gode. Efter at dette er fuldført, anvendes flammen på selve det kausale legeme, og opfyldt af glæde overværes destruktionsarbejdet, og flammen – det levende indre menneske og det guddommelige livs ånd – er frigjort og stiger op til sin kilde.

Det kausale legemes tyngde er afgørende for frigørelsesøjeblikket og markerer det tidspunkt, hvor opgaven med at forskønne og opbygge er tilendebragt, hvor Salomons Tempel er opført, og hvor det kausale legemes vægt (i okkult betydning) opfylder den standard, Hierarkiet har sat. Derefter indledes destruktionsarbejdet og frigørelsen nærmer sig. Mennesket gennemlevede foråret, derefter fulgte sommerens blomsterflor, og nu skal efterårets nedbrydende kraft opleves – men denne gang bliver den kun mærkbar på de mentale niveauer og ikke på de fysiske. Øksen ligger ved roden af træet, men livsessen er opsamlet og gemt i det guddommelige skatkammer.

Ved en langsom og gradvis proces opsamles det gode i ethvert liv – det er denne samlede mængde, det kausale legeme består af. Opbygningen af det kausale legeme foregår i begyn-

delsen langsomt, men ved slutningen af inkarnationerne – på prøvestadiets vej og på indvielsens vej – foregår arbejdet med større hast. Strukturen er blevet sammensat, og enhver sten er tilhugget i det personlige liv. På Vejen – og det gælder begge opdelinger – fortsætter arbejdet med at fuldføre og forskønne templet med større hastighed. ... (LOM e.29-32; OM d.43-46).

(b) BYGNING AF DET KAUSALE LEGEME

(1) Prøvestadiets vej går forud for indvielsens eller helliggørelsens vej og markerer den periode i et liv, hvor mennesket for alvor stiller sig på evolutionskræfternes side og arbejder på at opbygge sin egen karakter. Han tager udviklingen i sin egen hånd, fremelsker de kvaliteter, som mangler i hans natur, idet han med omhu søger at bringe sin personlighed under kontrol. Han bygger sit kausallegeme bevidst og velovervejet, idet han udfylder ethvert tomrum, der måtte være, og han søger at gøre dette legeme til en egnet bolig for kristusprincippet. (IHS e.63; IMS d.77).

(2) De permanente atomer er indeholdt i kausallegemet, men alligevel opbygges, udvides og formes dette relativt permanente legeme til en central modtage- og sendestation (hvis vi med utilstrækkelige ord skal forklare en okkult idé) af centrenes direkte indvirkning, og *frem for alt af centrene*. Ligesom det var åndelig kraft eller viljesaspektet, der byggede solsystemet, er det også denne kraft i mennesket, som bygger kausallegemet. ... Dette objektive system, kausallegemet, skabes ved at ånd og stof i mikrokosmos bringes sammen og forenes ved hjælp af kraft (eller den åndelige vilje). ... Kausallegemet er blot egoets hylster. (CF e.178-179; KI d.192).

(c) ÅNDELIG FRIGØRELSE

(1) (Kausallegemet) er bæreren af den højere bevidsthed, templet for den iboende Gud. Dette tempel synes at være af en

så sjælden skønhed og have en så sikker stabilitet, at når den endelige tilintetgørelse kommer til selv dette mesterværk – som er en frugt af mange livs arbejde – er kalken virkelig bitter at tømme, og bevidsthedsenheden synes uudsigelig berøvet og forladt. Den indviede står alene i indvielsesritualernes hvirvel, kun bevidst om den iboende guddommelige ånd, kun bevidst om Guds sandhed; han erkender helt og dybt i sit væsen formens og alle formers flygtige natur og er berøvet alt, hvad han måske støttede sig til (det være sig ven, mester, lære eller omgivelser). I denne situation kan han virkelig udråbe: »Jeg er det, jeg er, og der findes intet andet«. Da kan han symbolsk talt lægge sin hånd i sin himmelske faders og løfte den anden til velsignelse over menneskenes verden, for kun de hænder, som har givet slip på alt i de tre verdener, er frie til at gennemføre den yderste velsignelse til den kæmpende menneskehed. Derefter opbygger han en form, således som han ønsker den – en ny form, der ikke længere er underkastet nedbrydning, men er tilstrækkelig til hans behov og kan afkastes eller anvendes alt efter, hvad situationen kræver. (WM e.264-265; HM d.279).

(2) (Mentalt stof, abstrakt tænkning og intuition eller ren fornuft) skal forenes i aspirantens bevidsthed. Når dette er sket, har disciplen bygget broen (antahkaranaen), der sammenkæder:

1. Den åndelige triade.
2. Det kausale legeme.
3. Personligheden.

Når dette er gjort, har det egoiske legeme tjent sit formål, solenglen har gjort sit arbejde, og tilværelsens forside er ikke længere nødvendig på den måde, som vi forstår og anvender den som et mellemlid for erfaring. Mennesket træder ind i monadens bevidsthed, den ENE. Det kausale legeme opløses, personligheden toner bort, illusionen ophører. Dette er det store arbejdes fuldbyrdelse, og endnu en gudesøn er trådt ind i sin faders hjem. Det er sandsynligt, at han vil træde ud derfra igen og ind i fænomenernes verden for at arbejde med Planen, men han vil ikke have nødig at gennemgå manifestationsprocesserne, således som menneskehedens gør. Han kan da til et sådant

arbejde konstruere sit udtrykslegeme. Han kan arbejde gennem og med energi, som Planen foreskriver. Bemærk disse ord, for de indeholder nøglen til manifestation. (WM e.387-388; HM d.401).

(3) Det er kun muligt meget kort at berøre virkningen af (indvielses)stavens anvendelse på den indviedes kausallegeme. ... Der er kun to måder, hvorpå en idé om den fundamentale sandhed kan gives den studerende. Dette vil vi nu se på.

For det første skulle den studerende betænke den interessante betydning af den kendsgerning, at han på det fysiske plan er en fungerende personlighed med kendte og erkendte egenskaber, og at han samtidig er et subjektivt liv, som bruger denne personlighed som et udtryksmiddel, og som – ved hjælp af sit fysiske, emotionelle og mentale legeme, som udgør det trefoldige lavere menneske – skaber sine kontakter med det fysiske plan og udvikler sig derved. Den samme generelle idé om udvikling må nu udvides til det højere selv, egoet på dets eget plan. Dette ego er en stor solengel, som er udtryksmidlet for monaden eller ren ånd, ligesom personligheden er det for egoet på det lavere niveau. Fra menneskets synspunkt i de tre verdener er dette ego, eller denne solarherre, evig; han består under inkarnationernes cyklus, ligesom personligheden består under den lille, fysiske livscyklus. Ikke desto mindre er denne eksistensperiode kun relativt permanent, og den dag oprinder, da det liv, der udtrykker sig gennem egoet, tænkeren, solarherren eller manasadevaen søger at løsgøre sig fra selv denne begrænsning og vende tilbage til den kilde, hvorfra den oprindeligt udgik.

Livet, som manifesterede sig som en solengel, og som gennem iboende energi holdt sammen på den egoiske form gennem lange tidsaldre, trækker sig da gradvis tilbage, og formen opløses langsomt; de mindre liv, som har sammenholdt den, vender tilbage til devasubstansens oprindelige kilde tillige med den forøgede bevidsthed og aktivitet, som de har opnået gennem erfaringen ved at være indbygget i en form og benyttet af et endnu højere aspekt af tilværelsen. Når det drejer sig om personligheden, opløses det trefoldige lavere selv, når det egoiske liv trækker sig tilbage; de små liv, som danner legemet for det,

som kaldes det lunare selv (i modsætning til det solare selv, hvis genspejling det er) absorberes i det almindelige reservoir af devasubstans af en lavere vibration end den, som dannede det egoiske legeme. Ligeledes er også deres evolution blevet fremskyndet ved at have været indbygget i en form til anvendelse for det højere selv.

Gennem indvielsesstavens anvendelse fremmes arbejdet med at adskille det åndelige selv fra det højere selv, og det indesluttede liv undslipper gradvis, medens kausallegemet langsomt absorberes eller opløses.

Dette har ført til det udtryk, der ofte anvendes i okkulte bøger, at »kausallegemet brister« ved hver indvielse, og til den tanke, at den indre centrale ild gradvis bryder igennem og tilintetgør de begrænsende vægge og også til tanken om ødelæggelsen af Salomons tempel gennem tilbagetrækningen af Shekinah. Alle disse talemåder er symbolske formuleringer og er forsøg på at formidle mennesket fundamentale sandheder fra forskellige synsvinkler.

På det tidspunkt, da den fjerde indvielse er opnået, er tilintetgørelsens arbejde fuldført solenglen vender tilbage til sit eget sted efter at have udført sin opgave, og de solare liv søger deres emanationspunkt. Livet inden i formen opstiger da i triumf til sin »Fader i himmelen«, ligesom livet inden i det fysiske legeme i dødsøjeblikket søger sin kilde, egoet, og dette ligeledes i fire stadier:

1. Ved tilbagetrækningen fra det tætte, fysiske legeme.
2. Ved tilbagetrækningen fra det æteriske legeme.
3. Ved senere at trække sig tilbage fra det astrale legeme.
4. Ved til sidst at forlade det mentale legeme.

En anden måde at fremhæve den samme sandhed er at betragte det egoiske legeme som et kraftcenter, et energihjul eller en lotus og at forestille sig det som en lotus med ni kronblade, som inden i disse kronblade skjuler en central enhed af tre kronblade. Disse på sin side skjuler det centrale liv eller »juvelen i lotusen«. Efterhånden som evolutionen skrider frem,

folder disse tre cirkler af hver tre kronblade sig gradvis ud, idet de samtidig indvirker på den ene eller den anden af de tre i centrum. Disse tre cirkler kaldes henholdsvis ofrets, kærlighedens og kundskabens kronblade. Ved indvielse anvendes staven på kronbladene på en videnskabelig måde og reguleres i overensstemmelse med stråle og anlæg. Dette bevirker, at den centrale knop åbner sig, at juvelen åbenbarer sig og trækker sig tilbage fra det skrin, der så længe har værnnet den, og overføres til »kronen«, som den okkult kaldes, hvilket betyder, at den vender tilbage til monaden, hvorfra den kom.

Vi må klart forstå, at alt det ovenstående kun er et forsøg på ved hjælp af begrænsende ord at beskrive den metode og de ceremonier, hvorved åndelig frigørelse til sidst opnås i denne cyklus; først gennem evolution eller gradvis udvikling, og siden i de sidste stadier ved hjælp af indvielsesstaven. (IHS e.135-138; IMS d.147-150).

(4) Når »viljen til at leve« forsvinder, ophører »nødvendighedens sønner« med at manifestere sig objektivt. Dette er logisk uundgåeligt og sker i alle tilfælde, hvor et væsen har *objektiv eksistens*. Når tænkeren på sit eget plan vender opmærksomheden fra sit lille system i de 3 verdener og trækker alle sine kræfter ind, ophører tilværelsen på det fysiske plan, og alting vender tilbage til den kausale bevidsthed. ... Det viser sig på det fysiske plan som det lysende æterlegemes tilbagetrækning gennem toppen af hovedet og den efterfølgende opløsning af kroppen. Skabelonen forsvinder, og den faste fysiske form falder fra hinanden. Hele det praniske liv trækkes ud af det faste hylster, og stoffets ild bliver ikke længere stimuleret. Atomets latente ild bliver tilbage, den bor i stoffet, men formen frembringes gennem aktiviteten af stoffets to ildformer – den aktive og den latente, stråleilden og den iboende ild – støttet af den 2. logos' ild. Når de adskilles, falder formen fra hinanden. Det er et miniaturebillede af den grundlæggende dualitet i alt, hvad fohat indvirker på.

... Når et menneske begynder på sin bevidste tilværelse i begærenes verden, når det fødes ind i en ny verden med en finere form for liv, brydes den sammenflettede æteriske streng (som forbandt det med dets fysiske legeme). »Sølvsnoren bri-

ster,« og mennesket afbryder sin forbindelse med det faste fysiske legeme og glider gennem legemets højeste (og ikke laveste) center ud til livet i en højere verden og en anden dimension. Det sker i alle legemer og hylstre i mikrokosmos, for analogien gælder på alle planer under manifestationen. (CF e.85-86; KI d.108-109).

18 Den egoiske lotus

Symbolisk beskrivelse:

(1) Alle disse udtryksmåder (for den egoiske lotus) er blot billeder, som tjener til at give en begrænset forestilling om skønheden og den komplicerede karakter af den guddommelige proces, som den udspiller sig i mikrokosmos og makrokosmos. De er alle en begrænsning og indsnævring af virkeligheden, men for den, hvis guddommelige øje er ved at åbne sig, og den, hvis højere intuitive evner er vakt til live, giver sådanne billeder en nøgle til den højere indsigt. De giver den studerende nogle idéer med hensyn til ildens natur. (CF e.1119; KI d.1021-1022).

(2) Vi har set, at den egoiske lotus befinder sig på mentalplanets 3. underplan, og den studerende kan forestille sig den på følgende måde:

I centret eller hjertet af lotusen findes en lysende blå-hvid gnist af elektrisk ild (juvelen i lotusen) omgivet og fuldkommen skjult af 3 sammenfoldede kronblade. Omkring denne centrale kerne eller indre flamme findes 9 kronblade, ordnet i 3 lag med 3 blade i hver. Disse kronblade, og de 3 midterste, består af solenglenes substans – en substans der ikke alene er sensitiv ligesom formernes stof i de 3 verdener og månelegemerne, men også kan udtrykke »jeg«- eller selvbevidsthed, en egenskab som sætter den åndelige enhed i centret i stand til at skaffe sig viden, udvikle bevidsthed og realisere sig selv. De 9 kronblade har primært en orange farve, selvom de 6 andre farver findes som sekundære toner i forskellige grader. De 3

midterste kronblade har en smuk gul farve. Ved roden af lotusbladene findes 3 lyspunkter, der viser positionen af de permanente atomer, som er kommunikationsmidlet mellem solenglene og månepitrierne. Ved hjælp af disse permanente atomer kan egoet bygge sine månelegemer i overensstemmelse med sit udviklingstrin, skaffe sig viden på de 3 lavere planer og på den måde vinde erfaringer og blive *bevidst*. På en højere vinding af spiralen skaffer monaden sig viden gennem de egoiske kronblade, dvs. med solenglenes hjælp, og bliver på samme måde bevidst i højere verdener.

Lyset i de permanente atomer har et mat rødt skær, og vi ser altså alle 3 former for ild komme til udtryk i kausallegemet – *elektrisk ild* i centret, *solild* som indeslutter den ligesom flammen indeslutter den centrale kerne eller essens i et stearinlys' flamme, og *ild ved friktion* der minder om den glødende røde væge, som ligger til grund for den højere flamme.

Disse 3 typer ild på mentalplanet – som mødes og forenes i det egoiske legeme – fremkalder i tid en udstråling eller varme, der strømmer ud fra alle sider af lotusen og danner den kugleform, forskerne har lagt mærke til. Jo mere udviklet egoet er, og jo mere kronbladene er foldet ud, desto større og smukkere er den omgivende kugle, og desto finere er dens farver.

På de tidlige stadier efter individualiseringen ser det egoiske legeme ud som en knop. Den elektriske ild i centret ses ikke, og alle 9 kronblade er foldet sammen om de 3 inderste. Den orange farve er mat, og de 3 lyspunkter ved roden er blot punkter og intet andet. Den trekant, der senere forbinder punkterne, er endnu ikke synlig. Den omgivende kugle er farveløs og kan kun opfattes som bølgende vibrationer (ligesom bølger i luften eller æteren), og den strækker sig ikke meget længere ud end kronbladenes omrids.

Omkring tiden for 3. *indvielse* er der sket en vidunderlig forvandling. Den ydre kugle er stor og pulserer i alle regnbuens farver. De elektriske energistrømme, som cirkulerer i den, er så kraftige, at de når uden for omkredsen og minder om Solens stråler. De 9 kronblade er helt foldet ud og danner en fornem indfatning for den centrale juvel, og deres orange farve er nu lysende klar og gennemsigtig, isprængt mange farver, men med

den egoiske stråles farve som den dominerende. Trekanten ved roden er nu levende og funkende, og de 3 punkter er små blussende flammer, der for den clairvoyante viser sig som syvfoldige lyshvirvler, der sender deres lys fra punkt til punkt i en trekant, som drejer hurtigt rundt.

Omkring 4. *indvielse* er trekanten så aktiv, at den mere ligner et hastigt roterende hjul, der har et firdimensionalt aspekt. De 3 kronblade i midten lukker sig op og åbenbarer den »funkende juvel«. Som følge af hierofantens brug af den elektriske kraftstav stimuleres ved denne indvielse de 3 typer ild på én gang med en nedstrømning af elektrisk eller positiv kraft fra monaden. Derved blusser de op og fremkalder den sammensmeltning, som tilintetgør hele kuglen, forjager alle indtryk af form og skaber en flydende ligevægtstilstand, hvor »elementerne kommer i brand og smelter«. Her kulminerer udstrålingen. Derefter trækker de store solengle – gennem udtalelsen af et bestemt kraftord – solilden tilbage og ind i sig selv og fremkalder på den måde den endelige tilintetgørelse af formen og dermed adskillelsen af liv og form. Stoffets ild vender tilbage til den almindelige beholdning, og de permanente atomer og kausallegemet findes ikke mere. Den centrale elektriske ild samles i atma-buddhi. Tænkeren eller den åndelige enhed er fri af de 3 verdener og fungerer bevidst på det buddhiske plan. Mellem disse to stadier, passiv (om end selvbevidst) inerti og aktiv udstråling, som afbalancerer kræfterne, er der en lang række liv. (CF e.761-764; KI e.709-711).

(3) Det er ikke muligt at give de studerende en fyldestgørende forestilling om den egoiske lotus' skønhed, når den er helt udfoldet. Det er ikke de strålende farver, der refereres til her, men ildens lysende klarhed og energistrømmenes og -punkternes uophørlige bevægelse og tindrende glans. Hvert kronblad pulserer med glimtende »lyspunkter«, hvert lag kronblade sitrer af liv, og i midten gløder juvelen og udsender strømme af energi fra centret til den yderste cirkels omkreds.

Den levende energis ild strømmer rundt i hvert enkelt kronblad, og ildstrømmenes måde at cirkulere og flette sig sammen på er (som man kan forvente) syvfoldig, svarende til den pågældende logos' syvfoldige natur. Efterhånden som evolutionen

skrider frem, bliver hvert lag kronblade også aktivt og drejer rundt om den centrale juvel, så vi ikke alene har kronbladenes aktivitet, ikke alene de levende punkters eller devalivenes aktivitet inden for bladenes omkreds, men også hvert lags samlede aktivitet i den trefoldige lotus. På et bestemt udviklingsstadium, før åbningen af den centrale indhyllende knop, begynder de 3 lag kronblade tilsammen at dreje rundt, så det ser ud som om, hele lotusen bevæger sig. På det sidste stadium åbner det centrale lag kronblade sig, åbenbarer det, der er skjult, og drejer rundt om juvelen, men i modsat retning i forhold til den hurtigt roterende ydre lotus. Grunden må ikke afsløres her, for den skjuler sig i den elektriske ilds eller åndens egen natur.

Juvelen selv står, okkult set, stille og drejer ikke rundt. Den er et fredspunkt. Den pulserer rytmisk, ligesom menneskets hjerte, og udsender 8 strømme af levende ild, som når ud til spidserne af de 4 *kærlighedsblade* og de 4 *offerblade*. Denne ottefoldige energi er atma-buddhi. Det er denne sidste udstråling, der fremkalder det egoiske legemes endelige opløsning. Da *kundskabsbladene* ikke er genstand for denne centrale ilds opmærksomhed, ophører de efterhånden med at være aktive. Kundskab erstattes af guddommelig visdom, og kærlighedsbladenes kræfter bliver også absorberet. Til sidst er der kun et ønske om at »ofre«, og da denne vibrerende impuls er beslægtet med den levende juvels natur, absorberes den af den centrale enhed, så kun den flammende juvel er tilbage. Når alle kronbladene har afgivet deres kræfter, er åbenbaringsprocessen afsluttet. Den lavere ild dør ud, den centrale ild absorberes, og kun det lysende punkt af elektrisk ild består. Så kommer der et ejendommeligt fænomen ved den sidste indvielse. Den flammende juvel blusser op som 7 juveler inden i den ene, eller som en syvfoldig elektrisk gnist, og genoptages i det intense lys, der på den måde er skabt, i monaden eller den ene. (CF e.1118-1119; KI d.1020-1021).

(4) Juvelen eller diamanten, som den egoiske lotus skjuler, er det vindue, monaden eller ånden ser *ud* på de 3 verdener gennem. Det 3. *øje* er det vindue, hvorigennem egoet eller sjælen fra det fysiske plan ser *ind* i de 3 verdener. (CF e.1130;

KI d.1031).

Se også: (CF e.539-544; KI d.515-518).

19

Det egoiske legemes evolution

(1) Hvis man studerer emnet (egoisk udfoldelse) med henblik på personlig anvendelse, må man huske følgende faktorer:

For det første at kronbladene folder sig ud i overensstemmelse med monadens stråle. Hvis denne fx er den 2. stråle, vil kundskabsbladet åbne sig først, men det andet blad, kærlighedsbladet, vil næsten udvikle sig samtidig, fordi det for denne specielle type ego er den letteste vej. For det vil kundskabsbladet være det sværeste at åbne.

For det andet at åbningen af en række kronblade kan mærkes i den næste række på et tidligt stadium og vil fremkalde en vibrationsrespons. Det er grunden til, at udfoldningen sker hurtigere på de senere stadier end på de første.

For det tredje at der er mange eksempler på en uensartet eller ujævn udvikling. Det sker temmelig tit, at folk fx har udfoldet to kronblade men ikke det tredje i den første kreds, samtidig med at et blad i den anden eller midterste ring er fuldt udviklet. Det er ofte forklaringen på, at en veludviklet evne til at tjene på bestemte områder kan være parret med et forholdsvis beskedent udviklings- eller bevidsthedstrin (egoisk set). Det kan skyldes forskellige ting så som: – monadens karma på sit eget plan og styrken af det monadiske greb om egoet, – mange liv med en bestemt aktivitet, der fører til skabelsen af en stærk vibration, så stærk at den gør det vanskeligt at lære at reagere på andre vibrationer, – nogle specielle forhold, der skjuler sig i en stråleherres udvikling og virkningen af disse forhold på en bestemt gruppe celler, – eller et antal kausallegemes gruppekarma og nære samspil. Hvert ego eller monadisk kraftcenter har en bestemt virkning på den gruppe egoer, det er en del af, og dette samspil kan til tider få uventede konsekvenser. (CF e.546-547; KI d.520-521).

(2) Vi kan dele evolutionsprocessen i tre perioder:

For det første perioden hvor stoffets ild (Moderens varme) beskytter, nærer og bringer det spæde ego til verden. Det er det helt personlige livs fase, hvor det 3. aspekt dominerer, og mennesket er viklet ind i illusionens slør.

For det andet perioden hvor egoet eller det subjektive liv i formen gennemgår visse udviklingsstadier og bliver mere og mere bevidst. Det er den egoiske udviklings fase, og den fremkaldes af den gradvise blanding og sammensmeltning af de to former for ild. Det er tjenestens og udviklingsvejens liv.

For det tredje perioden hvor den egoiske bevidsthed selv erstattes af åndelig indsigt, og åndens ild blander sig med de to andre ildformer.

I begyndelsen spiller personligheden Moderens eller stofaspektets rolle over for den indre livskim. Så manifesterer egoet sit liv i det personlige liv og frembringer en udstråling, »der bliver lysere, til dagen er på sit højeste« (Ordsp.4,18). Da bliver den indre ånd åbenbaret, og det viser sig, hvad mennesket egentlig er. (CF e.610-611; KI d.577-578).

(3) Evolutionen påvirker også dette legeme (det egoiske) og ikke kun menneskets former i de 3 verdener. Processen har karakter af en vekselvirkning, for efterhånden som det lavere selv udvikler sig, og personligheden bliver mere aktiv og intelligent, fremkaldes der også virkninger i det højere legeme. Da disse virkninger adderes, og ikke er flygtige som de lavere virkninger, bliver det egoiske legeme også mere aktivt, samtidig med at dets manifestation af energi forøges. Hen mod afslutningen af evolutionsperioden i de 3 verdener sker der en konstant energiudveksling. De lavere former bliver oplyst og afspejler den højere stråleglans. Det egoiske legeme er det lavere systems sol, og dets legemer reflekterer dets lys, ligesom Månen reflekterer sollyset. Derfor stråler den egoiske sol – som følge af vekselvirkningen – med stadig større intensitet og glans. (CF e.764-765; KI d.711).

20 Fysisk død og sjælen

(1) Dødsprocessen fremkaldes under egoets ledelse, ligegyldigt hvor uvidende mennesket kan være om denne ledelse. For flertallets vedkommende virker denne proces automatisk, for når sjælen trækker sin opmærksomhed tilbage, er døden det uundgåelige resultat på det fysiske plan, enten ved tilbagetrækning af livs- og fornuftsenergiens dobbelte tråd, eller ved tilbagetrækning af den energitråd, som betinger den mentale aktivitet, medens livsstrømmen fortsat fungerer gennem hjertet, dog uden intelligent opfattelse. Sjælen er beskæftiget andetsteds og er på sit eget plan optaget af sine egne anliggender.

I tilfælde af højt udviklede mennesker finder vi ofte en forudanelse om dødsperioden; dette er en følge af egoisk kontakt og opfattelse af egoets ønsker. Det indbefatter til tider kendskab til selve dødsdagen, forbundet med en bevarelse af selvbestemmelse helt op til det endelige øjeblik for tilbagetrækning. Hvor det gælder indviede, er der meget mere end så. De besidder en intelligent forståelse af lovene for tilbagetrækning, og dette gør det muligt for dem, der går over, bevidst og i fuld vågen tilstand at trække sig tilbage fra det fysiske legeme og derefter at fungere på det astrale plan. Dette indebærer, at bevidsthedens kontinuitet opretholdes, således at der ikke opstår en kløft mellem bevidstheden på det fysiske plan og bevidstheden under tilstanden efter døden. Mennesket opfatter sig selv, som han var forinden, men uden et redskab til at kontakte det fysiske plan med. Han forbliver bevidst om følelsetilstanden og tankerne hos dem, han elsker, skønt han ikke kan opfatte eller kontakte det faste fysiske legeme. Han kan kommunikere med dem på det astrale plan eller telepatisk ved tænkning, hvis de og han er *i samklang*, men en kommunikation, som indebærer anvendelsen af de fem fysiske sanser, ligger nødvendigvis uden for hans rækkevidde. (WM e.497-498; HM d.508-509).

(2) Død er nu resultatet af sjælens vilje. I sidste ende må det være resultatet af sjælens og personlighedens forenede viljer, og når dette sker, vil der ikke være nogen frygt for døden. Tænk over det. (DNA1 e.669).

(3) Målet for menneskene er at kunne dø, således som et-

hvert menneske må dø *på sin egen sjæls forlangende*. Når mennesket engang har nået et højere trin i evolutionen, vil han fuldt bevidst og på et selvvalgt tidspunkt trække sig tilbage fra sit fysiske legeme. Legemet vil da blive efterladt stille og uden sjæl – uden lys og dog sundt og helt. Det vil derefter opløses gennem den naturlige proces, og dets bestanddele atomer vil vende tilbage til »reservoiret af ventende enheder«, indtil de igen skal anvendes til inkarnerende sjæle. Processen gentages atter på livets subjektive side. Mange har allerede lært at trække sig tilbage fra det astrale legeme uden at blive udsat for »påvirkningen i tågen«. Således beskrives på symbolsk måde et menneskes død på det astrale plan. Derefter trækker han sig tilbage til det mentale plan og efterlader sin astrale skal i tågen, der derved tiltager i tæthed og omfang. (EH e.29; EH d.39-40).

(4) Det kan imidlertid være ønskværdigt (og er det ofte), at sygdommen får lov at udvikle sig, så døden kan åbne døren, og sjælen frigøres fra sit fangenskab. Det tidspunkt kommer uundgåeligt for alle inkarnerede væsener, hvor sjælen kræver frigørelse fra legemet og formlivet, og naturen har sin egen kloge måde at gennemføre dette på. Sygdom og død må opfattes som frigørende faktorer, når de viser sig som et resultat af sjælens valg af tidspunkt. Den studerende må gøre sig klart, at den fysiske form er en samling af atomer, der er bygget sammen til organer og sluttelig til et sammenhængende legeme, og at dette legeme holdes sammen af sjælens vilje. Træk denne vilje tilbage til dens eget plan, eller (som det okkult udtrykkes) »lad sjælens øje skue i en anden retning«, og sygdom og død indtræffer uundgåeligt i denne nuværende cyklus. Dette beror ikke på en mental fejltagelse eller på en manglende evne til at erkende guddommelighed eller en eftergiven over for det onde. Det er i virkeligheden en opløsning af formnaturen i sine bestanddele og basale essens. Sygdom er dybest set et aspekt af døden. Det er den proces, hvorved den materielle natur og den substantielle form forbereder sig på en adskillelse fra sjælen. (EH e.111; EH d.113-114).

(5) Med tiden vil livslængden ved brug af viljen kunne afkortes eller forlænges af de sjæle, der bevidst tjener Planen og anvender legemsmekanismen som et instrument i deres

tjeneste. Nu for tiden holdes mennesker ofte i live – både ældre mennesker og børn – selv om en befrielse fra formen kunne tillades. Sådanne liv tjener ikke noget nyttigt formål og forårsager megen smerte og lidelse for formerne, som naturen (når man overlader den til sig selv) ikke længere ville anvende og derfor tilintetgøre. Bemærk dette ord. På grund af den megen vægt, vi har lagt på formlivet og på grund af den almindelige frygt for døden – den store overgang, som vi alle må møde – og på grund af vor usikkerhed om, hvorvidt udødelighed er en kendsgerning, og også på grund af vor stærke bundethed til formen, bremser vi de naturlige processer og holder livet, som kæmper for at blive fri, indestångt i legemer, der er helt uegnede til sjælens formål.

Misforstå mig ikke. Jeg ønsker ikke at sige noget, der kunne opmuntre til selvmord. Men jeg siger, og jeg gør det med eftertryk, at loven om karma ofte tilsidesættes, når former bevares som udtryksmiddel, selv om de burde afkastes, fordi de ikke tjener noget nyttigt formål. Denne bevarelse af formen påtvinges i de fleste tilfælde af personens gruppe og ikke af personen selv – ofte er det en bevidstløs invalid, en ældre person, hvis respons- og kontaktmekanisme er defekt, eller det er et spædbarn, der ikke er normalt. Disse tilfælde udgør helt bestemt et område, hvor karmaloven tilsidesættes. (EH e.350-351; EH d.330-331).

(6) To hovedsynspunkter kan tjene til at klarlægge dødsproblematikken, som vi nu behandler.

Det første er den store dualisme, som altid er til stede i manifestationen. Enhver af dualiteterne har sit eget udtryk, er styret af egne love, og søger sine egne mål. Men – i tid og rum – forenes modsætningernes interesser til gavn for begge, og tilsammen frembringer de tilsynekomsten af en enhed. Åndstof, liv-tilsynekomst, energi-kraft – har hver og én deres eget udstrålende aspekt. De har alle relation til hinanden, og alle har et gensidigt midlertidigt mål. Således skaber de tilsammen den evige forandring, den cykliske ebbe og flod af livet i manifestation. I denne relation mellem fader-ånd og moder-materie bliver sønnen skabt, og under barnestadiet foregår hans livsprocesser i moderens aura. Han er identificeret med hende, men

søger dog hele tiden at undslippe hendes dominans. Når sønnen har nået modenhed, intensiveres problemet, og faderens »dragende kraft« begynder langsomt at opveje moderens besiddende holdning, indtil stoffets eller moderens magt over sønnen (sjælen) til sidst brydes. Når sønnen, Kristus-barnet, er blevet befriet fra moderens formynderskab og fastholdende hænder, lærer han faderen at kende. Jeg taler til jer i symbolsprog.

Det andet er, at alle inkarnationsprocesser, dvs. liv i form og tilbagegivelse (gennem dødsprincippet aktivitet) af stof til stof og af sjæl til sjæl, foregår i overensstemmelse med den store universelle lov om tiltrækning. Kan I forestille jer en tid, hvor mennesket klart erkender og byder dødsprocessen velkommen og beskriver den med følgende enkle ord: »Tiden er kommet, hvor min sjæls tiltrækkende kraft kræver, at jeg forlader mit legeme og giver det tilbage til det sted, hvorfra det kom«? Forestil jer forandringen i den menneskelige bevidsthed, når døden vil blive betragtet som en enkel og bevidst frigørelse fra den form, som midlertidigt blev taget i besiddelse. (EH e.426-427; EH d.397).

(7) En tanke dukker op, når vi ... (betragter) det fysiske legemes død i dets to aspekter. Denne tanke vedrører det indre menneskes integritet. *Han forbliver sig selv*. Han er ikke berørt og ikke hæmmet. Han virker frit, hvad det fysiske plan angår, og responderer nu kun på tre forudbestemte faktorer:

1. Kvaliteten af hans astral-emotionelle udrustning.
2. Den mentale tilstand, i hvilken han sædvanligvis lever.
3. Sjælens røst, der ofte ikke kendes, men undertiden er velkendt og elsket.

Individualiteten er ikke gået tabt. Det samme menneske er stadig nærværende på planeten. Kun det, der var en integreret del af vor planets håndgribelige tilsynekomst, er forsvundet. Det, som har været elsket eller hadet, som har været nyttigt for menneskeheden eller en hindring, som har tjent racen eller været et uvirksomt medlem af den, eksisterer stadig og er stadig i kontakt med eksistensens kvalitative og mentale processer, og vil for evigt forblive – individuelt, kvalificeret af stråletypen –

en del af sjælsriget og en høj indviet i sig selv. (EH e.478; EH d.443).

(8) Sygdom og død er dybest set tilstande, der er uløseligt forbundne med substansen; lige så længe som mennesket identificerer sig med formaspektet, lige så længe vil han være betinget af loven om opløsning. Denne lov er en grundlæggende naturlov, der styrer formlivet i alle naturriggerne. Når disciplen eller den indviede identificerer sig med sjælen, og når antahkaranaen er opbygget ved hjælp af livsprincippet, er disciplen ikke længere underlagt kontrol af denne universelle naturlov, men anvender eller forlader legemet ved viljens brug – dvs. ifølge den åndelige viljes krav eller ved at erkende Hierarkiets behov eller Shamballas hensigter. (EH e.501; EH d.464-465).

(9) Inkarnation følger efter inkarnation, og den velkendte dødsproces, som kommer imellem erfaringscyklerne, fortsætter. Alle tre former for død – fysisk, astral og mental – fuldføres i en mere og mere vågen bevidsthedstilstand, efterhånden som den lavere tænkeevne udvikles. Mennesket glider ikke længere – sovende og uvidende – ud af det æteriske, astrale og mentale legeme, men disse dødsprocesser bliver hver for sig en lige så vigtig begivenhed som den fysiske død.

Til slut kommer det tidspunkt, hvor disciplen dør efter egen beslutning og i fuld bevidsthed og med viden om, hvordan han skal forlade sine forskellige legemer. Gradvis overtager sjælen styringen, og derefter tilvejebringer disciplen døden ved brug af sjælens vilje, og han ved da nøjagtigt, hvad han gør. (EH e.514; EH d.477).

(10) Livet kan og bliver ofte forlænget, selv om sjælens vilje er rettet imod tilbagetrækning af sjællivet; livet i de lunare herrers atomer kan næres i lang tid, og dette bekymrer i høj grad det åndelige menneske, der er bevidst om processen og sin sjæls hensigt. Det, der holdes i live, er det fysiske legeme, men det sande menneske er ikke længere fokuseret dér. (EH e.652; EH d.601).

21

Kremation og sjælens frigørelse

(1) Okkult set er der to betydningsfulde årsager til, at kremation er ønskværdig. Kremation fremskynder frigørelsen af de finere legemer (der stadig omgiver sjælen) fra det æteriske legeme og tilvejebringer således frigørelsen inden for nogle få timer i stedet for nogle få dage. Kremation er endvidere særlig nødvendig som en metode til at rense det astrale plan og til at standse begærets »nedadgående« tendens, som i høj grad hæmmer den inkarnerende sjæl. (EH e.470-471; EH d.436).

(2) Gennem anvendelse af ild opløses alle former. Jo hurtigere det menneskelige, fysiske legeme tilintetgøres, jo hurtigere brydes dets greb om den tilbagetrækkende sjæl. En hel del nonsens om tidsfaktoren i relation til rækkefølgen af de subtile legemers opløsning er blevet fremført i den almindelige teosofiske litteratur. Det bør dog fastslås, at i det øjeblik den *sande* død er videnskabeligt påvist (af den almindelige læge, der har fulgt tilfældet), og det er blevet konstateret, at der ikke findes nogen livsgnist tilbage i det fysiske legeme, så er kremation mulig. Den fuldstændige eller sande død indtræder, når bevidsthedstråden og livstråden er trukket fuldstændigt tilbage fra hovedet og hjertet. ... Der er intet æterisk behov for udsættelse. Når det indre menneske trækker sig tilbage fra det fysiske legeme, trækker han sig samtidig tilbage fra det æteriske legeme. Det er rigtigt, at det æteriske legeme er tilbøjeligt til i lang tid at forblive omkring »området for emanationen«, når det fysiske legeme er begravet, og det vil ofte bestå indtil den fuldstændige opløsning af det tætte fysiske legeme har fundet sted. Mumificeringsprocessen, således som den praktiseredes i Ægypten, og balsameringsprocessen, således som den praktiseredes i Vesten, har været årsag til, at det æteriske legeme blev bevaret, til tider i århundreder. ...

Er kremation reglen, er det ikke alene det fysiske legeme, der øjeblikkeligt opløses og gives tilbage til substansens reservoir, men også det vitale legeme opløses omgående, idet flammerne fører dette legemes kræfter ind i de vitale energiers reservoir. ... Er en udsættelse nødvendig på grund af familiens følelser eller på grund af krav fra samfundets side, bør krema-

tion dog finde sted inden for seksogtredive timer efter dødens indtræden. Når der ikke findes nogen grund til at udsætte kre-
mationen, kan den med rette tillades tolv timer efter døden. Det
vil dog altid være klogt at vente tolv timer for at være sikker
på, at døden *virkelig* er indtrådt. (EH e.483-485; EH d.448-
449).

22 Reinkarnation

(1) De inkarnerende jivaers tilsynekomst på det fysiske plan styres af tre ting:

For det første impuls baseret på det besjælende livs vilje-hen-
sigt, det liv der besjæler grupperne på en understråle, dvs. en
af de 7 større grupper.

For det andet impuls baseret på viljen, farvet af begær, hos det
liv, som besjæler et menneskes egoiske gruppe.

For det tredje impuls baseret på egoets begær efter fysisk
manifestation.

Efterhånden som et menneskes identifikation med sin gruppe
modnes, modificeres begærimpulsen, indtil den i sidste instans
erstattes af gruppevilje. Hvis disse faktorer overvejes, vil det
være klart, at egoer inkarnerer, ikke individuelt, men som følge
af gruppeimpuls og altså kollektivt. (CF e.770; KI d.716).

(2) Du har etableret en tankerytme som intet kan ændre, og
som vil være en magtfuld drivkraft, når tiden for din tilbage-
venden skal besluttes, efter denne inkarnations afslutning.
Denne tankerytme vil også være afgørende for, hvilken type
vehikel du som sjæl vil opbygge, samt desuden hvilken race,
nation og tjenestear, som den overskyggende sjæl vil forpligte
personligheden til. (DNA2 e.477).

(3) *Teorien om reinkarnation ...* bliver mere og mere accep-
teret i Vesten; den har altid været accepteret i Østen, men med
mange tåbelige tilføjelser og fortolkninger. Denne lære er
blevet forvrænget på samme måde som Kristi, Buddhas og

Krishnas lære er blevet af deres snæversynede og mentalt begrænsede teologer. De grundlæggende kendsgerninger om en åndelig oprindelse, om en nedstigen i stoffet, om en opstigen gennem utallige inkarnationer i form, indtil disse former er fuldkomne udtryk for den iboende åndelige bevidsthed, og om en række indvielser ved slutningen af inkarnationscyklen, bliver hurtigere accepteret og erkendt nu end nogensinde før. (EH e.402; EH d.376).

(4) Fremskredne sjæle og de, hvis intellektuelle kapacitet er under hurtig udvikling, kommer hurtigt tilbage på grund af deres sensitive respons på dragningen fra de pligter, interesser og ansvar, de allerede har etableret på det fysiske plan. ...

Mennesket inkarnerer ikke under tidstvang. Mennesket inkarnerer på grund af sin karmiske forpligtelse, på grund af den tiltrækkende kraft fra det, han som sjæl har indledt, og på grund af et følt behov for at fuldføre påbegyndte forpligtelser. Han inkarnerer også på grund af ansvarsfølelse og for at møde krav, han er blevet pålagt som følge af tidligere brud mod de love, der styrer rette menneskelige relationer. Når disse krav, sjælsnødvendigheder, erfaringer og forpligtelser er blevet opfyldt, træder han for altid »ind i kærlighedens og livets klare, kolde lys« og har ikke længere behov for (hvad angår mennesket selv) sjæls erfaringens barnestadium på jorden. Han er fri for den karmiske forpligtelse i de tre verdener, men befinder sig stadig under impuls fra den karmiske nødvendighed, der til det yderste tvinger ham til at yde de sidst mulige tjenester, som han er i stand til, over for dem, der stadig befinder sig under loven om karmisk forpligtelse. (EH e.403-405; EH d.377-378).

(a) LOVEN OM GENFØDSEL

(1) Denne lov er den logiske konsekvens af evolutionsloven, men den er aldrig blevet forstået eller rigtigt opfattet i Vesten, og i Østen, hvor den er anerkendt som et ledende princip i livet, har den vist sig ikke at være til nytte, fordi den har haft en søvndyssende virkning, der har været til skade for udviklingen. Den østerlandske studerende mener, at den giver ham masser af tid, og derved bortfalder drivkraften til at nå et mål. Den

almindelige kristne forveksler loven om genfødsel med, hvad han kalder »sjælevandring« og tror ofte, at det betyder, at menneskesjæle går over i dyrekroppe eller endda andre lavere livsformer. Dette er på ingen måde tilfældet. Da det guddommelige liv bestandigt bevæger sig fremad gennem stadigt højere former, vil livet i de underliggende naturriger bevæge sig progressivt fra mineralformer til planteformer og fra planteformer til dyreformer; fra dyrestadiet bevæger sig det guddommelige liv videre til menneskeriget og underkastes loven om genfødsel og *ikke* transmigrationsens lov dvs. sjælevandring. For den, der kender noget til loven om genfødsel eller reinkarnation, er misforståelsen absurd.

Læren om reinkarnation slår ortodokse kristne med rædsel; men spørger man dem, som disciplene spurgte Kristus, om den blinde mand: »Rabbi, hvem har syndet, han selv eller hans forældre, siden han er født blind?« (*Joh.9,2*) afviser de det underforståede i spørgsmålet, eller de ler ad det eller bliver forfærdet, alt efter omstændighederne. ...

Hvis Kristus i sin nye universelle undervisning vil fremhæve rette menneskelige relationer som målet, der skal nås, *må* hovedvægten i hans lære lægges på loven om genfødsel. Dette er uundgåeligt, da forståelsen af denne lov giver os løsningen på alle menneskehedens problemer og svaret på menneskers spørgsmål.

Denne lære vil blive en af hjørnestenene i den nye verdensreligion og tillige den forklarende faktor, som vil lede os til en bedre forståelse af verdensproblemerne. Da Kristus sidste gang selv var til stede, understregede han sjælens eksistens og værdien af det enkelte individ. Han fortalte menneskene, hvordan de kunne blive frelst gennem sjælens liv og af Kristus i deres eget hjerte. Han sagde også: Ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny« (*Joh.3,3*). Kun *sjæle* kan leve som borgere i det rige, og det var dette privilegium, han for første gang holdt op for menneskeheden, der hermed fik en vision af en guddommelig mulighed som en uforanderlig konklusion på erfaringen. Han sagde til dem: »Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen« (*Matt.5,48*).

Denne gang vil han lære menneskene, hvordan denne mulig-

hed kan blive en fuldendt kendsgerning – gennem den inkarnerede sjæls stadige tilbagevenden til livets skole på jorden for der at undergå den fuldkommengørelsesproces, som han selv var et fremragende eksempel på. Dette er læren om og meningen med reinkarnationen. ...

Vi må betænke, at praktisk talt alle okkulte grupper og skrifter på tåbelig vis har lagt vægten på de *tidligere* inkarnationer og på erindringen af dem, noget, som man ingen fornuftig mulighed har for at kontrollere – enhver kan her påberåbe sig hvad som helst. Man har bygget sin lære på indbildte love, som formodes at styre tidsfaktoren og intervallerne mellem inkarnationerne, idet man glemte, at tid er et begreb frembragt af hjernen og, at adskilt fra hjernen eksisterer tiden ikke. Vægten har desuden været lagt på en opdigtet fremstilling af sammenhænge. Det, der hidtil har været udgivet om reinkarnationen, har derfor gjort mere skade end gavn. Kun én ting er af værdi: at loven om genfødsel nu diskuteres af mange og accepteres af tusinder.

Ud over, at der findes en sådan lov, ved vi ikke meget om den, og de, der af egen erfaring kender omstændighederne omkring denne genkomst, afviser helt bestemt de tåbelige og usandsynlige detaljer, som udgives for kendsgerninger af teosofiske og okkulte grupper. *Loven eksisterer; om detaljerne i dens funktion ved vi endnu intet.* Kun nogle få principielle ting kan siges med sikkerhed, og de berettiger ikke til modsigelse:

1. Loven om genfødsel er en stor naturlov på vor planet.
2. Det er en proces bestemt af og gennemført under evolutionens lov.
3. Den er nøje forbundet med og betinget af loven om årsag og virkning.
4. Den er en progressiv udviklingsproces, som muliggør, at mennesket bevæger sig fremad fra den groveste form for tanketom materialisme til en åndelig fuldkommenhed og intelligent erkendelse, som gør det muligt for et menneske at blive medlem af gudsriget.
5. Den forklarer forskellene mellem mennesker og – i for-

bindelse med loven om årsag og virkning, som kaldes karmaloven i Østen – forklarer den forskellene i livsomstændigheder og livsholdning.

6. Den er et udtryk for sjælens viljeaspekt og ikke et resultat af nogen beslutning fra formens side; det er sjælen i alle former, der reinkarnerer, vælger og opbygger et egnet fysisk, emotionelt og mentalt legeme, gennem hvilket den kan lære den næste nødvendige lektie.
7. Loven om genfødsel iværksættes (for menneskers vedkommende) fra sjælsplanet. Inkarnationen er motiveret af sjælen og styres fra sjælens niveau på mentalplanet.
8. Sjæle inkarnerer i grupper, cyklisk og under loven, for at opnå de rette forbindelser til Gud og til medmenneskene.
9. Progressiv udfoldelse under loven om genfødsel er stort set betinget af det mentale princip, for »som et menneske tænker i sit hjerte, således er han«. Disse få ord er en nøje overvejelse værd.
10. Under loven om genfødsel udvikler mennesket langsomt sine mentale evner; derefter begynder sindet at kontrollere følelsen eller den emotionelle natur, for til sidst at åbenbare sjælens natur og sjælens omgivelser for mennesket.
11. På dette trin i udviklingen begynder mennesket at betræde »Vejen, der fører tilbage«, og vender sig (efter mange liv) mod gudsriget.
12. Når et menneske gennem en udviklet mental natur, gennem visdom, praktisk tjeneste og forståelse har lært intet at kræve for sit personlige selv, opgiver han ønsket om fortsat liv i de tre verdener og er dermed frigjort fra loven om genfødsel.
13. Mennesket er nu gruppebevidst, er vidende om sin sjælsgruppe og sjælen i alle livsformer og har opnået – som Kristus fordrede det – et stadium af kristuslignende fuldkommenhed, der kulminerer i »det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde« (Ef.4,13).

Hinsides disse generaliseringer prøver intet intelligent menneske at gå. Når Kristus kommer igen, bliver vor viden mere sand

realistisk; vi vil da vide, at vi er evigt forbundet med alle menneskers sjæle og har et bestemt forhold til dem, vi inkarnerer sammen med, dem, der er ved at lære den samme lektie som vi, og som eksperimenterer og gør deres erfaringer i forbindelse med os. Denne prøvede og anerkendte viden vil forny hele grundlaget for vor eksistens. Vi vil opdage, at alle vore vanskeligheder og alle vore problemer skyldes vor svigtende evne til at erkende denne fundamentale lov med dens ansvar og forpligtelser, og vi vil lære efterhånden at styre vore aktiviteter under dens retfærdige magt og regulerende indflydelse. Loven om genfødsel indeholder den praktiske viden, som menneskene behøver i dag for på rette måde at administrere deres religiøse, politiske, økonomiske, sociale og private liv og således etablere rette relationer til det guddommelige liv i alle former. (RC e.115-120; KT d.112-116).

(2) Det første postulat, der må fremsættes, og som offentligheden må belæres om, er, at alle sjæle inkarnerer og reinkarnerer ifølge loven om genfødsel. Følgelig udgør hver inkarnation ikke blot en rekapitulation af livserfaring, men en genoptagelse af gamle forpligtelser, en reablering af gamle relationer, en mulighed for at betale gammel skyld, en chance til genopbygning og fremskridt, en opvågnen af dybtliggende kvaliteter, genkendelse af gamle venner og fjender, løsning på oprørende uretfærdigheder, og forklaring på det, der betinger mennesket og gør ham til det, han er. Sådan er den lov, der nu kræver almindelig anerkendelse, og som, når den forstås af tænkende mennesker, vil bidrage meget til at løse problemerne angående seksualitet og ægteskab. (EP1 e.300; EP1 d.317-318).

(3) Den nye psykologi må uundgåeligt bygge på den forudsætning, at dette ene liv ikke er et menneskes eneste mulighed for at opnå integration og sluttelig fuldkommengørelse. Den store lov om genfødsel skal accepteres, og den vil da i sig selv udgøre en stor befriende kraft i enhver krise eller over for ethvert psykologisk problem. Erkendelsen af yderligere muligheder og af den forlængede tid både hjælper og skaber ro i mange menneskers sind; fortolkningen er værdifuld og oplysende, idet patienten vil opdage den kendsgerning, at han allerede har lagt nogle krisepunkter bag sig. Hans nuværende

udrustning er bevis på, at han opnåede integration, og det garanterer ham også en sejr i den bestående krise og svære konflikt. Det lys, der herved kastes over relationer og omgivelser, vil tjene til at stabilisere hans mål og få ham til at forstå det uundgåelige ansvar. Når den store lov erkendes med alt, hvad den virkelig indebærer, og ikke forklares i de nuværende barnlige vendinger, da vil mennesket bære ansvaret for sin levevis med daglig anerkendelse af fortiden, forståelse for målet i nutiden og med blikket rettet mod fremtiden. Dette vil også i høj grad mindske den voksende selvmordstendens, som menneskeheden udviser. (EP2 e.431; EP2 d.414).

(4) Psykologien må efterhånden erkende:

1. Eksistensen af sjælen, den integrerende formidler, selvet.
2. Loven om mulighed eller genfødsel.
3. Beskaffenheden af menneskets indre struktur og dens forbindelse med den ydre, håndgribelige form.

Det er interessant at iagttage, at praktisk taget al undervisning, der gives om genfødsel eller reinkarnation, betoner den materielle, objektive side, skønt der altid har været en mere eller mindre flygtig henvisning til det, der åndeligt og mentalt kan vindes eller opnås i livets skole på denne planet fra inkarnation til inkarnation. Man har kun i ringe grad lagt mærke til den tiltagende forståelse og udviklingen eller væksten i det sande menneskes indre bevidsthed; det, der i hver inkarnation vindes ved større beherskelse af kontaktmekanismen, som resulterer i øget sensitivitet over for omgivelserne (der er de eneste værdier, som selvet beskæftiger sig med), fremhæves sjældent, om overhovedet. (EP2 e.432-433; EP2 d.415).

(5) Det ser ud til, at man endnu kun har opstillet to regler i forbindelse med et egos tilbagevenden til fysisk inkarnation. Den første går ud på, at sjælen, dersom fuldkommenhed ikke er opnået, må vende tilbage og fortsætte fuldkommengørelsesprocessen på Jorden. Den anden regel er den, at den impuls, der prædisponerer egoet til en sådan handling, er en eller anden form for utilfredsstillet begær. Begge disse udtalelser er til dels rigtige og almengyldige, men de er dog kun halve sandheder og

hører sammen med en større sandhed, som esoterikere endnu ikke har opfattet eller omhyggeligt taget til efterretning; disse udtalelser er af sekundær karakter og kommer til udtryk i de tre verdener for menneskets udvikling som personlighedens hensigter og som tid-rum-begreber. I grunden er det ikke begæret, der tilskynder til tilbagevenden, men vilje og viden om Planen. Det er ikke trangen til at opnå en endelig fuldkommenhed, der driver egoet videre til erfaring i formen, for egoet er allerede fuldkomment. Den vigtigste tilskyndelse er offer og tjeneste over for de mindre væsener, der er afhængige af den højere inspiration (som den åndelige sjæl kan give) og beslutningen om, at også de kan opnå planetarisk status i lighed med den opofrende sjæls. ... Husk altid dette, når I studerer emnet om genfødsel. I sig selv er genfødsel og reinkarnation misvisende ord, og ord som »cyklisk tilskyndelse«, »intelligent, målbevidst gentagelse« og »bevidst ind- og udånding« ville beskrive denne kosmiske proces mere akkurat. Dog er det svært for jer at forstå denne idé, for det forudsætter evnen til at identificere sig selv med den Ene, der ånder således – den planetariske Logos – og derfor må hele dette anliggende forblive relativt dunkelt, indtil indvielse har fundet sted.

Esoterisk set er det mest interessante her, at det er *gruppegenfødsel*, der finder sted hele tiden, og at den enkeltes inkarnation kun er en biting i denne store begivenhed. Dette er stort set blevet ignoreret eller glemt på grund af den intense og selviske interesse for personlig erfaring og levevis, der gør sig gældende i de spekulative detaljer vedrørende det enkelte menneskes tilbagevenden, som er givet i den strøm af såkaldt okkulte bøger, hvoraf de fleste for det meste er unøjagtige i vid udstrækning og helt uden betydning. (EA e.324-325; EA d.294-295).

(6) (Der er tre store processer) ifølge loven om genfødsel. De er:

1. *Tilbagegivelsesprocessen*, der styrer perioden, hvor sjælen trækker sig tilbage fra det fysiske plan og fra sine to rent objektive aspekter, det tætte fysiske legeme og det æteriske legeme. Dette vedrører kunsten at dø.

2. *Eliminationsprocessen*, der styrer perioden i menneskesjælens liv efter døden og i den menneskelige evolutions to andre verdener. Dette vedrører sjælens elimination af det astral-mentale legeme, således at den er »rede til at stå frigjort på sit eget sted«.
3. *Integrationsprocessen*, der foregår i perioden, hvor den frigjorte sjæl igen bliver bevidst om sig selv som nærværelsens engel og på ny absorberes i sjælens verden og således går ind i en reflekterende tilstand. Senere, under påvirkning af loven om karmisk forpligtelse eller nødvendighed, forbereder sjælen sig til en ny nedstigning i form. (EH e.407-408; EH d.380-381).

(7) Når disse to faser af »kunsten at dø« er forbi, frigøres den diskarnerede sjæl fra stoffets kontrol. Den blev midlertidigt rensat for al forurening gennem substans. Det er ikke sjælen i formen, den menneskelige sjæl, der udvirker dette, men det er et resultat af sjælens aktivitet på sit eget plan, hvorved den trækker til sig den del af sig selv, som vi kalder den menneskelige sjæl. Det er hovedsagelig den overskyggende sjæls aktivitet, der forårsager dette. Sjælen i personligheden kan ikke virkeliggøre dette. På dette stadium kan den menneskelige sjæl kun reagere på dragningen eller den tiltrækkende kraft fra den åndelige sjæl, når den – med klar hensigt – trækker den menneskelige sjæl ud af de hylstre, der holder den fangen. Senere, efterhånden som de evolutionære processer fortsætter, og sjælen i stadig højere grad styrer personligheden, vil det være den i hylstrene *indelukkede* sjæl, som – bevidst og tilsigtet – fremkalder faserne i dødsprocessen. I de tidlige stadier vil denne befrielse blive tilvejebragt ved hjælp af den overskyggende åndelige sjæl. Senere, når mennesket lever som sjæl på det fysiske plan, vil han selv – med fuld bevidsthedskontinuitet – gennemføre abstraktionsprocesserne og vil derefter (med styret hensigt) »stige op til det sted, hvorfra han kom«. Dette er genspejlingen i de tre verdener af den fuldkomne gudesøns guddommelige opstigen. (EH e.409-410; EH d.382-383).

(b) UDØDELIGHED

(1) Ånden i mennesket er udødelig. Den eksisterer for evigt og går frem skridt for skridt, fra ét stadium til det næste på evolutionens vej, idet den til stadighed og successivt udfolder sine guddommelige attributter og aspekter. Denne sandhed forudsætter nødvendigvis anerkendelsen af to store naturlove: *loven om genfødsel* og *loven om årsag og virkning*. Kirkerne i Vesten har officielt afvist at anerkende loven om genfødsel og har derved bevæget sig ind i en teologisk blindgyde, hvorfra der ikke er nogen vej ud. Kirkerne i Østen har lagt for stor vægt på disse love, med det resultat, at en negativ, resigneret holdning til livet og dets forløb – som følge af de stadigt tilbagevendende muligheder – behersker Østens folk. Kristendommen har nok fremhævet udødelighed, men den har gjort den evige salighed afhængig af anerkendelsen af nogle teologiske dogmer: Bliv en sand erklæret kristen og lev evigt i en lidt enfoldig himmel; eller afstå fra at blive accepteret som en kristen og gå til et helt usandsynligt helvede – et helvede, som er udsprunget af *Det gamle testaments* teologiske forestillinger om en Gud fuld af had og nidkærhed. Begge disse forestillinger bliver i dag forkastet af alle fornuftige og oprigtigt tænkende mennesker. Ingen med virkelig sund fornuft eller med virkelig tro på en kærlighedens Gud kan acceptere de kirkeliges himmel eller har noget ønske om at komme der. Endnu mindre accepterer de »ildsøen, som brænder med svovl« (*Åb. 19,20*), eller den evige pine, som kærlighedens Gud formodes at dømme alle dem til, der ikke tror på middelalderens teologiske fortolkninger, eller på de mere moderne fundamentalister, eller ukritiske præster, der søger – ved hjælp af dogmer, frygt og trusler – at få folk til at forblive i en gammel forældet tro.

Den essentielle sandhed ligger andetsteds. »Hvad et menneske sår, det skal han også høste« (*Gal. 6,7*), er en sandhed, der trænger til på ny at blive understreget. I disse ord har Paulus udtrykt den sande gamle lære om årsag og virkning, som i orienten kaldes karmaloven.

Foruden dette tilføjer han et sted formaningen om »at arbejde på jeres frelse« og – eftersom det står i modsætning til den teologiske lære, og da mulighederne ikke er de samme i alle liv, så bifalder han stiltiende loven om genfødsel og gør livets

skole til en konstant tilbagevendende erfaring, indtil mennesket har fuldbyrdet Kristi befaling (og dette henviser til alle mennesker): »Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen«. Ved at erkende handlingens resultater – gode eller dårlige – og ved til stadighed at genfødes på jorden, så når mennesket til sidst frem til »det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde«.

Kendsgerningen om denne iboende guddommelighed forklarer alle menneskers indre trang i hjertet til forbedring, erfaring, fremskridt og øget realisering, og til i tiltagende grad at stræbe hen imod de fjerne højder, som de har skuet. Der findes ingen anden forklaring på den menneskelige ånds evne til at arbejde sig ud af mørket, ud af det onde og ud af død, ind til liv og godhed. Dette forløb er menneskets ufejlbarlige historie. Der sker altid noget for menneskets sjæl, som bringer den nærmere kilden til alt godt, og intet på jorden kan standse disse fremskridt nærmere til Gud. (POH e.142-144), (RC e.145-147; KT d.139-140).

(2) Udødelighedens kendsgerning er i dag på grænsen af videnskabeligt bevis; at en eller anden faktor overlever er allerede opdaget, skønt det, der har vist sig at være det overlevende, i sig selv tilsyneladende ikke er det egentlige udødelige. Sjælens faktiske natur og den kendsgerning, at sjælen overlever, at den har evigt liv, går hånd i hånd og er endnu ikke videnskabeligt bevist; det er i dag dog almindeligt kendt og anerkendt som sandhed af utallige millioner og så mange intellektuelle, at – med mindre der er tale om massehysteri og massebedrag – det må siges at være korrekt opfattet. (RC e.105; KT d.102-103).

(3) ... Vi har oprindelsen til forestillingen om himmel og helvede i de nuværende religiøse trosretninger. Ud derfra voksede automatisk ideen om en bestående entitet, kaldet sjælen, der kunne glæde sig i himlen eller lide i helvede efter Guds vilje, alt som et resultat af de handlinger, den udførte, medens den befandt sig i menneskelig form. Men sensitiviteten i menneskets former øgedes og de blev mere og mere forfinede under påvirkning af loven om selektion og tilpasning; gruppelivet udviklede sig og gruppeintegrationen blev forbedret; historiens,

traditionens og kunstens arv blev rigere og satte sit præg, således at forestillingerne om Gud og ligeledes om sjælen og om verden voksede. Da blev menneskets opfattelse af virkeligheden rigere og dybere, så vi i dag står over for problemet med en tankearv, der bekræfter en verden af forestillinger, begreber og intuitioner, der beskæftiger sig med det ulegemlige og uhåndgribelige, og som vidner om en ældgammel tro på en sjæl og dens udødelighed, for hvilken der ikke eksisterer nogen virkelig begrundelse. På samme tid har videnskaben påvist, at alt, hvad vi med sikkerhed kan vide noget om, er fænomenernes håndgribelige verden med dens former, mekanismer, reagensglas og laboratorier samt de forskelligartede menneskelegemer »forfærdende og vidunderligt skabt«. På mysteriøs vis skaber disse legemer tanker, drømme og forestillinger, som igen finder udtryk i fortidens, nutidens og fremtidens formulerede systemer eller inden for områder som litteratur, kunst og selve videnskaben eller i det jævne hverdagsliv, hvor det almindelige menneske lever, elsker, arbejder, leger, føder børn, spiser, tjener penge og sover.

Og hvad så? Forsvinder mennesket ud i intetheden, eller lever en (hidtil uset) del af ham videre et eller andet sted? Overlever dette aspekt for en tid og forsvinder så igen, eller består der et udødeligt princip, en subtil, uhåndgribelig entitet, som eksisterer enten i eller ude af legemet, og som er det udødelige, uforanderlige væsen, som utallige millioner ned gennem tiderne har bevaret troen på? Er sjælen en forestillingens fiktion, og har videnskaben på tilfredsstillende måde modbevist dens eksistens? Er bevidsthed hjernens eller det dermed forbundne nervesystems funktion, eller må vi acceptere ideen om et bevidst væsen, der bebor formen? Har vor evne til at erkende og reagere over for vore omgivelser sit udspring i legemsnaturen, eller findes der en entitet, som iagttager og reagerer? Er denne entitet forskellig fra legemet og kan den adskilles derfra, eller er den et resultat af legemstypen og liv, og derfor enten består efter at legemet er borte eller forsvinder med det og går tabt? Er der intet andet end stof eller energier i konstant bevægelse, som frembringer menneskelige tilsynekomster, der på deres side reagerer over for og blindt og ubevidst udtrykker den

energi, som strømmer igennem dem, idet de ikke har nogen individuel eksistens? Eller er alle disse teorier delvis sande, og skal vi i virkeligheden blot opfatte menneskets natur og væsen som en syntese af dem alle og acceptere de almene præmisser? Kan det ikke tænkes, at de mekanistisk indstillede og videnskabelige forskere har ret i deres konklusion angående mekanismen og formnaturen, og at de åndeligt indstillede tænkere, der hævder eksistensen af en udødelig entitet, også har ret? Måske mangler der noget, der kunne bygge bro over kløften mellem disse to meninger. Kan det tænkes, at vi opdager et noget, der kan forbinde det sande væsens uhåndgribelige verden med formlivets (såkaldte) håndgribelige verden?

Når menneskeheden er forvisset om guddommelighed og udødelighed og har nået et punkt med viden om sjælens natur og om det rige, den fungerer i, vil holdningen til det daglige liv og til aktuelle anliggender undergå en sådan forandring, at vi i sandhed vil se fremkomsten af en ny himmel og en ny jord. Når først den centrale entitet i enhver menneskelig form anerkendes og bliver kendt for det, den essentielt er, og når først dens guddommelige beståen er fastslået, da vil vi uundgåeligt opleve begyndelsen til, at der på jorden vil herske guddommelig lov – en lov, der vil virke uden gnidninger og uden oprør. Denne velgørende reaktion vil finde sted, fordi tænkerne i menneskeheden vil smelte sammen i en stor sjælserkendelse, og en derpå følgende gruppebevidsthed vil sætte dem i stand til at se det formål, der ligger bag lovens virke. (EP1 e.93-95; EP1 d.122-124).

Se også: »Spørgsmål vedrørende udødelighed.« (EP1 e.183-184; EP1 d.207-208).

(c) DEVACHAN

(1) *Devachan*: En tilstand mellem to jordiske liv egoet indtræder i efter at have skilt sig af med sine lavere aspekter eller hylstre. (Fodnote: CF e.737; KI d.688).

(2) *Devachan* er en bevidsthedstilstand som i personlighedens liv afspejler den højere tilstand, vi kalder nirvanisk bevidsthed, og som frembringes af egoets virksomhed. I de ad-

skilte enheder er den en svag afglans af den gruppetilstand, der kaldes nirvanisk (og derfor er den præget af egoisme og separativ nydelse). I denne høje bevidsthedstilstand realiserer hver individualitet sig selv, men deltager også i grupperealiseringen, og deri ligger saligheden for enheden. Den føler ikke længere nogen adskillelse, kun enhed og en grundlæggende samhørighed. Derfor er der, som man kan forestille sig, ingen devachan for de primitive eller lidet udviklede mennesker, da de ikke har gjort sig fortjent til den og ikke har den mentale udrustning til at opfatte den. Det betyder, at de inkarnerer oftere og kun har korte pralayaperioder. I deres tilfælde er der kun lidt tilbage af inkarnationerne, egoet kan assimilere på sit eget plan, og derfor trækker livsprincippet sig hurtigt ud af den mentale form, med det resultat at egoet reinkarnerer næsten umiddelbart efter.

Når personlighedens liv har været fuldt og rigt, men endnu ikke har nået det stadium, hvor det personlige selv *bevidst* kan samarbejde med egoet, gennemgår personligheden nirvaniske perioder, hvis længde afhænger af interesserne i livet og menneskets evne til at meditere over oplevelserne. Senere, når egoet styrer personlighedens liv, hæves menneskets interesser til højere planer, og sjælens nirvana bliver dets mål. Det mister interessen for devachan. Derfor gennemgår de, der er på vejen (enten prøvevejen eller indvielsesvejen), som regel ikke devachanperioden. Direkte inkarnation bliver reglen på livets hjul. Denne gang fremkaldes den af det personlige selvs bevidste samarbejde med det guddommelige selv eller ego. (CF e.736-738; KI d.686-688).

(3) Der har været en del misforståelser omkring denne (devachan)oplevelse. Den almindelige opfattelse har været, at mennesket – når han har forladt det astrale og det mentale legeme – træder ind i en slags drømmetilstand, hvor han genoplever og på ny betragter tidligere begivenheder i fremtidens lys, og hvor han gennemlever en slags hvileperiode, en form for en bearbejdningsproces som forberedelse til at påtage sig en ny fødsel. Denne noget fejlagtige fremstilling er opstået, fordi begrebet tid stadig styrer den teosofiske fremstilling af sandheden. Når man imidlertid erkender, at tid kun kendes i forbindelse med det fysiske plans erfaring, bliver hele begrebet om

devachan forståeligt. Fra tidspunktet for den fuldstændige adskillelse fra det tætte fysiske legeme og fra det æteriske legeme, og når eliminationsprocessen finder sted, er mennesket *bevidst om fortiden og nutiden*. Når eliminationen er fuldført og timen for sjælskontakt kommer, og det manasiske legeme er ved at blive tilintetgjort, bliver mennesket umiddelbart *bevidst om fremtiden*, for forudsigelse er en af sjælsbevidsthedens værdier, og dette tager mennesket midlertidigt del i. Derfor ses fortid, nutid og fremtid som ét; erkendelsen af det evige nu udvikles gradvis fra inkarnation til inkarnation og under den stadige genfødselsproces. Dette udgør en bevidsthedstilstand, (der er et kendetegn for det fremskredne menneskes normale tilstand), som kan kaldes devachanisk. (EH e.496-497; EH d.460-461).

(d) EGOETS ANVENDELSE AF HYLSTRE

(1) Det æteriske legemes manifestation i tid og rum har i sig det, som esoterisk er blevet benævnt »to øjeblikke i stråleglans«. Det første af disse er øjeblikket inden den fysiske inkarnation, når det nedstigende lys (der bærer livet) fokuseres i al sin intensitet omkring det fysiske legeme og etablerer en nær forbindelse med det iboende lys i selve stoffet. Dette lys findes i ethvert substansatom. Det fokuserende lys vil koncentrere sig i syv områder inden for sin indflydelsessfære og skaber således syv store centre, som esoterisk set vil styre dets udtryk og dets eksistens på det ydre plan. Dette er et øjeblik i stor stråleglans. Det er næsten, som om et pulserende lyspunkt flammer op, eller som om syv lyspunkter intensiveres i styrke inde i denne flamme. Dette er et højdepunkt i den oplevelse, det er at komme i inkarnation. Når dette højdepunkt opleves, er der kun kort tid til den fysiske fødsel, idet det er dette, der fremkalder fødselstimmen. Den næste fase i processen, således som den clairvoyante ser det, er det stadium, hvor gennemtrængningen finder sted, og hvor »de syv bliver de enogtyve og derefter de mange«. Lys-substansen, sjælens energiaspekt, begynder at gennemtrænge det fysiske legeme, og det æteriske eller vitale legemes skabende arbejde er fuldbyrdet. Den første erkendelse af dette på det

fysiske plan er den »lyd«, det nyfødte barn giver fra sig. Dette er processens kulmination. Sjælens skabelsesværk er nu fuldført. Et nyt lys stråler på det mørke sted. (EH e.469-470; EH d.435).

(2) I alt formbygningsarbejde er der nogle meget vitale punkter, som optager egoet mere end selve hylstrene, selvom refleksvirkningen mellem det lavere personlige selv og det højere selv er så nøjagtig, at de næsten er uadskillelige ...

Mange er tilbøjelige til at overse, at inkarnationsprocessen ikke er hurtig, men at egoet stiger meget langsomt ned og gradvis tager sine redskaber i besiddelse. Jo mindre udviklet mennesket er, desto langsommere er processen. Vi beskæftiger os her med den tid, der går, efter at egoet har taget sit første skridt mod nedstigning, og ikke tiden mellem to inkarnationer. Nedstigning til et plan med henblik på inkarnation indebærer helt klart en krise og er karakteristisk ved udøvelse af viljen til offer, kærlig tilegnelse af stof, og dets aktivering.

... Mellem det 4. og 7. år ophører egoet med sin overskygning og skaber en direkte forbindelse til barnets fysiske hjerne. En tilsvarende begivenhed indtræffer i relation til det æteriske, astrale og mentale redskab. (CF e.787; KI d.730).

(3) Vi får at vide, at egoet ved syvårsalderen »griber fat« i mennesket, fornyr sit greb i ungdomsårene for så at tage et endnu fastere greb i 21-årsalderen. På samme måde griber det menneskelige ego, efterhånden som livene går, bedre og bedre fat i sine redskaber og underlægger dem i stadig stigende grad sine hensigter. (CF e.366; KI d.362).

(4) Tidsgrænsen for denne livscyklus kan være lang eller kort, alt efter hvilke formål inkarnationen har. Inkarnationen kan vare nogle få år eller et helt århundrede. Inden det syvende år er den fysiske elementals vitalitet i overvejende grad den bestemmende faktor. Sjælen er da fokuseret i det æteriske legeme, men anvender ikke alle centrene fuldt ud. Den udøver blot en svag pulserende kontrol, og en svag impulsiv aktivitet er tilstrækkelig til at bevare bevidstheden, til at vitalisere de forskellige fysiske processer og til at begynde opbygningen af karakter og temperament. Disse bliver i tiltagende grad mere

udprægede i årene frem til det enogtyvende år, hvor de stabiliseres og bliver til det, vi kalder personligheden. Når det drejer sig om disciple, vil sjælens kontrol af de æteriske centre være stærkere helt fra begyndelsen af den fysiske eksistens. Ved fjortenårsalderen kan den inkarnerede sjæls kvalitet og natur og dens omtrentlige alder eller erfaring fastslås; de fysiske, astrale og mentale elementaler er under kontrol, og sjælen, det indre åndelige menneske, bestemmer allerede livets tendenser og valg. (EH e.463-464; EH d.430).

(e) SJÆLENS CYKLER

(1) Jeg søger at uddybe emnet om den inkarnerede sjæls cykliske erfaring og pege på den tilsyneladende ebbe og flod i dens udfoldelse.

Den mest iøjnefaldende cyklus for enhver sjæl er, at den inkarnerer og derefter ligesom tidevandet vender tilbage til det centrum, hvorfra den kom. Forståelsen af denne ebbe og flod afhænger af menneskets udviklingstrin. Sjæle kan esoterisk anses som dem, der »søger erfaringens lys«, og derfor er indstillet på at nå fysisk udtryk, og som dem, der »søger forståelsens lys«, og derfor trækker sig tilbage fra verdenen for menneskelig bestræbelse for at arbejde sig frem til sjælsbevidsthed og således blive »beboere i det evige lys«. Selv om psykologer ikke helt har forstået betydningen af disse udtryk, så har de dog anet disse cykler og kalder visse typer for ekstroverte og andre for introverte. Disse typer markerer ebbe og flod i den individuelle erfaring og er det lille livs modsvarighed til de store sjælscykler. Disse overgange ind i og ud af vævet for inkarneret eksistens er de vigtigste cykler for enhver individuel sjæl. (WM e.243; HM d.257).

(2) De okkulte videnskaber fremhæver den cykliske lov, og ... der er en stigende interesse i videnskaben om cyklisk manifestation. Døden synes ofte at være så meningsløs. Årsagen til dette er, at sjælens hensigt ikke kendes. Tidligere udvikling under inkarnationsprocessen forbliver skjult, urgammel arv og livsbetingelser er ukendte, og erkendelse af sjælens røst er

endnu ikke udviklet i al almindelighed. Dette er spørgsmål, der ligger lige på grænsen til at blive erkendt. Åbenbaring nærmer sig, og jeg lægger grunden til den. ... Forsøg at se emnet ud fra en ny synsvinkel, samt at se lov og formål og skønhed i hensigten i det, der hidtil har givet skræk og stor frygt. (EH e.436; EH d.405-406).

(f) SJÆLENS ALDER

(1) Noget af det første som en discipel skal lære, er ret bedømmelse af den relative sjælsalder hos sine medarbejdere. Han opdager hurtigt, at disse varierer. Han lærer derefter at anerkende dem, hvis visdom og kundskab overstiger hans egen, at samarbejde med dem, der står sammen med ham på Vejen, og at arbejde for dem, som han kan hjælpe, men hvis evolutionære status ikke er jævnbyrdig med hans egen. Hans livs tilrettelagte mønster kan da antage tydelige former, og han kan begynde at arbejde intelligent. (DNA1 e.307).

(2) Sjælen kender ingen alder og kan anvende sit instrument, hvis det skaber sig selv om til et passende og disponibelt instrument. Er I for satte og for optaget af jer selv til at opnå den ubundethed, der er nødvendig for verdenstjeneste? Det er op til jer at afgøre og at afprøve hos jer selv. (DNA1 e.768).

(g) VÅGNENDE SJÆLE

Størstedelen af menneskehedens sjæle inkarnerer i overensstemmelse med trangen til eller ønsket om erfaring, og det fysiske plans magnetiske dragen er her den endelige, afgørende faktor. De er, som sjæle, orienteret hen imod jordisk liv. I stigende grad kommer vågnende sjæle eller sjæle, der »kommer til sig selv«, okkult set, ind i det fysiske livs erfaringsverden med en ganske svag bevidsthed om en anden og højere »dragen«. Derfor mangler deres virkelige orienteringsevne på det fysiske plan i modsætning til størsteparten af deres medmennesker. Det er disse vågnende sjæle, som undertiden kan tilskynedes til at forsinke eller opsætte deres indtræden i det fysiske liv

med det formål at frembringe en påvirkning af civilisationsprocesserne. Eller de kan bevæges til at fremskynde deres indtræden i fysisk liv for at være til rådighed som formidlere ved en sådan påvirkning. Denne gennemføres ikke af disse sjæle som en fremhævet eller intelligent vurderet aktivitet, men ved den enkle virkning, som deres livsudfoldelse i verden har, samt ved den måde, hvorpå de forfølger deres livsmål. På den måde påvirker de deres omgivelser med skønhed og styrke, eller de øver indflydelse gennem deres levemåde, og de er ofte selv helt ubevidste om den virkning, de har. Det vil derfor tydeligt fremgå, at de nødvendige ændringer i vor civilisation kan tilvejebringes hurtigt eller langsomt afhængigt af antallet af dem, der lever som *sjæle under skoling*. ...

Disse inkarnerende sjæle har igennem deres højt udviklede forståelse og ved hjælp af deres »egenviljes kraft« ofte anrettet skade i forskellige retninger. Kunne vi imidlertid se det på samme måde som dem på de indre plan, og hvis vi ville være i stand til at drage sammenligning mellem menneskehedens »lys,« som det er i dag, og som det var for to- eller trehundrede år siden, ville vi erkende, at der er blevet gjort enestående fremskridt. Dette bevidnes af, at tilsynekomsten af en række »betingende sjæle«, under navnet *den nye gruppe af verdensstjerner*, har været en kendsgerning siden 1925. De kan nu træde til på grund af det arbejde, der allerede er udført af den gruppe sjæle, som fremskyndede deres inkarnation under impulsen fra Hierarkiet. Ordet »betingelse« eller »betingende« anvendes ret ofte, fordi det er et velegnet udtryk for denne funktion. Disse sjæle kan, på grund af det punkt, de har nået i deres evolution, på grund af deres udviklingstrin og på grund af deres modtagelighed over for indtryk vedrørende gruppeideen og Planen, inkarnere og mere eller mindre begynde at udvirke og fremkalde en respons på denne plan i den menneskelige bevidsthed. De er således i stand til at »berede vejen for Herrens tilsynekomst«. Sidstnævnte er en symbolsk sætning, som angiver en vis grad af åndelig kultur i menneskeheden. De har undertiden en vag bevidsthed om denne uhyre store opgave, men for flertallets vedkommende er de helt ubevidste om deres »kvalifi-

cerende« bestemmelse. Som sjæle under ledelse af Hierarkiet og forud for inkarnation er de bevidste om impulsen »gå ud og hjælp den sørgende planet og frigiv således dem, der holdes i strengt fangenskab af lave begær« (citater fra *Den gamle kommentar*), men når de først har iklædt sig kødets dragt, dør også den bevidsthed ud, og i den fysiske hjerne er de ikke vidende om, hvad deres sjæle har sat sig for. Kun trangen til særlige aktiviteter består. Arbejdet fortsætter ikke desto mindre.

Nogle få sjæle kommer i inkarnation af egen fri vilje og efter egen indskydelse. De arbejder med klar viden og fortsætter med den foreliggende opgave. De er nøglepersoner i enhver tidsalder og de bestemmende faktorer, psykologisk set, i en hvilken som helst historisk periode. Det er dem, der bestemmer tempoet og udfører pionerarbejdet. De fokuserer i sig selv både verdens had og kærlighed; de arbejder som opbyggere og nedbrydere, og til sidst vender de tilbage til deres eget sted, medbringende sejrens belønning i form af den frihed, de har vundet for sig selv og andre. De bærer rent psykologisk de ar, de har fået af dem, der har modarbejdet dem, men de bærer også visheden om at have udført den opgave, som de var blevet anmodet om at udføre, og som de påtog sig med succes.

Den første kategori mennesker i inkarnation er blevet væsentligt øget under det forrige århundrede, og af den grund kan vi se frem til en hurtig udvikling af vandbærertidsalderens kendetegn. (EP2 e.260-263; EP2 d.255-258).

23 Sjælens kendetegn

(1)

1. Kun sjælen har en direkte og klar forståelse af den skabende hensigt og af Planen.
2. Kun sjælen, hvis natur er intelligent kærlighed, kan betros den viden, de symboler og de formler, der er nødvendige for at tilvejebringe de rette betingelser for dette magiske arbejde.
3. Kun sjælen evner at arbejde i alle tre verdener på samme tid

og dog forblive ubundet og derfor karmisk fri af resultaterne af et sådant arbejde.

4. Kun sjælen er virkelig gruppebevidst og tilskyndet af ren uselvisk hensigt.
5. Kun sjælen kan med visionens åbne øjne se slutningen fra begyndelsen og kan uafbrudt fastholde det sande billede af den endelige fuldbyrdelse. (WM e.126; HM d.142).

(2) En magtfuld personlighed kan fungere i samtlige områder inden for menneskeligt liv, og hans arbejde vil være berettiget til at betegnes åndeligt i den grad, det er baseret på høj idealisme, på princippet om det højeste gode for det største antal mennesker samt selvopofrende bestræbelse. Disse tre – idealisme, gruppetjeneste og offer – er karakteregenskaber hos de personligheder, som begynder at blive mere og mere sensitive over for sjælsaspektet, for sjælens egenskaber er viden, kærlighed og offer. ...

De fremtrædende karakteregenskaber hos de personligheder, som endnu ikke har deres centrum i sjælen eller er kontrolleret af den, er, at de er dominerende, ambitiøse, stolte og udviser mangel på kærlighed til helheden, selv om de ofte elsker dem, som er nødvendige for dem selv eller for deres bekvemmelighed. (WM e.395-396; HM d.409).

(3) Den hengivne aspirants stålhårde, beslutsomme dynamiske vilje, må ændres til sjælens urokkelige, magtfulde rolige hensigt, der arbejder gennem disciplen. Sjælen er bevægelig i sin tilpasning, men ubøjelig i sit sigte. Ligeledes må den stærke fanatiske hengivenhed til dette eller hint eller den og den person eller det ideal, give plads for den milde uforanderlige kærlighed hos sjælen – din sjæls kærlighed til andres sjæle. ... Form dit liv i overensstemmelse med sjælsimpulsen og gå fra det høje begærs og aspirations område over til et fast formål og en ubøjelig binding til virkeligheden. (DNA1 e.243).

(a) INKLUSIVITET

Inklusivitet er et fremherskende kendetegn for sjælen eller

selvet, det være sig menneskets sjæl, den kosmiske Kristi sensitive natur eller *anima mundi*, verdenssjælen. Denne inklusivitet leder til syntese. Den ses allerede til en vis grad fuldført i mennesket, fordi mennesket i sit væsen inkluderer alt, hvad der er vundet under svundne evolutionære cykler (i andre naturrigger og i tidligere menneskelige cykler) samt muligheden for større fremtidig inklusivitet. Mennesket er makrokosmos for mikrokosmos; de andre naturrigers fortjenester og specielle egenskaber tilhører mennesket, idet han har omdannet dem til evner i bevidstheden. Han er imidlertid omsluttet og en del af et endnu større makrokosmos, og denne større helhed må han mere og mere erkende. Lad dette ord *inklusivitet* styre jeres tænkning. (EP2 e.556-557; EP2 d.527).

(b) KÆRLIGHED

(1) Sjælens natur er kærlighed og viljen til det gode. (DNA1 e.19).

(2) Kærlighed i personligheden udvikler sig gradvis fra kærlighed til sig selv, klar, enkel og helt egoistisk, gennem kærlighed til familie og venner og kærlighed mellem mænd og kvinder, til menneskekærlighed eller gruppebevidsthedens kærlighed som er egoets primære kendetegn. En barmhjertigheds mester elsker sine gruppebrødre, lider sammen med dem og bliver hos dem. Kærlighed i egoet udvikler sig gradvis fra menneskekærlighed til universel kærlighed – en tilstand der ikke alene udtrykker kærlighed til menneskeheden, men også til devaevolutionerne i deres helhed og alle former for guddommeligt manifestation. Kærlighed i personligheden er kærlighed i de 3 verdener, kærlighed i egoet er kærlighed i solsystemet med alt, hvad det indeholder, mens kærlighed i monaden til en vis grad er kosmisk og omfatter meget, som er uden for solsystemet. ...

Kærlighedsloven er i virkeligheden hele systemets lov, som den kommer til udtryk på alle planerne. Kærlighed var motivet til og drivkraften bag manifestationen, og det er kærlighed, der sørger for, at alt sker i ordnet rækkefølge. Kærlighed fører

alting tilbage til Faderens bryst, og kærlighed gør i sidste instans alt, hvad der findes, fuldkomment. Det er kærlighed, som bygger de former, der midlertidigt huser det skjulte indre liv, og det er kærlighed, som er årsag til, at disse former nedbrydes og tilintetgøres, så livet kan komme videre. Kærlighed manifesterer sig på hvert plan som den drift, der driver den evolutionære monade frem mod sit mål, og kærlighed er nøglen til devariget og årsagen til, at de to riger i sidste instans smelter sammen i den guddommelige hermafrodit. Kærlighed arbejder gennem de konkrete stråler med bygningen af systemet og rejsningen af den struktur, som værner om ånden, og kærlighed arbejder gennem de abstrakte stråler med stimuleringen og udviklingen af denne iboende guddommelighed. Kærlighed udtrykker gennem de konkrete stråler de guddommelige aspekter, der udgør *personaen* (masken), som skjuler det ene selv. Kærlighed udtrykker gennem de abstrakte stråler de guddommelige egenskaber og udvikler det indre gudsrige til fuldkommenhed. Kærlighed i de konkrete stråler fører til okkultismens vej. Kærlighed i de abstrakte stråler fører til mystikerens vej. Kærlighed former hylstret og indgyder livet. Kærlighed driver den logoiske vibration frem i en mægtig bølge, der fører alle ting med sig og manifesterer dem i fuldendt form. (CF e.593-594; KI d.561-562).

(3) Kundskab har du. Du har brug for mere kærlighed. Når jeg siger »kærlighed«, refererer jeg til sjælens kærlighed og ikke til hengivenhed, emotion eller sentimentalitet. Jeg refererer til den ubundne dybe kærlighed, som kan strømme gennem personligheden og frigøre den fra begrænset udtryk, og som på samme tid strømmer ud i omgivelserne.

Hvorledes frigøres sjælens kærlighedsaspekt? ... Gennem meditation og visse praktiske forholdsregler. ... Selvmedlidenhed må give plads for barmhjertig interesse for andre – i dit eget hjem, i dine forretningsrelationer og i alle dem, du møder, hvis liv og skæbne kommer på din vej. Isolation må give plads for samarbejde ikke et tvungent samarbejde, men en spontan længsel efter at være sammen med og sammen med andre dele *processen for levende, kærlig okkult pligt*. Tænk dybt over denne sidste sætning. (DNA1 e.493-494).

(4) For sjælen findes der hverken lys eller mørke, men kun eksistens og kærlighed. ... Der findes ingen adskillelse, men kun identifikation med al kærligheds hjerte. Jo mere I elsker, jo mere kærlighed vil kunne nå ud til andre gennem jer. Kærlighedens bånd forener menneskenes verden og formernes verden og udgør Hierarkiets store kæde. Den åndelige indsats, I anmodes om at yde, er den at udvikle jer til vibrerende og kraftfulde centre for den grundlæggende universelle *kærlighed*. (DNA2 e.30).

(5) »Må min sjæl, hvis natur er kærlighed og visdom, styre begivenhedernes gang, tilskynde til handling, og lede alle mine ord og gerninger.« (DNA2 e.479).

(6) »Må sjælens kærlighed tiltrække og må sjælens lys rettes mod alle, jeg søger at hjælpe. Således kan jeg frelse menneskeheden og alle med tilknytning til Hierarkiet.« (DNA2 e.479).

(7) Den rette tilknytning frigør sjælens kærlighed, og kun kærlighed, bevidst, intelligent, og velovervejet anvendt kan føre til et vellykket arbejde. (DNA2 e.506).

(8) »Intet kan dæmpe den kærlighed, som strømmer mellem min sjæl og mig, det lille selv. Intet kan komme mellem mine brødre og mig. Intet kan hindre strømmen af styrke mellem mig og min sjæl, mellem mine brødre og min sjæl, mellem mit livs mester og mig, hans forpligtede discipel.« (DNA2 e.647).

(9) Menneskeracen har nået et stade, hvor mennesker med gode hensigter, med nogen virkelig forståelse og med en vis frihed fra kærlighed til guld (en symbolsk måde at beskrive materialismens blændværk på), retter begæret mod deres pligt, deres ansvar, deres virkning på andre og mod den følelsesmæssige forståelse af kærlighedens natur. For mange mennesker, faktisk for de fleste, er kærlighed i virkeligheden ikke kærlighed, men en blanding af begær efter at elske og begær efter at blive elsket, samt en beredvillighed til at gøre hvad som helst for at vise og vække denne følelse og derved få det bedre i deres eget indre liv. Selviskheden hos de mennesker, som er ivrige efter at være uselviske, er stor. Mange medvirkende følelser samler sig omkring følelsen eller ønsket om at vise de venlige og behagelige egenskaber, som vil fremkalde en til-

svarende reaktion over for den, der giver sig ud for at elske eller tjene, men som stadig er fuldstændig omgivet af følelsens blændværk.

Det er denne pseudokærlighed, primært baseret på en teori om kærlighed og tjeneste, der kendetegner så mange menneskelige relationer, såsom dem der eksisterer mellem ægtemand og hustru og forældre og deres børn. Forblændede af deres følelser for dem og meget lidt vidende om sjælens kærlighed, som i sig selv er fri og lader andre frie, vandrers de i en tæt tåge, og i deres bestræbelser for at fremkalde en besvarende affektion, trækker de ofte dem, de ønsker at tjene, med sig. Studér ordet »affektion«, min broder, og se dets sande indhold. Affektion er ikke kærlighed. Den er det begær vi udtrykker gennem en anspændelse af det astrale legeme, og denne aktivitet påvirker vore kontakter; den er ikke sjælens spontanitet som er fri for begær, som ingenting kræver for det personlige selv. Følelsens blændværk indfanger og forvirrer alle de velmenende mennesker i verden, fordi det påtvinger dem forpligtelser som ikke eksisterer, og skaber et blændværk som i sidste instans skal spredes ved indstrømning af sand og uselvvisk kærlighed. (GLA e.76-77; BLV d.74-75).

(10) Det er denne energi (kærlighedsenergien), som udgør sammenhængskraften, den forenende kraft, der holder det manifesterede univers eller den planetariske form sammen. Den er ansvarlig for alle relationer. Det er denne energi, som er sjælen i alle ting eller alle former; den udtrykker sig først som *anima mundi* og når sit højeste udtryk i den menneskelige sjæl, som er den væsentlige faktor i det femte naturrege, gudsriget eller sjælernes rige. En forståelse af denne menneskelige kraft vil komme, når mennesket opnår kontakt med sin egen sjæl og etablerer en fast forbindelse med denne sjæl; derved bliver mennesket en sjælgennemtrængt personlighed. (TEL e.130; TEL d.121).

(11) Kærlighed, sand åndelig kærlighed som sjælen kender den, kan altid blive betroet magt og lejlighed til at bruge den og vil aldrig svigte den tillid. (EXH e.279; HF d.278).

(c) GLÆDE OG LYKKE

(1) Plej følelsen af lykke og vid, at depression, en overdreven sygelig trang til at dykke ned i motiver og en unødigt sensitivitet over for andres kritik, fører til en tilstand, hvor disciplen er næsten uanvendelig. Lykke er baseret på tillid til den indre gud, en nøjagtig tidsfornemmelse og en forglemmelse af det lille selv. Tag alle de glade ting, der måtte komme, som betroede midler, der skal bruges til at sprede glæde, og gør ikke oprør imod lykke og nydelse ved at tjene, fordi I tror, at det er tegn på, at ikke alt står vel til. Lidelser opstår, når det lavere selv gør oprør. Styr det lavere selv, udslet begæret, og alt er glæde. (IHS e.76; IMS d.90),

(2) For dem, der kæmper, stræber og holder ud, bliver glæden mangedoblet, når materialisationen sker. Kontrastens glæde vil blive jeres, for I, som kender til fortidens mørke, vil i fulde drag nyde virkeliggørelsens lys. Den glæde, som et hårdt prøvet kammeratskab giver, vil blive jeres, for årene vil have vist jer, hvem der er jeres valgte medarbejdere, og gennem lidelsens fællesskab opstår forstærkede bånd; efter sejren vil fredens glæde blive jeres, thi for den trætte kriger er bedriftens frugter og hvile dobbelt liflige. Glæden ved at deltage i mestrenes plan vil blive jeres, og alt, der forbinder jer tæt med dem, er godt. Glæden ved at have hjulpet med til at trøste en nødlidende verden, at have bragt lys til formørkede sjæle og i nogen grad at have helet verdensnødens åbne sår vil blive jeres; og i bevidstheden om, at tiden var godt anvendt samt i taknemmelighed fra frelste sjæle kommer den dybeste glæde af alle – den glæde en mester kender, når han bidrager til at løfte en broder et lille stykke højere op på stigen. Dette er den glæde, som står foran jer alle – og den ligger ikke så langt borte. Arbejd derfor ikke *for* glæden, men *hen imod* den; ikke for belønning, men ud fra et indre behov om at hjælpe; ikke for taknemmelighed, men ud fra den tilskyndelse, der kommer af at have set visionen og af erkendelsen af den rolle, I må spille for at bringe denne vision ned på jorden.

Det er en hjælp at kunne skelne mellem lykke, glæde og

lyksalighed:

Lykke har sit sæde i emotionerne og er en personlighedsreaktion.

Glæde er en sjælskvalitet og opleves i tanken, når indre samklang opnås.

Lyksalighed er åndens væsen, men derom er spekulation frugtesløs, indtil sjælen erkender sin enhed med faderen. Denne erkendelse følger efter det stadium, hvor det personlige selv forenes med sjælen. Derfor er spekulation og analyse, hvad angår lyksalighedens natur, nytteløs for det almindelige menneske, hvis metaforer og terminologier nødvendigvis må være personlige og stå i forbindelse med sansernes verden. Tænker aspiranten på sin lykke eller glæde? Tænker han på glæde, må den vise sig som en virkning af gruppebevidsthed, af gruppesolidaritet, af at være ét med alle væsener, og kan overhovedet ikke fortolkes i udtryk som lykke. Lykken kommer, når personligheden møder de forhold, som tilfredsstillende en eller anden del af dens lavere natur; den opstår ved en følelse af fysisk velbefindende, af tilfredshed med sine omgivelser eller omgivende personligheder eller af tilfredsstillende af sine mentale muligheder og kontakter. Det separate selvs mål er lykke.

Når vi imidlertid forsøger at leve som sjæle, afstår vi fra det lavere menneskes fornøjelser, og vi finder glæde i vore grupperelationer og i at tilvejebringe de forhold, som medfører et bedre sjælsudtryk for dem, vi kontakter. At skænke andre glæde ved at skabe de betingelser, hvorved de bedre kan udtrykke sig selv, kan have en fysisk virkning, når vi søger at forbedre deres materielle forhold, eller en følelsesmæssig virkning, når vor nærværelse giver dem fred og opløftelse, eller kan give et intellektuelt resultat, når vi stimulerer dem til tankens klarhed og forståelse. Men virkningen på os selv er glæde, for vor handling har været uselvvisk og uden tanke på vinding og ikke afhængig af aspirantens omstændigheder eller verdslige status. ...

Det virker banalt såvel som okkult paradoksalt at sige, at under personlighedens dybeste lidelse og ulykke kan sjælens glæde erfares og føles. Men det er imidlertid tilfældet, og det

er dette, den studerende må stræbe efter. (WM e.368-370; HM d.382-384).

(3) Du kan skole dig selv til at indbygge kvaliteten af den glæde som kendetegner en personlighed, der er bevidst forankret i sjælens rige. (DNA1 e.398).

(4) Sigt mod at vise glæde. Vær glad i dit arbejde og tjeneste. Vær ikke så intens, men gå glad ad den lysende Vej. (DNA1 e.408).

(5) Dyrk en ånd af lykke og glæde, som er baseret på en indre vished om Planen og dit fremtidige arbejde i relation til denne. (DNA1 e.420).

(6) Vær glad, for glæde lukker lyset ind, og hvor der er glæde, er der kun ringe plads til blændværk og misforståelse. (DNA1 e.461).

(7) Vær lykkelig. Lær at føle glæde – en glæde som altid er baseret på viden om, at menneskeheden altid har sejret og er gået videre og videre på trods af åbenlys fiasko og ødelæggelse af tidligere civilisationer; en glæde, som er funderet i den urokkelige tro, at alle mennesker er sjæle, og at »krisepunkter« er faktorer som har vist sig nyttige ved at fremkalde sjælens kraft, både i det individuelle menneske, i racen eller i menneskeheden som helhed; en glæde, som er relateret til den lykkelighed der kendetegner sjælen på dens eget plan, hvor manifestationens formaspekter ikke dominerer. Tænk over disse tanker og husk at du er grundfæstet i dit væsens centrum og derfor kan se verden, som den er og uden nogen begrænset vision; du kan stå uberørt idet du kender slutningen fra begyndelsen og erkender, at kærligheden vil sejre. (DNA1 e.471).

(8) Dyrk den glæde som giver styrke. Dette er ikke tiden til tristhed, fortvivlelse eller depression. Hvis I giver efter for sådanne følelser bliver I negative og destruktive brændpunkter i jeres omgivelser. Hvis I virkelig tror at et åndeligt liv er af fundamental betydning i verden i dag, hvis I tror at guddommelighed styrer verden, hvis I virkelig fatter den kendsgerning at alle mennesker er jeres brødre og at vi alle er børn af samme fader, og hvis I er overbevist om at menneskehedens hjerte er sundt – er det så ikke tilstrækkeligt stærke ideer til at holde os

i en optimistisk balance midt i en verden af forandring? (EXH e.82; HF d.89-90).

(d) AT DELE

(1) Princippet om at dele, som skal styre fremtidens økonomiske forhold, er en sjælskvalitet eller -energi ... (DNA1 e.40).

(2) At blive en del af en ashram kompenserer for meget i discipelskabet. Herigennem kan det forøgede lys »forankres okkult«. Jeg vil bede jer om at tænke over denne formulering. Stor forenet styrke kan tilvejebringes til tjeneste for Planen, og den okkulte betydning af ordene: »Min styrke er som styrken af ti, fordi mit hjerte er rent«, kan forstås. Hele ashramens styrke (symboliseret ved tallet 10) står til rådighed for den discipel, hvis renhed i hjertet har gjort det muligt for ham at trænge ind i ashramen. Hans viden bliver hurtigere forvandlet til visdom, eftersom hans sind påvirkes af den højere forståelse, som dem han er forbundet med besidder. Lidt efter lidt begynder han selv at bidrage med sit eget lys og forståelse til dem, der netop er trådt ind, og til dem, som er hans ligesindede. (DNA2 e.330).

(e) ENSOMHED

(1) Vær beredt på ensomhed. Det er loven. Efterhånden som et menneske tager afstand fra alt, hvad der vedrører hans fysiske, astrale og mentale legeme og centrerer sig i egoet, fremkaldes en midlertidig adskillelse. Det må udholdes og overstås, da det senere hen fører til en nærmere tilknytning til alle, som har forbindelse med disciplen gennem karma fra tidligere liv, gennem gruppearbejde og gennem disciplens arbejde (i begyndelsen næsten ubevidst) idet han samler dem omkring sig, som han senere vil arbejde igennem. IHS e.76; IMS d.89-90).

(2) Ensomhed ... er noget af det første, som indikerer for en discipel, at han bliver forberedt til indvielse. Det er derfor helt klart, at den ensomhed, som jeg refererer til, ikke er en følge af svagheder i karakteren, der virker frastødende på ens medmen-

nesker; eller af en reserveret eller ubehagelig natur, en form for selvoptagethed, der er så dominerende, at den støder andre mennesker væk. Der findes megen ensomhed i en discipels liv, som helt er hans egen fejl, men den kan afhjælpes, hvis han underlægger sig en vis selvdisciplin. Dette må han selv tage initiativ til, for det vedrører personligheden, og med jeres personligheder har jeg intet at gøre. Jeg refererer til den ensomhed der opstår når den accepterende discipel bliver den forpligtede discipel og træder ud af det liv, hvor han er fokuseret på det fysiske plan, og er identificeret med formerne i de tre verdener, og befinder sig midtvejs, mellem den ydre verdens anliggender og den indre betydnings verden. Hans første reaktion er, at han føler sig alene. Han har brudt med fortiden. Han har forhåbninger om fremtiden, men er ikke sikker. Han ved, at den håndgribelige verden, som han er vant til, må erstattes af de uhandgribelige værdiers verden med nye ansvar. Han tror på, at denne verden findes, og han tager skridtet frem, modigt og teoretisk, men denne verden forbliver for en tid ganske uopnåelig. Han finder kun få som tænker og føler som han, og hans mekanisme for sikker kontakt er endnu kun i sin vorden. Han gør sig fri af den massebevidsthed, som han hidtil har været en del af, men han har endnu ikke fundet sin gruppe, som han til sidst vil blive bevidst optaget i. Derfor er han ensom og føler sig forladt og tom. Nogle af jer føler denne ensomhed. Kun få af jer har fx nået det punkt, hvor I føler jer som en definitivt integreret del af en gruppe ... Jeres holdning er hovedsagelig håbefuld, sammen med tanken om, at det er jeres fysiske begrænsninger, som forhindrer jer i, at erkende alt som det virkelig *er* i forbindelse med jeres indre tilhørsforhold. Men, mine brødre, en sådan ensomhedsfølelse er kun en anden form for selvbevidsthed, upassende selvoptagethed, og (efterhånden som I gør fremskridt på Vejen) vil I se, at den forsvinder. Hvis I derfor føler jer ensomme, må I lære at se på det som blændværk eller illusion, og som en begrænsning der må overvindes. I må begynde at handle som om ensomhed ikke findes. Hvis kun flere disciple ville lære værdien af at forestille sig »som om«. Der er ikke tid til, at nogen af jer føler sig ensomme

i denne tid, for tiden kræver, at I ikke tænker på jer selv. (DNA2 e.45-46).

(3) Vær ikke bekymret over ensomhed. Den sjæl, som ikke kan stå alene, har intet at give. (DNA2 e.755).

(4) En bestemt type åndelig ensomheds opståen er noget, som alle disciple må igennem. Det er en prøve på den okkulte ubundethed, som alle disciple må mestre. (DNA2 e.762).

(5) Der er ikke noget sygeligt ved denne ensomhed, det er ikke nogen bitter tilbagetrækning, og det er ikke et aspekt af separatisme. Der findes kun »det sted, hvor disciplen står, ubundet og uden frygt, og på dette sted i fuldkommen stilhed kommer mesteren og ensomheden forsvinder«. (DNA2 e.764).

(f) ÅNDELIG INDIFFERENS

(1) Hvad er indifferens? ... Det betyder i virkeligheden at opnå en neutral holdning over for det, der betragtes som ikke-selvet; det indebærer en afstandtagen fra lighed; det markerer erkendelsen af en grundlæggende forskel; det betyder vægring ved at identificere sig med noget som helst andet end den åndelige virkelighed – i det omfang denne er sanset og kendt på et hvilket som helst givet punkt i tid og rum. Det er derfor noget meget stærkere og mere væsentligt end det der sædvanligvis menes, når ordet benyttes. Det er aktiv afstandtagen uden nogen som helst koncentration på det, der tages afstand fra. (GLA e.262-263; BLV d.235-236).

(2) Dyrk indre afstand – denne åndelige indre afstand som ikke giver det fysiske legeme, eller stemninger og følelser eller mentale illusioner unødigt opmærksomhed. Legemet eksisterer og må modtage fornøden omsorg; følelserne og stemningerne er magtfulde og udmattende, og fra dem ... kommer meget af dit fysiske ubehag. Tag dig af dem ikke ved kamp men ved at erstatte dem med andre interesser, ignorer dem og behandle dem med ligegyldighed indtil de dør af mangel på opmærksomhed og langsomt sygner hen. (DNA1 e.494).

(3) Hvornår vil disciple lære, at den holdning, som udtrykker en vis »ligegyldig« reaktion og en form for indifferens, er en af

de hurtigste metoder til at befri selvet fra personlighedskrav? Det er ikke den »ligeglade« indstilling, som ville påvirke disciplens holdning til andre mennesker. Det er disciplens integrerede, tænkende personligheds holdning til det astrale eller emotionelle legeme. Det får ham til at indtage det standpunkt, at intet af det, som skaber reaktioner af smerte eller ubehag i det emotionelle legeme, i sidste instans betyder noget. Disse reaktioner bliver ganske enkelt erkendt, gennemlevet, tolereret og får ikke lov til at forårsage nogen som helst begrænsning. Alle disciple ville gøre vel i at reflektere over det, som jeg lige har sagt. Hele processen er baseret på en dyb tillid til udholdenheden hos det udødelige væsen i selve personlighedens og sjælens form. (DNA1 e.57).

(g) UPERSONLIGHED

Når et menneske begynder at leve som en sjæl, og når hans bevidsthed har fjernet sig fra illusionens verden, kan han blive nyttig. Den første lektie, han må lære, er at få den rette sans for værdier i tid og rum og at vide, at vi arbejder med sjæle og ikke plejer personligheden.

Forekommer dette jer som en for hård udtalelse? Hvis I synes det, betyder det, at I endnu er noget selvcentrerede og betaget af jeres egen individuelle sjæl, som I endnu ikke er tilstrækkelig i kontakt med, men måske har fornemmet vibrationen af og intet mere. I har endnu ikke det sande billede af verdens behov, hvilket ville frigøre jer for jeres egen ambition, så I var fri til at arbejde, som vi (på den indre side) arbejder uden tanke på selvet eller på åndelig lykke og uden ønske om nogen selvvalgt opgave, uden længsel efter funklende løfter om fremtidig succes, og uden usigelig længsel efter en nænsom berøring af og kontakt med dem, der besidder en højere bevidsthed end vi selv. Såfremt også dette ligger over jeres erkendelse, se da kendsgerningen i øjnene og forstå, at ingen vil bebrejde jer noget. Det viser kun, hvor I står, og at illusionen på det astrale plan endnu træl binder jer og leder jer til at sætte personlige interesser over grupperealisation. Så længe I vandrer

på det plan og fungerer på det bevidsthedsniveau, er det ikke muligt at drage jer bevidst ind i mestrenes grupper på de mentale plan. I er endnu for destruktive og personlige; I kunne nemt skade gruppen og forårsage vanskeligheder; I ville (gennem gruppestimuleringen) se ting med en klarhed, som I endnu ikke er rede til og ville derved blive nedbrudt. I har behov for at tage ved lære og acceptere vejledning fra jeres egen sjæl og at lære at arbejde harmonisk og upersonligt på det fysiske plan med den gruppe eller de grupper, som jeres skæbne knytter jer til. Når I har lært lektien om selvforglemmelse, når I intet søger for det personlige selv, når I står fast på egne fødder og søger hjælp i jeres eget indre, og når tendensen i jeres liv er samarbejde, så kan I gå fra iagttagers stadium til kommunikatørens. Dette vil ske, fordi man kan have tillid til, at I udelukkende formidler det, som er upersonligt og virkelig konstruktivt, og som ikke vil nære den emotionelle natur og tilfredsstille det begærende selv. (EP1 e.116-117; EP1 d.143-144).

(h) UBUNDETHED

(1) Du må tilegne dig den indre guddommelige ubundethed, som ser livet i dets sande perspektiv. Derved lades et menneske frit og uberørt af alt, hvad der måtte hændes. Den ideelle holdning er for dit vedkommende iagttagers, som på ingen måde identificerer sig med, hvad der måtte ske på de fysiske og emotionelle plan, og hvis sind er en klar genspejling af sandheden. Denne sandhed bliver intuitivt opfattet, fordi der ikke er nogen voldsomme mentale reaktioner eller emotionelle tilstande for respons; vehiklerne for opfattelse er i ro, og der er derfor intet, som kan hindre den korrekte holdning. Når den bevidsthedstilstand opnås, da vil du kunne undervise med styrke og samtidig være i besiddelse af det, som der skal undervises i. (DNA1 e.146).

(2) Du lærer at løsne dig selv fra mennesker og de klyngende hænder, fra de krævende væsener, der gør fordringer på din opmærksomhed omkring deres liv. Denne frihed må vokse, idet du tilstræber fuldt ud at opfylde behovet hos dem, der er omkring dig, og alligevel må du på samme tid løsne dig fra deres

indre greb om dig. De må undgå at nå dig i din sjæls indre fæstning. Der må du lære at stå ubundet og uden frygt. (DNA1 e.393).

(3) Et af de problemer, som alle oprigtige disciple må lære at løse, er at lære at leve, *som om* det fysiske legeme ikke eksisterer. Dermed mener jeg, at dets begrænsninger og de forhindringer, som det påtvinger den frie åndelige bevidstheds udtryk, bliver ophævet af en indre holdning i sindet. Det er en kultivering af en ubundet holdning til livet og omstændighederne. (DNA1 e.433).

(4) En af de første lektioner, som enhver chela må lære, er væksten af den indre ubundethed, som vil sætte ham i stand til at smelte sammen med hans broders bevidsthed og således erkende og bestemme hvordan han bedst muligt hjælpes til fornyet *indsats*. Han har også brug for at dyrke den sande ydmyghed, som vil tvinge ham til at give alt, hvad han har, i uselvisk tjeneste og derefter glemme, at han har givet af sig selv. Han må ingen tanke have om sig selv i denne forbindelse. Kun når ubundethed og ydmyghed er til stede, kan disciple virkeligt tjene. Kultiver derfor disse kvaliteter og fortsæt med at give dig selv i tjeneste. (DNA1 e.416-417).

(5) Lev derfor altid hævet *over* dit fysiske legeme og ignorér, hvad du føler, og søg så vidt muligt at dvæle med din vågne bevidsthed forenet og sammensmeltet med sjælens. Selv om du ikke *føler* den, så *vid*, at den er der.

Min broder, jeg tænker på om det er muligt for mig at vise dig, at livet med *åndelig isolering* på ingen måde er livet i *personlig isolation*? I denne tilstand af »isoleret væren« findes løsningen på mange af dine problemer. Denne isolering er frembragt af den emotionelle ligegyldighed over for dine omgivelser og mennesker, men den er en åndelig indifferens baseret på åndelig ubundethed og lidenskabsløshed. Når den er nærværende, kommer fuldbyrdsen af forpligtelser og udførelsen af pligt, men ingen identifikation med mennesker og omstændigheder. Sjælen står fri, ubundet og uden frygt og er ikke kontrolleret af det, som eksisterer i de tre verdener. Dette er den sande åndelige indifferens ... (DNA1 e.429).

(6) Vær bundet til sjæle, men bevar indre afstand til personligheder. Sjæle helbreder og hjælper hinandens personligheder. Personlighedens forbindelser dræner og udsuger. (DNA1 e.455).

(7) *Manglende evne til at være ubundet.* Du binder dig selv til dem som du elsker og ofte kan kærlighedens klyngende hænder hindre fremgang – ikke blot din egen, men også fremgangen for dem, som vi elsker. ... Mens du lever og elsker dem i dine nærmeste omgivelser, stiller du nogensinde dig selv spørgsmålet: Styrker jeg dem som sjæle til at håndtere livet og tjeneste? ... Det er din kærlighed, din klyngende besiddende kærlighed til dem, du har samlet tæt omkring dig i livets karmiske proces, som hindrer, at du elsker dem på den stærke ægte måde ... Jeg beder dig om at elske mere ægte. (DNA1 e.516-517).

(8) Bevar altid i hovedet iagttagers rolle. Derved vil sjælens ubundethed vokse, mens bindingen fra sjæl til sjæle vil vokse og tage til. (DNA1 e.623).

(9) Disciplen lærer til sidst sig selv at kende som den, der (medens han er i inkarnation) frem for alt styrer kræfter. Han styrer dem fra den guddommelige iagttagers høje stade og gennem opnåelse af indre afstand. Det er noget, som jeg ofte før har fortalt jer. Disse sandheder er for jer kun okkultismens selvfølgeligheder, og alligevel – hvis I blot kunne fatte den fulde betydning af den indre afstand og stå afklaret som den, der iagttager og styrer – ville der ikke være mere spildt arbejde, ikke flere forfejlede træk og ikke flere urigtige fortolkninger, ingen vandring på dagliglivets sidespor, ingen betragtning af andre gennem et forvrænget og forudindtaget synsfelt, og frem for alt ikke mere misbrug af kraft. (GLA e.243; BLV d.218).

(i) FRIHED

(1) Så føl dig fri, min broder, men vær helt sikker på, at det ikke er en frihed der kræves, fordi gruppetilknytningen trætter

dig. Jo mere din sjæl griber din personlighed, jo mindre vil du være optaget af problemet om isolation og frihed. Føl dig fri, men vær sikker på at det ikke er en frihed der kræves, fordi den okkulte skolings vedholdende disciplin skræmmer et sind, der i grunden stadigvæk er mystisk. Jo mere din sjæl griber dig, desto mere vil dit sind vågne, og følelse (i personlig forstand) træde i baggrunden. Føl dig fri, men vær sikker på at det ikke er en frihed der kræves, fordi følelsen af fiasko med hensyn til at organisere din tid og tvinge din personlighed til rytmisk levevis, sårer din stolthed. Jo mere din sjæl griber dig, jo mere sikkert vil du lære at bruge tiden ansvarligt. (DNA1 e.289).

(2) Igen og igen vil han hen ad Vejen gøre oprør mod denne kontrol og falde tilbage i blændværket om sin formodede frihed. Der *er* frihed fra personlighedens herredømme. Der *er* frihed fra personlighedens herredømme. Men der er aldrig frihed fra loven om tjeneste og fra det stadige samspil menneske og menneske imellem, sjæl og sjæl imellem. At stå virkelig fri er at stå i sjælens klare, uhindrede lys som i sit inderste væsen er gruppebevidsthed. (GLA e.48; BLV d.50).

(j) SINDSRO

Jeg har tidligere påpeget hvor vanskelig processen er, når en ny discipel optages i ashramen; han må belæres om at bevæge sig gradvist fra periferien af gruppens bevidsthed hen imod centrum. Hvert skridt fremad nødvendiggør omhu fra mesterens side for at sikre at ashramen bevares fra nedbrydende aktivitet. Det er først når chelaen har opnået »*okkult sindsro*«, at han kan tillades at fokusere sig selv permanent i gruppens aura. Dette sker når han bliver bevidst om den særlige og specielle vibration i mesterens aura. Dette nødvendiggør *sindsro*.

Jeg vil pointere, at *sindsro* og fred ikke er identiske. Fred må altid må være midlertidig og referere til følelsernes verden og til tilstande, der er åbne for uro. Dette er essentielt for fremskridt og en uundgåelig hændelse, at hvert skridt fremad markeres af uro, af krisepunkter og kaos, der senere (når de håndteres med succes) erstattes af perioder med fred. Men denne

fred er ikke sindsro, og en chela tillades først at være i mesterens aura, *når sindsro er sat i stedet for fred*. Sindsro er en dyb ro, der er helt uden den emotionele uro, som kendetegner disciplen, der er fokuseret i et »sind, der holdes til stadighed i lyset«. Overfladen af hans liv kan være (set fra den ydre vinkel) i en tilstand af voldsom forandring. Alt, hvad han sætter pris på og holder af i de tre verdener, kan synke i grus omkring ham. Men på trods af alt dette står han fast, afbalanceret i sjælens bevidsthed, og hans livs dybder forbliver uforstyrret. Dette er ikke ufølsomhed eller en tvungen selvsuggestion, hverken i evnen til at vende bevidstheden udad, således at individuelle begivenheder og hændelser ignoreres. *Det er intensitet af følelse forvandlet til en fokuseret forståelse*. Når dette er opnået, har chelaen retten til at leve i mesterens aura. Der er nu intet i ham som vil forlange at mesteren vender sin opmærksomhed fra vigtige bestræbelser til den betydningsløse opgave at hjælpe en discipel. (DNA1 e.750).

(k) INDRE RO

(1) Hav tålmodighed. Udholdenhed er et af egoets kendetegn: Egoet *holder ved* og *véd*, at det er udødeligt. Personligheden bliver nedtrykt og *véd*, at tiden er knapt tilmålt.

For disciplen sker der intet, som ikke er med i Planen; og hvor motivet og hjertets eneste åndelige stræben går ud på at udføre mesterens vilje og tjene menneskeheden, har det, som indtræffer den næste opgaves sædekorn i sig og rummer livsbetingelserne for det næste skridt fremad. Heri ligger der megen forklaring, og heri kan måske findes det, som disciplen kan støtte sig til, når visionen er uklar, når vibrationen er lavere, end den måske burde være, og når dømmekraften er indhyllet i det urene tågeslør, der rejser sig fra omstændighederne på det fysiske plan. Hos mange opstår der meget i det astrale legeme, som bygger på en gammel vibration, og som savner bund i virkeligheden, og slagmarken indebærer således kontrollen af den astrale situation, så at der ud af de nuværende ængstelser og bekymringer kan vokse tillid og fred og ud fra de voldsom-

me handlinger og deraf følgende reaktioner kan opbygges en indre stilhed.

Det er muligt at nå til et punkt, hvor intet kan forstyrre den indre ro, hvor den fred, som overgår al forstand, kendes og opleves, fordi bevidstheden har sit centrum i egoet, som er freden selv, idet det er det buddhiske livs cirkel; hvor en rolig værdighed kendes og føles, og hvor der hersker ligevægt, fordi livets centrum er i egoet, som i sit inderste væsen er balance; hvor der er uforstyrret ro, fordi den guddommelige vidende står for styret og ikke tillader nogen forstyrrelse fra det lavere selv; hvor selve den lyksalighed er opnået, som ikke er baseret på omstændighederne i de tre verdener, men på tilværelsens indre erkendelse, uafhængigt af ikke-selvet, en tilværelse, som fortsat består, når tid og rum og alt, hvad der rummes, ikke er mere; som kendes, når alle de lavere plans illusioner er erfaret, overstået, transmutteret og transcenderet; som fortsætter, når den lille verden for menneskets bestræbelser er opløst og borte, idet den synes at være intet; og dette er bygget på den viden: JEG ER DET.

En sådan holdning og erfaring bliver alle dem til del, som fastholder deres høje stræben, som ikke regner noget for betydningsfuldt, medmindre det fører til målet, og som holder en fast kurs gennem alle livets forhold, idet de fæstner blikket på visionen forude og lytter opmærksomt til stemmen fra den indre gud, som lyder i hjertets stilhed; som træder fast på den vej, som fører til indiviellsens portal; som holder hænderne udstrakte for at hjælpe verden og vier hele livet til tjenestens kald. Så er alt, hvad der kommer, til det bedste – sygdom, chancer, succes og skuffelse, fjenders spot og rænkespil, mangel på forståelse hos dem, vi holder af – alt er kun til gavn, og alt er kun til for at blive transmutteret. Visionens kontinuitet, aspirationens og den indre kontakts beståen anses for at være langt vigtigere end dem alle. Kontinuitet er det, der skal stræbes imod, på trods af og ikke på grund af omstændighederne.

Efterhånden som aspiranten gør fremskridt, vil han ikke blot afbalancere modsætningernes par, men vil også få hemmeligheden i sin broders hjerte at vide. Han bliver en anerkendt kraft

i verden og kendes som en, hvis hjælp man kan forlade sig på. Mennesker henvender sig til ham for hjælp og bistand i anliggender, der ligger inden for hans område, og han begynder at anslå sin tone, således at den kan høres inden for devaers og menneskers rækker. Dette gør han – på dette stadium – ved skribentvirksomhed, gennem det talte ord ved foredrag og undervisning, gennem musik, malerkunst og anden kunst. Han når menneskers hjerter på den ene eller anden måde og bliver en hjælper og en tjener for sin race. (IHS e.76-78; IMS d.90-92).

(2) *Fuldstændig ligevægt* betyder, at der er fuldstændig kontrol over det astrale legeme, således at emotionelle udbrud er besejret eller i det mindste er bragt ned til et minimum i disciplens liv. Det betyder også – på et højere trin af spiralen – at der findes en evne til at fungere frit på de buddhiske plan, hvilket skyldes fuldstændig frigørelse (og som følge heraf ligevægt) fra alle indflydelser og impulser, der stammer fra de tre verdener. Denne type eller kvalitet af ligevægt giver – hvis I tænker dybt – en abstrakt bevidsthedstilstand. Intet af det, vi betragter som ufuldkomment, kan skabe forstyrrelse. I kan uden tvivl forstå, at var I helt fri af alle emotionelle reaktioner, så ville jeres mentale klarhed og jeres evne til at tænke klart øges i betydelig grad med alt, hvad dette indebærer.

Naturligvis er den fuldstændige ligevægt hos en indviet discipel og hos en indviet mester forskellig; for den ene gælder det virkningen i de tre verdener eller en udeblevet virkning, og for den anden gælder det at tilpasse sig den åndelige triades rytme. Ikke desto mindre må den første type af ligevægt gå forud for den anden type, og det er forklaringen på, at jeg behandler emnet. Den fuldstændige ligevægt (som I, der læser dette, har mulighed for at opnå) kommer I frem til ved at udelukke den astrale eller emotionelle naturs dragninger, drifter og tiltrækninger, og også ved at praktisere det, som jeg tidligere har omtalt: *guddommelig indifferens*. (EH e.672-673; EH d.619-620).

(I) ANSVARSBEVIDSTHED

Set fra den esoteriske videnskabs synsvinkel, er ansvarsbevidsthed *det første* og det mest fremtrædende kendetegn for sjælen. Derfor vil disciplen, i den udstrækning han er i kontakt med sjælen og er ved at blive en sjælgennemtrængt personlighed, og således under sjælens ledelse, påtage sig den opgave, som han stilles overfor. (DNA2 e.390).

(m) VISDOM

Visdom er et produkt af visdommens hal. Den har at gøre med livets udvikling i formen, med åndens fremskridt gennem de evigt foranderlige legemer, og med udvidelserne af bevidstheden, som følger efter hinanden fra liv til liv. Den drejer sig om livssiden af evolutionen. Eftersom den drejer sig om tingenes væsen og ikke om tingene selv, er den den intuitive opfattelse af sandheden til forskel fra den ræsonnerende evne og den medfødte perception, som kan skelne mellem det usande og det sande, mellem det virkelige og det uvirkelige. Den er mere end det, for den er også den voksende evne hos det tænkende menneske til mere og mere at gå ind i Logos' tanke, til at erkende den indre sammenhæng i universets store skuespil, til at forestille sig det endelige mål og bringe sig i stedse mere samklang med den højere forordning. Til vort nuværende formål (som i nogen grad er at studere helliggørelsens vej og dens forskellige stadier) kan visdom beskrives som erkendelsen af »Guds rige i os« og opfattelsen af »Guds rige uden for os« i solsystemet. Måske kan den udtrykkes som den gradvise sammensmeltning af mystikerens og okkultistens veje – opførelsen af visdommens tempel på kundskabens grund.

Visdom er åndens videnskab, ligesom kundskab er materiens videnskab. Kundskab er adskillende og objektiv, medens visdom er synteseskabende og subjektiv. Kundskab adskiller, visdom forener. Kundskab differentierer, medens visdom samler. Hvad menes der nu med forståelse?

Forståelse kan defineres som evnen hos tænkeren i tiden til at tilegne sig kundskab som grundlag for visdom, en evne, som vil sætte ham i stand til at tilpasse formens anliggender til

åndens liv og til at fange de glimt af inspiration, som kommer til ham fra visdommens hal, og sammenkæde dem med de kendsgerninger, der stammer fra lærdommens hal. Måske det hele kan udtrykkes på følgende måde:

Visdom vedrører det ene selv, kundskab vedrører ikke-selvet, medens forståelse er egoets eller det tænkende menneskes synspunkt eller hans forhold til dem begge.

I uvidenhedens hal har formen magten, og den materielle side af tingene er fremherskende. Mennesket er dér polariseret i personligheden eller det lavere selv. I lærdommens hal stræber det højere selv, eller egoet, efter at beherske formen, indtil der til sidst nås et ligevægtspunkt, hvor mennesket overhovedet ikke beherskes af nogen af dem. Senere overtager egoet mere og mere kontrollen, indtil det i visdommens hal er herre over de tre lavere verdener, og den iboende guddommelighed i stigende grad overtager ledelsen. (IHS e.11-12; IMS d.26-28).

(n) INTUITION

(1) *Intuition er den syntetiske forståelse som er sjælens privilegium, og den bliver først mulig, når sjælen på sit eget plan arbejder i to retninger: Mod monaden og mod den integrerede og måske (omend kun lejlighedsvis) koordinerede og samstemte personlighed. Intuition er det første tegn på en dyb subjektiv forening, som når sin fuldblyrdelse ved den tredje indvielse.*

Intuition er en omfattende forståelse af det universelle princip, og når den er virksom er der, i det mindste af og til, en fuldstændig mangel på følelsen af adskilthed. På sit højeste stade erkendes den som den universelle kærlighed, der intet har at gøre med sentimentalitet eller følelsesmæssige reaktioner, men overvejende er en identifikation med alt levende. Da kendes sand medfølelse; da bliver kritik umulig; først da ses det guddommelige kim der er iboende alle former.

Intuition er selve lyset, og når den er virksom ses verden som lys, og alle formers lyslegemer bliver efterhånden synlige. Det medfører evnen til at kontakte alle formers lyscentre, og

der kan således skabes en nødvendig forbindelse, ligesom følelsen af overlegenhed og adskilthed træder i baggrunden.

Intuition bringer derfor tre kvaliteter med sig:

- a. *Illumination*. Med illumination eller indre oplysning mener jeg ikke lyset i hovedet, som er et lejlighedsvist forekommende fænomen. Mange virkeligt intuitive mennesker er fuldstændig uvidende om dette lys. Det lys jeg hentyder til, er det der oplyser Vejen. Det er »intellektets lys«, hvilket egentlig betyder det der oplyser sindet, og det er det som kan afspejle sig i det mentale redskab, der holdes »vedvarende i lyset«. Det er »verdens lys«, en virkelighed som eksisterer evigt men som først kan opdages, når det individuelle indre lys er blevet erkendt. Det er »tidsaldrenes lys«, som vil skinne stadigt mere indtil dagen oprinder. Intuition er derfor erkendelsen i én selv – ikke teoretisk, men som en kendsgerning i éns erfaring – af den fuldstændige identifikation med det universelle sind, af at være en del af det store verdensliv og af at tage del i den evigt vedvarende eksistens.
- b. *Forståelse*. ... At have sand forståelse indebærer en forøget evne til at elske alle væsener og alligevel på samme tid bevare den personlige ubundethed. Denne ubundethed kan så let være baseret på en manglende evne til at elske, på selvisk interesse for éns eget velvære – fysisk, mentalt eller åndeligt og frem for alt emotionelt. Førstestråle mennesker frygter emotion og afskyer den, men undertiden er de nødt til at bringe sig i en følelsesmæssig tilstand, før de kan bruge deres emotionelle sensitivitet på den rigtige måde.
Forståelse indebærer kontakt med livet som en integreret personlighed, samt en egoisk reaktion på gruppens hensigter og planer. Den indebærer en sammensmeltning af personlighed og sjæl, stor erfaring og det iboende kristusprincips hurtige aktivitet. Intuitiv forståelse er altid spontan. Ved at ræsonnere sig frem *til* forståelse aktiverer man ikke intuitionen.
- c. *Kærlighed*. Som tidligere sagt er den ikke et hengivent sindelag eller at være i besiddelse af en kærlig natur; disse to er

sekundære og en følge deraf. Når intuitionen er udviklet vil både hengivenhed og en udstrømmende kærlig ånd nødvendigvis udtrykkes i deres rene form, men det som frembringer dem er noget langt dybere og mere omfattende. Det er den syntetiske, inklusive forståelse af livet og alle væseners behov (jeg har med hensigt valgt disse to ord!), som det er en gudesøns høje privilegium at bruge. Den afviser alt der bygger barrierer, kritiserer og skaber adskillelse. Den ser ingen forskel, selv ikke når den vurderer *behov*, og i den, der elsker som en sjæl, skaber den umiddelbar identifikation med det der elskes. (GLA e.2-5; BLV d.10-12).

(2) De, som ... har trænet tænkeevnen i kunsten at tænke klart, i fokusering af opmærksomheden og som følge deraf i modtagelighed for sandhed, har altid levet iblandt os, men hidtil har de været få og sjældne med lange mellemrum. De er tidsaldrenes fremragende tænkere. Men nu findes der mange, og deres antal stiger stadig. Menneskeslægtens tænkeevne befinder sig i en træningsproces, og mange står på grænsen til ny viden. Intuitionen, som fører alle fremskredne tænkere ind på nye områder for lærdom, er kun en forløber for den alvidenhed, som karakteriserer sjælen. Sandheden om alt eksisterer, og vi kalder den alvidenhed, ufejlbarlighed og »korrekt kundskab« i hindu-filosofien. Når mennesket fatter en del af sandheden, og den absorberes i menneskeslægtens bevidsthed, kalder vi det formuleringen af en lov, en opdagelse af en eller anden af naturens processer. Hidtil har det været en langsom og stykkevis foreteelse. Senere, og inden så særlig længe, vil lys strømme ind og sandhed åbenbares, og menneskeslægten vil tage sin arv i besiddelse – sjælens arv. (WM e.15-16; HM d.31-32).

(3) *Ret handling*: Hvad er det kriterium, som sætter et menneske i stand til at vide, hvilket af flere aktivitetsområder, der er det rigtige at vælge? Findes der med andre ord et afslørende noget, som kan sætte et menneske i stand til uden fejl at vælge den rette handling og at gå den rette vej? Spørgsmålet henviser ikke til et valg mellem vejen for åndelig stræben og vejen for et verdsligt liv. Det henviser til den rette handling, når man står

over for et valg. ...

(Aspiranten) kan vente og forlade sig på en indre ledende sans, idet han ved, at han på rette tid kan forvisse sig om, hvilken vej der er den rigtige at gå, fordi alle døre vil lukke sig for ham undtagen én. Der findes kun én åben dør, hvorigennem et sådant menneske kan gå. Intuition er nødvendig for at opdage den. ... I det ... tilfælde er fejltagelser umulige, og der kan kun handles rigtigt.

... Alt løser sig i forståelse af den enkeltes plads på evolutionsstigen. Kun det mest fremskredne menneske kan vide tidspunkterne og tiden og kan på rette måde erkende de fine forskelle, der findes mellem en psykisk tilbøjelighed og intuitionen. ...

Det menneske, som burde anvende sin sunde fornuft og vælge en handlingsretning, der er baseret på brugen af den konkrete tænkeevne, bør ikke anvende den højere metode og vente på, at en dør skal åbne sig. Han forventer for meget i forhold til det trin, han står på. Han må lære at løse sine problemer gennem rigtig beslutning og rigtig brug af tænkeevnen. Gennem denne metode vil han vokse, for den intuitive videns rødder ligger dybt forankrede i sjælen, og derfor skal sjælen kontaktes, inden intuitionen kan virke. Her kan kun gives en antydning: – intuitionen vedrører altid gruppeaktivitet og ikke ubetydelige personlige problemer. Hvis I endnu er mennesker centreret i personligheden, så erkend det og styr jeres handlinger med den udrustning, I er i besiddelse af. Hvis I derimod er klar over, at I fungerer som sjæle og er helt optaget af interesse for andre, uhindret af selviske begær, så vil I indfri jeres rette forpligtelser, bære jeres ansvar, føre jeres gruppearbejde fremad, og vejen vil åbne sig foran jer, medens I udfører den næste ting og fuldfører den næste opgave. Når opgaven udføres perfekt, så vil de større pligter, som vi kalder verdensarbejde, vise sig; ved at bære ansvaret for familien bliver vore skuldre styrket, således at vi bliver i stand til at bære ansvaret for en større gruppe. Hvad er da kriteriet?

Lad mig gentage, at for en aspirant af høj grad, afhænger valget af handling af en fornuftig anvendelse af den lavere

tænkeevne samt af anvendelse af almindelig sund fornuft og af evnen til at glemme selvisk bekvemmelighed og personlig ambition. Dette fører til pligtopfyldelse. For disciplens vedkommende vil det være en automatisk og nødvendig udførelse af alt det ovennævnte samt brugen af intuition, der afslører det øjeblik, hvor han kan bære et større gruppeansvar samtidig med ansvaret for den mindre gruppe. Tænk over dette. Intuitionen åbenbarer ikke måden, hvorpå ambition kan næres, ej heller måden, hvorpå begæret efter selvisk fremgang kan tilfredsstilles. (WM e.67-70; HM d.83-86).

(4) Når anvendelsen af det subjektive redskab bliver *viljesmæssigt*, og når mennesket ved, hvorledes det bør anvendes, når han bruger det, og når han kan såvel indstille som genoptage brugen af redskabet efter ønske, så ændres hele menneskets stilling, og hans egnethed øges. Gennem anvendelse af tænkeevnen er menneskeheden blevet vidende om formålet med og anvendelsen af det fysiske redskab. Ved anvendelsen af en endnu højere evne, som er karakteristisk for sjælen, indleder han nu en viljesmæssig og intelligent kontrol af sit redskab, og han lærer at forstå, til hvilke formål det eksisterer. Denne højere evne er *intuitionen*. (WM e.167; HM d.180).

(5) Jeg understreger for enhver, som læser disse instruktioner, nødvendigheden af fornyet anstrengelse for at gøre sig egnede til tjeneste gennem en bevidst og velovervejet stræben efter at udvikle intuitionen og at opnå illumination. Ethvert menneske, som når lysets og visdommens mål, har automatisk en indflydelsessfære, som strækker sig både opad og nedad, og som når både indad til lysets kilde og udad til »mørkets områder«. Når han har opnået dette, bliver han et bevidst centrum af livgivende kraft og er det uden anstrengelse. Alle liv, som han kontakter, det være sig en medaspirant, et dyr eller en blomst, vil han stimulere, vitalisere og oplive til yderligere anstrengelser. Han vil virke som en overfører af lys til mørke. Han vil sprede blændværket omkring sig og lade virkelighedens stråleglans trænge ind.

Når et stort antal mennesker kan virke på denne måde, vil menneskeheden begynde sit skæbnebestemte arbejde med

planetarisk tjeneste. Denne mission er at virke som en bro mellem åndens verden og de materielle formers verden. Alle grader af stof mødes i mennesket og alle bevidsthedstilstande er mulige for ham. Menneskeheden kan arbejde i alle retninger og løfte rigerne under det menneskelige op til himlen og føre himlen ned på jorden. (WM e.537-538; HM d.548).

(6) Intuitionen, som i høj grad er målet for disciplens arbejde, kræver, at mennesket udvikler en ny evne. Intuitionen er også en af sindets funktioner, og når den anvendes rigtigt, sætter den mennesket i stand til klart at erkende sandheden og at se denne virkelighed befriet for de tre verdener blændværk og illusioner. Når intuitionen fungerer i et menneske, sættes han i stand til at udføre en direkte og korrekt handling, for han er i kontakt med Planen, med ren og uforfalsket virkelighed og ikke-forvrængede ideer, der er fri for illusion, og som kommer direkte fra det guddommelige eller universelle sind. Udfoldelsen af denne evne vil medføre en verdensomspændende anerkendelse af Planen, og dette er intuitionens største bedrift i denne nuværende verdenscyklus. Når Planen fornemmes, fører den til erkendelse af alle væseners enhed, af verdensrevolutionens syntese og af den enhed, der kendetegner den guddommelige hensigt. Alt liv og alle former ses da i deres sande perspektiv, og dette vil resultere i den rette sans for værdier og for tid. Når Planen opfattes virkelig intuitivt, og derfor på første hånd, da vil en konstruktiv indsats blive uundgåelig, og der vil ikke være nogen spildte kræfter. Det er den delvise erkendelse af Planen og de uvidendes fortolkning af den på anden og tredje hånd, som er ansvarlig for den spildte anstrengelse og de tåbelige impulser, som i vor tid kendetegner okkulte organisationer, såvel som verdensorganisationer. (DNA1 e.25).

(7) *Blændværk og intuition*: Hierarkiets nuværende mål er at nedbryde og opløse verdens blændværk. Dette må ske på verdensplan, på samme måde som det sker i enhver discipels liv. Ligesom et menneske flytter sit bevidsthedsbrændpunkt (når vedkommende er på discipelskabets vej) til mentalplanet og lærer at udlette det blændværk, som hidtil har holdt ham på astralplanet, så er det Hierarkiets opgave i dag, at tilvejebringe

en tilsvarende situation i menneskehedens liv som helhed. Menneskeheden står ved en korsvej, og dens bevidsthed er hurtigt ved at blive fokuseret på det mentale plan. Verdensillusionen må tilføjes et dræbende slag, for den holder menneskenes sønner trælbundne. Ved at lære, hvordan de skal bryde gennem blændværket i deres egne liv og leve i intuitionens lys, kan disciple styrke dem, hvis opgave det er at vække intuitionen i mennesket. (DNA1 e.26).

(8) Manifestationen af intuitiv opfattelse på det fysiske plan bliver hjulpet meget af indsatsen for at læse, at forstå og derefter at udtrykke denne forståelse i ord. Dette er aldrig nogen let opgave for den af naturen intuitive, men den vil bringe store belønninger. (DNA1 e.329).

(9) Intuitionen er primært en udvidelse i sensitivitet og i et indre respons over for sjælen. Dette må kultiveres med omhu, og der bør ikke gives nogen opmærksomhed til tidsfaktoren. (DNA1 e.595).

(10) *Åndeligt instinkt* er sjæleens evne til at registrere kontakt med Hierarkiet, som sjælen i sig selv er en del af, ligesom et menneskes mekaniske instinktive respons, reaktioner og reflekser i legemet er en integreret del af den materielle mekanisme. I tilfældet med de åndelige instinkter er det intuitionen, som fortolker og oplyser sindet. (DNA1 e.697-698).

(11) Indvielse tages ikke medmindre intuitionen er ved at blive aktiv. Åndeligt instinkt, det laveste aspekt af intuitionen, indikerer, at disciplen er rede til første indvielse. Et oplyst sind og en åndelig intelligens er helt klare tegn på, at et menneske kan tage anden indvielse, mens åndelig perception eller intuitivt instinkt tilkendegiver, at disciplen er rede til transfigurationen, den tredje indvielse. (DNA2 e.267).

(12) (Disciplen) lærer til sidst at anvende intuitionen – med dens hurtighed og ufejlbarlighed – i stedet for det langsomme og besværlige sind, med dets vildspor, illusioner, fejltagelser, dogmatisme og separatistiske tænkning og kultur. (DNA2 e.415).

(13) Modsætningen til illusion er, som I ved, intuition. Intuitionen er den erkendelse af virkeligheden som bliver

mulig, når blændværk og illusion forsvinder. En intuitiv reaktion på sandheden vil forekomme, når det er lykkedes disciplen – ved på en bestemt måde at nærme sig sandheden – at stilne sindets tilbøjelighed til at skabe tankeformer, så lyset direkte og uden nogen som helst afvigelse kan strømme fra de højere åndelige verdener. Intuitionen kan begynde at gøre sin nærværelse gældende, når blændværk ikke længere har magt over det lavere menneske, og når et menneskes lavere eller højere begær – fortolket emotionelt eller selvcentreret – ikke længere kan komme imellem hans hjernebevidsthed og sjælen. Alle sande aspiranter oplever denne store friheds flygtige øjeblikke i løbet af deres livskamp. De har da et intuitivt glimt af forståelse. Fremtidens konturer og sandhedens natur fejer i et øjeblik gennem deres bevidsthed, og livet er aldrig mere helt det samme som før. De har fået deres garanti for, at hele kampen er berettiget og vil fremkalde den rette belønning. (GLA e.67; BLV d.65-66).

(14) Intuitionen er en højere evne end tænkeevnen, og er en evne skjult i den åndelige triade; den er den rene fornufts kraft, et udtryk for det buddhiske princip, og ligger over egoets og formens verden. Først når mennesket er indviet, bliver udøvelsen af sand intuition en naturlig mulighed. Med dette mener jeg, at intuitionen da vil virke lige så frit som det mentale princip hos en aktiv intelligent person. Intuitionen vil dog i yderste nød eller i tilfælde af tvingende behov gøre sig bemærket meget tidligere. (GLA e.81-82; BLV d.78).

(15) Intuitionen er åbenbarings kilde eller den, der skænker åbenbaring. Gennem intuitionen åbenbares en voksende forståelse af Guds veje i verden til menneskehedens bedste. (GLA e.135-136; BLV d.125).

(16) Selv nybegynderen på intuitionens vej kan i sig selv begynde at udvikle evnen til at erkende det, som den lavere tænkeevne ikke kan give ham. Måske vil en eller anden tanke af åbenbarende kraft og beregnet til at hjælpe de mange, dryppe ind i hans sind; måske vil nyt lys overstråle en gammel, gammel sandhed, trænge igennem og befri sandheden fra ortodoksiens snærende bånd og derved oplyse hans bevidsthed. Denne

evne skal han anvende til gavn for alle og ikke kun til gavn for sig selv. Lidt efter lidt lærer han vejen ind i intuitionens verden at kende; dag efter dag og år efter år bliver han mere sensitiv over for de guddommelige ideer og bedre i stand til intelligent at tilegne sig dem og anvende dem til gavn for sine medmennesker.

Verdens håb og nedbrydningen af illusion ligger i udviklingen af intuitive og deres bevidste skoling. Der er mange naturligt intuitive, hvis arbejde er en blanding af højere psykisme med glimt af sand intuition. Det er nødvendigt at optræne intuitive hvis intuition er eksakt. Parallelt med deres intuitive respons og bestræbelse på at nedfælde deres intuition i den menneskelige tankeverden, er det også nødvendigt med en stadig udvikling af den menneskelige tænkeevne, så mennesket bliver i stand til at opfatte og forstå det der er planlagt. Heri ligger ligeledes menneskeracens håb. (GLA e.184; BLV d.166-167).

(17) Intuitionen vedrører ikke noget som helst i de tre verdener for menneskelig erfaring, men udelukkende den åndelige triades perceptioner og ideernes verden. *Intuitionen er for betydningens verden, hvad tænkeevnen er for de tre erfaringsverdener.* Den skaber forståelse, ligesom sjælens lys skaber viden gennem erfaring. Viden er ikke en rent mental reaktion, men noget som findes på alle niveauer, og som i en eller anden form er instinktiv i alle riger. Dette er aksiomatisk. De fem sanser bringer viden om det fysiske plan; psykisk sensitivitet bringer viden om det astrale plan; sindet bringer intellektuel perception, men de er alle tre aspekter af kundskabens lys (der udgår fra sjælen) som oplyser sine udtryksvehikler i det omfattende trefoldige miljø, som det vælger at indestænge sig i med det formål at udvikle sig.

På en højere drejning af spiralen er intuitionen udtryk for den trefoldige åndelige triade, som sætter den i forbindelse med de højere niveauer af guddommeligt udtryk; intuitionen er et resultat af monadens liv – en energi som fører åbenbaring af den guddommelige hensigt med sig. Det er i denne guddommelige åbenbarings verden at disciplen til sidst lærer at arbejde, og

den indviede bevidst fungerer. De tre verdener aktive liv er et forvrænget udtryk af denne højere erfaring, men udgør også det træningsområde, hvor evnen til at leve *det indviede liv med perception gennem intuition* og til at tjene Planen langsomt udvikles. ... Disciple vil nå et punkt i deres udvikling, hvor de vil vide om de reagerer på sjælens lys eller på triadens perception gennem intuition. (GLA e.194-195; BLV d.175-176).

(18) *Fremtidens intuitive civilisation*: Intuitionen er en ufejlbarlig sensitiv kraft, latent i ethvert menneskeligt væsen; den er baseret, som I ved, på direkte viden, uhindret af en hvilken som helst mekanisme, der normalt fungerer i de tre verdener. Kristus er *sædemanden* til denne kommende intuitive tidsalder, for »han vidste, hvad der var i mennesket«. I dag kan en gruppe eller en enhed af grupper nære denne intuitionens sæd; kultiveringen af sensitivitet over for telepatiske indtryk er et af de mest virksomme midler til at udvikle den fremtidige anvendelse af den intuitive evne. (TEL e.35; TEL d.41-42).

(19) En intuition er en idé klædt i æterisk substans, og i det øjeblik, et menneske bliver modtagelig for disse ideer, kan det begynde at mestre den æteriske kontrols teknik. ... En idé, som kommer fra den guddommelige bevidstheds intuitive plan, er en sand idé. Den opfattes og gribes af det menneske, som i sin egen udrustning har substans af samme kvalitet – for det er den magnetiske relation mellem mennesket og ideen, som gør opfattelsen mulig. (TEL e.189; TEL d.175).

24 Lys

(1) Hensigten med, at livet tager form, og formålet med manifesteret væren, er udvikling af bevidsthed eller åbenbaring af sjælen. Dette kan kaldes *teorien om lysets evolution*. Når det erkendes, at selv nutidens videnskabsmænd hævder, at lys og stof er synonyme begreber og derved giver ekko af Østens lære, bliver det åbenlyst, at samspillet mellem modpolerne og friktionen mellem modsætningernes par får lyset til at bryde frem. Evolutionens mål ses som en graderet serie af lystilkendegi-

velser. Tilsløret og skjult bag enhver form findes lys. Efterhånden som evolutionen skrider frem, bliver stoffet i tiltagende grad en bedre leder for lyset, hvorved bevises det rigtige i Kristi udsagn: »Jeg er verdens lys.« (WM e.9-10; HM d.25).

(2) Når et menneske bogstavelig talt vandrer i sin sjæls lys, og solens klare lys strømmer igennem ham – og åbenbarer vejen – åbenbarer det på samme tid Planen. Samtidig bliver han imidlertid bevidst om den kendsgerning, at Planen endnu er meget langt fra at være fuldbyrdet. Mørket viser sig på en sandere måde; kaos, ulykke og nederlag blandt alle verdens grupper står afsløret; de stridende kræfters urenheder og fornærelse bemærkes, og hele verdens sorg overvælder den bestyrkede – og alligevel oplyste – aspirant. Kan han modstå dette tryk? Kan han blive kendt med sorgen og alligevel vedvarende glæde sig i den guddommelige bevidsthed? Har han evne til at møde det, som lyset afslører og alligevel gå vejen med sindsro, forvisset om, at det gode til slut vil sejre? Vil han blive overvældet af den ydre ondskab og glemme kærlighedens hjerte, som banker bag alt det ydre? Denne situation burde disciplen altid have i tankerne, ellers vil det, som han har opdaget, nedbryde ham.

Men med lysets komme bliver han bevidst om en ny (for ham) form for energi. Han lærer at arbejde med nye muligheder. Tankens rige åbner sig for ham, og han opdager, at han kan skelne mellem den emotionelle og den mentale natur. Han opdager også, at han kan få tænkeevnen til at indtage den styrende plads, og at sansekræfterne adlyder de mentale energier. »Fornuftens lys« forårsager dette – det lys som altid findes i mennesket, men som først bliver betydningsfuldt og får indflydelse, når det erfares og bliver kendt, enten fænomenalt eller intuitivt. (WM e.355; HM d.368-369).

(3) I helhedens lys toner det lille selvs lys bort, akkurat som det lys, der findes i ethvert atom i legemet, samles og toner bort i sjælens lys, når dette stråler frem i al sin herlighed.

Når dette stadium af uselvskhed, af tjeneste, af at underordne sig det ene selv og af offer for gruppen bliver målet, da har mennesket nået det punkt, hvor han kan blive modtaget i den

gruppe af verdens mystikere, vidende og gruppemedarbejdere, som er det fysiske plans spejlbillede af det planetariske Hierarki. (WM e.397-398; HM d.411).

(4) »Jeg er lysets budbringer. Jeg er en pilgrim på kærlighedens vej. Jeg vandrer ikke alene, men kender mig som ét med alle store sjæle og ét med dem i tjeneste. Deres styrke er min. Denne styrke fordrer jeg. Min styrke er deres, og den giver jeg gavmildt. Som sjæl vandrer jeg på jorden. Jeg er den ENE's sendebud.« (DNA1 e.140).

(5) Tab ikke modet. Gennem vore fejl og vore reaktioner over for blændværk lærer vi med tillid at gå lysets vej. ... Lær af fortiden, men nægt at lade dig binde af den. Lad ikke nogens ord eller indflydelse lede dig. Må lyset fra din egen sjæl lede dig til stadig større styrke og åbenbare for dig motivets renhed, som vil gennemstrømme dit liv med kærlighed. (DNA1 e.240).

(6) Hele emnet åbenbaring handler om åbenbaring af lys, og det indebærer mange forskellige fortolkninger af ordet »lys«. Det har at gøre med opdagelse af de oplyste områder for væren, som ellers ville forblive ukendte og derfor skjulte. Vi skaber lys, vi anvender lys, vi opdager større lys, som tjener til at åbenbare den ukendte Gud. Det er det vejledende lys i os, der lidt efter lidt åbenbarer de mere strålende lys, som indleder åbenbaringsprocessen. Jeg taler her symbolsk, min broder, som du nok er klar over. (DNA2 e.436).

(7) Det kan siges, at denne proces hvorved lyset bringes til de mørke steder, naturligt falder i tre trin:

1. Det trin hvor begynderen og aspiranten ved at anvende sindets mentale lys søger at udrydde blændværk i deres egne liv. *Kundskabens lys* er et vigtigt opløsende middel i opgavens tidlige faser og udelukker effektivt de forskellige blændværk, der slører sandheden for aspiranten.
2. Det trin hvor aspiranten og disciplen arbejder med sjælens lys. Det er *visdommens lys*, der er det fortolkede resultat af lang tids erfaring, og det strømmer ud og blandes med kundskabens lys.
3. Det trin hvor disciplen og den indviede arbejder med *intui-*

tionens lys. Det er gennem foreningen af kundskabens lys (personlighedens lys) og visdommens lys (sjælens lys) at lyset opdages, kendes og tilegnes. Dette lys slukker de mindre lys gennem sin krafts rene udstråling.

I har derfor kundskabens lys, visdommens lys og intuitionens lys, og de udgør tre afgørende trin og er tre aspekter af det ene lys. (GLA e.191-192; BLV d.173).

(8) Antahkarana videnskaben er, teknisk set og med henblik på gruppeformål, specielt videnskaben om lysmanifestation, hvis resultat er åbenbaring og følgelig forandringer. Det må erindres at:

- a. Lys er substantielt og fra åndens synsvinkel en sublimeret eller en højere form for materielt stof.
- b. Lys er også sjælens vigtigste egenskab eller kvalitet i dens egen verden og ligeledes æterlegemets (som til sidst vil reflektere sjælen) i den menneskelige evolutions tre verdener.
- c. Målet for den videnskab, vi beskæftiger os med, er at forene det lavere og det højere lys, således at ét lys stråler igennem den fysiske manifestation, hvorved der frembringes en syntese af lys.
- d. Teknisk set eksisterer der to lyslegemer – det vitale eller æteriske legeme og sjælslegemet. Det ene er resultat af æoners inkarnationer og bliver med tiden et magtfuldt energireservoir, skabt gennem et stort kontaktområde, dog betinget af stråletypen i dens tre aspekter. Det æteriske legeme eksisterer og fungerer kraftfuldt i dag. Sjælslegemet er langsomt ved at blive opbygget og er den »bolig ikke gjort med hænder, en evig, i Himlene«, som der refereres til i Det nye testamente (2 Kor.5,1). Det er interessant at bemærke, at Det gamle testamente refererer til det æteriske legeme (Præd.12,6-7) og dets opbygning, og i Det nye testamente omtales opbygningen af det åndelige legeme. (ENA e.143-144; UNT d.147-148).

(9) Lys eller udstråling (er) virkningen af samspillet mellem livsenheden og omgivelserne.

... Sjælen er den faktor i stoffet (eller snarere det, der opstår af kontakten mellem ånd og stof), som frembringer sanset respons, og det, vi kalder bevidsthed i dens varierende former; den er også den latente eller subjektive væsentlige kvalitet, som giver sig til kende som lys eller lysende udstråling. Den er det »selvlysende inde fra«, som er karakteristisk for alle former. Stof i sig selv og i dets udifferentierede tilstand, førend det gennem skabelsesprocessen gøres aktivt, besidder *ingen* sjæl og besidder derfor ikke egenskaber som respons og udstråling. Det er først, når disse to – i skabelses- og udviklingsprocessen – er bragt i forbindelse med hinanden og sammensmeltet, at sjælen virkelig træder til og giver disse to guddommelige aspekter mulighed for at manifestere sig som en treenighed, samt en chance til at demonstrere sansende aktivitet og magnetisk udstrålende lys. ... Det kunne fastslås, at reaktionsapparatet (menneskets formnatur) først fuldbyrder hele sin skæbne, når sjælsaspektet dominerer, og først da vil sand magnetisk udstråling og den rene lysudstråling blive mulig. Symbolsk er mennesket i de tidlige stadier af den menneskelige evolution, set ud fra bevidsthedens synspunkt, relativt ude af stand til at respondere samt er ubevidst, ligesom stoffet er det i dets tidlige stadier af den formdannende proces. Opnåelse af fuld bevidsthed er naturligvis målet for evolutionsprocessen. Det uudviklede menneske – igen symbolsk udtrykt – hverken udsender eller skaber noget lys. Lyset i hovedet er usynligt, selv om de clairvoyante forskere vil kunne se det svage lysskær i de bestanddele, der udgør legemet, og det lys, der er skjult i de atomer, der udgør formnaturen.

Efterhånden som evolutionen fortsætter, intensiveres disse svage punkter af »mørkt lys« i deres skær; lyset i hovedet blusser op med mellemrum i løbet af gennemsnitsmenneskets liv og bliver til et skinnende lys, når han betræder discipelskabets vej. Når han bliver en indviet, er atomernes lys så strålende og lyset i hovedet så intenst (med en parallel stimulering af kraftcentrene i legemet), at lyslegemet viser sig. Dette lyslege-

me bliver til sidst fuldt synligt og mere fremtrædende end det tætte håndgribelige fysiske legeme. Det er i dette lyslegeme, at den sande gudesøn bevidst dvæler. Efter tredje indvielse intensiveres det dualistiske lys og udvikler en endnu større glans, idet det blandes med åndens energi. Dette er i virkeligheden ikke en optagelse af eller en forening med et tredje lys, men er stoffets lys og sjælens lys, der flammer op til større stråleglans som følge af åndens *åndedrag*. ... Ved at forstå disse lysaspekter opnås et sandere billede vedrørende naturen af disse ild i det menneskelige udtryk for guddommelighed. (EP1 e.130-131; EP1 d.157-158).

(10) I er midt i inkarnationsprocessen; I følger den vej, I har valgt. Er der endnu ikke lys i det hus, I bygger? Er det et oplyst hus, eller er det et mørkt fængsel? Hvis det er et oplyst hus, vil I med dets lys og varme tiltrække alle omkring jer, og den magnetiske tiltrækning fra jeres sjæl, hvis natur er lys og kærlighed, vil frelse mange. Hvis I stadig er en isoleret sjæl, må I gå igennem rædslerne af en endnu mere fuldstændig isolation og ensomhed og betræde sjælens mørke vej alene. Alligevel er denne isolation, denne ensomhed og denne adskillelse i den mørke nat en del af den store illusion. Men det er en illusion, som den samlede menneskehed nu er nedstyrtet i som forberedelse til enhed, frihed og forløsning. Nogle har fortabt sig i illusionen og ved ikke, hvad der er virkelighed og sandhed. Andre vandrer frit i illusionens verden med det formål at frelse og opløfte deres brødre, og hvis I endnu ikke kan dette, vil I komme til at lære det. (EA e.343; EA d.311).

(a) SJÆLENS LYS

(1) Det er styrken i menneskets indre lys, der tiltrækker mesterens opmærksomhed. Når lyset har nået en vis intensitet, når legemerne er sammensat af materie af en vis finhed, når auraen har antaget en bestemt farvetone, når vibrationen har opnået en bestemt hastighed og rytme, og når menneskets liv begynder at *lyde okkult* i de tre verdener (den lyd, der høres i et liv i tjeneste), så begynder en vis mester at teste det ved at anvende en højere vibration, og ved at studere dets reaktion på

denne vibration. Mesterens valg af elev styres af tidligere karma, af gammelt tilhørsforhold og af den stråle, de begge er på, samt af tidens behov. (LOM e.274; OM d.261-262).

(2) Gennem sjælens lys fås kundskab om sjælen. Søg derfor din egen sjæls lys og vid, at sjælen er din vejleder. Når sjæl-skontakt er oprettet, vil din egen sjæl – så at sige – introducere dig for din mester. (WM e.594; HM d.601-602).

(3) Frem for alt vil jeg sige: Prøv at genvinde jeres tidligere åndelige stræbens og selvdisciplins glød. Hvis I aldrig har mistet den (skønt mange disciple har), så forsøg at tvinge inspirationens energi til at arbejde effektivt, således at den kommer til udtryk i en bestemt handling på det fysiske plan. Hvordan – spørger I nu mine brødre? Ved at forøge udstrålingen af jeres lys i verden gennem kærlighed og meditation, således at I fremstår som en ledestjerne for andre i livets mørke nat, som i dette århundrede synes at have sænket sig over menneskeheden. Forsøg at elske mere end I tidligere har troet det muligt, således at andre – forkomne og gennemisnet af livets hændelser og den menneskelige tilværelses nuværende rædsler – kan vende sig til jer for at få varme og trøst. Det, som jeg og alle, der er tilknyttet Hierarkiet, søger at gøre i denne desperate krisesituation, er at finde dem, der er pålidelige kilder af levende energi, og gennem dem at udsende den kærlighed, styrke og det lys, som verden behøver, og som den skal have, hvis denne storm skal rides af. Jeg beder jer om at yde mig og menneskeheden denne tjeneste. Jeg beder ikke om noget spektakulært, men det vil kræve en voldsom anstrengelse fra jeres sjæls side, hvis I skal respondere tilstrækkeligt. Jeg beder ikke om noget, som er umuligt. Jeg vil erindre jer om, at det fysiske legeme og hjernens apati, følelsesnaturens inertie, samt sindets oplevelse af magtesløshed, når det bliver konfronteret med så store problemer, vil søge at hindre jer. (DNA1 e.99-100).

(4) Mine ord til dig er: Arbejd mere i lyset og se alle mennesker i det lys sammen med dig. Alt, hvad en discipel eller aspirant har at gøre i relation til sine medmennesker, er at stimulere det lys som er i dem og lade dem frit gå i deres eget lys og deres egen vej. (DNA1 e.417).

(5) Lad lyset fra din sjæl lede og lad kærligheden fra din sjæl bestemme holdninger og politik og frigøre den kraft i dit tjenesteområde, som vil bringe de ønskede resultater. (DNA1 e.489).

(6) For dit vedkommende må din egen sjæls lys stedse vokse, næret af meditation, udtrykt i uselvvisk tjeneste og tiltagende stråling gennem en intensivering af din sjæls liv. Lev derfor som en sjæl og glem personligheden. Giv ikke så megen tid til overvejelse af fortidens brister og fejltagelser. Selvfornedrelse er ikke nødvendigvis et tegn på åndelig vækst. Det er ofte det første resultat af en sjælkontakt og betyder åbenbaringen af personlighedens begrænsninger igennem mange år. Det har en midlertidig værdi, forudsat at du igen retter dine øjne mod sjælen. Idet du glemmer tingene, der ligger bag, så lad sjælens lys lede dig, hvorhen den vil. (DNA1 e.599).

(7) »Jeg er ét med det lys, som stråler gennem min sjæl, mine brødre og min mester.« (DNA2 e.647).

(8) »Led os fra mørke til lys. Jeg betræder livets og lysets vej, fordi jeg er en sjæl. Sammen med mig vandrer mine brødre og min mester. Derfor kommer der indefra, udefra og fra enhver side lys og kærlighed og styrke.« (DNA2 e.648).

(9) Lad sjælens lys og udstråling oplyse din tjeneste, og lad ikke dit intellekt blive den dominerende faktor. Lad spontan kærlighed og ikke kultiveret venlighed betinge dine relationer til dine medmennesker. (DNA2 e.656).

(10) Sjælens kvalitet og vigtigste kendetegn er lys. Hvis dette lys derfor skal kunne anvendes, og denne kvalitet udtrykkes af disciplen og arbejderen, så må han først og fremmest opnå en erkendt kontakt med sjælen gennem meditation. (GLA e.140; BLV d.129).

(11) Man kan sige, at det indre lys er som et søgelys der fra det som en mester har kaldt »sjælens piedestal og det åndelige tårn eller fyr« kastes ind i verdenen af blændværk og menneskelig strid ... Evnen til at anvende dette lys som et opløsende middel kommer først, når disse symboler er kastet af og tjeneren begynder at betragte *sig selv* som lyset og som det udstrålende centrum. Heri findes årsagen til nogle af den okkulte

videnskabs tekniske begreber. Esoterikeren ved, at der i ethvert af hans legemes atomer findes et punkt af lys. Han ved, at sjælens natur er lys. I æoner vandrer han ved hjælp af det lys, som skabes i hans vehikler, lyset i hans legemes atomare substans, og ledes derfor af materiens lys. Senere opdager han sjælens lys. Endnu senere lærer han at blande og sammensmelte sjælens og materiens lys. Da står han frem som en lysbærer, i hvem materiens rensede lys og sjælens lys er blandet og fokuseret. Ved at anvende dette fokuserede lys til opløsning af det individuelle blændværk, lærer disciplene de første stadier af den teknik, som vil opløse gruppeblændværk og i sidste ende verdensblændværk. (GLA e.196-197; BLV d.177).

(12) Disciplen på prøve må se sjælen som livets sol. Alle mindre lys må slukkes ved hjælp af lyset fra den centrale lyskilde. Alle små ild må slukkes ved hjælp af solild. Solenglen styrer personlighedens liv og dens kræfter. I den nye tidsalder er dette målet på prøvestadiets vej og for aspiranten til discipelskab. Hidtil har det været målet med al den undervisning, der er blevet givet om discipelskabets vej, men det højere intelligensniveau hos nutidens aspirant berettiger en ændring, og med tiden vil de nuværende krav til disciple, til og med anden indvielse, blive kravene på prøvestadiets vej. (RI e.114).

(b) SØGEN EFTER LYS

(1) Mennesket har altid – ganske enkelt fordi det selv er fragmentarisk og ufuldkomment – denne stærke indre trang til at søge andre og større end det selv. Det er dette, der driver det tilbage til sit væsens centrum, og det er dette, der tvinger det ind på Vejen tilbage til altets selv. Den fortabte søn bryder op og vandrer gennem æoner tilbage til sin Fader, og hele tiden har han i sit indre en latent erindring om Faderens hus og de herligheder, der findes dér. Det menneskelige sind er af en sådan beskaffenhed, at søgen efter lyset og efter idealet nødvendigvis må være lang og vanskelig. »Nu ser vi jo i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt.« Nu og da kan vi fange nogle glimt af andre og mægtigere væsener end os selv

i de vinduer vi passerer, efterhånden som vi klatrer op ad stigen. De strækker en hjælpende hånd ud, og højlydt ansporer de os til tappert at kæmpe videre, hvis vi vil gøre os håb om en gang at stå dér, hvor de står nu.

Vi aner en skønhed og herlighed omkring os, som vi endnu ikke kan glæde os over. Den dukker op i vort synsfelt, og vi føler herligheden i et ophøjet øjeblik kun for igen at miste kontakten og synke tilbage i det dystre mørke, der omgiver os. Men nu *ved* vi, at der udenfor og længere fremme, findes noget, der er værd at stræbe efter. Vi har også fået kendskab til mysteriet om, at det ydre vidunder kun kan kontaktes ved at trække sig ind i sit indre til det bevidsthedscenter, der vibrerer i samklang med de svagt erkendte vidundere og med de strålende sjæle, der kalder sig vore ældre brødre. Det er kun ved at disciplinere de ydre hylstre, der tilslører og skjuler det indre center, at vi når målet og finder frem til de store, vi søger. Kun ved at beherske alle former og ved at bringe disse former ind under den indre guds styring, kan vi se Gud i alle, for det er kun de hylstre, vi lever i på eksistensplanet, som skjuler den indre gud for os, og som afskærer os fra dem, i hvem Gud transcenderer alle ydre former.

Den store indviede, der udtalte de ord, jeg citerede, tilføjede nogle ord af strålende sandhed: »Men da skal jeg kende fuldt ud, ligesom jeg jo selv er kendt fuldt ud«. Fremtiden rummer for hver eneste, der stræber ihærdigt, tjener uselvsk og mediterer okkult, løftet om, at han vil komme til at kende dem, der allerede har fuldt kendskab til den, der kæmper. Deri ligger håbet for den, der studerer meditation. De på den indre side, der kender ham, iagttager med dyb medfølelse, hvilke fremskridt han gør, når han kæmper, fejler, holder ud og dagligt arbejdsomt gentager den vanskelige opgave at lære koncentration og opnå tankekontrol.

Glem ikke første del af den indviedes bemærkninger, hvor han peger på den måde, hvormed mørket kan spredes og viden om de store kan opnås. Han understreger, at det kun er gennem *kærlighed*, at man kan betræde lysets og kundskabens vej. Hvorfor denne understregning af kærlighed? Fordi målet for

alle er kærlighed, og deri ligger en sammensmeltning. ...

Dette er Vejen, som alle skal betræde, og metoden er meditation. Målet er fuldkommen kærlighed og visdom. De enkelte skridt indebærer en overvindelse af det ene underplan efter det andet på de tre plan. Metoden er okkult meditation. Belønningen er en kontinuerlig udvidelse af bevidstheden, hvorved mennesket til sidst får forbindelse med sit eget ego, med andre selv, med den opmærksomt ventende mester, som det er knyttet til, med meddisciple og med mere fremskredne indviede, som det kan kontakte i sin mesters aura, indtil det som det sidste opnår kontakt med den ene indvier og får adgang til det hemmelige sted og erkender mysteriet, der ligger bag selve bevidstheden. (LOM e.257-259; OM d.247-248).

(2) Skænk mig lyset, at jeg kan stråle. Lad mig i verden af tid og rum udstråle lys, skabe et lys, formidle lyset og derved betræde den oplyste vej (som er mit oplyste selv), træde ind i lyset og dernæst bringe lyset tilbage til dem, som behøver det, og også tilbage til dem, hvorfra lyset kom. (DNA2 e.561).

(c) LYSET I HOVEDET

Medmindre der er tegn på, at mennesket er, hvad der esoterisk kaldes »en tændt lampe«, er det meningsløst for mesteren at bruge sin tid. Når lyset i hovedet er til stede, viser det:

- a. At pinealkirtlen i større eller mindre grad fungerer. Den er (som bekendt) sjælens sæde og organet for åndelig perception. Det er i denne kirtel, at den første fysiologiske forandring, der hænger sammen med sjælkontakt, finder sted; denne kontakt frembringes gennem målbevidst meditationsarbejde, kontrol af tanken og indstrømning af åndelig kraft.
- b. At mennesket på det fysiske plan er i samklang med sit ego, sin sjæl eller sit højere selv på det mentale plan, og at det fysiske plans liv og natur underordnes sjælens påvirkning og kontrol. ...
- c. At kraft fra sjælen strømmer via sutratma, den magnetiske streng eller tråd, ned til hjernen via det mentale legeme. Hele

hemmeligheden ved åndeligt syn, korrekt perception og ret kontakt ligger i den rette forståelse af ovennævnte udsagn ... Illuminationens lys strømmer ind i hjernens kavitet, hvorved tre kundskabsområder træder frem. Dette glemmes ofte og deraf følger, at den delvis oplyste discipel eller aspirant oplever unødvendig lidelse og foretager umodne fortolkninger.

Lyset fremhæver og virkeliggør for bevidstheden de tankeformer og væsener, som skildrer det lavere liv, og som (tilsammen) udgør tærskelens vogter.

Det første, aspiranten således bliver klar over, er det, han kender som ikke ønskværdigt. Hans egen uværdighed og begrænsning afsløres, og de ikke ønskværdige bestanddele i hans egen aura fylder pludselig hans synsfelt. Mørket, som findes i ham, fortættes af lyset, der glimter svagt fra hans væsens centrum, og undertiden bliver han fortvivlet over sig selv og synker ned i den dybeste depression. Alle mystikere vidner herom, og det er en periode, som må gennemleves, indtil dagens klare lys driver alle skygger og alt mørke bort; lidt efter lidt opklares og oplyses livet, indtil solen i hovedets indre stråler i al sin herlighed.

d. Endelig er lyset i hovedet tegn på, at vejen er fundet, og der er nu tilbage for mennesket at studere og forstå den teknik, hvorved lyset kan centraliseres og intensiveres, og hvorledes han kan træde ind i det, så det til sidst bliver den magnetiske line (som en edderkops tråd), der kan følges tilbage til udspringet af den lavere manifestation, og han kan træde ind i sjælsbevidstheden. Ovennævnte sprog er symbolsk og alligevel helt korrekt; udtryksmåden er valgt således for at give information til dem, der ved, og beskytte dem, som endnu ikke ved.

»Den retfærdiges vej er som et strålende lys«, og dog må mennesket samtidig selv blive denne vej. Han træder ind i lyset og bliver lyset og virker derefter som en lampe på et mørkt sted,

idet han bringer oplysning til andre og oplyser vejen for dem. (WM e.183-185; HM d.197-198).

(d) LYSETS VEJ

(1) Fra denne stund og frem over på *Vejen* søger jeg at *være*. Jeg søger ikke længere viden, fordi dette liv har lært mig, hvordan man kan opnå viden, og med denne opnåede kundskab kan jeg nu tjene ved at *være*.

Foran mig løber lysets vej. Jeg ser *Vejen*. Bag mig ligger bjergstien med dens sten og ujævnheder. Omkring mig er der torne. Mine fødder er trætte. Men lige forude ligger den oplyste vej, og på denne vej vandrer jeg. (DNA2 e.648).

(2) Evolutionsvejen er i virkeligheden erkendelsernes vej, der fører til åbenbaring. Hele evolutionsprocessen har karakter af indvielse, fordi den fører fra den ene bevidsthedsudvidelse til den anden, indtil det formløses og formens verdener står åbenbaret i det lys, den indviede frembringer og vandrer i. Disse lys er forskelligartede og åbenbarende på forskellig måde; de er:

1. Materiens eget lys som findes i ethvert af substansens atomer.
2. Lyset i det vitale eller æteriske vehikel – et lys der er genspejlingen af det ene lys, eftersom det forener de tre typer af lys inden for de tre verdener.
3. Instinktets lys.
4. Intellektets eller kundskabens lys.
5. Sjælens lys.
6. Intuitionens lys.

Vi går fra lys til lys, fra åbenbaring til åbenbaring, indtil vi forlader lysets verden for at træde ind i den verden af liv, som for os endnu er rent mørke.

Det vil være indlysende for jer at dette tiltagende lys fører en række åbenbaringer med sig, der vidner om stadig udvikling, og der som alt andet i den menneskelige erfaringsverden allerførst udfolder formernes verden, derefter idealernes verden og endelig sjælens, ideernes og guddommelighedens natur for vore øjne. Jeg vælger blot nogle få af de ord, som udtrykker åbenbaringen og symboliserer dens karakter. Men alle disse åbenbaringer udgør én stor forenet åbenbaring, som langsomt udfolder sig for øjnene af menneskeheden. Det personlige lavere selvs lys åbenbarer formens, materiens, instinktets, begærets og sindets mentale verden for mennesket; sjælens lys åbenbarer beskaffenheden af relationen mellem disse livsformer og den formløse verden, samt konflikten mellem det virkelige og det uvirkelige. Intuitionens lys åbenbarer Guds natur og helhedens enhed for *sjælen i personligheden*. Det materielle begærs rastløshed, som søger tilfredsstillelse i de tre verdener, giver til sidst plads for aspiration efter sjælskontakt og sjælsliv. Dette på sin side erkendes som et skridt hen imod de store fundamentale erfaringer, som vi giver navn efter de fem større indvielser. Disse åbenbarer for mennesket den hidtil ukendte kendsgerning om ikke at være adskilt fra helheden og om relationen mellem hans individuelle vilje og den guddommelige vilje. (GLA e.205-206; BLV d.185-186).

(3) Den nye kultur vil bryde igennem og blive en realitet, når alle, der har en bevidsthed af lys, og hvis mål er ren tjeneste (som en sådan bevidsthed uundgåeligt medfører), fortsætter med deres bestemte opgave – en selvvalgt opgave i hvert enkelt tilfælde – som er at leve og udbrede sandheden om lyset, hvor lejlighed gives. (ENA e.142; UNT d.145).

(e) ILLUMINATION (INDRE OPLYSNING)

(1) Det er indre oplysning som størstedelen af alle aspiranter ... skal søge; og de må opøve evnen til at anvende sindet som et spejl, hvormed de reflekterer sjælens lys og retter det mod blændværket, der derved spredes. Det vanskelige består i, mine brødre, at gøre dette når I står midt i blændværkets kvaler og

vildfarelser. Det kræver en stille tilbagetrækning af sind, tanke og begær fra den verden, personligheden sædvanligvis virker i, og en centrering af bevidstheden i sjælens verden, for dér stille og tålmodigt at afvente begivenhedernes gang, vel vidende at lyset vil stråle frem, og at indre oplysning til sidst vil indfinde sig. (GLA e.82; BLV e.78-79).

(2) Jeg vil ... kort definere indre oplysning, idet jeg beder jer huske, at vi ikke her beskæftiger os med den oplysning, som åbenbarer virkeligheden eller sjælens natur, eller som får jer til klart at se sjælens rige, men med den form for oplysning som af sjælen kastes ind i det astrale plans verden. Det indebærer den bevidste anvendelse af lys først og fremmest som et søgelys, der afsøger den astrale horisont og lokaliserer det blændværk der forårsager vanskelighederne, og dernæst som en fokuseret fordeling af lys, der med hensigt rettes mod det område af astralplanet, hvor en bestemt indsats er påtænkt med henblik på at opløse den tåge og dis, som er koncentreret dér. (GLA e.140; BLV d.129).

(3) Når indre oplysning defineres som modsætning til blændværk, er det klart, at mine bemærkninger nødvendigvis må begrænse sig til visse aspekter af oplysning og kun vil dreje sig om de styrede arbejdsformer og de fremstillinger af problemet, der vedrører anvendelsen af lys på det astrale plan ... Der findes mange andre mulige definitioner, for sjælens lys er som et vældigt søgelys, hvis stråler kan drejes i mange retninger og fokuseres på mange niveauer. Her er vi imidlertid kun optaget af dets specialiserede anvendelse.

Oplysning og kundskabens lys kan betragtes som synonyme udtryk, og mange blændværk kan opløses og spredes, når de udsættes for tænkningens styrke, der formidler kundskab, for i grunden betvinger sindet følelserne mentalt ved at fremlægge kendsgerninger. Problemet er at få det individuelle menneske, racen eller nationen, som handler under indflydelse af blændværk, til at inddrage den mentale evne til at vurdere situationen og underkaste den en rolig og fornuftig ransagelse. Blændværk og emotion går hinandens ærinde, og følelser bliver sædvanligvis så stærke i forbindelse med blændværk, at det er umuligt,

let og effektivt at bringe kundskabens lys ind.

Oplysning og perception af sandheden er også synonyme udtryk, men det bør huskes, at sandheden i dette tilfælde ikke er sandhed på de abstrakte plan, men konkret sandhed som tilkendegiver viden – sandhed, som kan formuleres og udtrykkes i konkret form og konkrete vendinger. Hvor sandhedens lys inddrages forsvinder blændværk automatisk, omend det kun er for en kort periode. Men, på den anden side opstår vanskeligheder fordi kun få mennesker bryder sig om at stå ansigt til ansigt med den egentlige sandhed, for det indebærer i sidste ende, at man må give afkald på det elskede blændværk, erkende fejl og indrømme fejltagelser, og det vil sindets falske stolthed ikke tillade. Jeg vil igen forsikre jer om, at ydmyghed er en af de mest magtfulde faktorer i forbindelse med frigørelsen af sindets oplysende kraft, når det genspejler og overfører sjælens lys. Beslutsomhed i mødet med det virkelige liv og en urokkelig erkendelse af sandheden – kølig, rolig og lidenskabsløs – vil i høj grad lette inddragelsen af den strøm af oplysning, som vil være tilstrækkelig til at opløse blændværk. (GLA e.144-145; BLV d.132-133).

(4) Der findes ingen livsaktivitet, ingen profession, ingen mental beskæftigelse og ingen tilstand, der ikke kan fremskaffe den nøgle, der kan låse døren op til den eftertragtede større verden eller tjene til at lede et menneske op til bjergets top, hvorfra den videre horisont kan beskues, og den større vision kan opfattes. Et menneske må lære at erkende, at hans valgte tankeretning, hans bestemte profession, hans bestemte kald i livet og hans personlige tilbøjelighed blot er en del af et større hele, og at det er hans problem *bevidst* at integrere sin lille livsaktivitet i verdens aktivitet.

Det er dette, som vi, i mangel af et bedre ord, kalder *indre oplysning* eller *illumination*. Al viden er en form for lys, idet der kastes lys over bevidsthedsområder, som vi hidtil ikke har været bevidst om. Al visdom er en form for lys, idet den åbenbarer os betydningens verden, der ligger bag den ydre form. Al forståelse er en fremkaldelse af lys, idet vi derigennem bliver vidende eller bevidst om de årsager, der frembringer de ydre

former, der omgiver os (inklusive vor egen), og der betinger den betydningens verden, som de er udtryk for. Men, når denne kendsgerning først er indset og forstået, og når den første åbenbaring har vist sig, når delens plads i forhold til helheden opfattes, og når den verden, som indbefatter vor lille verden, først er kontaktet, vil der altid være et kriseøjeblik og en periode, der indeholder fare. Efterhånden som fortroligheden vokser, og vi er gået ind og ud gennem den dør, vi har åbnet, og har vænnet os til lyset, som det åbnede vindue har frigivet til vor lille hverdagsverden, da opstår andre psykologiske farer. Der er fx den fare, at vi tænker, at det, vi har set, er alt, som kan ses, og således gentager vi – på en højere drejning af spiralen og i videre forstand – de tidligere behandlede farer af overdreven betoning, fejlagtig fokusering, snæversynet overbevisning og *fikse ideer*. Vi bliver besat af selve ideen om sjælen, men vi glemmer sjælens behov for et udtryksvehikel. Vi begynder at leve i en abstrakt, adskilt verden af følelse og væren, og vi forsømmer at opretholde kontakt med det virkelige liv på det fysiske plan. Vi gentager på den måde – igen på en højere drejning af spiralen – den tilstand, vi tidligere studerede, i hvilken sjælen eller egoet ikke var til stede, dog vendes situationen om, således at der ikke er noget formliv til stede i menneskets fokuserede bevidsthed. Der er blot sjælens verden og et ønske om skabende aktivitet. Varetagelsen af det daglige liv på det fysiske plan glider ned under bevidsthedens tærskel, og mennesket bliver en vag, upraktisk og visionær mystiker. Disse sindstilstande er farlige, om de får lov at vare ved. (EP2 e.466-468; EP2 d.446-448).

25 Bevidsthed

(1) Bevidsthed kan defineres som evnen til at opfatte og vedrører primært forholdet mellem selvet og ikke-selvet, den der ved, og det der vides, tænkeren og det der tænkes på. Alle disse udtryk forudsætter begrebet dualitet, forestillingen om objektivitet og det, som ligger bag objektiviteten.

Bevidsthed udtrykker det, der kan betragtes som manifestationens midtpunkt. Den er ikke kun den åndelige pol. Den frembringes af foreningen af de to poler og den vekselvirkning og tilpasning, der nødvendigvis følger efter. ...

Hele formålet med den fremadskridende udvikling er at give Sønnen af Faderen og Moderen fuld forståelse, fuld selvbevidsthed og fuld aktiv kundskab. (CF e.243-244; KI d.251-253).

(2) Ethvert punkt af liv inden i et center har sin egen strålingssfære eller sin egen ekspanderende indflydelsessfære; denne sfære beror naturligvis på arten og karakteren af den iboende bevidsthed. Det er dette magnetiske samspil mellem de mange store energicentre i rummet, som er basis for alle astronomiske relationer – mellem universer, solsystemer og planeter. Husk imidlertid, at det er BEVIDSTHED, som gør en form magnetisk, modtagelig, afvisende og formidlende; denne bevidsthed varierer i forhold til det væsen, der beliver eller virker gennem et center, stort eller lille. Husk også, at livet, som strømmer gennem alle centre, og som levendegør hele rummet, er *et væsens liv*; det er derfor det samme liv i alle former, begrænset i tid og rum af den hensigt, det ønske, den form og den kvalitet, som kendetegner den iboende bevidsthed; der er mange og forskelligartede bevidsthedstyper, og dog forbliver livet for evigt det samme og udeleligt, fordi det er det ENE LIV. (TEL e.180; TEL d.166-167).

(3) Alle former består af mange former, og alle former – sammensat eller enkle af natur – er udtryk for et iboende eller besjælende liv. Livets fusion med den levende substans frembringer et andet aspekt: *bevidstheden*. Denne bevidsthed varierer alt efter formens naturlige modtagelighed, der igen beror på dens udviklingstrin og dermed på dens position i den store hierarkiske kæde. (TEL e.182; TEL d.169).

(a) UDVIDELSE AF BEVIDSTHED

(1) Hver enkelt enhed i menneskeheden er en del af den guddommelige bevidsthed og er vidende om eller klar over, at

der foruden den selv findes et noget – et noget der véd, at den ikke er en del af det legeme, der omslutter den, eller af de former, der omgiver den.

På dette bestemte stadium i evolutionen opfatter gennemsnitsmennesket sig som et separat væsen blandt alle andre medlemmer af den menneskelige familie, og som en enhed blandt andre enheder. Det vedgår denne opfattelse og erkender, at alle andre separate enheder har ret til at opfatte sig selv på samme måde. Derudover har det den erkendelse, at der et eller andet sted i universet eksisterer en uforlignelig høj bevidsthed, som det teoretisk kalder Gud eller naturen. Imellem dette rent *selviske* synspunkt (jeg bruger ordet »selvisk« i dets videnskabelige betydning og ikke som et nedgørende adjektiv) og den vage teori om en iboende gud, findes der utallige stadier. På hvert enkelt stadium opnås en bevidsthedsudvidelse eller en større synsvinkel, der trin for trin fører denne selverkendende enhed fra selverkendelse frem til erkendelse af nogle højere selv, til at kvalificere sig til også at blive erkendt som et højere selv, og til sidst til en okkult erkendelse af sit eget højere selv. Han vil komme til at erkende sit højere selv eller ego som sit sande selv, og fra dette stadium går han videre til gruppebevidsthed. Her opdager han først sin egen egoiske gruppe og dernæst andre egoiske grupper.

Dette stadium efterfølges af en erkendelse af det universelle princip om broderskab. Det indebærer ikke kun en teoretisk erkendelse, men en sammensmeltning af bevidstheden med hele menneskehedens bevidsthed. Dette er i virkeligheden den bevidsthedsudvikling, der sætter mennesket i stand til at erkende ikke kun sit egoiske gruppetilhørsforhold, men også sin plads i det menneskelige hierarki på dets eget plan. Mennesket ved nu, at det i realiteten er en del af et af de store himmelske mennesker. Dette udvides senere til et næsten ufatteligt omfattende perspektiv – det der har relation til dets plads i det store himmelske menneske, der repræsenteres af Logos selv.

... Det er nødvendigt først at forstå, at det sted, hvor udvikelsen til sidst finder sted og erkendelsen er mærkbar, er den *tænkende, vågne bevidsthed*. Egoet er på sit eget plan vel vi-

dende om sin bevidstheds enhed med alle andre bevidstheder, og ser sin gruppe som ét med sig selv, men indtil mennesket (i bevidstheden på det fysiske plan) har hævet sig til det samme plan, og desuden er blevet vidende om sin gruppebevidsthed, og indtil det betragter sig selv som et højere selv i den egoiske gruppe, og ikke som en separat enhed, har det ikke større betydning end en teori, der er erkendt, men ikke ført ud i livet.

Mennesket skal opleve disse stadier i sin fysiske bevidsthed, og gennem praktisk erfaring og ikke kun teoretisk have fået kendskab til det, jeg taler om, før det anses at være rede til at gå videre til de efterfølgende stadier. Det hele bliver et spørgsmål om sindets ekspansion, indtil det dominerer det lavere, og om evnen til at tænke abstrakt, hvilket til sidst vil komme til udtryk på det fysiske plan. Det gælder om at gøre vore højeste teorier og idealer til synlige kendsgerninger, og om at forene det højere og det lavere, samt om at udruste dette lavere, indtil det kan skabe et passende udtryk for det højere. Det er i denne forbindelse, at det har betydning at praktisere meditation. Den sande videnskabelige meditation indebærer graduerede former, hvorved bevidstheden hæves og sindet ekspanderer, indtil det omfatter:

1. Familie og venner.
2. Omgivende medarbejdere.
3. Tilknyttede grupper.
4. Egoisk gruppe.
5. Andre egoiske grupper.
6. Det himmelske menneske, i hvilket de egoiske grupper danner et center.
7. Det store himmelske menneske.

... Ethvert menneske, som træder ind i en okkult udviklingsfase, og som stræber mod det højere, har passeret stadiet som gennemsnitsmenneske, dvs. som et menneske, der betragter sig selv fra et helt isoleret standpunkt, og som udelukkende arbejder for sit eget bedste. Aspiranten stræber efter noget helt andet. Han søger at smelte sammen med sit højere selv og med

alt, som dette omfatter. Stadierne hinsides dette er i hele deres kompleksitet indvielseshemmeligheder, og dem kan vi ikke beskæftige os med.

At stræbe mod egoet og at nå den højere bevidsthed med den efterfølgende udvikling af gruppebevidsthed vedrører direkte og i højeste grad alle, der læser (dette). Det er det næste skridt fremad for de, der befinder sig på prøvestadiets vej. Det opnås ikke ved kun at meditere tredive minutter hver dag efter en bestemt meditationsform. Det indebærer, at I time efter time, dagen lang og hver dag, skal forsøge at fastholde bevidstheden så tæt som muligt på det højeste punkt, der blev opnået i morgenmeditationen. Det forudsætter, at I beslutsomt og til enhver tid betragter jer selv som egoet og ikke som en separat personlighed. Senere, efterhånden som egoet får mere og mere indflydelse, sker der en udvikling af evnen til at se sig selv som en del af en gruppe uden egne interesser eller begær, mål eller ønsker, ud over det, der er bedst for gruppen. Det kræver en konstant årvågenhed i alle dagens timer for at forhindre et tilbagefald til den lavere vibration. Det medfører en vedvarende strid med det lavere selv, der trækker nedad, og en endeløs kamp for at bevare den højere vibration. Og målet bør være – det er et punkt, jeg ønsker at indskærpe jer – at udvikle det som en vane at meditere hele dagen og at leve i den højere bevidsthed, indtil denne bevidsthed er så stabil, at den lavere tænkeevne, begær, og de fysiske elementaler, svinder ind og udsultes på grund af manglende næring, så den trefoldige lavere natur ikke bliver andet end det redskab, hvormed egoet kan kontakte verden med henblik på at hjælpe menneskeheden. (LOM e.141-145; OM d.143-146).

(2) Gradvise bevidsthedsudvidelser, ... er et resultat af den formidlede skoling. De fører mennesket videre fra trin til trin, indtil det får kontakt med sit højere selv, sin mester, sin egoiske gruppe, den første indvier, den ene højeste indvier, indtil han opnår kontakt med herren for sin stråle og favnes af sin »Fader, som er i himmelen«. (LOM e.304; OM d.288).

(3) Intet menneske, som stræber efter mesterskabet, kæmper for at nå målet og sigter på at udvide sin bevidsthed, kan undgå

at have en virkning – i stadig bredere spiraler – på alle, det møder: devaer, mennesker og dyr. Måske er det ikke klar over det, måske er det helt ubevidst om den subtile, stimulerende udstrømning, der udgår fra det, men loven virker alligevel. (CF e.465; KI d.447-448).

(4) Meget arbejde bliver udrettet af mennesket for mennesker, og gennem videnskabelig, religiøs og pædagogisk virksomhed udvides den menneskelige bevidsthed stadigt, indtil gudesønnerne en efter en bryder igennem deres begrænsninger og når sjælenes verden. Ved et historisk tilbageblik kan billedet af fangen, mennesket, tegnes tydeligt. Lidt efter lidt har han mestret de planetariske afgrænsninger, og lidt efter lidt er han vokset fra hulemenneskets stadium til en Shakespeare, en Newton, en Leonardo da Vinci, en Einstein, en Frans af Assisi, til en Kristus og en Buddha. Menneskets evne til at opnå noget inden for alle menneskelige udtryksområder synes praktisk taget ubegrænset, og når de seneste få tusinde år har set en så uhørt vækst, hvad skal vi så ikke se i de næste fem tusinde år? Når det forhistoriske menneske, som ikke var meget mere end et dyr, er vokset til et geni, hvilken udvikling er da ikke mulig, når mere og mere af den iboende guddommelighed gør sin nærværelse gældende? Overmennesket er her. Hvad vil verden udtrykke, når *hele* menneskeheden stræber mod en konkret manifestation af overmenneskelige kræfter?

Menneskets bevidsthed er ved at blive frigjort i forskellige retninger og dimensioner. Den ekspanderer ind i den åndelige verdens virkelighed og begynder at omfatte det femte eller det åndelige rige, sjælenes rige. Ved videnskabelig forskning vil den trænge ind i verdenen for overmenneskelige bestræbelser og udforske de mange aspekter af Guds form og af de former, som udgør denne form. (WM e.536-537; HM d.546-547).

(5) En bevidsthed, en viden og en sensitivitet med en stadig videre og mere inklusiv kontakt, udvikles gradvis, og dette er Guds bevidsthed, den solare Logos' viden og den kosmiske gudesøns sensitivitet.

Den form, hvorigennem dette livsvæsen udtrykker sig, den sensitive responsmekanisme, hvorigennem denne bevidsthed

virker, er af sekundær betydning, og er i virkeligheden en automatisk mekanisme. Det er ikke desto mindre denne mekanisme, vi hidtil har identificeret os med, og vi har glemt, at mekanismen blot er udtryk for et bevidsthedsaspekt, og at den på ethvert givet tidspunkt angiver den iboende entitets evolutionstrin. Lad mig gentage: De to faktorer, der er vigtigst i løbet af manifestationen, er bevidstheden, der udvikles, og det liv, der manifesteres. Når dette erindres, vil man bemærke, hvordan ethvert stadium på Vejen kan ses som en helhed – på samme måde som et naturrige. Ethvert af disse riger fører bevidsthedsaspektet frem til et højere trin af fuldkommenhed og viser en større sensitivitet og modtagelighed over for ydre og indre omgivende forhold end det foregående rige. Ethvert rige manifesterer en mere fuldstændig åbenbaring af den indre og skjulte herlighed. Når imidlertid en livsenhed er nedsænket i form, og når bevidstheden (i tid og rum) identificerer sig med en bestemt form, er det ikke muligt for den at realisere sin guddommelighed eller at udtrykke den bevidst. Dens psykologi er delvis og speciel og ikke hel og universel. Jo større og tættere identifikationen med formaspektet er, desto større er den lavere enhed og syntese, men på samme tid, jo større mørket er, symbolsk udtrykt, desto tættere er fængslet. Således er bevidstheden i de lavere naturriger eller rigerne under det menneskelige. Jo mere livsenheden identificerer sig med »den ene, som er bevidst«, desto større igen er den højere, endnu forskellige, enhed og syntese. Dette gælder også bevidstheden i de tre højere riger, rigerne over det menneskelige. Menneskets tragedie, problem og herlighed er, at han kan identificere sig med begge aspekter, formen og livet; hans psykologiske tilstand er sådan, at i den periode, hvor han udgør en del af menneskeriget, hans rige, svinger hans bevidsthed mellem disse modsætningernes par. Han kan identificere sig med formerne under de menneskelige, og det gør han uvægerligt i de tidlige stadier. Han kan identificere sig med livsaspektet, og det gør han i de sidste stadier. I stadiet midtvejs derimod kastes gennemsnitsmennesket voldsomt frem og tilbage mellem begge og udgør selv kamppladsen. ...

Jeg har berørt dette spørgsmål, fordi jeg ønsker, I får et billede af syntesen af udviklingen fra den ufuldkomne begyndelse til det sanssemæssige, fra det sanssemæssige til det mentalt erkendte, og fra det mentalt erkendte til det »guddommeligt forståede«, som det udtrykkes okkult. Jeg giver jer billeder, men det er billeder af en helhed. Stræb efter at tænke i helheder og prøv ikke bare at tilpasse hver lille detalje til helheden, men husk, at det, der kan synes selvmodsigende, måske blot er et brudstykke af en midlertidig detalje, som I endnu ikke kan placere eller forklare. (EP1 e.248-250; EP1 d.269-271).

(6) Alt, hvad det drejer sig om for menneskeheden i vor tid, er nødvendigheden af støt at udvikle en bevidst respons på den evolutionære åbenbaring og en gradvis forståelse af Planen, der vil sætte mennesket i stand til at

- a. arbejde bevidst og intelligent,
- b. erkende relationen af form og kvalitet til liv,
- c. skabe den indre forvandling, der vil forårsage manifestation af det femte naturrige, sjælenes rige.

Alt dette må udrettes i området for bevidst viden eller respons ved hjælp af stadigt bedre vehikler eller responsmekanismer og ved hjælp af åndelig forståelse og udlægning. (EP2 e.6-7; EP2 d.18).

(b) EGOISK BEVIDSTHED

(1) At opnå en vis grad af kausal bevidsthed. Dette viser, at eleven har udviklet (måske kun i ringe udstrækning, men alligevel tydeligt) evnen til at kunne træde ind i mestrenes verden. Evnen til abstrakt tænkning og kontemplation, evnen til at transcendere tidens og rummets begrænsninger er evner i det egoiske legeme, og som alle egoiske grupper – som tidligere nævnt – styres af en af mestrene, så er udviklingen af egoisk bevidsthed (når det sker bevidst) tegn på kontakt og adgang. Mange sjæle har ubevidst kontakt til deres ego og har midlerti-

dige glimt af egoisk bevidsthed, men når eleven bevidst kan hæve sig, og når han med sin vilje kan intensivere sin vibration og overfører sin polarisation til det egoiske legeme, selv om det kun er for et kort øjeblik, så véd han, at han i dette korte øjeblik vibrerer i samklang med mesteren for hans gruppe. Han har fået kontakt. I begyndelsen husker han måske ikke detaljerne ved denne kontakt i sin fysiske hjerne, og han husker måske ikke mesterens skikkelse eller de ord, han sagde, men eftersom han bevidst har fulgt reglerne og er trådt ind i de høje sfærens stilhed, så virker loven altid, og han *har* skabt kontakt. En del disciple har en nær relation til deres mester på de indre plan og arbejder under hans ledelse, men der kan forløbe mange liv, før de forstår loven, så de kan anvende den evne, der er udviklet i meditationen, til at skabe kanalen til adgang.

Med tiden øges evnen til at skabe kontakt frem til det punkt, hvor eleven til enhver tid kan opfatte mesterens vilje og få adgang til hans hjerte. (LOM e.292-293; OM d.277-278).

(2) I den træning, der vil blive givet i de næste få årtier, vil udviklingen af astralt syn og hørelse blive helt udelukket eller (hvis det eksisterer) til sidst overvindes. Den sande discipel stræber efter at få sit tyngdepunkt på det mentale plan med den målsætning at hæve sin bevidsthed yderligere og ind i sjælens altomfattende og udvidede bevidsthed.

Hans mål er at indbefatte det højere, og på dette stadium har han intet behov for at genvinde den astrale evne, som I ved, de mindre udviklede racer på jorden og mange af de højere dyr var i besiddelse af. Senere, når adeptskab er opnået, kan han virke på det astrale plan, skulle han ønske det, men det bør erindres, at mesteren arbejder med menneskehedens sjælsaspekt (og alle formers) og ikke med dens astrallegeme. Dette er ofte blevet overset af lærere både i Østen og i Vesten.

I arbejdet med sjæle føres evolutionens sande metode videre, for det er sjælen i alle former i ethvert naturrige, der er ansvarlig for det udviklende arbejde af og i formen. Jeg vil derfor sige til alle de studerende, at deres hovedopgave er at blive bevidst om sjælen, at kultivere sjælsbevidsthed og at lære at leve og virke som sjæle. Inden den tid kommer, hvor de af egen fri vilje

kan anvende deres redskaber, vil det være tilrådeligt for dem at træne deres tænkeevne, studere de love, som styrer manifestationen og lære at inkludere alt det, som vi nu betegner med ordet »højere« – en misvisende benævnelse, men den må være tilstrækkelig. (WM e.166-167; HM d.179-180).

(3) Mange befinder sig endnu på begyndelsesstadiet til bevidst at kunne registrere det udtryksområde, som de ved eksisterer – området for sjælsbevidsthed – men som for dem endnu ikke er deres normale udtryksområde. Mange ved en hel del om det teoretisk, men de praktiske virkninger af anvendt viden kender de endnu ikke. Mange er sig bevidsthed bevidst og er vidende om sjælens rige og reagerer lejlighedsvis på indtryk fra dette rige, men de er endnu ikke selve bevidstheden og ej heller har de identificeret sig med sjælen, således at bevidsthed om alt andet falder bort. At nå dette er det mål, de stræber efter. (EP1 e.12-13; EP1 d.42).

(4) Sjælen selv er et vigtigt center for erfaring i monadens liv; de lavere legemer er udtrykscentre i sjælens liv. Efterhånden som menneskets bevidsthed kontinuerligt går over til de højere legemer, hvorigennem den kan komme til udtryk, bliver sjælen gradvis det altoverskyggende erfaringscentrum *i bevidstheden*, og de mindre erfaringscentre (de lavere legemer) får mindre og mindre betydning. Sjælen erfarer mindre gennem dem, men anvender dem mere og mere til tjeneste.

Den samme tanke må overføres til vor opfattelse om sjælen som bevidsthedscentrum. I de tidlige evolutionsstadier benytter sjælen legemerne som centre for *bevidst* erfaring, og betoningen lægges på dem og på erfaringen. Men som tiden går, bliver mennesket mere sjælsbevidst, og den bevidsthed, han oplever (som sjæl i de tre legemer), får stadig mindre betydning, indtil legemerne til sidst ganske enkelt bliver kontaktskaber, gennem hvilke sjælen kommer i forstående forbindelse med det fysiske plans verden, med følelsernes sansende niveauer samt med tankeverdenen. (EP2 e.314; EP2 d.306).

(c) SELVERKENDELSE

De forskellige energier, som indvirker på mennesket og frembringer hans udfoldelse, udgør hans erfaringsområde. Disse to ord – *udfoldelse* og *erfaring* – bør altid være knyttet til hinanden, for hver især fremkalder det andet. Efterhånden som mennesket gør erfaringer i formverdenen, medfører det parallel bevidsthedsudfoldelse. Da denne udfoldelse til stadighed frembringer nye erkendelser og som følge heraf en stadig reorientering til en ny bevidsthedstilstand, fører den nødvendigvis til ny erfaring – erfaring af nye fænomener, nye tilstande af væren og af dimensioner, som hidtil har været ukendte. Derfor reagerer disciplen ret ofte over for den kendsgerning, at der for ham endnu ikke findes fred. Fred var målet for aspiranten på Atlantis. Erkendelse er målet for den ariske discipel. Han kan aldrig forblive statisk; han kan aldrig hvile; han tilpasser sig bestandig nye forhold; han lærer til stadighed at fungere i dem, kun for at se dem forsvinde og give plads til nye. Dette fortsætter, indtil bevidstheden er stabiliseret i selvet, i den ene. Da véd den indviende, at han er den enhed, tilskueren, der betragter de fænomeners blændværk, som livet i formen udgør.

Han går fra en følelse af enhed til en følelse af dualitet og derfra igen til en højere enhed. Først identificerer selvet sig med formaspektet i en sådan grad, at al dualitet forsvinder i den illusion, at selvet er formen. Vi har da den form, som tilsyneladende udgør alt, som findes. Dette efterfølges af det stadium, hvor det iboende selv begynder at blive bevidst om sig selv såvel som om formen, og vi anvender da udtryk som det højere og det lavere selv; vi taler om selvet og dets hylstre og om selvet og ikke-selvet. Dette er aspirantens og disciplens dualistiske stadium, som varer frem til tiden for hans træning til den tredje indvielse. Han begynder med en viden om, at han er et åndeligt væsen indelukket i en form. Hans bevidsthed forbliver i en lang periode hovedsagelig en formbevidsthed. Gradvis forandres dette – så langsomt, at aspiranten lærer udholdenhedens lektie (til og med så grundigt, at han formår at udholde ikke-selvet), indtil der kommer et liv i balance, hvori ingen af dem dominerer. Dette fremkalder i mennesket en tilstand af tilsyneladende negativitet og træghed, som kan vare i ét eller to

liv, og han synes kun at udrette lidt i enhver retning. Dette er en værdifuld antydning for dem, der arbejder med mennesker. Derefter forandres balancepunktet, og sjælen synes at få en dominerende indflydelse, og hele bevidsthedsaspektet begynder at skifte over til det højere af de to aspekter. Dualitet består imidlertid endnu, for mennesket identificerer sig undertiden med sin sjæl og til tider med sin formnatur; det er i dette stadium, at så mange virkelig oprigtige disciple befinder sig i vore dage. Lidt efter lidt bliver han dog »absorberet« i sjælen og kommer således i kontakt med alle aspekter af sjælen i alle former, indtil den dag gryer, hvor han erkender, at der findes intet andet end sjæl, og da indtræder den højere tilstand af enhed. (WM e.374-375; HM d.388-389).

26 Sjælens relationer

Tre ting kan blive meddelt, som – såfremt der med klogskab mediteres over dem – kan føre til indre oplysning:

1. Egoet på sit eget plan erkender *bevidst* sin relation til mesteren og søger at overføre denne bevidsthed til personligheden.
2. Det højere selv på sit eget plan er ikke hæmmet af tid og rum og (idet det kender fremtiden så vel som fortiden) søger at bringe det ønskede mål nærmere for hurtigt at gøre det til virkelighed.
3. Det højere selv eller egoet på sit eget plan har direkte relation til andre egoer på den samme stråle og på en tilsvarende konkret eller abstrakt stråle, og – ved at erkende, at fremskridt sker i grupper – virker det på dette plan ved at hjælpe sine lige. (LOM e.33-34; OM d.47).

(a) SJÆLEN OG PERSONLIGHEDEN

(1) Sjælen er kun meget lidt bevidst om personlighedens natur, dispositioner og ideer. Sjælen kan være bevidst om begrænsningerne i personligheden og om de barrierer der hindrer indstrømning af sjælsenergi, men detaljerne har ingen interesse for sjælen. Sjælen er optaget af at *erkende* de hierarkiske planer, af at *registrere* verdens behov, og af at *respondere* (svagt, i begyndelsen, meget svagt) på den monadiske indstrømning, der er under udvikling. Sjælens holdning og reaktioner (på dens eget eksistensplan) påvirker på en dyb og fundamental måde personlighedens liv og skaber de grundlæggende ændringer, som fremkalder disciples kald. (DNA2 e.67).

(2) Det er nødvendigt, at I alle bliver så sensitive over for min ashrams kvalitet og så optaget af den mulighed for at tjene, som alle disciple står over for i denne tid, at I glemmer jeres egen personlige udvikling, jeres unikke problem (således betragtes det af jer) og jeres reaktioner. I må huske, at I ikke er så interessant for jeres sjæl, som I måske tror.

Set fra mesterens synsvinkel er det sjælens evne til at styre dens redskab, personligheden, og at arbejde gennem den, som er af interesse. Det er disse evner, som han ser efter, og ikke personlighedens reaktion. Dette er vanskeligt, for ikke at sige ydmygende for disciplen at tænke på. Jo mere optaget han er af sit personlige ansvar og sine evner, jo mere uigennemtrængelige er de barrierer, som han sætter op mellem sig selv (på det fysiske plan) og sin sjæl. Som resultat af dette, så skabes der også barrierer mellem disciplen og ashramens liv, som det ellers var hensigten, at han skulle blive en del af. Bevar dette i tankerne og vær derfor så optaget af sjælens liv, at I ikke har tid til personlig selvfordybelse. (DNA2 e.69).

(3) Resultaterne af menneskers sjælskontakt og de virkninger, den får for personlighedslivet, er følgende:

- a. *Konflikt*, oprør, modstridende loyalitet, indre kamp og sammenstød mellem divergerende synspunkter.
- b. *Sensitivitet over for ideer*. Dette indebærer i de tidlige stadier en fleksibilitet i respons, der næsten grænser til ustabilitet, og som forårsager, at der stadigt skiftes standpunkt. Til

sidst fører dette til sensitivitet over for den intuition, der vil sætte mennesket i stand til umiddelbart at skelne mellem det uvirkelige og det virkelige.

- c. *En adskillende proces*. Dette er en vanskelig og smertelig proces, hvorved grænselinjerne mellem sjæl og personlighed fastlægges. Derved skabes først uundgåeligt adskillelse og delte interesser, der senere fører til, at personlighedens interesser underordnes en interesse for Planen, og at personlige begær absorberes af sjælens aspekt.
- d. *En skabende periode*, der skyldes sjælens tredje aspekt, skaberaspektet. Denne udvikling frembringer tydelige ændringer i aspirantens vaner på det fysiske plan. Den fører til, at disciplen udfolder sine bestræbelser, der kan sammenfattes i ordene »kunstnerisk karriere«.

Disse fire virkninger af sjælsaktivitet, (er) i virkeligheden blot indstrømning af sjælskraft gennem den kontaktkanal, mennesket har åbnet ... (EP2 e.706; EP2 d.662-663).

(b) EGOET OG MESTRENE

(1) Det siges, at det menneskelige hierarki, der nu er under udvikling, består af *tres milliarder bevidsthedsenheder* eller ånder (monader). De findes på de kausale niveauer, skønt antallet er lidt mindre nu på grund af, at enkelte mennesker fra tid til anden opnår den fjerde indvielse. Disse egoer, der befinder sig på forskellige udviklingsstadier, er alle sammenkædet med deres monade, ånd eller Fader i himlen på omtrent samme måde (blot i finere stof), som egoet er sammenkædet med personligheden.

Som I véd, befinder alle monaderne sig under kontrol af eller snarere danner en del af en af de planetariske ånders bevidsthed. På egoiske niveauer befinder egoerne sig i en lignende tilstand. En adept for deres stråle overvåger deres almene evolution og beskæftiger sig med dem *gruppevis*. Grupperne dannes under hensyn til tre vilkår:

- a. Til den egoiske stråles understråle.
- b. Til perioden for individualiseringen eller for indtrædelsen i menneskeriget.
- c. Til udviklingstrinet.

Adepten for deres stråle tager sig af den almene overvågning, men under ham arbejder mestrene på hver sin stråle og med deres egne individuelle grupper, der er knyttet til dem som følge af tidsperiode, karma og vibrationsniveau. Under mestrene arbejder de disciple, der er bevidste om det højere selv og derfor i stand til at arbejde på de kausale niveauer og hjælpe til i udviklingen af de egoer, hvis kausale legeme er mindre udviklet end deres eget.

Alt er på smukkeste måde underlagt loven, og da arbejdet med at udvikle det egoiske legeme afhænger af det fremskridt, som den trefoldige personlighed gør, så får egoet som følge heraf hjælp på de lavere niveauer af to forskellige disciple. Den ene arbejder på emotionelle niveauer og rapporterer til den anden discipel, som arbejder med det mentale legeme. Han på sin side rapporterer til disciplen med kausal bevidsthed, som igen rapporterer til mesteren. Alt dette udføres i samarbejde med det kausale legemes iboende bevidsthed. Dette medfører, som I kan se, fem faktorer, der yder hjælp til egoet i dets evolutionære udvikling:

1. Adepten for hans stråle.
 2. Mesteren for hans gruppe.
 3. En discipel med kausal bevidsthed.
 4. En discipel på det mentale plan.
 5. En hjælper på det emotionelle plan.
- (LOM e.34-35; OM d.47-48).

(2) Visse faktorer, der styrer mesterens relation til disciplen erkendes gradvis og begynder i stadig større grad at styre disciplens liv.

- a. Han erkender, at hans kontaktpunkt med mesteren styres af

gruppens behov og krisesituationer og har at gøre med hans tjeneste for gruppen. Det går efterhånden op for ham, at hans mester kun er interesseret i ham, for så vidt hans ego kan bruges i tjeneste gennem personligheden på det fysiske plan. Han begynder at indse, at hans mester arbejder med hans sjæl, og at det derfor er hans ego, der er i forbindelse med mesteren, og ikke det personlige selv. Hans problem står derfor i stadig større grad klart for ham, og dette er alle disciples problem, nemlig at holde forbindelseskanalen åben mellem sjælen og hjernen via tænkeevnen, således at mesteren hurtigt og let kan få kontakt, når han ønsker det. Til tider må en mester vente i ugevis, før disciplen er lydhør, fordi kanalen opad er lukket, og sjælen ikke er i forbindelse med hjernen. Dette er specielt tilfældet i discipelskabets første stadier.

- b. Han opdager, at det er *ham*, der i de fleste tilfælde lukker døren på grund af lavere psykisme, fysisk uegnethed og mangel på tankekontrol, og han indser derfor, at han må arbejde ihærdigt og uophørligt med sit lavere selv.
- c. Han opdager, at en af de første ting, han må lære, er at skelne mellem:

Sin egen sjæls vibration.

Vibrationen fra den gruppe af disciple, han er knyttet til.

Mesterens vibration.

Disse tre vibrationer er forskellige, og det er let at forveksle dem, specielt i begyndelsen. For aspiranter, der kontakter en høj vibration og stimulus, er det en sikker regel at antage, at det er deres egen sjæl, mesteren i hjertet, der kontakter dem, og ikke at indbilde sig (hvor rosende og smigrende det end måtte være for personligheden), at det er mesteren, som søger at nå dem. (WM e.170-171; HM d.184-185).

(3) En discipels liv er en gradvis, men stadig bevægelse hen imod centret, og accepterede disciple er helt bestemt en del af Hierarkiet. Hierarkiet er et område for fusion af alle sjæle på det mentale plans højere niveauer. Kun for så vidt en person

kommer under sjælens påvirkning, kommer under sjælens kontrol og opnår endelig identifikation med sjælen, vil han bevæge sig mod centret for fusion. Efterhånden som din kærlighed til menneskeheden øges, og din interesse for dig selv mindskes, vil du bevæge dig mod det center for kærlighed og lys, hvor mestrene står i åndelig væren. (DNA1 e.682).

(4) Mestrene har ingen personlighed, sådan som I forstår begrebet personlighed. Deres betingende faktor er den åndelige triades tre aspekter, og når disse aspekter er skabende, opbygges det fænomenale apparat eller den mekanisme, hvormed en mester kan kontakte de tre verdener. (DNA2 e.761).

(5) Mesterens påvirkning skaber, når han søger at hjælpe sin discipel, altid forbigående uro – forbigående set fra sjælens synsvinkel, men ofte forfærdende set fra personlighedens synsvinkel. (RI e.32).

(6) Mestrene har alle som én forsaget alt materielt. De har hævet sig op over de tre verdener ved deres egen indsats. De har løsrevet sig fra alle hindringer. De har lagt helvede bag sig, og udtrykket »ånderne, der er fængslet« passer ikke længere på dem. De har gjort det uden selvisk hensigt. I den første tid på prøvestadiets vej findes en selvisk stræben i aspirantens bevidsthed, men når han betræder Vejen og ligeledes discipelskabets vej, så lægger han alle sådanne motiver bag sig ... og hans eneste mål, mens han søger frigørelse og frihed fra de tre verdener, er at støtte og hjælpe menneskeheden. Denne hengivelse til tjeneste er Hierarkiets kendetegn. (RI e.702-703).

(c) SJÆLEN OG MESTERENS ASHRAM

(1) Der er stor forskel på en mesters gruppe og hans ashram. Dette bliver sjældent erkendt. Mange mennesker kan findes i en mesters gruppe, men hans ashrams medarbejdere bliver taget ud fra denne gruppe. I en gruppe er mesteren i berøring med og opmærksom på den aspirerende discipel, og han har haft en klar kontakt med ham, men dette har involveret en personligheds-såvel som en sjælsrelation. Men i en ashram findes der kun inden for ashramens indflydelsessfære det, som hører sjælen til.

Intet af personligheden tillades adgang – personlighedsreaktioner, mangler, begrænsninger, personlighedstanker og alt, hvad der er materielt og knyttet til den lavere natur, når aldrig ashramen. I de tidlige stadier af en discipels arbejde er det derfor muligt, at det i lang tid kun er lidt eller intet, som disciplen vil være i stand til at bidrage med. Kun de positivt sansede intuitioner og de klare sjælsimpressioner og impulser, som det lykkes for disciplen at fremkalde (gennem meditation og en voksende renhed i hensigten) kan bidrage med noget til ashramens liv. Der er som følge her en lov, som beskytter ashramen fra jeres begrænsninger. Jeg har benyttet ordet »ashram« helt bevidst i min anstrengelse for at få jer til at skelne mellem en gruppe og en ashram. En ashram bliver grundlæggende formet af dem, der gennem deres viden, hengivenhed og tjeneste har arbejdet sig ud af en gruppe og ind til et indre center, hvor mesterens energi, visdom og indsats er lettere tilgængelig. For at kunne arbejde fra gruppen ind i ashramen må disciple nødvendigvis nøje skelne mellem deres høje personligheds intention, deres respons på sandhed og idealer og deres sande sjælsreaktioner, åndelige visdom og intuitive opfattelse. (DNA1 e.694-695).

(2) En ashram er en subjektiv fusion af enkeltindivider og ikke af personligheder, der er samlet med tjenestemål for øje. Det er en blanding af individuel aktivitet ind i en helhed – en helhed, som er forenet gennem mål og vision, men som kan have (og hyppigt har), varierende metoder og teknikker. Ashramens arbejde er essentielt fremstillingen af de tjenestemål i verden, der gennemføres som det synes bedst for den enkelte discipel under »mesterens impression« og med samarbejde fra hans gruppe. En gruppe af disciple er ikke forpligtet til at udføre den samme type arbejde på samme måde og på samme tid. De er viet til at arbejde under inspiration fra deres sjæl, således som deres sjæle måtte styre og diktere, styrket af kontakten med mesteren og med hinanden. De er relateret til hinanden gennem identisk vision og vibration, samt gensidig respekt og fuldkommen frihed – i særdeleshed det sidstnævnte. (DNA1 e.702).

(3) En ashram er ikke begrænset til nogle få, som måtte kende hinanden, og som endog kan mødes som ashramiske medlemmer. En ashram er en international gruppe; den er sammensat af sjæle i inkarnation og ude af inkarnation; den er en syntese af indviede af forskellige grader og af accepterede disciple. (DNA1 e.728).

(4) Disciplen stilles over for forslaget om at ændre sit liv, så dets natur fremmer gruppehensigten, øger gruppestyrken og udelukker alt, der kan hindre gruppens egnethed, og bringer det nærmere målet, som gruppen blev dannet med henblik på – at udføre mesterens planer. Det var disciplens iboende, instinktive og individuelle respons på dette strålemål, og hans bestræbelse på at underordne sin personlighed den svagt opfattede sjælsbeslutning, der i første omgang gjorde, at mesteren opdagede ham og gav ham adgang til sin ashram. I det øjeblik det skete, kom disciplen ikke blot under en øget påvirkning af egoisk kraft og egoisk tilskyndende intention (ordene anvendes i deres okkulte betydning), men gruppeudstrålingen begyndte at udøve sin velgørende virkning på ham. Den magnetiske »tiltrækningskraft«, der hidtil har ført ham fremad erstattes nu af en udstrålende stimulerende kraft. Det fører til store forandringer i ham og skaber både eliminerings- og nye virkninger. Virkningen af livet i ashramen, med hensyn til den gruppe den består af, når man ser bort fra mesterens egen kraft, kan beskrives på følgende måde:

1. Personlighedens liv svækkes stadigt, og dets greb om sjælen løsnes for alvor. Sjælen begynder i bogstavelig forstand at dominere.
2. Det bliver efterhånden mindre nødvendigt at inkarnere, og til sidst bliver livet i den menneskelige manifestations tre verdener helt unødvendigt. Alle lektier er blevet lært, og sjælens mål er nået.
3. Der er en begyndende fornemmelse af monadens vilje. Viljesaspektet forenes med kærlighedsaspektet og gør det intelligente aspekt levende og effektivt, så det kan udføre den guddommelige hensigt, der fokuseres for disciplen gennem ashramen.

4. Hensigten med tid og rum, med hændelser og udvidelse, med stof og bevidsthed er opfyldt og efterhånden erstattet af noget, som vi endnu ikke har ord for eller opfattelse af. Det er det, der begynder at udtrykke sig efter den tredje indvielse, når faderaspektet »kommer inden for synsvidde« – jeg ved ikke, hvordan jeg ellers skal formulere det.
5. At helheden har mere afgørende betydning end delen erfares, men det er ikke som en drøm, en vision, en teori, en ønsketænkning, en hypotese eller tilskyndelse. Det erkendes som en iboende og uundgåelig nødvendighed. Det betyder død, men død som skønhed og glæde, som ånd i handling, som en fuldbyrdelse af alt godt.

... Man møder livet som iagttager og ikke som deltager i aktuelle forsøg og erfaringer i de tre verdener. Denne iagttager er forskellig fra iagttageren på prøvestadiets vej. De fleste forsøg og erfaringer har man lagt bag sig, og nu begynder vandringen i en ny retning mod værdier i en verden, der endog er højere end meningens verden. Denne betragtning er en udmærket beskrivelse af fremgangsmåden for alle, der er en del af en ashram. De, der udgør ashramen, lever i de tre verdener for erfaring, hvis de er accepterede disciple, men deres opmærksomhed er ikke fokuseret dér. Hvis de er indviede disciple mindskes deres kendskab til deres personligheds aktiviteter og reaktioner til stadighed, fordi visse aspekter af den lavere natur nu er så kontrollerede og rensede, at de er gledet ned under bevidsthedstærskelen og ind i instinktets verden. Derfor er der ikke større viden om dem end den viden, et sovende menneske har om sit sovende fysiske legemes rytmiske funktion. Det er en dyb sandhed, der stort set ikke er forstået. (RI e.98-100).

(d) SJÆLEN OG HIERARKIET

(1) Hierarkiet er ganske enkelt sjælens verden. ... Det er fuldt ud vidende om Planen, er sensitiv over for hensigten og påvirker konstant menneskeheden i en skabende proces med det mål for øje at udvide den menneskelige bevidsthed. Dette er

jeres sjæl – i dens reneste natur – en del af. (DNA2 e.137).

(2) Det bør fremhæves, at der findes tre typer af hierarkiske arbejdere:

1. *Sjæle*. Dvs. de indviede, der har taget den fjerde forsagelses-indvielse og i hvem sjælens legeme, det kausale legeme, er blevet nedbrudt. De er Planens vogtere.
2. *Sjælgennemtrængte personligheder*. Det er de disciple og indviede, som har taget en af de tre første indvielser, og som »sjælene« arbejder igennem for at virkeliggøre Planen.
3. *Intelligente aspiranter*, der endnu ikke har en sjælgennemtrængt personlighed, men som erkender nødvendigheden af Planen, og som trakterer efter det bedste for deres medmennesker.

Den højeste gruppe formulerer Planen. Den anden gruppe »modificerer, kvalificerer og tilpasser« Planen til de aktuelle menneskelige behov, hvorved Planen sikres en gradvis og stadig videreførelse. Den tredje gruppe er de formidlere, som bringer Planen ud til almenheden, og som søger at gøre den praktisk anvendelig, på grundlag af åndeligt kompromis – et kompromis, som den anden gruppe bærer vidnesbyrd om. (DNA2 e.391-392).

(3) Hierarkiets arbejde i forbindelse med menneskeheden falder i to dele: arbejdet med individuelle mennesker for at vække dem til sjælsbevidsthed, og dernæst arbejdet med dem som sjæle, således at de når de fungerer på sjælsplan og som bevidste enheder i Guds rige) kan begynde at skue selve Guds tilstræbte mål. (EP2 e.240; EP2 d.238).

(e) SJÆLEN OG DEN GUDDOMMELIGE VILJE

Når materiens tillokkelse er overvundet, og alle begær forsvinder, da vil sjælens tiltrækningskraft blive den dominerende, og betoningen, der længe har ligget på det individuelle udtryk og det personlige liv, lægges i stedet for på gruppehensigt og gruppeformål. Da vil den tiltrækningskraft, som udgår fra

Hierarkiet og mestrenes grupper af disciple, træde i stedet for de lavere tillokkelser og mindre betydelige interesser. Når disse således indtager deres rette plads i bevidstheden, vil den guddommelige viljes dynamiske indflydelse kunne mærkes – ganske uafhængig af alle former eller grupper. (RC e.71-72; KT d.72).

(f) SJÆLEN OG STRÅLERNE

(1) Ethvert menneskeligt væsen er bragt til manifestation som følge af en impuls fra en af strålerne og er farvet af denne specielle stråles kvalitet, som bestemmer formaspektet, viser den vej, han bør betræde, og sætter ham i stand til (når tiden for den tredje indvielse er nået) at opfatte og derefter samarbejde med sin stråles hensigt. ...

Den menneskelige sjæl er en syntese af materiel energi, som er kvalificeret af intelligent bevidsthed, samt af den åndelige energi, som på sin side er kvalificeret af en af de syv stråletyper. (EP1 e.61; EP1 d.87-88).

(2) *Strålen for egoet.* Før vi påbegynder vort studium af strålen for egoet eller sjælen kan der i korthed meddeles visse hovedforudsætninger, der er indeholdt i en række udsagn, fjorten i alt. De lyder således:

1. Ethvert menneskes ego findes på en af de syv stråler.
2. Alle egoer på den fjerde, femte, sjette og syvende stråle må sluttelig, efter tredje indvielse, forenes med de tre hovedstråler eller monadestråler.
3. Ethvert egos monadestråle er en af de tre aspektstråler, og menneskesønnerne er enten magtmonader, kærlighedsmonader eller intelligensmonader.
4. Til vort bestemte formål vil vi begrænse vor opmærksomhed til de syv grupper af sjæle, der findes på en eller anden af de syv stråler eller strømme af guddommelig energi.
5. Under størstedelen af vort racemæssige liv og livserfaring styres vi skiftevis og senere samtidigt af:

- a. Det fysiske legeme, der domineres af den stråle, der styrer

- summen af atomer i dette legeme.
- b. Den emotionelle begærnatur, der er påvirket og styret af den stråle, der farver samtlige astrale atomer.
 - c. Det mentale legeme eller den mentale natur samt kvaliteten af den stråle, der bestemmer dets atomare værdi.
 - d. Senere – på det fysiske plan – begynder sjælsstrålen at virke i og med summen af de tre legemer, der, når de er i samklang og fungerer som enhed, udgør personligheden. Virkningen af denne generelle integration er aktivt at frembringe en inkarnation og inkarnationer, hvori personlighedsstrålen klart træder frem, og de tre legemer udgør de tre aspekter eller stråler for det lavere personlige selv.
6. Når personlighedsstrålen bliver tydelig og dominerende, og de tre legemsstråler underordnes den, finder den store kamp sted mellem den egoiske stråle eller sjælsstrålen og personlighedsstrålen. Differentieringen bliver tydeligt markeret, og følelsen af dualitet bliver etableret med større styrke. ...
 7. Til sidst bliver sjælsstrålen eller dens indflydelse den dominerende faktor, og strålerne for de lavere legemer bliver understråler af denne styrende stråle. Denne sidste sætning har fundamental betydning, idet den angiver det sande forhold mellem personligheden og egoet eller sjælen. Den discipel, som forstår denne relation og tilpasser sig dette, er rede til at betræde indvielsesvejen.
 8. Enhver af de syv grupper af sjæle er modtagelig over for en af de syv typer af kraft, og alle er de modtagelige over for strålen for vor planets planetariske Logos, der er den tredje stråle for aktiv intelligens. Alle befinder sig således på en understråle af denne stråle, men det skal altid huskes, at den planetariske Logos også befinder sig på en stråle, der er en understråle af den anden stråle for kærlighed-visdom. (EP1 e.401-403; EP1 d.411-412).

(3) Den enkeltes egoiske stråle samt det fjerde naturriges egoiske stråle gør gradvis de stråler, der styrer personligheden, virkningsløse, efterhånden som mennesket nærmer sig præ-

vestadiets og discipelskabets vej.

Mennesket er således en samling af kræfter, der styrer ham i perioder eller samtidigt; de farver hans væsen, frembringer hans kvalitet og bestemmer hans »tilsynekomst«, idet dette ord bruges i okkult forstand, at *give ydre form*. Igennem tiderne har den ene efter anden af disse kræfter formet ham, og han er ganske enkelt det, de gør ham til. Efterhånden som han når til en klarere forståelse og kan begynde at skelne, vælger han selv, hvilken af dem der skal styre, indtil han til sidst bliver kontrolleret af sjælsstrålen med de andre stråler underordnet denne stråle og anvendt af ham efter ønske. (EP1 e.405; EP1 d.414).

(g) SJÆLEN OG ESOTERISKE STUDIER

Esoteriske studier vil, når de kombineres med esoterisk liv, efterhånden åbenbare betydningens verden og til sidst føre til forståelsen af den betydningsgivende verden. Den studerende søger at finde frem til *hvorfor*; han kæmper med problemerne omkring hændelser, begivenheder, kriser og omstændigheder for at opdage, hvilken betydning de bør have for ham; når han er sikker på at have forstået betydningen af et bestemt problem, bruger han det som en opfordring til at trænge dybere ind i den da åbenbarede betydningens verden, og han lærer at indføje sine små personlige problemer i den større helheds problemer. Således taber han det lille selv af syne og opdager det større selv. Det sande esoteriske synspunkt er altid det, der vedrører den større helhed. Han ser betydningens verden spredt ud som et indviklet netværk over alle aktiviteter og ethvert aspekt af fænomenernes verden. ...

Esoterisme drejer sig imidlertid ikke om centrene som sådan, og er ikke et forsøg på videnskabeligt at vække centrene, som mange studerende tror. Esoterisme er i virkeligheden en opøvelse af evnen til at fungere frit i betydningens verden; den beskæftiger sig *ikke* med noget aspekt af den mekaniske form; *den befatter sig udelukkende med sjælsaspektet* – det frelsende, forløsende og fortolkende aspekt – og med det formidlende princip mellem liv og substans. Dette formidlende princip er

den individuelle aspirants og discipels sjæl (hvis man kan anvende en så vildledende formulering); det er også *anima mundi* i verden som helhed.

Esoterismen indebærer derfor et liv, der leves i samklang med den indre subjektive virkelighed; det er kun muligt, når den studerende er intelligent polariseret og mentalt fokuseret; det er kun nyttigt, når den studerende kan bevæge sig i disse indre realiteters verden med lethed og forståelse. Esoterismen indebærer også forståelse af relationen mellem kræfter og energier og evnen til at bruge energi til at styrke og derefter på skabende vis anvende de kræfter, der kontaktes; heraf deres forløsning eller frelse. ... Esoterisme er kunsten at bringe de energier, som udspringer fra de højeste kilder ned på jorden for at »grunde« eller forankre dem. ...

Al sandt esoterisk virke skaber lys og oplysning; det resulterer i, at det i stoffet iboende lys intensiveres og kvalificeres af sjælens højere lys – som i menneskehedens tilfælde virker bevidst. ...

Jeg vil opfordre alle esoterikere til at prøve den praktiske metode, jeg her har beskrevet. Jeg vil bede dem leve et forløsende liv, udfolde deres iboende mentale sensitivitet og arbejde vedvarende med den betydning og hensigt, som findes bag alle individuelle, kollektive, nationale og internationale anliggender. Hvis I gør det, vil lyset pludselig og med stadig voksende styrke skinne på jeres vej. I kan blive lysbærere, som da ved, at »i det lys vil I se lyset« – og det samme vil jeres medmennesker. (ENA e.66-68; UNT d.77-79).

(h) SJÆLEN OG ANDRE EGOER

(1) *Aktivitet*. Denne faktor er stort set et spørgsmål om stråle, idet den ret indgående påvirker relationen mellem egoerne. De, der er på samme stråle, forenes og vibrerer lettere med hinanden end de, der er på forskellige stråler. Det er først, når det andet aspekt eller visdomsaspektet er udviklet, at syntese bliver mulig. (LOM e.38; OM d.51).

(2) Der er intet andet af betydning end sjælen. I det lange løb

er der intet andet end tjeneste, der tæller. Træk dit sind tilbage fra alle dine personlighedsproblemer og problemerne hos dem, som du har valgt at gå sammen med i denne inkarnation på livets vej. Bevar tilliden til deres sjæle. Skab og bevar kontakten til dem, via deres sjæle, og afstå fra at blive blændet af deres personligheder. ...

Ved du ikke, at du, idet du føjer din sjælskraft til deres (og ignorerer formaspektet) kan opildne disse sjæle til fornyet åndelig aktivitet? Men min broder, mens du iagttager disse hændelser, bliv ikke fristet til at hjælpe. Overlad personlighederne til deres egne vise, rene og kærlige sjæle. (DNA1 e.505-506).

(3) Nyttens af de disciple, som de er karmisk forbundet med, og for hvem de – korrekt eller forkert – føler en form for ansvarlighed der under tiltagende vækst skifter fra stadium til stadium. Den fysiske omsorg for dem man elsker, må og skal vedvare i et vist omfang selv om en moders omsorg for et barn ikke kan fortsætte ind i den voksne alder. Der kan være et ansvar (igen rigtigt eller forkert) som man påtager sig, men det må ikke udligne eller underminere noget ansvar som det selv burde påtage sig. Den mentale assistance bør altid stå til rådighed, men den bør ikke gives, når sindet er i vildrede og i tvivl eller opfyldt af kritik. Den *åndelige ansvarlighed* er forunderligt nok sædvanligvis den sidste, som bliver anerkendt; og handling, der foretages på baggrund af denne anerkendelse, er ligeså langsom. Alligevel er den i sidste ende langt den vigtigste, for den åndelige indflydelse kan være vedvarende og kan medføre den befriende kraft til dem, vi elsker, hvorimod andre ansvar – personlighedens relationer – altid medfører blændværk og det, som ikke tilhører åndens rige. (DNA1 e.518-519).

(4) Du har intet ansvar for dine børn og har aldrig haft det, efter at de blev voksne og havde ret til at leve deres eget liv. Du har fortjent din egen sjæls frihed og udtryk. (DNA1 e.524-525).

(i) EGOET OG OMGIVELSERNE

(1) Rigtig reaktion over for ens egne omgivelser vil resultere i en korrekt forbindelse med det sjælsaspekt, som findes skjult

i enhver form, og vil frembringe rette relationer mellem de forskellige dele af den indre nervestruktur, der findes i ethvert naturrige, hvad enten det er lavere eller højere end det menneskelige. Dette er noget endnu praktisk taget ukendt, men det vil meget snart blive erkendt, og når det er bevist og realiseret, vil man opdage, at grundlaget for broderskab og enhed ligger deri. Man vil ligeledes opdage, at ligesom leveren, hjertet, lungerne, maven og andre organer i legemet er adskilt i eksistens og i funktion men dog forenet og forbundet overalt i legemet ved nervesystemets formidling, således har tilsvarende organismer i verden såsom naturriggerne også deres adskilte liv og funktioner men er dog indbyrdes forbundne og koordinerede af et uhyre indviklet sensorisk system, som ofte kaldes alle tings sjæl, *anima mundi* (verdenssjælen), den bagved liggende bevidsthed. (WM e.21; HM d.37).

(2) *Ensomhed*: En af de vigtigste forudsætninger, som en discipel må dyrke for at kunne opfatte Planen og blive benyttet af mestrene, er ensomhed. I ensomheden blomstrer sjælens rose; i ensomheden kan det guddommelige selv tale; i ensomheden kan det højere selvs evner og skønhed slå rod og blomstre i personligheden. I ensomheden kan også mesteren nærme sig og indpræge i den stille sjæl den kundskab, som han søger at meddele, den lektie, der må læres samt arbejdets metode og plan, som disciplen må fatte. I ensomheden høres tonen. De store må arbejde gennem menneskelige redskaber, og Planen og visionen hæmmes meget på grund af disse redskabers ufuldkommenhed. (WM e.132; HM d.148).

(j) SJÆLEN OG SUNDHED

(1) Eleven (vil) først blive betroet disse former, når han har en intelligent forståelse af det problem eller de problemer, der har ramt ham, når han har evnen til pligtopfyldende at følge de meddelte formler, og kun når hans mål er uselvsk. Når det er hans mål at udruste sig til tjeneste, når han kun higer efter at opnå sunde legemer for bedre at kunne føre de stores plan ud

i livet, og når han ikke ønsker at undgå sygdom for sin egen vindings skyld, først da vil formlerne virke i samklang med den egoiske bevidsthed. Nedstrømning af liv fra den indre gud resulterer i sunde legemer, så det er først, når personligheden sammensmelter med egoet, og polariseringen skifter fra det lavere til det højere, at arbejdet bliver muligt. Det tidspunkt nærmer sig nu for mange ... (LOM e.161; OM d.161).

(2) Personligheden hos de »besværede pilgrimme på vejen« er i sandhed træt og udslidt. I dag er menneskeheden meget besværet. Vehiklerne har været i brug i mange cykler og deres styrke (i positiv forstand) er ved at blive slidt op, hvilket den kan se hen til. I lange cykler har sjælen været negativ i sin virkning på personligheden og personlighedens udrustning har været det positive udtryk for det åndelige menneske. Derefter begynder denne lavere samling af kræfter at slides op; vibrationerne svækkes og fordi en stor del af bevidstheden stadig er identificeret med den legemlige natur, er disciplen bevidst om udmattelse, smerte, kummer og en stor træthed. Det har især været den træthed, som menneskeheden personlighed har følt som delvist har været ansvarlig for det overdrevne elendigheds-kompleks, mindreværdsfølelse og længslen efter forløsning der fremstår som sandhed i den kristne psykologi.

Idet der gøres yderligere fremskridt, begynder sjælens glæde at strømme igennem de udslidte og trætte vehikler, og gradvist gør sjælens positive indflydelse sig gældende. Når denne indflydelse er stærk nok, og mennesket er tilstrækkeligt decentraliseret, vil sjælens kvalitet vedvare på trods af fysiske begrænsninger, og den indre følelse af træthed vil da blive gjort virkningsløs og bevidst og intelligent forvandlet. Der vil være erkendelsen af personlighedens kvaler, men på samme tid en planlagt bestræbelse på at overvinde den. Denne proces for »guddommelig pålæggelse« bringer gradvist den helbredende kraft ind og giver derfor et fuldkomment helbred i et eller andet liv; det er belønningen for den individes indsats for at leve som en sjæl og ikke føle som en personlighed. Det er denne guddommelige indstrømning af sjælens livskvalitet der er den sande nøgle til selvforanlediget helbredelse. (DNA1 e.557).

(3) Den overdrevne opmærksomhed, som menneskene giver sygdom, er forvirrende for sjælen, fordi det giver den forgængelige og konstant forandrende formnatur alt for stor betydning, hvorimod forandringerne i legemet – set fra sjælens synsvinkel – kun har betydning i den udstrækning de bidrager til at berige sjælens erfaring. (EH e.296; EH d.281).

(4) Sygdom er en virkning af den basale centralisering af et menneskes livsenergi. ... Dér hvor menneskets bevidsthed er fokuseret, dér vil livsenergien samle sine kræfter. ...

Når bevidstheden er stabiliseret af sjælsbevidstheden, vil sygdom kun sjældent forekomme, og den højt udviklede patients fysiske lidelser vil da være knyttet til sjælsenergiens indvirkning på et uforberedt fysisk legeme. På dette stadium vil han kun blive ramt af visse af de alvorlige sygdomme. Han vil ikke være modtagelig over for mindre alvorlige lidelser og de stadigt forekommende små infektioner, som gør livet så anstrengende og svært for såvel gennemsnitsmennesket som for det lavt udviklede menneske. (EH e.559-560; EH d.518-519).

(k) SJÆLEN OG HEALING

(1) *Første lov*: Al sygdom er et resultat af hæmmet sjælsliv. Dette gælder alle former i alle naturriger. Det er healerens opgave at frigøre sjælen, således at sjælens liv kan strømme gennem summen af de små organismer, som udgør enhver form. (EH e.5; EH d.16).

(2) Al sygdom (og dette er en selvfølgelighed) forårsages af mangel på harmoni – af en eksisterende disharmoni mellem formaspektet og livet. Det, der bringer form og liv sammen eller snarere, det, der er resultatet af den tilsigtede forening, kalder vi sjælen – selvet, hvad menneskeheden angår – og det integrerende princip, hvad naturrigerne under det menneskelige angår. Sygdom forekommer, når der er en brist i koordinationen mellem disse forskellige faktorer, sjælen og formen, livet og dets udtryk, de subjektive og de objektive realiteter. Som følge heraf er ånd og materie *ikke* frit relateret til hinanden. Det er én måde at fortolke den FØRSTE LOV på. (EH e.12; EH d.23).

(3) Når mennesket ændrer den almindelige forestilling om sygdom og accepterer sygdom som en realitet i naturen, vil han med ret tænkning begynde at arbejde med loven om frigørelse, og dette vil føre til ikke-modstand. På grund af kraften af den styrede tænkning og den intense modstand mod sygdom har han i øjeblikket tendens til at forværre vanskelighederne. I det øjeblik han nyorienterer sin tænkning mod det sande og mod sjælen, vil sygdomme på det fysiske plan begynde at forsvinde. Dette vil tydeligt fremgå, når vi senere skal studere healingsmetoderne. Sygdom eksisterer. Former i alle riger er fyldt med disharmoni og er ikke i samklang med det iboende liv. Sygdom og forfald og tendensen til opløsning findes alle steder. Jeg vælger mine ord med omhu. (EH e.13; EH d.24-25).

(4) Den højeste og nyeste helbredelsesmetode går ud på at aktivere menneskets egen sjæl. Den sande og fremtidige helbredelse vil blive tilvejebragt ved, at sjælslivet strømmer igennem ethvert aspekt af formnaturen uden nogen form for blokering og hindring. Sjælen vitaliserer da formen med sin kraft og eliminerer de blokeringer og forhindringer, som er en hyppig kilde til sygdom. (EH e.17; EH d.28).

(5) (To ord) sammenfatter, hvad healeren præsenterer: *Magnetisme og udstråling*. ...

Første regel: Healeren må søge at sammenkæde sin sjæl, sit hjerte, sin hjerne og sine hænder. Da kan han lade den vitale helbredende kraft strømme mod patienten. Dette er *magnetisk arbejde*. Det kan helbrede sygdomme, eller det kan forværre den såkaldt onde tilstand, afhængig af healerens viden.

Healeren må søge at sammenkæde sin sjæl, sin hjerne, sit hjerte og sin auriske udstråling. Da kan hans nærværelse give næring til patientens sjælsliv. Dette er *udstrålende arbejde*. Der er intet behov for hænderne. Sjælen udfolder sin kraft. Patientens sjæl reagerer gennem auraens reaktion på udstrålingen fra healerens aura, der er fyldt med sjælsenergi. (EH e.17-18; EH d.28-29).

(6) *Personlighedsspaltning:* De uønskede tilstande betragtes som et resultat af manglende sjælskontakt og sjælskontrol. Patienten (om jeg så må sige) lærer, at han ikke skal koncen-

trere sig om sin egen person, men vende blikket væk fra sine følelser, komplekser, fikserede ideer og uønskede tanker og i stedet fokusere opmærksomheden på sjælen, den guddommelige virkelighed i formen og på Kristus-bevidstheden. Dette kunne godt kaldes en videnskabelig substitutionsproces, hvor den hidtidige interesse erstattes med en frisk dynamisk interesse. Denne proces aktiverer en samvirkende faktor, hvis energi strømmer gennem personlighedens lavere liv og fjerner de uheldige psykologiske tendenser og uønskede komplekser, der fører til, at mennesket forholder sig forkert til livet. Efterhånden nyskabel det mentale liv eller tankelivet, idet mennesket betinges af ret tænkning under impuls eller indre oplysning fra sjælen. Dette skaber en »ny tilknytning, der medfører en dynamisk, uddrivende kraft«. Gamle *fikserede ideer*, gamle depressioner og kvaler, urgamle begær, der begrænser og hindrer – alt dette forsvinder, og mennesket står fri som sjæl og som herre over sine egne livsprocesser. (EH e.119; EH d.120-121).

(7) Al energi kommer sekundært set fra sjælen, men primært er al energi simpelthen liv, der virker under en eller anden form for styring.

Om den rolle, som kærlighed spiller i den helbredende proces, kan jeg sige, at *kærlighed* er udtryk for selve Guds liv. Kærlighed er den sammenbindende kraft, der gør alle ting hele (jeg beder jer tænke over denne sætning), og kærlighed er alt som *er*. Det vigtigste kendetegn på forskellen mellem sjælsenergi og personlighedskraft i forbindelse med healing ses i graden af, hvordan kærlighed anvendes og udtrykkes. Personlighedskraften er emotionel, fuld af følelse, og – når den anvendes – er personligheden altid bevidst om sig selv som healeren, og at den er det dramatiske midtpunkt på scenen med to aktører, healeren og patienten. Sjælsenergi virker ubevidst og anvendes af dem, der er i kontakt med deres sjæle, og som derfor ikke er selvcentrerede. Selv »står de ikke på scenen«, om jeg så må sige, og de er fuldt ud koncentrerede om gruppekærlighed, gruppeaktivitet og gruppehensigt. (EH e.356-357; EH d.336).

(1) EGOET OG MØRKETS KRÆFTER

De sorte brødre er – husk altid på det – *brødre*, vildfarne og vildledt, men dog stadig sønner af den ene Fader, selvom de har forvildet sig langt, meget langt, ind i et fjernt land. Vejen tilbage vil blive meget lang for dem, men evolutionens barmhjertighed vil uundgåeligt tvinge dem tilbage på Vejen i en cyklus, der ligger langt fremme i tiden. Alle, som lægger for stor vægt på den konkrete tænkeevne, og som altid udelukker den højere, løber risikoen at forville sig ind på venstrehandsvejen. Mange vildledes ... men kommer tilbage, og de vil i fremtiden undgå lignende fejltagelser, på samme måde som børn der har brændt sig undgår ilden. Det er det menneske, som ihærdigt fortsætter trods advarsler og lidelse, der til sidst bliver en mørkets broder. Først kæmper egoet kraftigt imod for at forhindre personligheden i denne udvikling, men det kausale legemes ufuldkommenheder (for glem ikke, at vore ufuldkommenheder blot er misbrugte dyder) fører til et asymmetrisk kausallegeme, der er overudviklet i en eller anden retning og fuld af store revner og tomrum, hvor der burde være gode egenskaber.

Broderen fra det sorte broderskab føler intet slægtskab med sine medmennesker, han ser kun i dem mennesker, der kan udnyttes til fremme af hans egne mål. Det samme er kendetegnende, men i mindre grad for dem, der udnyttes af ham, enten de ved det eller ej. De respekterer ingen mennesker, de betragter alle mennesker som frit bytte, de udnytter alle til at gennemtvinge deres vilje, og med det gode eller det onde søger de at nedbryde al modstand, så de kan opnå det, deres personlige selv stræber efter.

Denne sorte broder bekymrer sig ikke om, hvilke lidelser han forårsager. Han negligerer, at han påfører sin modstander voldsomme kvaler. Han fastholder sin intention og afholder sig ikke fra at skade hverken mænd, kvinder eller børn, forudsat at hans egne mål fremmes i processen. Forvent absolut ingen barmhjertighed fra dem, der står i modsætning til lysets broderskab. ...

Ofte maskerer den sorte broder sig som en formidler af lys, og han fremstiller sig ofte som en gudernes budbringer, men

jeg kan forsikre jer om, at når I handler under egoets vejledning, så vil I have klar vision og undgå at blive vildledt. (LOM e.134-136; OM d.137-138).

(m) SJÆLEN OG TJENESTE

(1) Du vil spørge, hvad din tjeneste skal være. Det, min broder, vil vokse ud af din meditation. Det er ikke min opgave at fortælle dig, hvilken aktivitet din personlighed skal følge; det er din egen sjæl, som må gøre dette. (DNA1 e.574).

(2) Mange er stadig alt for optaget af det *de* stræber efter at udføre, af deres egen udvikling og af deres egen evne eller manglende evne til at hjælpe. Samtidig er de utilstrækkelige til at håndtere problemet tilbageholdenhed og til fuldstændigt at kunne vie sig til deres medmennesker. »Hvad kan jeg *gøre*«? er af mindre betydning for dem end: »Hvad lærer jeg, og er mesteren tilfreds med mig«? Jeg vil være tilfreds med jer, når I ikke længere tænker på jer selv og på mig i jeres ihærdige tjeneste for menneskeheden.

Tjeneste ... er en videnskabelig proces, der kalder alle sjælsevner frem til fuldt udtryk på det fysiske plan. Det er tjeneste som forårsager en guddommelig manifestation, eller det I kalder en guddommelig inkarnation. Hvis et menneske virkelig tjener, så må det nødvendigvis trække på alle ressourcer af åndelig styrke og lys, og på sjælens samlede visdom og styrende evner, fordi den opgave, der skal udføres, altid er for stor for personligheden. Nogle af verdens mest betydningsfulde tjenere er mænd og kvinder, som er meget tæt på det åndelige Hierarki, og som arbejder under dets ledelse, inspiration og påvirkning, men som ikke kender noget til såkaldt esoterisme, ikke erkender Hierarkiet, og (i deres hjernebevidsthed) forbliver uvidende om dets medlemmer, visdommens mestre. (DNA2 e.24-25).

(3) Betragt alt det, der er hændt dig, som en særlig skoling. Det kunne kaldes »grundlæggende skoling«, således at din fremtidige tjeneste som indviet kan blive udført efter Planen. Denne tjeneste er din sjæls valg. Den er ikke pålagt dig ... af nogen anden faktor end din egen sjæl. (DNA2 e.665).

(4) *Videnskaben om tjeneste*. ... Efterhånden som processen med at forbinde sjæl og personlighed skrider fremad og kundskab om Planen og sjælens lys strømmer ind i hjernebevidstheden, vil det normale resultat blive, at det lavere underordnes det højere. Identifikation med gruppeformål og gruppeplaner er sjælens naturlige egenskab. Når denne identifikation udbygges på mentalplanet og sjælens plan, skaber den en tilsvarende aktivitet i det personlige liv, og denne aktivitet kalder vi tjeneste. Tjeneste er skabelsens sande videnskab, og den er en videnskabelig metode til etablering af kontinuitet. (ENA e.97; UNT d.106).

(5) Definitionen af ordet »tjeneste« er ikke let. Der har været for mange forsøg på at definere det set ud fra personlighedens viden. Tjeneste kan kort defineres som den spontane virkning af sjælkontakt. Denne kontakt er så fuldstændig og fast, at sjælens liv kan strømme ind igennem det instrument, som sjælen er nødt til at benytte på det fysiske plan. Det er den måde, hvorpå denne sjæls natur kan gøre sig gældende i det praktiske livs verden. Tjeneste er ikke en kvalitet eller en præstation; den er heller ikke en aktivitet, som mennesker ihærdigt må stræbe hen imod; den er ikke en metode til at frelse verden. Denne forskel må forstås ganske tydeligt, ellers vil hele vor holdning til denne yderst vigtige bevisførelse for evolutionsprocessens succes i menneskeheden være på vildspor. Tjeneste er en tilkendegivelse af liv. Den er en sjælsimpuls og viser sjælens evolutionære drivkraft i lige så høj grad som drivkraften til selvopholdelse eller til arternes forplantning viser dyresjælen. Dette er en vigtig udtalelse. Tjeneste er et sjælsinstinkt, hvis vi må bruge et så utilstrækkeligt udtryk, og er derfor en medfødt egenskab og et særpræg ved sjælens udfoldelse. Den er det fremtrædende kendetegn for sjælen, ligesom *begær* er den lavere naturs fremtrædende kendetegn. Tjeneste er gruppebegær, ligesom den i den lavere natur er personlighedens begær. Den er drivkraften til det bedste for gruppen. Tjeneste kan derfor ikke læres eller påtvinges et menneske som et ønskværdigt bevis for aspiration, der fungerer udefra, og er baseret på en teori om tjeneste. Den er helt enkelt

den første reelle virkning, der på det fysiske plan vidner om den kendsgerning, at sjælen begynder at udtrykke sig i en ydre manifestation. Hverken teori eller aspiration vil eller kan gøre et menneske til en virkelig tjener. (EP2 e.124-125; EP2 d.128-129).

(6) Alle disse love for sjælen (og loven om tjeneste er ingen undtagelse) manifesterer sig uundgåeligt på to måder.

For det første er der deres virkning på det enkelte individ. Denne indtræffer, når sjælen med sikkerhed er blevet kontaktet, og sjælens mekanisme begynder at respondere. Bevis for dette skulle komme til udtryk nu blandt esoterisk studerende, spredt over hele verden, for de har nået et punkt, hvor den sande tjener kan stå frem fra rækkerne og vidne om en etableret sjælskontakt.

For det andet begynder disse love at have en gruppevirkning i selve menneskeheden og at influere menneskeslægten som helhed. Denne virkning er noget i retning af en højere bevidstheds refleksion i den lavere natur, og derfor er der i dag et sandt kapløb om tjeneste og megen filantropisk indsats. Alt dette er imidlertid stærkt farvet af personligheden, og det gør ofte megen fortræd, for mennesker søger at påtvinge andre aspiranter deres ideer om tjeneste og deres personlige fremgangsmåde. De er måske blevet sensitive over for sjælsindtryk, men de misfortolker ofte sandheden og er tilbøjelige til at følge personlighedens hensigter. De må lære at lægge vægt på sjælskontakt og på en aktiv fortrolighed med egoets liv og ikke på tjenestens forside. Må jeg bede dem af jer, som responderer på disse ideer og er sensitive over for sjælsindtryk (og som ofte misfortolker sandheden ved at følge personlighedens hensigter) om at lægge vægt på sjælskontakt og ikke på tjenestens forside. Formsidens aktivitet lægger vægt på personlighedens ambitioner og tilslører dem med tjenestens blændværk. Hvis der drages omsorg for det væsentlige ved tjenesten – sjælskontakt – så vil den ydede tjeneste flyde med en spontanitet ad de rigtige baner og bære megen frugt. Den uselviske tjeneste og dybe strøm af åndeligt liv, som er blevet udvist inden for verdensarbejdet i den senere tid, er et lovende tegn. (EP2 e.126;

EP2 d.129-130).

(7) Når det personlige lavere selv underordnes de højere rytmer og er lydige over for den nye lov om tjeneste, da vil sjælens liv begynde at strømme igennem mennesket til andre, og virkningen i den nærmeste familie og gruppe vil være den, at mennesket viser en virkelig forståelse og en sand hjælpsomhed. Efterhånden som livsstrømmen bliver stærkere gennem anvendelse, vil virkningen brede sig fra den nærmeste lille familiegruppe til omgivelserne. Et større kontaktområde bliver da muligt, indtil til sidst (hvis adskillige liv på den måde er blevet tilbragt under indflydelse af loven om tjeneste) virkningen af det udstrømmende liv måske omfatter hele nationen og hele verden. Men det vil ikke blive planlagt, heller ikke vil der blive kæmpet for det som et mål i sig selv. Virkningen vil blive et naturligt udtryk for sjælens liv og tage form og retning efter et menneskes stråle og forgangne liv; den vil blive farvet og bestemt af de omgivende forhold, – af tiden, af perioden, af race og alder. Den vil blive en levende strøm, og en spontan given ud, og det tilkendegivne liv og den kraft og kærlighed, der sendes ud fra sjælens plan, vil virke som en mægtig, tiltrækkende kraft på de gruppeenheder, som sjælen eventuelt kommer i kontakt med i de tre verdener for sjælens udtryk. Der er ingen andre verdener, i hvilke sjælen i denne tid kan udtrykke sig på denne måde. Intet kan stoppe eller standse dette livskraft af naturlig, kærlig tjeneste undtagen i de tilfælde, hvor personligheden kommer i vejen. Da bliver tjeneste, således som lærerne på livets indre side forstår den, forvrænget og forandret til overdreven foretagsomhed. Den ændres til ambition, til et forsøg på at få andre til at tjene, således som vi synes, at tjeneste bør ydes, samt til en kærlighed til magt, som er en hindring for sand tjeneste, i stedet for til kærlighed til vore medmennesker. Der opstår et faremoment i ethvert liv, når tjeneste er forstået i teorien, og den højere lov er erkendt. Da kan personlighedens evne til at imitere og efterabe, og den iver, der skyldes en ekstrem aspiration, let forveksle teori med virkelighed, og et tjenestelivs ydre ageren med sjællivets naturlige, spontane strøm gennem det redskab, hvorigennem det udtrykker sig.

(EP2 e.128-129; EP2 d.131-132).

(8) Når vi med den okkulte videnskabs ord bliver bedt om at tjene og adlyde, er vi ikke interesserede. Dog er tjeneste midlet, *par excellence*, til at vække hjertecentret, og lydighed er ligeså stærkt virkende, når det drejer sig om at fremkalde reaktionen fra de to centre i hovedet over for sjælskraftens påvirkning og forene dem til ét område for sjælserkendelse. Så lidt forstår mennesker deres drifters styrke. *Hvis tilskyndelsen til at tilfredsstille begæret er den grundlæggende tilskyndelse i menneskets formliv, er tilskyndelsen til at tjene en grundlæggende tilskyndelse i menneskets sjæl.* Dette er en af de vigtigste udtalelser i dette afsnit. Det bliver endnu kun sjældent indrømmet. Der kan dog altid findes tegn på denne tilskyndelses tilstedeværelse selv hos de mest uheldige mennesketyper. Den bliver fremkaldt i stærkt skæbnebetonede øjeblikke, eller i en øjeblikkelig nødsituation og under yderst vanskelige forhold. Menneskets hjerte er sundt, men sover ofte.

Tjen og adlyd (sjælen). Disse er kendingsordene i disciplens liv. De er blevet forvrænget til fanatiske slagord og har således frembragt filosofiske og teologiske formler af religiøs art, men disse formler tilslører samtidig en sandhed. De er blevet givet mennesket til overvejelse i vendinger, der udtrykker personlig hengivenhed og lydighed over for mestre og ledere i stedet for tjeneste og lydighed over for sjælen. Sandheden kommer imidlertid altid frem og må uundgåeligt sejre. Når først aspiranten på prøvestadiets vej har en vision herom (uanset hvor spinkel denne måtte være), vil loven om begær, som har styret ham gennem tidsaldre, langsomt og sikkert give plads for loven om frastødning, og denne vil med tiden befri ham for ikke-selvets trældom. Den vil føre ham til disse situationer, der kræver skelneevne og denne lidenskabsløse holdning, som er adelsmærket for det menneske, der er på vej hen imod befrielse. Lad os imidlertid huske, at en skelnen, der er baseret på en beslutning om at være fri, og en lidenskabsløs holdning, som viser et hårdt hjerte, vil lade disciplen havne i et fængsel omgivet af en krystalliseret skal, der er langt vanskeligere at bryde end det normale fængsel i det almindelige, selviske menneskes liv.

Dette selviske, åndelige ønske er ofte såkaldte esoterikers største synd og må omhyggeligt undgås. Den, der er vís, vil derfor bestræbe sig på at tjene og adlyde. (EP2 e.158-159; EP2 d.160-161).

(n) SJÆLEN OG DEN FREMSKREDNE ALDER

Hvis du står støt med et åbent hjerte, et seende øje og responderer på alle, som kommer på din vej, så vil døren til fornyet tjeneste åbnes, og der er meget, som du kan gøre. ... Hav ikke mistro til dig selv, men fortsæt fremad. Dit tjenesteområde ligger rundt om dig.

Problemet, som alle står overfor, der har været gennem forsagelsens ild, som går ydmyghedens vej, mens de er bevidste om sjælens herlighed, og som på samme tid langt fra er unge af år, består i at møde det sidste tiår eller så af livet med forståelse og uden frygt for fysiske begrænsninger. Der er så mange, som i deres sidste leveår lever tænker og handler på en sådan måde, at sjælen trækker sin opmærksomhed tilbage. Derved bliver kun personligheden tilbage. For alle jer, som har gennemlevet et halvt århundrede, vil jeg sige: mød fremtiden med den samme glæde som i ungdommen, men med en øget nytte og med en viden om, at erfaringens visdom er jeres, at evnen til forståelse er jeres, og at ingen fysisk begrænsning kan holde en sjæl tilbage fra nyttigt udtryk og tjeneste. Jeg vil minde jer om noget, som ofte bliver glemt: Det er langt nemmere for sjælen at udtrykke sig selv gennem et ældre erfarent legeme end gennem et, som er ungt og uerfarent forudsat at der ingen stolthed er og ingen selviskhed, men kun længslen efter at elske og tjene. (DNA1 e.465-466).

(o) SJÆLEN OG ANVENDELSE AF MAGTORD

(1) Magtord (og dette gælder også for OM) er alle af anden stråle oprindelse. Denne er strålen for bevidsthedens manifesta-

tion. De er derfor beregnet til anvendelse for *sjælen*, fordi sjælen er udtryk for guddommens andet aspekt og kun sjælen kan virkelig anvende disse ord og lyde og dermed fremkalde det ønskede resultat, som altid er i overensstemmelse med den guddommelige Plan. Det glemmes meget ofte at de skal anvendes af sjælen på en dynamisk måde, der involverer en virkelig forståelse af *viljesaspektet*. Den store invokation, OM og alle sådanne magtord må udgå fra sjælen (hvis natur er kærlighed og hvis formål udelukkende er gruppens vel) fulgt op af eller »okkult drevet frem« (for at bruge en oversættelse af en næsten uoversættelig, okkult idé) af det dynamiske viljesaspekt, og båret udad som en integreret tankeform på en strøm af levende, oplyst mental substans. Denne proces bringer derfor viljen i aktivitet, såvel som kærligheden og intelligensen hos det menneske som anvender disse ord og formularer. Hyppigt indtræder imidlertid en kløft, selv hvor et menneske har integreret disse tre kontrollerende faktorer i sig selv, så vidt som det er ham muligt på det nuværende udviklingstrin. Alt hvad det er lykkedes ham at gøre er at fastholde den skabte tankeform på det mentale plan; han kan ikke få den til at virke på det fysiske plan og dér opnå det ønskede resultat, fordi hans hjerne (det lavere modtagende og fordelende center i hovedet) ikke kan klare den nødvendige dobbelte funktion – at holde opmærksomheden fast omkring hensigt, mening og formål med den anvendte formular og samtidig fortsætte med at udsende den kraft som er skjult og dog åbenbaret af ordene og lydene. Disse to aktiviteter må udføres samtidig af sjælen på dens eget plan ved hjælp af sindet og hjernen. Her har vi igen et af målene for al meditationspraksis, men et som ikke fremhæves fordi det er et hændelsesforløb og ikke et mål i sig selv. Virkningen beror derfor på en forståelse af de ovennævnte kendsgerninger samt en udviklet og indøvet integration mellem sjæl, sind, ønske, hjerne og de talte ord eller lyde.

Hvad jeg her fortæller jer, gælder ikke blot for brugen af Den store invokation men også for aspiranternes og studerendes daglige og konstante brug af det hellige ord i deres daglige meditation. De kunne ændre deres liv, nyorientere deres livs-

mål og fokusering og opnå en åndelig udfoldelse og ekspansion, hvis de kunne intonere dette OM som det skulle intoneret. (EXH e.145-146; HF d.148-149).

(2) Kun de kan anvende formularerne effektivt som lever, virker, tænker og føler som sjæle, hvilket altid betyder på gruppevilkår.

I dag er der imidlertid nogle i alle lande som hurtigt er ved at blive bevidst om sjælen som en kontrollerende faktor i bevidstheden, og som i stadig stigende grad reagerer på verdens begivenheder og tilstande som sjæle og som derfor kan blive oplært til at påvirke det fysiske plan. Når det forholder sig sådan, bliver det muligt at give dem visse af disse magtord og mantraer og at påbegynde den nye og virkningsfulde aktivitet som vil bringe Hierarkiet og menneskeheden i bevidst og direkte samarbejde, såvel som Shamballa og visse stærke kræfter, som er interplanetariske eller solare, og ligeledes stærke kosmiske energier. ...

Målet for disse invokationsprocesser er (blandt andet) ... at påkalde menneskeheden sjæl og derved foranledige dens frie udtryk på det fysiske plan. Dette kan gøres på to måder:

- a. Stimulering af menneskers sjæle overalt ved en tiltagende indstrømning af kristusprincippet kærlighed, som vil give sig udtryk i verdensforståelse, god vilje, samarbejde og fred.
- b. Etablering af en vibration i menneskeheden selv af en sådan styrke at den magnetisk vil tiltrække et svar fra det afventende, overvågende Hierarki og frembringe en meget tættere og ligeså *bevidst* forbindelse mellem de to planetariske centre, Hierarkiet og menneskeheden. (EXH e.149-150; HF d.153-154).

(3) Vor pligt er at lære på rette måde at kontakte Hierarkiet via vore egne sjæle, korrekt at bruge Den store invokation som sjæle, og på rette måde at gøre os lydhøre og sensitive over for de virkninger det resulterer i. (EXH e.161; HF d.164).

27

Det formbyggende princip

Visse grundlæggende forudsætninger i den evige visdom vil blive påvist, såsom:

1. Sjælen er det formopbyggende princip, som skaber tiltrækning og kohæsion.
2. Denne sjæl er et aspekt eller en type af energi af en anden slags end selve materiens energi.
3. Atomet erkendes som en energienhed, men den energi, som driver atomet til at danne de aggregater, som vi kalder organismer og former, har endnu ikke kunnet isoleres. Dette vil mystikere inden for den videnskabelige verden komme til at forstå og arbejde for at bevise i den kommende generation. Det er denne type af energi, manifestationens formopbyggende energi, som er kilden til alt magisk arbejde; og det er denne energi, som i de forskellige naturriger frembringer form, skikkelse, art, sort, type og de differentieringer, som karakteriserer og kendetegner de utallige former, hvorigennem selve livet manifesterer sig. Det er denne energis kvalitet, som frembringer formernes kvantitet; den er det lys, som er årsag til, at menneskeheden bevidsthed kan registrere de heterogene former, som en ophobning af atomer kan antage.
4. Denne type af energi, som frembringer skikkelserne og formerne og de sammenhængende organismer i alle naturrigerne, er ikke livsprincippet. Dette vil forblive uopdaget og ukendt, indtil den tid kommer, hvor sjælen, dvs. det kvalitetsgivende princip, som opbygger formerne, er blevet studeret, er blevet erkendt og udforsket.
5. Dette bliver først muligt, når mennesket tager skridt til at tage mere bevidst del i sin guddommelige arv, og når det, som sjæl med kontrol over sin mekanisme (den fysiske, emotionelle og mentale), kan virke bevidst i harmoni med sjælen i alle former.

Dette vil først kunne lade sig gøre, når menneskeheden forstår ovennævnte hypotese og erkender den som en mulighed og

søger at påvise som en kendsgerning, at sjælen ligger bag menneskehedens struktur eller manifesterede legeme eller søger at påvise det modsatte. Alle store videnskabsmænd og mennesker, der arbejder inden for den objektive naturs område, har arbejdet som sjæle. De mest bemærkelsesværdige opdagelser inden for fysikkens og kemiens område såvel som inden for andre områder af menneskelig viden er gjort, når en medarbejder inden for et specielt område har ført en hypotese frem med overbevisning, har formuleret den og derefter forsket og videreudviklet sit arbejde skridt for skidt, indtil han har fået kontakt med et aspekt af sandheden, der indtil da ikke var formuleret af noget menneske. Ved at anvende sin intuition trængte han ind på et nyt område for tænkning; han tog den kundskab, han opdagede, og formulerede og udtrykte den på en sådan måde ved teoretiske, principielle, eksperimentelle eller tekniske anordninger, at den først blev tilgængelig for en bestemt gruppe af mennesker og senere kunne blive forstået og anvendt verden over. Men ved sin tilblivelse var arbejdet af mystisk art og baseret på en mystisk intuition. (WM e.332-333; HM d.346-347).

28 Egoisk livshensigt

(1) Egoet gentager på sit eget plan og i mindre skala Logos' handling. Til visse formål opbygger det en bestemt form. Det indsamler bestemte materialer og stræber efter en bestemt fuldbyrdelse, der skal blive resultatet af, at dette indsamlede materiale vibrerer i en bestemt rytme, styres i et specielt liv af bestemte regler og stræber mod ét specielt mål – *ikke mod alle tænkbare mål*.

For egoet er personligheden det samme, som solsystemet er for Logos. Det er det manifestationsområde og den måde, hvorved det når et håndgribeligt mål. Dette mål kan være tilegnelse af dyder ved at betale lasternes pris. Det kan være opnåelse af forretningssans gennem kamp for at tilvejebringe livets fornødenheder. Det kan være udvikling af sensitivitet ved at

gennemleve livets grusomheder. Det kan være opbygning af uselvisk hengivenhed ved at opfylde behov til personer, der anmoder om hjælp, eller det kan være transmutation af begær ved hjælp af meditation på Vejen. Det er op til hver enkelt sjæl at finde frem til, hvad formålet er. Det jeg ønsker at gøre jer opmærksom på er, at der ligger en vis fare skjult i netop dette forhold. Hvis for eksempel den studerende i higen efter at erhverve den mentale evne til at meditere, forsømmer netop det, som han inkarnerede i et fysisk legeme for at tilegne sig, så er resultatet ikke et fremskridt, men en ujævn udvikling og midlertidig spild af tid. ... (Hvis han ikke opfylder) egoets ønske, men ... i stedet (mister) muligheder ... (så) lider (han) meget, og i det næste liv er der nødvendigvis opbygget en lignende scene og et stærkere pres samt en mere snæver grænsning, indtil han efterkommer sit ego's vilje. (LOM e.108-109; OM d.113-114).

(2) Sjælen har ikke nogen individuel skæbne, men er sammensmeltet med den ene. Dens skæbne er gruppens og helhedens skæbne; dens begær er at virkeliggøre den store plan, og dens vilje er herliggørelsen af den inkarnerede logos. (WM e.296; HM d.310).

(3) Mennesker er tilbøjelige til først og fremmest at interessere sig for deres højere grupperelationer, for deres tilbagevenden til faderens hus og for den retning, som vi kalder »opad« og bort fra den fænomenale verden. De beskæftiger sig principielt med at søge det centrum inden i formaspektet, som vi kalder sjælen, og efter at have fundet det, med arbejdet med at lære denne sjæl at kende og således finde fred. Dette er rigtigt og på linje med den guddommelige intention, men det er *ikke* hele Planen for mennesket, og når det forbliver hovedformålet, er et menneske i fare for at falde i *den åndelige selvisheds og separatismes snare*. (WM e.529; HM d.539).

(4) Anvendelse af *smerte* har mange aspekter, og de fører den menneskelige sjæl fra mørke til lys, fra slaveri til frigørelse, fra angst til fred. Denne fred, dette lys og denne frigørelse som en ordnet harmoni i kosmos er alle menneskers arv. (WM e.533; HM d.543).

(5) Og sådan står de – menneskeheden og Hierarkiet. Og sådan står du, min broder, personlighed og sjæl, fri til at gå fremad ind i lyset, hvis det er din beslutning, eller til at blive stående uden at gøre fremskridt, uden at lære noget og uden at komme ud af stedet; du er lige så fri til at vende tilbage til identifikationen med vogteren, idet du således siger nej til englens indflydelse, afviser en umiddelbart forestående mulighed og udskyder dit afgørende valg til en langt senere cyklus. Det gælder for dig og for menneskeheden som helhed. Vil menneskeheden tredjestråle materialistiske personlighed dominere den nuværende situation, eller vil dens kærligheds-sjæl vise sig som den mest magtfulde faktor, der tager hånd om personligheden og dens små problemer, og som leder den til at skelne ret og til at erkende de sande værdier og på den måde indføre tidsalderen for sjælens eller hierarkisk herredømme? Tiden alene vil vise det. (GLA e.160; BLV d.146).

(6) Mennesket læser sin skæbne i himlen og skriver den ud i sit liv på jorden; han omskriver bevidst eller ubevidst sin sjæls idé til en passende og brugbar form, således at hvert liv lægger til, trækker fra og ganger, indtil summen af hver sjæls erfaring er fuldstændig. (ENA e.16; UNT d.30).

(7) Sjælshensigten, som åbenbares mere og mere af vore egne sjæle (disse »engle for vedvarende og udødelig kærlighed«), skulle fuldt og helt vinde kontrol over enhver af os, og dette burde for enhver pris, og som et personligt offer, stedse være vort mål. I sandhed og oprigtighed burde vi stræbe efter dette. (EP2 e.18; EP2 d.29).

29

Mystisk perception eller opfattelse

Civilisationer, kulturer, racer og nationer kommer til syne og forsvinder, men det er de samme *individualiteter*, som kommer og går med dem, høster erfaringens frugter, mens de støt skrider fremad mod større *selv*-styre samt gruppeorganisation og syntese.

Jeg må også minde jer om, at der er en speciel kvalitet i ethvert menneskevæsen – en iboende, medfødt karakteristik, som uundgåeligt er til stede – som kan kaldes »mystisk perception«. Jeg bruger her ordet i en langt videre betydning, end det sædvanligvis er tilfældet, og jeg ser gerne, at I betragter denne mystiske perception eller opfattelsesevne, som omfatter:

1. Den mystiske vision af sjælen, af Gud og universet.
2. Evnen til at kontakte og rigtigt at forstå betydningens verden, den frembrydende virkeligheds subjektive verden.
3. Evnen til at elske og kontakte det, som ikke er det lille selv.
4. Evnen til intuitivt at opfatte og forstå ideer.
5. Evnen til at sanse det ukendte, det ønskelige og ønskede. Den heraf følgende beslutning og udholdenhed, som sætter et menneske i stand til at søge efter og kræve den ukendte realitet. Det er denne mystiske tendens, som har skabt de store, verdensberømte mystikere, det store antal opdagelsesrejsende, forskere og opfindere.
6. Evnen til at sanse, registrere og nedfælde det gode, det skønne og det sande. Det er denne evne, som har skabt de store digtere, skribenter, kunstnere og arkitekter.
7. Trangen til at opdage og trænge igennem til Guds og naturens hemmeligheder. Det er dette, som har skabt videnskabsmanden og det religiøse menneske.

Ved studiet af disse definitioner vil I se, hvor omfattende begrebet »mystisk perception« er. Det er hverken mere eller mindre end menneskets iboende evne til at nå ud og gribe det, som er større og bedre end ham selv, den evne, som har drevet mennesket frem gennem kulturer og civilisationer indtil i dag, hvor han står på grænsen til et nyt rige i naturen. Det er evnen til at opfatte og stræbe efter det tilsyneladende uopnåeligt gode.

Hold derfor denne brede og generelle tese i jeres tanker, når I studerer menneskets voksende evne til selv-udtryk, selvbestemmelse og selvstyre. (ENA e.113-114; UNT d.119-120).

30 Mystikeren og okkultisten

(1) Mystikeren udelader eller forsøger at gå uden om *sindet* i sin søgen efter selvet. Okkultisten når frem til samme punkt gennem sin intelligente interesse for de former, der skjuler selvet, og gennem at anvende *det mentale princip* på dets to niveauer. Han erkender, at hylstrene skjuler. Han helliger sig studiet af de love, der styrer det manifesterede solsystem. Han koncentrerer sig om det objektive og kan i begyndelsen til tider overse det subjektives betydning. Han når til sidst frem til det centrale liv ved at eliminere hylster efter hylster med bevidst viden og kontrol. Han mediterer på formen, indtil den tabes af syne, og skaberens af formen bliver til alt i alle. (LOM e.151; OM d.152).

(2) En sand forklaring af egoets evolution og dets gradvis voksende magt på Jorden har stor betydning for den offentlige mening. Der er to måder, mennesket kan opfatte dette spørgsmål på, og de giver begge føde for meditation og fortjener alvorlige overvejelser. ... Gennem ren hengivenhed og ihærdige anstrengelser, og gennem en streng disciplinering af det fysiske legeme, baner *mystikeren* sig vej ind til sit lille systems hjertecenter, og dermed bliver hans liv oplyst af strålerne fra hans egen centrale sol – egoets guddommelige lys. Men man kan også sige, at problemet kræver, at mennesket koncentrerer sin indsats om at bringe det indre centers eller egoets liv, kraft og energi ned i den fysiske hjernebevidsthed og dermed ud på det fysiske plan. Det indebærer ifølge sagens natur en videnskabelig opfattelse af eksistensens love og en erkendelse af selvets dobbelte natur, og det indebærer en målbevidst indsats med henblik på at styre måneherrerne gennem kraften fra solherren. Det er *den okkulte metode*. Den består i et studium af strukturen af de væsener, der udgør den firfoldige lavere natur,

personligheden, og en omhyggelig udforskning af de guddommelige væsener, som bygger egoets eller det højere selvs legeme. Hertil kommer en streng anvendelse af naturens love på det individuelle problem. (CF e.815-816; KI d.753-754).

(3) Mystikeren er altid bevidst om dualitet. Han er søgeren, der stræber efter lyset, sjælen, den elskede, det højere noget, som han føler eksisterer, og som det er muligt at finde. Han stræber efter at erkende og at blive erkendt af det guddommelige; han er den, der følger visionen, en discipel af Kristus, og dette betinger hans tænkning og hans aspiration. Han er den hengivne og den, der elsker det tilsyneladende uopnåelige – dette noget ud over ham selv.

Først når mystikeren bliver okkultist, lærer han, at hans sande selv, den ene virkelighed, hele tiden var den magnet, der tiltrak ham, og den dualitet, der farvede hans liv og tanker og motiverede alt det, han søgte at udføre. Han erkender da, at assimilering i og identifikation med den ene virkelighed gør det muligt at transmutere dualiteten til enhed, og at transformere sin søgen til en bestræbelse på at blive det, han i sit inderste væsen er – en Guds Søn, ét med alle gudesønner. Når han er nået frem til dette, véd han, at han er ét med den Ene, i hvem vi lever, røres og har vor væren. (EH e.116-117; EH d.118-119).

31

»Fortabte sjæle«

Hvis (mennesket) negligerer sin åndelige udvikling (liv efter liv) og koncentrerer sig om med tankens hjælp at manipulere stoffet til egen fordel, og hvis det bliver ved med det i lang tid på trods af påmindelser fra det indre selv og advarsler fra dem, der iagttager processen, kan det ødelægge sig selv endeligt for resten af denne manvantara eller cyklus. Ved at forene stoffets to ildformer (kundalini og prana) med den mentale ilds dobbelte udtryk kan det fuldstændig ødelægge det fysiske permanente atom og dermed afbryde sin forbindelse med det højere selv i evigheder. Det er det H.P.B. hentyder til, når hun taler om »fortabte sjæle«, og her må vi fremhæve realiteten af denne

sørgelige ulykke og advare dem, der nærmer sig stoffets ild med alle dens latente farer. Blandingen af disse ildformer må være resultatet af åndeliggjort viden og bør udelukkende styres af lyset fra ånden, som virker gennem kærlighed og er kærlighed, og som søger denne forening og fuldstændige sammen-smeltning, *ikke* med henblik på sanselig eller materiel tilfreds-stillelse, men fordi renselse og befrielse er nødvendig, før den højere forening med Logos kan finde sted. Denne forening må ikke tilstræbes af egoistiske grunde, men fordi målet er *gruppe-fuldkommenhed* og evnen til at udføre et større arbejde i menneskehedens tjeneste. (CF e.127; KI d.146-147).

32

Skoling af legemerne til tjeneste for sjælen

(1) Det (vil) altid være elevens opgave at arbejde på at fremkalde respons (fra mesteren), og ... tidspunktet for denne respons afhænger af oprigtigheden i hans arbejde, af helliggørelsen i hans tjeneste og af hans karmiske forpligtelser. Når han har gjort sig fortjent til en vis respons, kan det ses i hans stjerner, og intet kan hindre eller forsinke den. Intet kan heller fremskynde den, så eleven skal ikke spilde tid på mismodige refleksioner over manglende respons. Hans opgave er at følge reglerne, at tilpasse sig de fastlagde former, at gennemtænke og klogt holde sig til de foreskrevne instruktioner, og at arbejde beslutsomt og med iver at tjene sine medmennesker. Når han har gjort alt dette, når han har opbygget det nødvendige vibrerende materiale i sine tre lavere legemer og koordineret dem med det egoiske legeme (omend kun for et kort øjeblik), da kan han pludselig se, pludselig høre og pludselig føle en vibration, og derefter kan han for evigt sige, at tro er blevet til viden og aspiration til erkendelse. (LOM e.295; OM d.279-280).

(2) I vor tid er der opstået et behov for prøvede redskaber. Når de, der vejleder den menneskelige evolution i denne periode, ser ud over menneskeheden i søgen efter redskaber, ser de kun få, der kan opfylde det krav, tjeneste kræver. Men de ser også enkelte, der med en målrettet skoling vil kunne opfylde

kravene ganske godt.

Efterhånden som udviklingen skrider frem, ændres menneskehedens polarisering. Menneskene er i vor tid primært polariserede i det emotionelle legeme – personlighedens følelser, begær og bekymringer behersker dem. Det emotionelle legeme er brændpunkt for personligheden. Det virker som et udvekslingssted for alt vedrørende personligheden, og som et mødested for det højere og det lavere – med andre ord som en travl jernbaneterminale, der tager imod last fra alle retninger og sender det videre ud til storbyens personlige liv på det fysiske plan. Efterhånden som fremskridtet fortsætter, forskydes mødestedet til et højere niveau, hvorved det mentale legeme bliver brændpunktet. Senere bliver det kausale legeme den vigtige enhed, og endnu senere vil selv dette legeme blive ofret, og mennesket står berøvet alt, der vibrerer med de tre verdener vibration, og alt er slut, hvad angår det personlige liv – tilbage er kun åndens liv, og dette livs ønske om at hjælpe verden.

Når udviklingen skal fremskyndes, skal bestemte ting tilvejebringes, før et menneske kan anvendes som et pålideligt redskab, stærk som hærdet stål, i hjælpearbejdet for sin race. Glem ikke reglen om, at nutidens menneske (efter prøver og prøvelser) er det bedste redskab i arbejdet med at yde en sådan hjælp, fordi det fuldt og helt forstår den menneskelige bevidsthed, og fordi det bedre kan leve sig ind i dagens problemer end et ego fra en tidligere periode. Dette er forklaringen på mestrenes ønske om at anvende personer blandt jer, der lever nu, til arbejdet med at læge den nuværende lidende generations sår. Hvad er det, der skal gøres? Det svar jeg vil give indeholder intet usædvanligt, men det kan give stof til eftertanke for enhver, der ønsker at hjælpe. ... I forberedelsen af en sjæl til tjeneste må menneskehedens vejledere se på hvert enkelt af legemerne (det fysiske, det æteriske, det emotionelle og det mentale). (LOM e.333-334; OM d.314-315).

(3) Når sjælens magi én gang er blevet forstået af personligheden, så hersker denne sjæl vedvarende og kan betros at føre menneskets træning frem til fuldbyrkelse, ikke hindret (som I nødvendigvis er det) af tanker om tid og rum og af uvidenhed

om den pågældende sjæls tidligere udvikling. Det bør altid erindres, at når det drejer sig om individuelle mennesker, så er det arbejde, der kræves, dobbelt:

1. At lære dem, hvorledes det personlige lavere selv forbindes med den overskyggende sjæl, således at der i den fysiske hjerne er en sikker bevidsthed om denne guddommelige kendsgernings virkelighed. Den hidtil antagne virkelighed af de tre verdener, der fastholder og binder, bliver med denne viden illusorisk, hvilket er det første skridt fra det fjerde til det femte naturrige.
2. At give sådanne praktiske instruktioner, at aspiranten sættes i stand til –
 - a. at forstå sin egen natur. Dette indbefatter visse kundskaber om fortidens lære med hensyn til menneskets konstitution og en forståelse af moderne østlige og vestlige forskeres fortolkninger.
 - b. at kontrollere sin egen naturs kræfter og lære noget om de kræfter, som omgiver ham.
 - c. at gøre det muligt for ham at udfolde sine latente evner, således at han kan klare sine egne specifikke problemer, stå på egne ben, klare sit eget liv, løse sine egne vanskeligheder og blive så stærk og afbalanceret i ånden, at han fremtvinger en anerkendelse af sin egnethed som medarbejder på evolutionens plan som en hvid magiker og som en af den skare af indviede disciple, som vi kalder »vor planets Hierarki«. (WM e.55-56; HM d.71-72).

(4) Menneskets mekanisme, som er det redskab, gennem hvilket sjælen kontakter de tre verdener, der ellers (under den nuværende plan) ville være lukkede og skjulte for sjælens erfaring og eksperiment, er blevet mere intenst udviklet i følelsesmæssig henseende gennem de sidste 2.000 år end i nogen anden periode af de sidste 10.000 år. Årsagen hertil er, at menneskets tænkeevne har medvirket bevidst i processen med at koordinere instinkterne, forvandle instinktiv reaktion og om-

danne den til intelligent perception. I verdensdisciples tilfælde er denne proces udviklet til det næste stadium, som vi kalder intuitiv viden. (DN e.115; NS d.111-112).

(5) En af de første lektier, som menneskeheden vil lære under den syvende stråles stærke påvirkning, er, at sjælen kontrollerer sit instrument, personligheden, gennem ritual eller gennem en fast, regelmæssig rytme, idet rytme i virkeligheden er det, der betegner et ritual. Når aspiranter til discipelskab pålægger deres liv en rytme, kalder de det disciplin, og de føler sig lykkelige derved. Det grupper gør, der er samlet for at udføre et hvilket som helst ritual eller en ceremoni (det være sig kirkeritual, frimurervirke, regelbundet rutine i hær og flåde eller i forretningsorganisationer, i et velfungerende hjem, hospital eller en forlystelse etc.), er af lignende natur, idet der pålægges de deltagende en samtidig medvirken, en identisk forpligtelse eller et ritual. Ingen på denne jord kan undgå ritual eller ceremoni, idet solopgang og -nedgang pålægger et ritual, årenes cykliske gang, den stærke pulseren i de store befolkningscentre, ankomst og afgang af tog, af oceanskibe og af post samt de regelmæssige udsendelser fra radiostationerne, – alt dette tvinger menneskeheden ind i en rytme, uanset om det opfattes sådan eller ej. De nuværende store eksperimenter med hensyn til national standardisering og ensretning er også udtryk for disse rytmer, eftersom de viser sig gennem masserne i hver nation.

Ingen undgår processen for ceremoniel levevis. Den erkendes ubevidst, følges blindt og udgør den store orden i selve livets rytmiske åndedrag. (EP1 e.365; EP1 d.377-378).

(a) TRÆNING AF DET FYSISKE LEGEME

(1) Dette stiller helt bestemte krav:

Stof fra de højere underplan skal føres ind i det fysiske legeme, og det lavere og grove stof skal elimineres. Det er en nødvendig proces, fordi det er umuligt for den, der har et groft legeme, at kontakte de høje vibrationer, og fordi det er umuligt

for egoet at overføre den højere viden og vejledning gennem et groft legeme, samt fordi det er umuligt for de mere ophøjede tankestrømme at præge en ikke særligt udviklet hjerne. Det er derfor væsentligt at forfine det fysiske legeme, men det kan gøres på flere måder, der alle bygger på fornuft og er hensigtsmæssige.

Gennem ren føde. ...
Gennem renlighed. ...
Gennem søvn. ...
Gennem solskin. ...

Når disse fire krav efterleves i tilstrækkelig udstrækning, så foregår der en definitiv elimineringsproces, og i løbet af få år sker der en gradvis polarisering af hele det fysiske legeme i opadgående retning, indtil I til sidst ejer et legeme, der består af det atomare underplans stof. ... Dette kan tage flere inkarnationer, men I bør huske, at ved hver ny inkarnation får I et legeme, der har præcis samme kvalitet (om jeg så må sige) som det legeme, I forlod ved døden i inkarnationen før. Derfor mister man aldrig tid ved at opbygge legemet. Endvidere findes der to tilgængelige metoder, der kan tilvejebringe en hurtig renselse:

Anvendelse af farvet lys. ...
Stimulering via musik. ...

Endnu et punkt ønsker jeg at gøre opmærksom på, og det er, at der i håndteringen af *elektricitet* ligger meget skjult, som vedrører vitaliseringen af legemerne ... (LOM e.334-336; OM d.315-317).

(2) (En anden hindring for okkult studium) findes i det fysiske legeme, som er blevet opbygget ved hjælp af kød og gæret føde og drikke og opfostret i omgivelser, hvor frisk luft og solskin ikke er fremherskende faktorer. ... Når frisk frugt og grøntsager, rent vand, nødder og korn, kogt eller ukogt, udgør den eneste føde for menneskesønnerne under udvikling, så vil

der opbygges legemer, der egner sig for højt udviklede egoer. (WM e.84; HM d.99-100).

(b) SKOLING AF DET ÆTERISKE LEGEME

Her gælder det samme som for det fysiske legeme. Metoden består hovedsagelig i at færdes i solskin, at beskytte sig mod kulde, og i at indtage visse bestemte kombinationer af vitaminer, som menneskeheden inden længe vil få kendskab til. ... Studier af de æteriske sygdomme – ophobning og hentæring – vil inden længe blive et anerkendt forskningsområde, og det vil føre til bestemte behandlinger og ordinationer. Som tidligere nævnt, alt hvad I kan gøre nu for at gøre det dobbelte fysiske legeme mere sensitivt, er at følge ovenstående regler og lade tiden om resten. (LOM e.337; OM d.317-318).

(c) SKOLING AF DET EMOTIONELLE LEGEME

(1) Det emotionelle legeme er ganske enkelt én stor refleksor. Det antager farve fra sine omgivelser og bliver berørt af dem. Alle begær, der kommer i dets nærhed, har indvirkning. Det påvirkes af alle sindsstemninger og fantasier fra omgivelserne. Det sættes i bevægelse af enhver strømning. Enhver lyd får det til at vibrere, hvis ikke aspiranten forhindrer dette ved at opøve det til kun at modtage og registrere de indtryk, der kommer fra det intuitive niveau via det højere selv og derfor via det atomare underplan. Målet for aspiranten bør være at opøve det emotionelle legeme, så det bliver roligt og klart som et spejl og bliver i stand til at reflektere perfekt. Hans mål bør være, at det kun reflekterer det kausale legeme, at det kun tager farve af det, der er i overensstemmelse med den store lov, og at det kun kommer i bevægelse efter definitiv styring og ikke efter som tankernes vind blæser eller som begærets tidevand veksler. Hvilke ord bør beskrive det emotionelle legeme? Det bør ordene: stille, afklaret, uanfægtet, roligt, fredeligt, gennemsigtigt og klart, i lighed med et spejls egenskab, der har en glat overflade og giver en krystalklar refleksion – dvs. som præcist overfører

egoets ønsker, begær og aspirationer og ikke personlighedens. Hvorledes kan man opnå det? På flere måder, nogle under aspirantens styring andre under mesterens.

- a. Ved konstant at observere alle begær, motiver og ønsker, der krydser den daglige horisont, og derefter ved at fremhæve de højere målrettede og afvise de lavere.
- b. Ved et konstant dagligt forsøg på at kontakte det højere selv og at reflektere dets ønsker i livet. I begyndelsen vil man begå fejltagelser, men lidt efter lidt skrider opbygningsprocessen fremad, og polariseringen i det æteriske legeme ændrer sig gradvis i opadgående retning, underplan efter underplan, indtil det atomare underplan bliver nået.
- c. Ved på en bestemt tid dagligt at prøve at bringe det emotionelle i ro. I meditation lægges der stor vægt på at holde tankerne i ro, men man bør huske, at arbejdet med at bringe den emotionelle natur i ro er et trin, der går forud for arbejdet med at bringe den mentale natur i ro. Det ene er en følge af det andet, men det er klogt at begynde nederst på stigen. Enhver aspirant må selv opdage, i hvilke situationer han uden videre giver efter for voldsomme vibrationer, såsom frygt, uro, personlige begær af enhver art, personlig kærlighed til noget eller nogen, mismod og oversensitivitet over for den offentlige mening. Derefter må han overvinde denne vibration ved at påtvinge en ny rytme, der definitivt eliminerer og opbygger.
- d. Ved i natbevidstheden at bearbejde det emotionelle legeme under vejledning af mere fremskredne egoer, der arbejder under en mesters vejledning. Anvendelse af visse farver og lyde kan stimulere eller dæmpe vibrationer. ...

Husk, at arbejdet sker gradvist, og efterhånden som polariseringen sker i opadgående retning, markeres overgangen fra ét underplan til et andet med bestemte prøvelser, der foregår i natbevidstheden. Man kan kalde dem for en serie af mindre indvielser, der til sidst afsluttes ved den anden store indvielse,

der markerer, at kontrollen over det emotionelle legeme er fuldbyrdet. (LOM e.337-339; OM d.318-319).

(2) Selvom mennesket ikke gør sig det klart, er det på nuværende tidspunkt først og fremmest astralplanets devaer, der bestemmer, hvad det gør og siger, og dets (umiddelbare) udviklingsmål består i at befri sig for deres kontrol, så det selv, egoet eller tænkeren, kan blive den dominerende faktor. (CF e.662; KI d.623-624).

(d) SKOLING AF DET MENTALE LEGEME

(1) Tre ting (er nødvendige) for at nå den mentale enhedsplan og den kausale bevidsthed (fuld bevidsthed om det højere selv):

1. *Klar tænkning*, ikke kun om emner der interesserer, men om alle områder, der påvirker menneskeheden. Det kræver, at man kan formulere tankestof, og at man har evnen til at definere. Det kræver ligeledes, at man har evnen til at skabe tankeformer af tankestof og at anvende disse tankeformer til hjælp for almenheden. Den, som ikke kan tænke klart, og som har et ufuldkomment mentallegeme, lever i en tågedis, og et sådant menneske er som en blind, der leder de blinde.
2. *Evnen til at bringe det mentale legeme i ro*, således at tankerne fra de abstrakte niveauer og intuitive plan kan finde en modtagelig flade, de kan indpræge sig på. Der er redegjort for denne tanke i mange bøger om koncentration og meditation, så jeg behøver ikke at uddybe den. Det drejer sig om virkeligt hårdt arbejde gennem mange år for at nå et resultat.
3. *En bestemt proces*, som mesteren med disciplens samtykke sætter i gang. Denne proces bevirker, at de svært opnåede resultater gennem mange års stræben fæstnes til permanente egenskaber. Den elektriske eller magnetiske kraft, der anvendes ved hver indvielse, har en stabiliserende virkning, således at disciplens opnåede resultater bliver varige. Ligesom en pottemager, der bearbejder og former leret og hærder det i ilden, således bearbejder, opbygger og former disciplen

sig selv og forbereder sig til den hærdende ild. Indvielse markerer, at man har opnået noget permanent, og at en ny cyklus af stræben begynder.

Der er to ting, som i denne forbindelse bør fremhæves:

1. En stabil og urokkelig vedholdenhed uanset hindringer og uanset den er tidskrævende. Evnen til vedholdenhed forklarer, hvorfor det menneske, der ikke gør noget væsen af sig selv, så hyppigt opnår indvielse før geniet, og før det menneske der tiltrækker sig stor opmærksomhed. Evnen til at arbejde langsomt og vedholdende er meget efterstræbel-sesværdig.
2. Fremskridt, der gøres uden nogen form for selvanalyse. Træk ikke jer selv op ved rødderne for at se, om der er vækst. Det tager dyrebar tid. Glem jeres egne fremskridt ved at leve efter reglerne og ved at hjælpe andre. Lever I sådan, kan illumination pludselig komme og erkendelse bryde frem om, at I nu har nået det øjeblik, hvor hierofanten kræver jeres nærværelse og bevilger jer indvielse. I har – gennem hårdt arbejde og ren stræben efter at leve i overensstemmel-se med loven og efter at vise kærlighed til alt og alle – op-bygget det materiale i jeres legeme, der gør det muligt for jer at stå i hans nærværelse. Den store lov om tiltrækning drager jer til ham, og intet kan hindre loven. (LOM e.340-341; OM d.320-321).

(2) *Mental dovenskab*: Træning af det mentale legeme er af værdi, men mange undviger sådanne tekniske detaljer og skjuler sig ved at fremhæve sandhedens livsaspekt, hvilket skyldes en iboende mental dovenskab. Det, som I nu modtager, er kun den esoteriske læres ABC. Spild derfor ikke tiden med alt for detaljerede slutninger. Alt, hvad der nu er muligt, er at give en bred almindelig oversigt. Vis tålmodighed samt villighed til at erkende den fysiske hjernes begrænsninger og til at acceptere en hypotese. Tro på disse hypotesers mulighed, medmindre jeres intuition gør oprør eller de modsiger tidligere undervis-

ning fra andre af logens budbringere. Jeg dogmatiserer ikke. I disse instruktioner giver jeg jer kun visse informationer – deres rigtighed overlader jeg fremtiden at bevise. Jeg beder jer ganske enkelt om at registrere dem. I de kommende år vil meget af det, som nu synes underligt eller måske endda modsigende, få sin forklaring, blive udredt og lettere forstået. Ringe kundskab fører til stor forvirring, medmindre den stilles i bero til fremtidig anvendelse, når år med undervisning har øget kundskabsforrådet. (WM e.363-364; HM d.377).

(3) Mennesket kan derfor bedst forstå den universelle tanke, således som den udtrykker sig gennem det, vi kalder den konkrete tænkeevne, den abstrakte tænkeevne og intuitionen eller den rene fornuft.

Den konkrete tænkeevne er den formopbyggende evne. Tanker er ting. Den abstrakte tænkeevne er den mønsteropbyggende evne, der arbejder med de skitser, efter hvilke formerne modelleres. Intuitionen eller den rene fornuft er den evne, der gør det muligt for mennesket at komme i kontakt med den universelle tanke og forstå Planen i sin syntese, opfatte guddommelige ideer og klart udskille den fundamentale og rene sandhed.

Målet for en aspirants hele arbejde er at forstå de aspekter af tænkeevnen, som han skal lære at arbejde med. Hans arbejde kan derfor sammenfattes således:

1. Han må lære at tænke; han må opdage, at han har en mekanisme, der kaldes tænkeevnen, og lære at afdække dens muligheder og dens kræfter. ...
2. Han må dernæst lære at se tilbage på sine tankeprocesser og formopbyggende tendenser og opdage de ideer, som ligger bag den guddommelige tankeform, som verdensprocessen udgør, og således lære at samarbejde med Planen og underordne sin egen opbygning af tankeformer disse ideer. Han må lære at trænge ind i disse guddommelige ideers verden og at studere »tingenes mønster i himlene«, som det hedder i Bibelen. Han må begynde at arbejde med skitserne, hvorefter alt, som findes, er modelleret og formet. Han bliver da en

studerende symbolist, og fra at have været en afgudsdyrker bliver han nu en guddommelig idealist. Jeg bruger disse ord i deres sande mening og betydning.

3. Fra den udviklede idealisme må han gå endnu dybere, indtil han træder ind i den rene intuitions rige. Han kan da øse af sandheden ved dens kilde. Han træder ind i selve Guds sind. Han opfatter intuitivt såvel som idealiserer og er sensitiv over for guddommelige tanker. De befrugter hans tænkeevne. Når han senere udarbejder dem, kalder han disse intuitioner for ideer eller idealer og baserer alt sit arbejde og sin adfærd på dem.
4. Derefter følger arbejdet med bevidst at opbygge tankeformer baseret på disse guddommelige ideer, der udstråler som intuitioner fra den universelle tanke. Dette foregår gennem meditation.

Enhver sand studerende ved, at dette indbefatter *koncentration* for at kunne fokusere og orientere den lavere tænkeevne mod den højere. Den normale tilbøjelighed med at opbygge tankeformer hindres midlertidigt. Gennem *meditation*, som er den mentale evne til at holde sig i lyset og i dette lys blive bevidst om Planen, lærer han at »bringe de nødvendige ideer igennem«. Gennem *kontemplation* opdager han, at han kan træde ind i den stilhed, som vil sætte ham i stand til at øse af det guddommelige sind, at vriste Guds tanke ud af den guddommelige bevidsthed og at *vide*. Dette er det arbejde, som ligger foran enhver aspirant, og derfor er det nødvendigt, at han forstår karakteren af sit mentale problem og af de redskaber, hvormed han skal udføre arbejdet, samt hvordan han skal bruge det, han har lært og vundet, gennem den rette brug af sin mentale udrustning. (WM e.365-366; HM d.378-380).

Hvorledes skal dette gøres? Hvordan skal ideerne bringes igennem, og hvorledes skal tankeformerne derefter opbygges? (Se: WM e.366-374; HM d.380-387).

(4) *Mental polarisering*: Det indre liv må mere og mere leves på det mentale plan. Uafbrudt og uden afvigelse må den meditative holdning bevares – ikke et par minutter hver morgen

eller på særlige tidspunkter af dagen, men konstant hele dagen igennem. Det beror på en vedvarende orientering mod livet og håndteringen af livet ud fra sjælens synspunkt. Det hentyder ikke til det, der ofte beskrives som at »vende ryggen til verden«. Disciplen står ansigt til ansigt med verden, men han ser den fra sjælens niveau, ser med klart syn på den menneskelige verdens anliggender. »I verden, men ikke af verden«, er den rette holdning – som Kristus har udtrykt det for os. I stigende omfang må det normale og kraftfulde liv hos den emotionelle, astrale og begærfulde og forblændede natur styres og bringes i ro af sjælens liv, idet det virker gennem sindet. Emotionerne, som normalt er selvcentrerede og personlige, må forvandles til erkendelse af universalitet og upersonlighed. Det astrale legeme må blive til det organ, som sjælens kærlighed kan strømme igennem. Begær må give plads for aspiration, og denne må på sin side gå op i en højere enhed med gruppelivet og gruppens vel. Blændværk må give plads for virkelighed, og sindets rene lys må strømme til alle mørke steder i den lavere natur. Det er resultaterne af mental polarisering, og de opnås gennem nøje fastlagt meditation og kultivering af den meditative holdning. (DNA1 e.50-51).

33 Egoet og centrene

(1) Centrene dannes udelukkende af kraft, der strømmer ned fra egoet, som modtager den fra monaden. Her har vi årsagen til den gradvise forøgelse af centrenes vibration, efterhånden som først egoet bliver aktivt og overtager kontrollen, og senere (efter indvielse) monaden, og dermed fremkalder forandringer og øger vitaliteten i disse kugler af ild eller ren livskraft.

Derfor danner centrene, når de fungerer rigtigt, det »ildlegeme«, som i sidste instans er alt, hvad der er tilbage, først af mennesket i de 3 verdener og senere af monaden. Dette ildlegeme er det »uforgængelige« legeme, Paulus taler om. Det er produktet af evolution, af den fuldkomne blanding af de 3 ildformer, som til sidst ødelægger formen. Når formen er øde-

lagt, er der dette u håndgribelige åndelige ildlegeme tilbage, en ren flamme kendetegnet ved 7 strålende centre, som brænder endnu kraftigere. Denne elektriske ild er resultatet af mødet mellem de to poler og illustrerer, når de er smeltet helt sammen, den okkulte sandhed i ordene: »Vor Gud er en fortærende ild«.

3 af disse centre kaldes større centre, fordi de repræsenterer den trefoldige monades 3 aspekter – vilje, kærlighed og intelligens:

1. Hovedcentret, monaden, vilje eller kraft.
2. Hjertecentret, egoet, kærlighed og visdom.
3. Halscentret, personligheden, aktivitet eller intelligens.

... Vi må rive vores tankesind ud af den vildfarelse, at disse centre er *fysiske ting*. De er krafthvirvler, der sætter æterisk, astralt og mentalt stof i bevægelse. (CF e.166-167; KI d.180-181).

(2) Den uvidende studerer sædvanligvis først centrene objektivt, og psykiske øvelser indledes for at frembringe *følelse* i centrene, og for på den måde at gøre mennesket bevidst om deres placering og kvalitet. Senere gøres der forsøg på at kontakte sjælen gennem meditation.

Denne rækkefølge er forkert. Mennesket bør tilegne sig viden om centrene som et sidste stadium, og det er fordi det fokuserer og identificerer sig med sjælen og ikke med formspektet, som centrene er en del af. Vær omhyggelig med at fremstille dette punkt tilstrækkeligt tydeligt i al vejledning, som du senere måtte give om dette emne. (DNA2 e.575-576).

(3) Sjælen forankrer sig med to energistrømme på to kontaktpunkter: livsstrømmen i hjertet og bevidsthedsstrømmen i hovedet. Dette bevidsthedsaspekt er i sig selv dobbelt, og det, vi kalder selvbevidsthed, udfoldes og fuldkommengøres gradvis, indtil ajnacentret eller centret mellem øjenbrynene er vakt. Gruppebevidstheden, der giver forståelsen om den større helhed, er latent og uvirksom under en stor del af den evolutionære cyklus, det vil sige, indtil integrationsprocessen har nået

det punkt, hvor personligheden fungerer. Da begynder hovedcentret at vågne, og mennesket bliver bevidst i en større betydning. Hoved og hjerte kædes sammen, og det åndelige menneske fremstår mere fuldstændigt. (EP2 e.415; EP2 d.399-400).

(4) Hovedcentret er sæde for sjælsenergien eller det center, hvorigennem det bevidste, *åndelige* menneske fungerer. ... Hjertecentret er sæde for liv, det højeste princip, der udtrykker sig gennem mennesket. (EP2 e.435; EP2 d.417).

(5) *Hjertecentret* svarer til »Solens hjerte« og således til lysets og kærlighedens åndelige kilde. ... Det bringes i aktiv funktion efter den anden indvielse. Denne indvielse markerer fuldbyrdelsen af den proces, gennem hvilken den emotionelle natur (med begæret som den fremtrædende kvalitet) bringes under sjælens kontrol, og det personlige lavere selvs begær transmutes til kærlighed. Det er et organ for fordeling af hierarkisk energi, som strømmer ud via sjælen til alle aspirantere, disciples og indviedes hjertecenter. (EH e.156-157; EH d.154).

(6) Den gode vilje er allerede mærkbar i verden i dag, hvilket er tegn på, at hjertecentret er ved at blive aktivt, og at hjertecentret i hovedet er begyndt at udfolde sig som et resultat af den voksende aktivitet i hjertecentret ved rygsøjlen. ...

Det er et organ for fusion, ligesom hovedcentret er et organ for syntese. Når hjertecentret bliver aktivt, drages den enkelte aspirant langsomt ind i en nærmere relation til sin sjæl, og derefter finder to bevidsthedsudvidelser sted, hvilket han oplever som hændelser eller tildragelser:

1. Han drages ind i en af mestrenes ashram svarende til hans sjælsstråle og bliver en accepteret discipel i teknisk forstand. Mesteren er selv ashramens hjertecenter, og han kan nu nå sin discipel via sjælen, fordi denne discipel gennem koordination og kontakt har sat sit hjerte i nær forbindelse med sjælen. Han bliver derefter modtagelig over for hjertet i alle ting, som – med henblik på menneskeheden på dette tidspunkt – er Hierarkiet.
2. Han drages ind i en nær tjenende relation til menneskeheden.

Hans voksende ansvarsfølelse, der skyldes hjertets aktivitet, tilskynder ham til at tjene og arbejde. Til sidst bliver han selv hjertet i en gruppe eller en organisation – i begyndelsen ikke særlig stor, men senere verdensomspændende efterhånden som hans åndelige kraft udvikler sig, og hans tænkning omfatter gruppen og menneskeheden. Disse to relationer virker for hans vedkommende gensidigt. Således bliver guddommens kærlighedsaspekt aktivt i de tre verdener, og kærlighed forankres på jorden og erstatter emotion, begær og følelsens materielle aspekter. Bemærk denne formulering. (EH e.160-161; EH d.157-158).

(7) Centrene er det vigtigste redskab på det fysiske plan, hvorigennem sjælen kan virke, udtrykke liv og kvalitet svarende til det trin, der er nået i udviklingsprocessen, og ... kirtelsystemet (de endokrine kirtler) er ganske enkelt en naturnødvendig og uundgåelig virkning af de centre, som sjælen virker igennem. Kirtlerne viser ... altid menneskets udviklingstrin, og svarende til dette trin er de ansvarlige for defekter og begrænsninger eller for ressourcer og opnået perfektion. Menneskets handlemåde og adfærd på det fysiske plan betinges, styres og fastsættes af kirtlernes natur, og disse er betinget, styret og fastsat af centrenes natur, kvalitet og livskraft. Disse er igen betinget, styret og fastsat af sjælen med tiltagende effektivitet, efterhånden som evolutionen skrider frem. Inden der er opnået sjælskontrol bliver de betinget, kvalificeret og styret af det astrale legeme, og senere af det mentale. Målet for den evolutionære cyklus er, at sjælen styrer, betinger og bestemmer. Menneskene befinder sig i dag på ethvert tænkeligt stadium af udviklingen i denne proces. (EH e.623-624; EH d.575).

34

Koordinering af egoet med personligheden

(1) Det er ved at koordinere de tre legemer – det fysiske, det emotionelle og det lavere mentale – inden for den kausale sfære og ved at stabilisere dem dér med sin viljestyrke, at egoets eller det højere selvs virkelige opgave i enhver speciel inkarnation kan fuldbyrdes. Menneskehedens store tænkere, den lavere tænkeevnes sande eksponenter, er dybest set de mennesker, hvis tre lavere legemer er koordinerede; det vil sige de mennesker, hvis mentale legeme holder de to andre i harmonisk samordning. Det mentale legeme har da en direkte og uhindret forbindelse til den fysiske hjerne.

Når koordinationen er firfoldig, og når de tre ovennævnte legemer er koordinerede med det højere selvs legeme, det kausale eller egoiske legeme, og når de til stadighed holdes inden for dets indflydelsessfære, da er vi vidne til det arbejde, som menneskehedens store ledere udfører – de, der emotionelt og intellektuelt leder menneskeheden. Da bliver inspirerede skribenter og drømmere i stand til at drage inspirationer og drømme ned, og da kan de synteseskabende og abstrakt tænkende overføre deres ideer til formens verden. Det gælder i alle tilfælde om at have en uhindret kanal. Studér derfor i denne forbindelse, og når tiden tillader det, fysisk koordination. Når I til den fysiske koordination føjer emotionel stabilitet, så fungerer de to legemer som ét. Udvides koordinationen til også at omfatte det mentale legeme, opnår det trefoldige lavere menneske sin guddommeliggørelse. Han har da gennemlevet de fleste forandringer i formens verden. ...

Senere kommer en fuldkommengørelse af koordinationen med det højere selv, dvs. af en kanal til den kommunikation, der foregår i en direkte linje via en snæver passage, om jeg så må sige, til den fysiske hjernebevidsthed. Hidtil har den kun været direkte i sjældne tilfælde. De fire mindre hjernecentre fungerer med høj vibration i det menneske, der har en særdeles høj koordineret personlighed. Når tiden for egoets koordination med de lavere legemer nærmer sig, befinder pinealkirtlen og hypofysen sig midt i en udviklingsproces, og når de fungerer i indbyrdes overensstemmelse (hvilket sker når den tredje indvielse er taget), intensiverer det tredje eller alta major centret sin

hidtil svage vibration. Når den femte indvielse er taget, er vekselvirkningen mellem de tre centre fuldkommen, og legemernes koordination geometrisk korrigeret. Og da har I det fuldkomne femfoldige overmenneske.

For gennemsnitsmennesket opstår denne koordination kun med mellemrum – i krævende eller anstrengende øjeblikke, i timer med nødvendig humanitær indsats og i perioder med intens aspiration. Abstraktion i større eller mindre grad må have vundet indpas, før egoet vedvarende retter sin opmærksomhed mod personligheden eller det lavere selv. Når denne abstraktion indbefatter emotionerne og er baseret i det mentale, samt kontakter den fysiske hjerne, så begynder koordinationen.

Dette er årsagen til meditationsarbejdets betydning, idet det fører til abstraktion og vækker både emotioner og mentalitet til abstrakt bevidsthed.

... Sand abstrakt tænkning bliver først mulig, når personligheden ved sin vibrations vekselvirkning med egoets har opnået tilstrækkelig koordination til at kunne danne en forholdsvis fri kanal. Derefter vil – først med lange mellemrum, senere med større hyppighed – abstrakte ideer begynde at trænge igennem, for senere at blive fulgt af glimt af sand indre oplysning eller intuition fra den åndelige triade eller det sande trefoldige ego.

Egoets akkord

Hvad mener jeg, når jeg anvender udtrykket »vibrations vekselvirkning«? Jeg mener personlighedens eller det lavere selvs tilpasning til egoet eller det højere selv; at egoets stråle dominerer personlighedsstrålen, og at deres toner forenes. Jeg mener blandingen af det højere selvs primære farve med det lavere selvs sekundære nuance, indtil skønhed er opnået. I begyndelsen er der dissonans og disharmoni, misforhold mellem farverne, og der foregår en kamp mellem det højere og det lavere. Men efterhånden som tiden går, og senere ved mesterens hjælp, skabes en harmoni af farve og lyd (et synonymt stof), indtil I til sidst har stoffets grundtone, den koordinerede personligheds dur-treklang og egoets femte dominant, efterfulgt af en fuld

akkord fra monaden eller ånden. (LOM e.1-4; OM d.16-19).

(2) *Harmonisering med egoet*. ... Dette er ... kun muligt for det menneske, der har nået prøvevejen eller et bestemt, veldefineret punkt i sin evolution. Gennem viden og øvelse har det udviklet evnen til automatisk og videnskabeligt at bruge sutratmaen (eller kanalen) som kontaktmiddel. Når det derudover kan bruge antahkaranaen (eller broen mellem triaden og personligheden) med samme lethed, har vi en effektiv hjælper for Hierarkiet på Jorden. ...

På de tidlige stadier af harmoniseringen må den udføres nøjagtigt og velovervejet gennem koncentration og meditation. Senere, når der er skabt den rigtige rytme i legemerne, og de er tilstrækkelig rensede og forædlede, bliver den dobbelte aktivitet næsten momentan, og da kan den studerende vende sin opmærksomhed mod den *bevidste* bygning og belivelse af tankeformer. Det behøver ikke længere koncentrere sig om at opnå harmonisering.

Nøjagtig harmonisering indebærer:

Mental ro eller en stabil mental vibration.

Emotionel stabilitet, som resulterer i glasklar refleksion.

Æterisk ligevægt, der fremkalder en tilstand i hovedcentret, som tillader en direkte anvendelse af kraft på den fysiske hjerne via centret. (CF e.959-960; KI d.877-879).

(3) For en discipel er direkte forbindelse mellem egoet og hjernen, via centrene, målet for hans meditative og disciplinære liv. Det sker for at den indre gud kan fungere med fuld bevidsthed og kontrol på det fysiske plan. På den måde vil menneskeheden blive hjulpet og gruppens interesser fremmet. (CF e.1149; KI d.1048).

(4) Lad os forsøge at forenkle det hele med tre tydelige udsagn. De vil sammenfatte det arbejde, som disciplen udfører, når han kæmper med og mestrer den mentale verdens energier.

1. Arbejdet på det mentale plan skaber erkendelse om dualitet. Disciplen søger at forene og sammensmelte sjælen med dens

redskab og at gøre dette bevidst. Han forsøger at sammenlutte dem til en enhed. Han trakter efter den erkendelse, at de her og nu er ET. Foreningen af selvet og ikke-selvet er hans mål. Det første skridt i denne retning er taget, når han ikke længere identificerer sig selv med formen og vedkender sig (i en overgangsperiode), at han er en dualitet.

2. En rigtigt anvendt tænkeevne bliver derfor en modtager af to typer af energi eller af to aspekter af det ene livs manifestation. Den registrerer og fortolker både den fænomenale verden og sjælens verden. Den er sensitiv over for den menneskelige evolutions tre verdener. Den er lige så sensitiv over for sjælens rige. Den er det store formidlende princip i denne mellemliggende periode for dualistisk erkendelse.
3. Senere bliver sjælen og dens redskab til ét, dvs. så forenet, at dualitet forsvinder, og sjælen erkender sig som alt, som er, alt som har været, og alt som vil være. (WM e.385-386; HM d.398-399).

(5) I har været vant til at tænke på koordinering som den proces, hvorved personligheden bringes i forbindelse med sjælen. Det er helt korrekt, men koordinering er også et begreb, der i virkeligheden dækker fire processer:

1. Koordinering af sjæl og personlighed, hvilket resulterer i en bevidst relation til Guds rige.
2. Koordinering af sjæl og personlighed med ashramen, hvilket resulterer i en bevidst relation til ashramens mester.
3. Koordinering af den højere indviede med den åndelige triade og det deraf følgende resultat, som er erkendelse af monadisk energi.
4. Koordinering af alle disciplens centre i det æteriske legeme. Dette resulterer i en evne i disse centre til at registrere og overføre energier, der strømmer ind i den lavere mekanisme, som følge af de tre højere koordineringer, der blev omtalt før. (DNA2 e.152-153).

(6) Så snart personligheden har opnået en vis grad af renhed,

hengivenhed og oplysning, da virker sjælens tiltrækningskraft, hvis natur er kærlighed og forståelse, og fusionen af disse to finder sted. (RC e.134; KT d.128-129).

(7) Mennesket er således (set ud fra krafttilkendegivelse) en samling modstridende energier og et aktivt midtpunkt for tilskyndende kræfter, som stadigt skifter tyngdepunkt. Disse utallige energistrømme frembyder samlet et forvirrende kalejdoskop af aktive indbyrdes relationer og af strid, idet de gennemtrænger hinanden, er afhængige af hinanden og tilintetgør hinanden indtil det tidspunkt, hvor personlighedens kræfter (som symboliserer den guddommelige mangfoldighed) underkastes eller »bringes på linje« af den dominerende sjæl. Det er det som vi i virkeligheden forstår ved ordet »samklang«. Denne samklang er resultat af:

1. Sjælens herredømme over personligheden.
 2. Den nedadstrømmende sjælsenergi, via det mentale og emotionelle legeme, til hjernen, hvorved der skabes undertvingelse af den lavere natur, hjernebevidsthedens opvågning til sjælsbevidsthed og en ny samklang af legemerne.
 3. Den rigtige indordning – svarende til stråletype – af de energier, der motiverer og dynamisk vækker centrene til aktivitet. Dette fører efterhånden til direkte samklang af centrene langs rygsøjlen, således at sjælsenergi kan passere op og ned gennem centrene fra det styrende center i hovedet.
- ...

Til sidst overtager monadestrålen herredømmet, idet den absorberer personlighedens og sjælens stråle (ved tredje, respektive femte indvielse), og på den måde er dualiteten endeligt og definitivt overvundet, og »kun den *Ene, som er*, forbliver«. (EP2 e.340-341; EP2 d.329-330).

35 Integration

(1) Hvad forstår vi i grunden ved *integration*? Vi er tilbøjeli-

ge til at strø om os med ord, tankeløst, let og ukorrekt, men eftersom vi beskæftiger os med en udvikling, der for mennesket bliver mere og mere almindelig, ville det gavne kort at definere ordet integration og søge at forstå en eller to af dets vigtigste implikationer. Integration må betragtes som et nødvendigt skridt forud for indtræden (fuldt vågent og bevidst) i det femte eller åndelige rige.

Vi betragter det fysiske legeme som et fungerende aggregat af fysiske organer, og hvert organ har sine funktioner og formål. Når de er forbundet og virker sammen, danner de en levende organisme. De mange dele udgør en helhed, der virker, for menneskets vedkommende, under ledelse af den intelligente, bevidste tænker, sjælen. Samtidig er denne bevidste form langsomt ved at nå et punkt, hvor integration i den større helhed bliver ønskværdigt og til sidst opnås – igen vågen og bevidst. Denne bevidste assimileringssproces gennemføres progressivt ved delens gradvise integrering i familieenheden, nationen, den sociale orden, den eksisterende civilisation, nationernes verden og endelig i selve menneskeheden. Denne integration er både fysisk i sin art og samtidig en mental holdning. Menneskets bevidsthed vækkes gradvis, således at det erkender relationen til helheden og ligeledes den indbyrdes relation mellem alle dele inden for helheden.

Det menneske, som er vågnet til fuld bevidsthed i de forskellige aspekter af sin natur, – emotionelt, mentalt og egoisk – erkender sig selv først og fremmest som en personlighed. Han integrerer sine forskellige legemer med deres forskellige bevidsthedstilstande til én aktiv virkelighed. Han er da definitivt en personlighed og har passeret en vigtig milepæl på Vejen tilbage. Det er det første store skridt. Evolutionsprocessen vil uundgåeligt forårsage, at denne enestående begivenhed finder sted for ethvert menneske, men den kan fremkaldes (og det sker mere og mere i vor tid) ved mentalt at arbejde med opgaven og intelligent at overveje relationen mellem delen og helheden. Man vil da erfare, at den rent selviske, materielle personlighed efterhånden opnår en tilstand, hvor mennesket vil være bevidst om en integreret aktivitet og styrke, fordi han

1. har udviklet og integreret sine enkelte »dele« til en helhed,
2. har studeret og brugt sin omgivelse eller den helhed, som hans personlighed kun er en del af, på en sådan måde, at den bidrager til hans ønsker, hans fremgang, og til opnåelse af en position. For at opnå dette har han nødvendigvis måttet yde et levende bidrag til helheden for at vække dens integrerende kraft. Hans motiv kan imidlertid, da det er rent selvisk og materielt i sine mål, kun føre ham et vist stykke ad vejen mod den højere integration.

Det uselviske, åndeligt orienterede menneske integrerer ligeledes sine forskellige aspekter til en fungerende helhed, men hans aktivitet koncentrerer sig om *at bidrage*, ikke om at erhverve, og ved virkningen af den højere lov, loven om tjeneste, integreres han ikke alene som menneske i det område, der repræsenterer den almindelige civilisation, men også i den større og mere omfattende verden af bevidst aktivitet, som vi kalder Guds rige.

Menneskehedens fremskridt forløber fra én *realiseret* integration til den næste; menneskets grundlæggende integritet befinder sig imidlertid i bevidsthedens rige. Dette er et meget vigtigt udsagn. Det kunne – lidt flygtigt og generelt – siges, at:

1. I de lemuriske tider opnåede menneskeheden integrationen af det vitale eller æteriske legeme og det fysiske legeme.
2. I de atlantiske tider tilføjede menneskeheden endnu en del, dvs. den astrale natur, til den allerede opnåede syntese, hvorved det psykiske menneske blev til. Han var levende og samtidig sensitiv og modtagelig over for sine omgivelser på en mere omfattende og mere speciel måde.
3. I vor ariske race i dag, er menneskeheden optaget af at tilføje endnu et aspekt, den mentale natur. Til de tidligere opnåede kendsgerninger, dvs. til liv og sensitivitet, føjer mennesket hurtigt fornuft, mental opfattelsesevne samt sindets og tankelivets andre kvaliteter.
4. Den fremskredne menneskehed på prøvestadiets vej sammensmelter disse tre guddommelige aspekter til en helhed, som vi kalder personligheden. Mange hundredtusinde,

der i øjeblikket befinder sig på denne vej, virker, føler og tænker samtidigt, og derved forener de disse funktioner til én aktivitet. Denne personlighedssyntese kommer på discipelskabets vej under ledelse af det indre åndelige menneske.

Denne integration skaber koordinering eller samklang, og – når mennesket har opnået den – gennemgår han til sidst en nyorienteringsproces. Derved åbenbares for ham, mens han langsomt ændrer sin retning, en endnu større helhed – menneskeheden. Senere, på indvielsens vej, vil den *helhed* åbenbare sig for ham, som selve menneskeheden blot er et udtryk for. Det er virkelighedens subjektive verden, som vi for alvor træder ind i, når vi bliver medlemmer i Guds rige.

5. På prøvestadiets vej, om end først under de senere stadier, begynder mennesket bevidst at tjene menneskeheden gennem sin integrerede personlighed, og da fortrænger bevidstheden om den større og mere omfattende helhed gradvis hans individuelle og separatistiske bevidsthed. Han erkender, at han kun er en del.
6. På discipelskabets vej fortsætter integrationsprocessen ind i Guds rige, sjælenes rige, indtil tredje indvielse er fuldbåret.

Alle disse forskellige integrationer resulterer i en eller anden form for aktivitet. For det første er der personlighedens selviske og separatistiske tjeneste, hvor mennesket ofrer meget for egen interesse og eget begær. Derefter kommer tjeneste for menneskeheden, og til sidst tjeneste for Planen. (EP2 e.348-351; EP2 d.336-339).

(2) I dag findes der mange i verden, der er sandt integrerede personligheder. De kan betræde det accepterede discipelskabs vej, da deres sjæl og personlighed er integreret. ...

Studier og meditation udgør tilsammen de faktorer, som alle aspiranter bør beskæftige sig med, hvis de ønsker at skabe denne nødvendige integration, og som følge deraf leve et liv i tjeneste. Aspiranter kan afprøve både deres grad af integration, og hvor omfattende den tjenende kvalitet er, som er fremkommet af denne integration. Hvis aspiranterne ville studere deres

liv på det fysiske plan grundigt, vil de opdage, at de arbejder enten automatisk som respons på det fysiske plans konventionelle begreber om god vilje eller om venlighed, eller de arbejder emotionelt, fordi de synes om at hjælpe, de synes om at være afholdte, de synes om at lindre lidelse (fordi de nærer had til det ubehag, lidelse giver dem). De tror på det rigtige i at følge i Kristi fodspor, da han vandrede omkring og gjorde godt, eller fordi de har en naturlig rodfæstet livsholdning. Dette er en lovende og afgørende udvikling.

Aspiranterne vil omsider opdage (når de fysiske og emotionelle integrationsfaser er overstået), at der følger en fase med intelligent tjeneste, der først motiveres af barmhjertighed, derefter af overbevisning om dens væsentlige betydning, derefter af et stadium med en utvetydig åndelig stræben, derefter af en ydmyg efterleven af Hierarkiets eksempel, og til sidst af en handling udsprunget af den rene kærligheds kvalitet. Denne rene kærlighed kommer i tiltagende grad til udtryk, efterhånden som den højere integration af sjæl og personlighed skrider frem. Alle disse faser af forskellige motiver og teknikker er rigtige og har deres plads, så længe de har belærende værdi, og når de efterfølgende højere faser endnu er vage og uklare. De bliver forkerte, hvis de vedvarer og føres videre, når det næste stadium opfattes klart, men ikke følges. Gennemtænk dette. Det er af værdi for jer at forstå den sande betydning af disse forskellige integrationsfaser, der forløber i overensstemmelse med den evolutionære lov.

Alle disse trin på integrationsvejen fører til det kulminerende stadium, hvor personligheden – rig på erfaring, kraftfuld i sit udtryk, nyorienteret og hengiven – ganske enkelt bliver formidleren af sjællivet mellem Hierarkiet og menneskeheden. Igen – gennemtænk dette. (EH e.509-510; EH d.472-473).

36

Enhedsskabelse – resultatet af indvielse

Et punkt, som vi er nødt til at forstå, er, at alle de på hinanden følgende indvielser skaber en mere fuldkommen sammensmeltning af personligheden og egoet, og på de endnu højere plan, med monaden. Hele den menneskelige ånds udvikling er en enhedsskabelse, som foregår progressivt. I enhedsskabelsen af egoet og personligheden skjuler sig mysteriet om den kristne lære om forsoningen. En forening sker i det øjeblik, individualiseringen finder sted, når mennesket bliver et bevidst, tænkende væsen til forskel fra dyrene. Efterhånden som evolutionen skrider frem, foregår der flere på hinanden følgende processer af enhedsskabelse.

Enheds-kabelse på alle plan – det emotionelle, det intuitive, det åndelige og det guddommelige – er en bevidst uafbrudt funktion. I alle tilfælde sker der forud for denne forening en bortbrænding ved hjælp af den indre ild, samt en destruktion, gennem offer, af alt, hvad der adskiller. Tilnærmelsen til enhed sker gennem destruktion af det lavere og af alt, hvad der skaber forhindring. Tag fx det net, som adskiller det æteriske og det emotionelle legeme. Når dette er blevet brændt bort af den indre ild, bliver kommunikationen mellem personlighedens legemer kontinuerlig og fuldendt, og de tre lavere legemer fungerer som ét. Der består en noget lignende situation på de højere plan, selv om der ikke kan drages en minutiøs parallel hertil. Intuitionen svarer til det emotionelle plan, og de fire højere plan af mentalplanet svarer til det æteriske. I destruktionen af kausallegemet ved tidspunktet for den fjerde indvielse (symbolsk kaldet, »korsfæstelsen«) har vi en proces, som er analog med bortbrændingen af det net, som fører til forening af personlighedens legemer. Disintegrationen, som er en del af arhat-indvielsen, fører til forening af egoet og monaden, der kommer til udtryk i triaden. Dette er den fuldkomne enhedsskabelse.

Hele processen går derfor ud på at gøre mennesket bevidst til:

1. ét med sig selv og dem, han er i inkarnation med
2. ét med sit højere selv og således med alle selv

3. ét med sin ånd, eller »Faderen i himmelen«, og således med alle monader
4. ét med Logos, de Tre i Én og den Ene i de Tre.

Mennesket bliver et bevidst menneske ved Flammeherrernes hjælp gennem deres vedvarende offer.

Mennesket bliver et bevidst ego med det højere selvs bevidsthed ved den tredje indvielse, ved hjælp af mestrene og Kristus, og gennem deres offer, idet de inkarnerer fysisk for at hjælpe verden.

Mennesket forener sig med monaden ved den femte indvielse ved hjælp af Verdens Herre, Den ensomme Iagttager, Det store Offer.

Mennesket bliver ét med Logos ved hjælp af *Den, om hvem intet kan siges*. (IHS e.18-19; IMS d.33-34).

37 Åndelig udvikling

(1) Udviklingsmetoderne er altid de samme: – okkult meditation og tjeneste, et indre liv i koncentration og et ydre liv i praktisk tjeneste, den indre evne til at kontakte det højere, og den ydre evne til at udtrykke denne evne i hellig levevis, den indre gennemstråling fra ånden, og den ydre udstråling til menneskene. (LOM e.273; OM d.261).

(2) Det, der ligger højere end det nuværende stadium er åndeligt. Det, der indeholder vision, og som presser mennesket frem mod et mål der er højere end det allerede opnåede er åndeligt. (DNA2 e.234).

(3) Tiden er nu inde til, at menneskene kan præge deres egen tænkning med den store meditationsrytme, der spænder fra begær over bøn til gudsdyrkelse, og derfra til meditation og invokation.

Dette er den umiddelbare opgave for den nye verdenstjenergruppe, der overalt samarbejder med mennesker af god vilje. Hvert enkelt medlem af den nye gruppe må konstatere, hvor han står, hvor hans meditative ansvar ligger, og inden for hvil-

ket område skæbnen antyder, at hans tjeneste for menneskeheden kan ligge. Dette er ikke nogen let sag, min broder. Menneskene er ofte så åndeligt ambitiøse, at de spilder deres tid ved at udføre noget, der ikke er deres skæbnebestemte opgave, fordi de derved kan tilfredsstille deres åndelige stolthed. (DNA2 e.235).

(4) Fordi senior disciple og indviede har nået et mål som i lang tid har syntes uopnåeligt for almindelige aspiranter, formodes de at have opnået alt; den kendsgerning, at de kun har passeret en milepæl på den endeløse vej til lyksalighed, er fuldstændigt glemt. Men takket være livets egen fremdrift fortsætter processen for evigt; viden må altid forvandles til visdom; kærlighed må altid ledsages af guddommelig vilje, planlægning må altid vige for det guddommelige formål; lys må altid efterfølges af liv; fra Hierarkiet må de indviede gå videre til Shamballa, og fra Shamballa vil de følge den ene eller den anden af de syv veje; evolutionens vej efterfølges af vejen for den højere evolution; planetariske erkendelser ekspanderer til sidst i solare kontakter; kristusbevidstheden udfolder sig sluttelig til noget så altomfattende at vi endnu ikke har ord for det, eller brug for ord; erkendelse af Faderen og af monadisk væren får alle mindre erkendelser til at svinde bort, og sjælsbevidsthed og progressivt liv i en form er ikke længere noget mål men lades langt tilbage.

Uanset alt dette er det nødvendigt at huske på, at det der er vundet gennem alle erfaringer, eksisterer for evigt, intet er nogensinde tabt; det som livet i form har skænket, er stadig i det evige åndelige væsens besiddelse; det som sjælsbevidstheden har omsluttet og inkluderet, er stadig væsenets rige udstyr, nu centreret i monaden; hierarkisk erfaring går over i Shamballas formål, men evnen til at arbejde i Hierarkiet bevares altid, fordi den hierarkiske konstitution og institution betinger alle manifestationer – af hvilken grund det er således, ved ingen, men således er den guddommelige vilje. (EXH e.559-560; HF d.554-555).

(5) Det er selve sjælens opgave ved at indpræge ideer at åbenbare for det ligevægtige, fredfyldte sind det næste skridt,

der skal tages i arbejdet med verdens evolution. Således er Planen for menneskeheden. (EP2 e.136; EP2 d.139).

(a) MENNESKET

(1) Lad os betragte mikrokosmos eller mennesket, som udvikler sig i de 3 verdener. Mennesket er produktet af den (på nuværende tidspunkt) ufuldkomne tilnærmelse mellem de to poler, ånd (Faderen i himlen) og stof (Moderen). Resultatet af denne forening er en individualiseret søn af Gud, eller en enhed i det guddommelige selv, en nøjagtig miniaturregenpart på det laveste plan af den store søn af Gud, al-selvet, der på sin side er summen af alle miniatüresønnerne, alle de individualiserede selv eller enheder. Udtrykt på en anden måde, eller set fra et subjektivt synspunkt, er mikrokosmos en miniatüresol, som er karakteristisk ved egenskaberne varme og lys. På nuværende tidspunkt er dette lys »under en skæppe« eller godt skjult bag et stofslør, men i løbet af evolutionen vil det blive så klart, at sløret forsvinder i et blændende lysskær. På nuværende tidspunkt er den mikrokosmiske varme blot ganske svag, eller den magnetiske stråling mellem de mikrokosmiske enheder *føles* (i den esoteriske betydning af ordet) kun i ringe grad, men efterhånden som tiden går, vil denne varmestråling – på grund af intensivering af den indre flamme parret med optagelsen af stråling fra andre enheder – forøges og få et sådant omfang, at vekselvirkningen mellem de individualiserede selv resulterer i at enhedernes flamme smelter sammen, og varmen blandes. Det vil fortsætte, indtil der er »én flamme med talløse gnister« i sig, indtil varmen er jævnt fordelt. Når det sker, og hver søn af Gud er en fuldendt sol, som udstråler fuldendt lys og varme, vil hele solsystemet, den større søn af Gud, være fuldt udviklet. (CF e.228-229; KI d.236-238).

(2) Under sin livscyklus udtrykker et menneske, hvad det rummer på sit specielle stadi, og udvikler sig gradvist fra den prænatale periode, hvor selvet overskygger stofaspektet, frem til perioden, hvor det højere selv tager den forberedte form i fuld besiddelse. Hvornår, det sker, varierer fra individ til indi-

vid. Fra da af søger mennesket større selvbevidsthed og udtrykker sig (hvis udviklingen forløber normalt) stadig bedre gennem formen. Hver mindre livscyklus i egoets eller selvets større cyklus fører til et mere komplet udtryk, bringer formen mere under kontrol og resulterer i en mere bevidst erkendelse af selvet, indtil processen kulminerer i nogle liv, hvor det indre selv hurtigt dominerer og tager fuld kontrol. Formen tilpasses, de to poler, ånd og stof, smelter sammen, og lyset (ilden) og varmen (strålingen) kan ses og føles i systemet. Enten bruges nu formen bevidst til bestemte formål eller også forlades den, og mennesket er befriet. (CF e.231; KI d.240).

(3) Mennesket er i sit inderste væsen den højere triade, som udtrykker sig gennem en form, det egoiske eller kausale legeme, der gradvis udvikles og bruger den tredobbelte lavere personlighed som et middel til at kontakte de 3 lavere planer. Alt dette tager sigte på udviklingen af fuld selvbevidsthed. (CF e.260-261; KI d.268).

(4) Mennesket kan defineres som en enhed af bevidst liv, der er bragt til håndgribeligt udtryk ved Guds fint skelnende kærlighed. Gennem menneskets livsoplevelser præsenteres han for utallige valg, der gradvis skifter fra det håndgribelige område til det uhåndgribelige. Da han tiltrækker eller tiltrækkes af livet i omgivelserne, bliver han mere og mere bevidst om en række skiftende værdier, indtil han når det punkt i sin udvikling, hvor dragningen eller den magnetiske tiltrækning fra den subjektive verden og de uhåndgribelige mentale og åndelige realiteter er stærkere end de faktorer, der hidtil har været tillokkende for ham. Hans sans for værdier betinges ikke længere af:

1. Tilfredsstillelse af hans instinktive animale natur.
2. Begær af mere emotionel og sentimental art, som hans astrale legeme kræver.
3. Den mentale naturs og den intellektuelle trangs tilskyndelse og behag.

Han bliver kraftigt tiltrukket af sin sjæl, og det skaber en vældig revolution i hele hans liv, idet ordet »revolution« skal

forstås i dets sande betydning som en fuldstændig omvæltning. Denne revolution er nu i gang i alle livsenheder i verden og i en sådan universel målestok, at den er en af de hovedfaktorer, der skaber den nuværende styrke i eksperimentelle ideer i den moderne verden. Sjælens tiltrækkende kraft øges til stadighed, og personlighedens tiltrækkende kraft svækkes i samme grad. Alt dette tilvejebringes ved en forsøgsproces, der giver erfaring; ved erfaring, der fører til en mere klog anvendelse af personlighedens kræfter; ved en voksende påskønnelse af en sandere værdi- og realitetsverden og ved bestræbelse fra menneskets side på at identificere sig med de åndelige værdiers verden og ikke med de materielle værdiers verden. Betydningens og årsagernes verden bliver gradvis den verden, hvori han finder lykke, og hans valg af hovedinteresser og det, han bestemmer sig for at bruge tid og kræfter på, betinges i sidste instans af de sande, åndelige værdier. Han betræder da illuminationens vej. (EP1 e.339-340; EP1 d.354-355).

(b) AT BETRÆDE DEN KNIVSKARPE VEJ

(1) Intet blændværk, ingen illusion kan længere holde det menneske fanget, som har sat sig den opgave at betræde den knivskarpe vej, som fører gennem ørkenen, gennem de tætteste skove, gennem sorgens og lidelsens dybe vande, gennem opofrelsens dal og over visionens bjerge til befrielsens port. Han vil til tider færdes i mørke (og mørkets illusion er meget virkelig); til andre tider færdes han i et lys så blændende og forvirrende, at han knapt kan se vejen foran sig; han kommer til at føle, hvad det vil sige at vakle på vejen og give efter for tjeneestens og stridens træthed; han kan midlertidigt havne på et sidespor og vandre på ambitionens, selvinteressens og den materielle fortrylleses biveje, men fejltrinnet vil kun være kortvarigt. Intet – det være sig i himlen eller helvede, på jorden eller et hvilket som helst andet sted – kan forhindre fremskridt for det menneske, som er blevet klar over illusionen, som har skimtet virkeligheden bag astralplanets blændværk, og som har hørt – måske kun en eneste gang – sin egen sjæls klare kalden.

(WM e.223; HM d.237-238).

(2) De studerende anmodes derfor om at beskæftige sig yderst intenst og stærkt med deres emotionelle natur og huske, at sejren kommer ovenfra, og at den ikke kan opnås nedefra. Sjælen *skal* herske og dens redskab i striden er tænkeevnen, som er helliget det højere.

Det er interessant at bemærke den okkulte rækkefølge i den beskrivelse, som gives af det astrale plan i den regel, vi nu betragter. (Syvende regel).

Det er først og fremmest planet for dualistiske kræfter. Det første, som aspiranten bliver bevidst om, er dualitet. Det lidet udviklede menneske er bevidst om syntese, men det er syntesen af hans materielle natur. Det højt åndelige menneske er også bevidst om syntese, men den er sjælens, hvis bevidsthed er enhed. Midt imellem befinder den stakkels aspirant sig, som frem for alt er bevidst om dualitet og drages hid og did mellem de to poler. Hans første skridt har som mål at gøre ham bevidst om modsætningernes par og om nødvendigheden af at vælge mellem dem. Gennem det lys, som han har opdaget i sig selv, bliver han bevidst om mørket. Gennem det gode, som tiltrækker ham, ser han det onde, som for ham udgør den mindste modstand. Gennem smertens indvirken kan han forestille sig og blive bevidst om glæde, og himmel og helvede bliver realiteter for ham. Gennem den tiltrækkende aktivitet, som hans sjælsliv udviser, erkender han stoffets og formens tiltrækning, og er tvunget til at anerkende drivkraften og tiltrækningen fra dem begge. Han lærer at føle sig som »hængende mellem de to store kræfter«, og når han først har forstået modsætningerne, går det langsomt men sikkert op for ham, at den afgørende faktor i kampen er hans guddommelige vilje i modsætning til hans selviske vilje. Således spiller de dualistiske kræfter deres rolle, indtil de ses som to store strømme af guddommelig energi, som trækker i hver sin retning, og han bliver da bevidst om de to veje, der nævnes i vor regel. Den ene vej fører tilbage til genfødselsens trøstesløse land, og den anden fører gennem den gyldne port til de frie sjæles stad. Den ene er derfor involutionsær og fører ham dybt ned i stoffet; den anden fører ham ud af legems-

naturen og gør ham til sidst bevidst om sit åndelige legeme, hvorigennem han kan virke i sjælens rige. Senere (når han er en sand og forpligtet discipel) kender han den ene vej som venstrehandsvejen, og den anden som den rene handlingens vej. På den ene vej bliver han velbevandret i sort magi, som i virkeligheden blot er personlighedens udviklede kræfter, underordnet selviske formål hos det menneske, hvis motiver er selvinteresse og verdslig ambition. Disse begrænser ham til de tre verdener og lukker den port, som åbner sig mod livet. På den anden vej underordner han sin personlighed og udøver det hvide broderskabs magi, idet han i sjælens lys altid arbejder med sjælen i alle former og ikke lægger vægt på det personlige selvs ambitioner. En klar skelnen mellem disse to veje åbenbarer det, som i nogle okkulte bøger kaldes den »smalle, knivskarpe vej«, som ligger mellem de to. Dette er Buddhas »ædle middelvej«, som markerer den hårfine skillelinje mellem modsætningernes par og mellem de to kraftstrømme, som aspiranten har lært at kende – en, som fører til himmelens port, og en, som fører til det dybeste helvede. (WM e.228-229; HM d.242-243).

(c) UDVIKLINGEN AF MENNESKET

(1) Den menneskelige udvikling er kun en overgang fra den ene bevidsthedstilstand til den anden. Den er en række ekspansioner, en udvidelse af den evne for *vågen opmærksomhed*, som er det mest fremherskende kendetegn for den indre tænker. Det er udviklingen fra bevidsthed, polariseret i personligheden, det lavere selv, eller legemet, hen imod den bevidsthed, som er polariseret i det højere selv, egoet, eller sjælen, og derfra mod en polarisation i monaden, eller ånden, indtil bevidstheden til sidst er guddommelig. Efterhånden som mennesket udvikler sig, udvides evnen for vågen opmærksomhed allerførst ud over de mure, der omslutter den og holder den fangen i det lavere naturrige (mineral-, plante- og dyreriget) til de tre verdener, hvor personligheden udvikler sig, derefter til den planet, hvor han spiller sin rolle, til det system, hvori denne planet drejer rundt, indtil den til slut undviger fra selve solsystemet og bliver

universel. (IHS e.7-8; IMS d.23).

(2) I en lang række af liv er egoet praktisk talt ikke vidende om personligheden. Den magnetiske kæde eksisterer, men det er også alt. Som tiden går, når det personlige liv imidlertid frem til et punkt, hvor det indeholder noget, det kan tilføre det kausale legemes kvalitet. Det er et legeme, der i begyndelsen er lille, farveløst og ubetydeligt. Men timen kommer, hvor de første perfekte sten føres fra det personlige livs stenbrud, og mennesket, bygmesteren og kunstneren, maler med de første farver. Derefter begynder egoet at vise opmærksomhed, i begyndelsen sjældent, men senere med større hyppighed, indtil der kommer liv, hvor egoet klart arbejder på at betvinge det lavere selv, på at udvide kommunikationskanalen, og på at give den fysiske hjernebevidsthed viden om sin egen eksistens og målet for dens væren. Så snart dette er opnået, og den indre ild har en mere åben passage, tilbringes nogle liv med at stabilisere denne impression og med at gøre denne indre bevidsthed til en del af det bevidste liv. Flammens stråler bevæger sig længere og længere nedad, indtil de forskellige legemer er koordinerede, og mennesket betræder prøvestadiets vej. Det er endnu uvidende om det, der ligger forude, og er helt optaget af en intens og ivrig stræben og af iboende længsler mod det guddommelige. Det er ivrigt efter at gøre gode gerninger, det længes efter *viden* og drømmer hele tiden om nogen eller noget, der er højere end det selv. Alt dette underbygges af den faste overbevisning, at ved at tjene menneskeheden vil det ønskede mål blive nået, vil visionen blive en realitet, vil længslen blive opfyldt, og alt dette vil smelte sammen og blive til klarsyn.

Hierarkiet begynder nu at handle, og instruktionen foregår som tidligere nævnt. ... Indtil nu har lærerne kun overvåget og vejledt uden at beskæftige sig med selve mennesket. Gennemførelse af Planen har helt og holdent været overladt til egoet og til det guddommelige liv, medens mestrenes opmærksomhed var rettet mod egoet på sit eget plan. Egoet bestræber sig fuldt og helt på at øge vibrationen og at tvinge de ofte modstræbende lavere legemer til at reagere på og modsvare den hurtigt tiltagende kraft. Det er stort set et spørgsmål om, at ilden og var-

men tiltager, og som følge deraf intensiveres vibrationens kapacitet. Den egoiske ild bliver stadig større, indtil arbejdet er gennemført, og den rensende ild bliver til illuminationens lys. Tænk over denne sætning. Som foroven, så forneden; processen gentages på ethvert trin af stigen. Selve monaden begynder ved den tredje indvielse at blive bevidst om egoet. Arbejdet foregår derefter hurtigere på grund af det udsøgte materiale og på grund af den kendsgerning, at modstand er en faktor i de tre verdener og ingen andre steder.

Derfor ophører smerte, når det gælder en mester, det vil sige smerte, således som vi kender den på jorden, hvilket stort set er en *smerte i stoffet*. Den smerte, der ligger gemt i forståelse og ikke i modstand, føles af de højeste bevidstheder, ja, den når endog selve Logos. Men dette ligger uden for emnet, og vil være uforståeligt for jer, der endnu er nedsænket i stoffet. ...

Egoet søger at tilvejebringe det ønskede mål på tre måder:

1. Ved at udføre et arbejde på abstrakte niveauer. Det stræber efter at kontakte og indeslutte det permanente atom, dets første direkte tilnærmelse til triaden.
2. Ved at udføre et arbejde med farve og lyd, med det mål at stimulere og levendegøre, og at arbejde på den måde i grupper og under ledelse af en mester.
3. Ved hyppige forsøg på at opnå fuld kontrol over det lavere selv, hvilket er ubehageligt for egoet, der har tendens til at forblive tilfreds med bevidsthed og stræben på sit eget plan. Glem ikke, at selve egoet har en hel del at kæmpe med. Vægning ved at inkarnere findes ikke kun på de åndelige niveauer, men også på det højere selvs niveau. (LOM e.35-37; OM d.48-50).

(3) Disse sjæle, som gennemløber forskellige livsformer under den lange evolutionsproces, når til sidst frem til fuld selvbevidst eksistens. Hermed menes, at de er selvbestemte, selvbetingende og selverkendende. De er også bevidste og modtagelige over for deres omgivelser. ...

Når først denne bevidste erkendelsestilstand er opnået, sker

fremskridtet hurtigere. Det bør dog erindres, at mange mennesker ikke er bevidste på den måde. De grupperinger, der opstår ud af denne erkendelse (idet vi begrænser vore forestillinger til udelukkende at holde sig inden for menneskehedens rammer), kan udtrykkes således:

1. Sjæle, som lever, men hvis bevidsthed sover. Det er de slumrende menneskevæsener, hvis intelligens er på et så lavt trin, og hvis erkendelse af sig selv og livet er så uklart og tåget, at kun de laveste former for menneskelig eksistens kommer ind under denne kategori. Med hensyn til race, nation og stamme eksisterer de ikke som rene typer, men lejlighedsvis dukker et sådant menneske op i vore storbyers slumkvarterer. De er som et »tilbagefald« i udviklingen, og de ses aldrig blandt dem, vi kalder vilde, eller almuen på landet.
2. Sjæle, som er sig det fysiske plans liv og sanseindtryk bevidst. Disse mennesker er langsomme, træge, uarticulerede, forvirrede *på grund af deres omgivelser*, men de er ikke, ligesom de mere fremskredne og emotionelle typer, forvirrede *på grund af begivenheder*. De har ingen sans for tid eller mål. De kan sjældent undervises efter nogen mental linje, og de fremviser meget sjældent dygtighed i nogen retning. De kan slide og slæbe, hvis de ledes; de spiser, sover og forplanter sig, idet de følger det dyriske legemes naturlige instinkter. Men følelsesmæssigt sover de, og mentalt er de overhovedet ikke vakt. Også disse typer er relativt sjældne, selv om der kan findes flere tusinde på vor planet. De kan kendes ved deres fuldstændig manglende evne til at respondere på følelsesmæssig og mental undervisning og kultur.
3. Sjæle, som begynder at integrere, og som emotionelt og psykisk er levende. I disse sjæle er naturligvis den dyriske natur vågen, og begærenaturen er ved at tage overhånd. Disse mennesker findes i alle racer i mindre grad og mange findes blandt negre, idet denne race tæller et stort antal af dem, som i dag relativt er børn. Det er barnesjæle, og

selv om det mentale udstyr er til stede, og nogle af dem kan trænes til at bruge det, lægges der for en stor del udelukkende vægt på fysisk aktivitet. Denne motiveres af ønsket om tilfredsstillelse af en eller anden art og af et overfladisk »lystbetonet« liv, eller af en begærnatur, der næsten udelukkende er orienteret mod det fysiske liv. Disse sjæle er det nutidige sidestykke til de gamle lemuriske kulturer.

4. Sjæle, som først og fremmest er emotionelle. Den mentale natur virker ikke stærkt og er kun sjældent aktiv, og det fysiske legeme glider til stadighed ind i underbevidsthedens rige. I hver race og nation eksisterer der millioner af sådanne sjæle. De kan betragtes som nutidens atlantider.
5. De sjæle, som nu kan klassificeres som intelligente mennesker, i stand til at anvende intellektet, hvis de opdrages hertil, og som viser tegn til at kunne tænke om nødvendigt. De er dog overvejende emotionelle. De udgør størstedelen af nutidens menneskehed. De er gennemsnitsborgerne i vor moderne verden – gode, velmenende, i stand til en intens emotionel aktivitet og med en næsten overudviklet følelsesnatur, svingende mellem sansernes liv og mental virksomhed. De svinger mellem erfaringens poler. Deres liv tilbringes i astral uro, men der forekommer til stadighed længere og længere pauser, hvor tænkeevnen momentvis kan gøre sig gældende og således om nødvendigt kan tilskynde til vigtige afgørelser. Det er rare mennesker, som ikke desto mindre for en stor del styres af massebevidstheden, fordi de er forholdsvis lidt tænkende. De kan let ensrettes og standardiseres af ortodoks religion og regering, de er menneskehedens »gode får«.
6. Sjæle, som tænker, og som er personligheder. Deres antal øges stadigt og får fortsat større indflydelse, efterhånden som vort uddannelsessystem og vore videnskabelige opdagelser bringer resultater og udvider den menneskelige erkendelse. De er menneskehedens elite, og det er de mennesker, der opnår succes på et eller andet område i menneskelivet. Det drejer sig om forfattere, kunstnere, tænkere

inden for forskellige grene af menneskelig viden og aspiration, politikere, religiøse ledere, videnskabsmænd, faglærte arbejdere og håndværkere og alle dem, som skønt i forreste række dog optager ideer og forslag og arbejder med dem til yderste gavn for menneskeheden. Det er verdensaspiranterne, som er ved at blive bevidst om tjene-stens ideal.

7. Sjæle, hvis bevidsthed på det fysiske plan nu er af en sådan art, at de kan gå videre til prøvestadiets vej. Det er mystikerne, bevidste om dualitet, svingende mellem modsætningernes par, men endnu ude af stand til at finde ro, førend de er polariseret i sjælen. Det er de kæmpende sensitive mennesker, som længes efter at blive befriet for mislykkede bestræbelser og for denne verdens tilværelse. Deres sind er levende og aktivt, men de kan endnu ikke styre det, som de burde, og den højere oplysning forbliver endnu et glædefyldt håb, og til sidst en mulighed.
8. Sjæle, hvis intelligens og kærlighedsnatur er ved at blive så vakt og integreret, at de kan begynde at betræde discipelskabets vej. Det er nutidens praktiske mystikere eller okkultister.
9. Sjæle, som er indviet i Guds riges mysterier. Det er sjæle, som ikke blot er bevidste om deres udtryksmidler, dvs. deres vehikler og den integrerede personlighed, men også bevidste om sig selv som sjæle, men de ved, hævet over enhver tvivl, at der ikke findes noget sådant som »min sjæl og din sjæl«, men ganske enkelt »sjælen«. For dem er det ikke bare en mental forestilling og en sanset virkelighed, men det er en kendsgerning i deres egen bevidsthed.
10. Sjæle, som har opnået frigørelse fra alle formnaturens begrænsninger, og som lever evigt i den ene sjæls bevidsthed, trukket tilbage fra identifikationen med enhver aspiration i formlivet, uanset hvor højt denne måtte være udviklet. De kan efter ønske benytte formen, og gør det også til gavn for det almene vel. De er livets mestre, de fuldkomne adepter. (EP2 e.203-207; EP2 d.204-207).

(4) *Personlighedens liv* kan inddeles i følgende stadier:

1. Dets langsomme og gradvise opbygning over en lang tidsperiode. I mange inkarnationscykler er mennesket ikke en personlighed. Han er blot et medlem af masserne.
2. Sjælens bevidste identifikation med personligheden i løbet af dette stadium eksisterer praktisk taget ikke. Det aspekt af sjælen, som er skjult i hylstrene, er i en lang, lang tidsperiode domineret af disse hylstres liv, og det er kun gennem det, der kaldes »samvittighedens røst«, at sjælen gør sin nærværelse mærkbar. Efterhånden som tiden går, forstærkes og koordineres menneskets aktive intelligente liv af den energi, der strømmer fra kundskabsbladene i den egoiske lotus eller fra sjælens intelligente, klart opfattende natur på dens eget plan. Dette fører til sidst til, at de tre lavere hylstre integreres til én fungerende enhed. Mennesket er da en personlighed.
3. Det nu koordinerede personlighedsliv består i en lang række af inkarnationer, der også kan inddeles i tre faser:
 - a. Fasen med et dominerende, aggressivt personlighedsliv, dybest set betinget af dets stråletype, med en selvisk natur og meget individualistisk.
 - b. En overgangsfase, hvor en voldsom konflikt foregår mellem personlighed og sjæl. Sjælen begynder at søge frigørelse fra formliv, og dog – når alt kommer til alt – er personligheden afhængig af det livsprincip, som blev givet af sjælen. Sagt på en anden måde: konflikten mellem sjælsstrålen og personlighedsstrålen begynder, og kampen mellem to fokuserede energiaspekter er i gang. Denne konflikt ophører ved den tredje indvielse.
 - c. Sjælens styring er den sidste fase og fører til personlighedens død og tilintetgørelse. Denne død begynder, når personligheden, tærskelens vogter, står foran nærværelsens engel. Sol-englens lys udsletter da stoffets lys.

»Styringsfasen« er betinget af personlighedens fuldstændige identifikation med sjælen, hvilket er lige modsat sjælens tidligere identifikation med personligheden. Det er det vi mener,

når vi taler om integrationen af disse to. De to er nu én. Det var denne fase, Paulus omtalte, da han (i brevet til efeserne) nævnte, at Kristus »i sig kunne skabe de to til ét nyt menneske«. Det drejer sig hovedsageligt om den fase, der strækker sig fra de sidste stadier på prøvestadiets vej (hvor arbejdet bevidst begynder) til den fuldføres på discipelskabets vej. Det er den praktiske og fremgangsrige tjeners stadium. Det er her, mennesket dedikerer sit liv, hele sin opmærksomhed og al sin ydelse til fuldbyrdelse af Hierarkiets hensigter. Mennesket begynder at arbejde på og fra niveauer, der ikke indgår i de tre verdners sædvanlige evolution, men som ikke desto mindre har deres virkninger og deres planlagte mål i disse tre verdener. (EH e.506-508; EH d.470-471).

Se også: »Fem evolutionære perioder« (LOM e.23-29; OM d.38-43) og (WM e.467-470; HM d.479-481), (EP2 e.268-269; EP2 d.263-264), (EP2 e.332-333; EP2 d.321-322).

(d) KRISEPUNKTER I LIVET

Her har vi således fem krisepunkter i det enkelte menneskes liv ... Genspejlingen af denne femfoldige erfaring i ethvert individs liv sker på følgende måde i den almindeligt intelligente aspirants liv – den aspirant, der responderer på og drager fordel af nutidens civilisation og uddannelse:

1. Tilegnelse af det fysiske hylster. Dette finder sted mellem det fjerde og det syvende år, når sjælen, der hidtil har overskygget, tager den fysiske form i besiddelse.
2. En krise under opvæksten, hvor sjælen tilegner sig astrallegemet. Denne krise erkendes ikke af almenheden, og kun fordi der viser sig midlertidige afvigelser, opfattes den vagt af den almindelige psykolog. Denne erkender ikke årsagen, kun virkningerne.
3. En lignende krise mellem det enogtyvende og femogtyvende år, hvor mentallegemet tilegnes. Mennesket skulle da begynde at respondere på egoiske indflydelser, og er der tale om et fremskredent menneske, er dette ofte tilfældet.

4. En krise mellem det femogtredivte og toogfyrreretvende år, hvor bevidst kontakt med sjælen etableres. Den trefoldige personlighed begynder da som en enhed at respondere på sjælsimpuls.
5. I de år, der er tilbage af livet skulle der mellem sjælen og dens vehikler opstå en stærkere og stærkere forbindelse, der fører til en ny krise mellem det seksoghalvtredsindstyvende og treogtresindstyvende år. Af denne krise afhænger det, om personen fremtidigt vil være til nytte, og om hvorvidt egoet vedbliver at anvende vehiklerne ind i alderdommen, eller om der sker en gradvis tilbagetrækning af den iboende entitet.

Der er mange tilsvarende krisecykler i enhver sjæls livshistorie ned gennem tiderne, men disse fem store kriser kan tydeligt ses ud fra en højere synsvinkel. (EP2 e.52-53; EP2 d.62-63).

(e) PERIODER MED FREMSKRIDT

(Jeg vil) understrege behovet for altid at huske, at i alt arbejde, der er virkeligt okkult, opnås de forventede virkninger meget langsomt. Ser det ud, som om et menneske i en inkarnation gør usædvanlige fremskridt, så skyldes det, at han blot giver udtryk for det, han allerede tidligere har opnået (en manifestation af iboende evner, som er erhvervet i tidligere inkarnationer), og at han forbereder sig til en ny periode med langsomme, omhyggelige og ihærdige bestræbelser. I det nuværende liv repeterer han de processer, som han lærte i fortiden, og han lægger således grunden til fornyede bestræbelser. Denne langsomme og møjsommelige stræben, som er den samme metode for alt under udvikling, er i virkeligheden kun en *illusion om tid*, hvilket skyldes, at bevidstheden i vor tid for hovedparten er polariseret i de lavere legemer og ikke i det kausale legeme. De forskellige stadier af bevidsthedstilstande opnås tilsyneladende langsomt, men i denne langsomme udvikling ligger den mulighed, at egoet kan assimilere frugten fra disse stadier.

Det tager lang tid at etablere en stabil vibration, og det tager lige så lang tid at nedbryde den og oparbejde en anden og

endnu højere rytme. Udvikling foregår i én lang periode med at opbygge og efterfølgende at nedbryde, med at planlægge og senere at reorganisere, med at indføre bestemte rytmiske fremgangsmåder for senere at forkaste dem, og med at tvinge den gamle rytme væk for at give plads for en ny. Det, som personligheden har tilbragt mange tusinde liv med at etablere, ændres ikke let, når egoet – der arbejder i den lavere bevidsthed – søger at skabe en ændring. At skifte i polarisering fra det emotionelle til det mentale og derefter til det kausale og senere til den trefoldige ånd, vil uundgåeligt indebære en periode med store vanskeligheder, med voldsomme konflikter både indre og ydre i forhold til omgivelserne, med intensiv lidelse og tilsyneladende mørke og opløsning – alle disse ting er kendetegn for aspirantens eller disciplens liv. (LOM e.81-82; OM d.88-89).

(f) AT LÆRE AF ERFARING

(1) Løft ikke for meget min broder (tag ikke ansvaret fra dine medarbejdere). Det er deres sjæls ret at lære de samme lektier som andre har måttet lære, og et alt for medfølelse hjerte er ikke altid det mest nyttige at besidde. Et kærligt hjerte er altid nyttigt. ... Tag ikke denne ret fra andre til at stå alene ved at give for meget af den skærmende kærlighed ... Lad dem møde sjælens problemer, som de bliver opmærksomme på gennem arbejdet med det materielle og lad dem træde ind i deres næste liv bedre udstyret til kærlighed, til arbejde og til et liv i uselvskhed. ... Sand kærlighed må til tider stå til side og se roligt på, mens andre lærer deres lektie ... Lad dig ikke overvælde og anse ikke dig selv for at fejle, når andre mislykkes i at løse problemerne således som de burde. Andres reaktioner er ikke dit ansvar. Det er dit ansvar at give dem styrke og ubundethed. Bær derfor ikke et ansvar, som ikke er dit. (Men samtidig må du ikke bruge denne begrundelse som undskyldning for ikke at handle, hvor og når det er dit ansvar at handle, og at være engageret således som planlagt af din sjæl. *Red.*). (DNA1 e.404-405).

(2) Ifølge okkult lov går handling altid forud for viden, fordi

viden erhverves gennem eksperiment og erfaring. Disciplen eller aspiranten arbejder altid i mørke, især i de første stadier af hans udvikling, hvor han følger et indre og skjult instinkt frem til den rette aktivitet. Med baggrund i den vanskelige og vedvarende udførelse af pligter, der først foregår under presset fra hans samvittighed, dernæst under impuls fra hans vågnende sjæl, og endeligt under mesterens indflydelse, bevæger han sig frem fra mørke til lys. Han opdager, at lydighed over for de åndelige instinkter uundgåeligt leder ham til kundskabens rige, og at viden – når den er tilegnet – til sidst forvandles til visdom. Han bliver da en mester og vandrer ikke længere i mørke.

Aspiranter tager som regel de mange cykler med mørke, som de ser ud til at vandre i, ilde op. De beklager sig over, hvor svært det er at arbejde i mørke og uden at kunne se lys nogetsteds. De glemmer, at evnen til at arbejde i mørke eller i lys er en og samme iboende evne. Grunden til dette er, at sjælen ikke kender til andet end *væren*, og lys og mørke er – for sjælen – en og samme ting. Til alt dette kommer viden gennem bevidst eksperiment. Hvor der ikke er nogen eksperimenterende aktivitet, kan der ikke opnås erfaring. Viden er en belønning for begge disse faktorer – dvs. en viden, som ikke er teoretisk, men som er efterprøvet, virkelig og et intelligent resultat af hårdt arbejde. Viden er også resultat af hyppige kvaler (som håndteres rigtigt) og af åndelig forventning.

Dette gælder den individuelle aspirants liv og arbejde, når han prøver at løse problemerne i sin egen lavere natur og forbereder sig til at blive en sjæls gennemtrængt personlighed. Det gælder ligeledes den arbejdende discipel, der søger viden og visdom, mens han virkelig gør den hierarkiske plan, som han nu bedst kan. Han må nødvendigvis eksperimentere og opnå praktisk erfaring. Han må lære betydningen af både succes og fejltagelse, og af den viden, som kan tilegnes derved. Viden opnås for det første gennem den kamp det er at bevæge sig fremad ind i større og mere klart lys. Dernæst opnås viden, når aspiranten (der søger at udtrykke sig som sjæl) lærer at glemme sig selv for at hjælpe andre, eftersom de kræver alt det lys og den viden, som han måtte besidde. Visdom erstatter viden, når aspiranten

i den forvandlende ild af kamp, smerte og hårdt arbejde forvandler sig til den arbejdende discipel og derefter lidt efter lidt bliver optaget i Hierarkiets rækker. (DNA2 e.393-395).

38

Discipelskab

(1) En discipel har frem for alt forpligtet sig til at gøre tre ting:

- a. At tjene menneskeheden.
- b. At samarbejde med de stores Plan, således som han ser den, og efter bedste evne.
- c. At udvikle egoets evner og at udvide sin bevidsthed, indtil han kan fungere på de tre plan i de tre verdener samt i det kausale legeme, og at følge det højere selvs vejledning og ikke sin trefoldige lavere manifestations bud.

Discipel er den, som begynder at forstå gruppearbejde, og som rykker sit aktivitetscenter bort fra sig selv (som den akse, hvorom alting drejer sig) til gruppecentret.

Discipel er den, som samtidig erkender enhver bevidsthedsenheds relative ubetydelighed, men også dens uhyre vigtighed. Hans sans for proportioner er reguleret, og han ser tingene, som de er; han ser mennesker, som de er; han ser sig selv, som han er inderst inde og søger at blive det, som han er.

En discipel erkender livet eller den kraft, der er en side af naturen, og for ham har formen ingen tiltrækning. Han arbejder med kraft og gennem kraft; han kender sig selv som et kraftcenter i et større kraftcenter, og han har ansvaret for at styre den energi, som måtte strømme igennem ham, ind i kanaler, som gruppen kan have gavn af.

Disciplen erkender sig selv – i større eller mindre grad – som en yderpost i mesterens bevidsthed, idet han ser mesteren på to måder:

- a. Som sin egen egoiske bevidsthed.
- b. Som sin gruppes centrum; kraften, der besjæler gruppens

enheder og binder dem sammen til en homogen helhed.

Discipel er den, som overfører sin bevidsthed fra det personlige til det upersonlige, og som på dette overgangsstadium nødvendigvis må udstå mange vanskeligheder og lidelser. Disse vanskeligheder opstår af forskellige årsager:

- a. Disciplens lavere selv, som gør oprør imod at blive forvandlet.
- b. Et menneskes nærmeste gruppe, venner eller familie, som gør oprør imod hans voksende upersonlighed. De bryder sig ikke om at blive betragtet som mennesker, der tilhører hans ydre verden, medens de er adskilte fra ham, når det drejer sig om ønsker og interesser. Men loven virker, og det er kun i sjælens inderste væsen, at sand enhed kan erkendes. I opdagelsen af det, som formen repræsenterer, ligger der megen sorg for disciplen, men vejen fører til sidst til den fuldkomne forening.

Discipel er den, som erkender sit ansvar over for alle enheder, som kommer under hans indflydelse – et ansvar, der går ud på at samarbejde med evolutionsplanen, således som den eksisterer for dem, for således at udvide deres bevidsthed og lære dem forskellen mellem det virkelige og det uvirkelige, mellem liv og form. Dette gør han lettest ved i sit eget liv at tilkendegive sit mål, sin hensigt og sin bevidstheds centrum. (IHS e.71-72; IMS d.85-86).

(2) Ligesom redskabet og dets relation til den ydre verden i fortiden har været det altafgørende i det åndelige menneskes erfaring, således er der nu mulighed for en omstilling, hvor det åndelige menneske, solenglen eller sjælen vil være det altafgørende. Hans forbindelse gennem formsiden til de indre såvel som til de ydre verdener vil også blive erkendt. Mennesket har i sin relation kun medtaget formsidens område af den almindelige menneskelige evolution.

Han har benyttet formsiden og er blevet domineret af den. Han har også lidt under den og har som følge deraf til tider

gjort oprør på grund af overmætning af alt, som hører den materielle verden til. Utilfredshed, afsky, modvilje og dyb træthed kendetegner meget ofte den, som står ved tærskelen til discipelskab. For *hvad er en discipel?* Han er et menneske, der søger at lære en ny rytme, at træde ind i et nyt erfaringsområde og at følge i sporet af de fremskredne mennesker, som før ham har betrådt vejen, der fører fra mørke til lys, fra det uvirkelige til det virkelige. Han har smagt livets glæder i illusionens verden og har lært deres magtesløshed med hensyn til at tilfredsstille og fastholde ham. Nu befinder han sig i et overgangsstadium mellem tilværelsens gamle og nye tilstande. Han svinger mellem en tilstand af sjælsbevidsthed og formbevidsthed. Han »ser dobbelt«.

Hans åndelige opfattelsesevne vokser langsomt og sikkert, efterhånden som hjernen, via tænkeevnen, bliver modtagelig for indre oplysning fra sjælen. Når intuitionen udvikles, vokser bevidsthedens radius, og der udfolder sig nye kundskabsområder.

Det første kundskabsområde, der modtager indre oplysning, kan måske beskrives som summen af de former, der findes i de tre verdener for menneskelig stræben, den æteriske, astrale og mentale. Den vordende discipel bliver gennem denne proces vidende om sin lavere natur og begynder at erkende udstrækningen af sit fangenskab og (som Patanjali udtrykker det) »den mangesidige psykiske naturs modifikationer«. Hindringerne for fuldbyrdelse og fremskridt afsløres for ham, og hans problem bliver specifikt. Derefter kommer han ofte i den situation, som Arjuna befandt sig i, da han stod over for fjender fra sin egen husstand, usikker med hensyn til sin pligt og modløs, når han søgte at balancere mellem modsætningernes par. Disciplens bøn bør da være den kendte indiske bøn, udtrykt af hjertet, forstået af hovedet og suppleret med et opofrende liv i menneskehedens tjeneste.

»Afdæk for os den sande åndelige sols åsyn,
skjult bag en skive af gyldent lys,
at vi må kende sandheden og gøre vor fulde pligt

på vor rejse til dine hellige fødder.«

Når han holder ud og kæmper, overvinder sine problemer og bringer sine begær og tanker under kontrol, åbenbares det andet kundskabsområde – kundskaben om selvet i det åndelige legeme, kundskaben om egoet, således som det udtrykker sig gennem kausallegemet ..., og viden om den kilde til åndelig energi, som er den motiverende impuls bag den lavere manifestation. »Skiven af gyldent lys« gennembøres; den sande sol ses; vejen er fundet, og aspiranten kæmper sig fremad ind i et stedse klarere lys.

Når kundskaben om selvet og bevidstheden om det, som selvet ser, hører, véd og er i kontakt med, stabiliseres, så findes mesteren; hans gruppe af disciple kontaktes; planen for den del af det arbejde, som han umiddelbart skal påtage sig, erkendes og udføres gradvis på det fysiske plan. På denne måde aftager den lavere naturs aktivitet, og mennesket træder lidt efter lidt i bevidst kontakt med sin mester og sin gruppe. Men dette sker først, når »lampen er tændt« – når det lavere og det højere er afstemt efter hinanden, og indre oplysning strømmer ned til hjernen. ... Ethvert trin på vejen må udhugges af mennesket selv, og der findes ingen kort eller let vej ud af mørket og ind i lyset. (WM e.58-60; HM d.74-76).

(3) Du har fået fortalt, at sjælen er i dyb meditation i den største del af livscyklerne hos ethvert individ, og at det først er, når et vist mål af personlighedens integration har fundet sted, at sjælens opmærksomhed trækkes bort fra dens egne indre overvejelser og egoiske handlinger og ledes til dens skygge. Når dette sker, påvirkes den egoiske gruppe definitivt, og mesteren (på den samme stråle som den sjæl, det handler om), bliver bevidst om det man esoterisk kalder for »en nedadskuede sjæl«. På discipelskabets vej er egoet hele tiden bevidst om den stræbende personlighed, og der kommer et stadium, hvor (hen imod afslutningen af udviklingens vej) sjælen rekapitulerer evolutionsprocesserne for involution og evolution. Sjælens energi stiger ned, og personlighedskraften stiger op, og dette sker gennem en proces med bevidste op- og nedstigninger. Jeg refererer her til den proces, som sjælen påtager sig

under hierarkisk impuls og ikke til den, hvori personligheden fremkalder sjælen under det desperate behov, som optræder i den lavere bevidsthed ved begærets gradvise ophør. (DNA1 e.714).

39 Disciplens dobbelte liv

(1) I forbindelse med disciplens dobbelte liv er de involverede faktorer den trefoldige *personlighed* (med en vågnende og iagttagende bevidsthed centreret eller fokuseret i hjernen), *sjælen*, som i begyndelsen ser ud til at være det højst opnåelige mål, men som senere blot ses som et system eller en samling af åndelige egenskaber, samt den åndelige triades laveste aspekt, *det abstrakte sind*. Disciplen føler, at han har opnået noget, hvis han kan opnå en umiddelbar og sammensmeltet bevidsthed af disse tre. Han forstår også, at dette indebærer en udvikling af antahkaranaen. For et menneske, som netop har fået tilladelse til at betræde discipelskabets vej, og som er ved at finde sin plads i en ashram, synes alle disse faktorer, at være så vanskelige, at de vil lægge beslag på alle hans kræfter.

Således er situationen på nuværende tidspunkt, og indtil disciplen når frem til den tredje indvielse, vil disse mål og en bevidst fusion af dem, samt en erkendelse af de guddommelige bevidsthedsplan, som han får adgang til, indikere den opgave, der vil holde ham fuldt og helt beskæftiget. Til den erkendelse det medfører, må han føje en voksende evne til at arbejde på de involverede bevidsthedsniveauer, idet han altid må huske, at et plan og en bevidsthedstilstand er synonyme udtryk, at han gør fremskridt, bliver bevidst, bygger antahkaranaen, skoles som hierarkisk arbejder i en ashram, gør sig fortrolig med nye og større åndelige omgivelser, udvider sin horisont, stabiliserer sig på Vejen, samtidig med at han lever sit liv på det fysiske plan som et intelligent menneske i menneskenes verden. Han hævder sig ikke ved iøjnefaldende særheder, men træder frem som et

menneske af god vilje med menneskekærlig intelligens, med uforanderlig godhed og med en fast og uforanderlig åndelig hensigt. Er det ikke et lidt for stort mål for en discipel? Ser det ikke ud som om, det næsten er umuligt at nå? Kan I forpligte jer til et sådant tilbud og nå et vellykket resultat?

Det kan I ganske sikkert, for tidsfaktoren gør sig gældende, og disciplen kan vælge at lade sig betinge af den, og det gør han sædvanligvis i discipelskabets første tid, fordi han ikke ved andet, men det åndelige livs sattviske eller rytmiske natur gør efterhånden hurtige fremskridt, hvilket ændrer hans indstilling. Derefter arbejder han uden nogen virkelig tidsfornemmelse, bortset fra den virkning, den har på andre mennesker og på hans partnere på det fysiske plan.

Hans registrering af det, han sanser og ser på de subtile plan eller på sjælsplanet, foregår i begyndelsen langsomt. De kontakter og den viden, han har opnået, er længe om at trænge igennem fra de højere niveauer til hans fysiske hjerne. Når han konstaterer dette faktum, tjener det til at nedbryde hans tidsfornemmelse, og han tager det første skridt på den tidløse Vej, rent symbolsk. Han opnår også evnen til at arbejde hurtigere og med større mental koordination end det almindelige intelligente menneske. På den måde lærer han, at tidsbegrænsninger er en hjerneopfattelse, og han lærer, hvordan han skal afbalancere tiden og arbejde på en måde, så han inden for en bestemt tidsramme når mere, end det er muligt for et almindeligt menneske at nå, ligegyldigt hvor meget denne anstrenger sig. At kunne mestre tiden og at kunne tilkendegive åndelig hurtighed er tegn på, at discipelskabets dobbelte liv er ved at erstatte personlighedens integrerede liv, og det leder så igen til en stadig større syntese og højere integration.

Det dobbelte liv, som alle disciple lever, fører også til, at den mentale fortolkning kan ske hurtigere, og det er meget væsentligt for at opnå en rigtig registrering af det fænomenale liv på de forskellige højere plan og bevidsthedstilstande. Glem ikke, at alle vore plan er underplan af det kosmisk fysiske plan og er derfor af natur fænomenale. Når de kontaktes og registreres, og når denne viden sendes til den fysiske hjerne via sindet, skal de

altid ledsages af en sand fortolkning og en korrekt erkendelse af »tingene, som de er«. Det er her, at aspiranten og det psykiske menneske tager fejl, for deres fortolkning er næsten altid helt forkert, og det tager sin tid (da det sker i en cyklus med begrænsning) at kunne fortolke og virkelig registrere det på intelligent måde, som bevidstheden har kontaktet. Når tidsfaktoren ikke længere styrer, kan de fortolkninger hjernen registrerer ikke undgå at blive korrekte. Jeg har her givet jer en meget vigtig oplysning.

I kan således se, at ved den tidlige indvielsesproces tager både den indviende og de nuværende mestre tidsfaktoren i betragtning. Et eksempel på, hvor langsomt informationen trænger igennem fra indvielsens plan til den fysiske hjerne, er, at meget få aspiranter og disciple registrerer *det faktum*, at de allerede har taget den første indvielse, kristusfødslen i hjertekulen. At de har taget den kan bevises ved, at de – ved deres kærlighed til Kristus, uanset hvad de kalder ham, og ved deres indsats for at tjene og hjælpe deres medmennesker – med fuldt overlæg har valgt at betræde Vejen. Alligevel bliver de overraskede over at høre, at den første indvielse ligger bag dem. Det er først og fremmest tidsfaktoren, der er årsag til den manglende evne til præcist at kunne »føre tidligere begivenheder igennem« og dernæst en falsk beskedenhed (indskærpet af den kristne kirke i dens forsøg på at holde folk undertrykt ved hjælp af begrebet synd), og en intens fremadrettet og forventningsfuld opmærksomhed hos den almindelige aspirant. Når der er opnået et sandt perspektiv og et afbalanceret synspunkt, samt når en vis viden om det evige nu er begyndt at trænge ind i forståelsen, så vil fortid, nutid og fremtid forsvinde fra bevidstheden til fordel for *inklusiviteten i det øjeblik, der ER*. Derefter vil de begrænsninger, der findes i tid, ophøre, og karmaloven vil ikke længere have indvirkning – den har for øjeblikket nær relation til fortid og fremtid. Disciplens dobbelte liv vil da slutte og blive erstattet af en mesters kosmiske dualitet. Mesteren er fri af begrænsninger i tid, men ikke i rum, fordi rum er et evigt væsen.

Dette viser, hvor nødvendigt det er på dette trin af den al-

mindelige aspirants skoling konstant at understrege behovet for *koordination*, eller behovet for at oprette en direkte kanal fra hjernen til det ønskede kontaktpunkt. Med tiden må der til en sådan udvikling af koordination føjes bygningen af antahkaranaen og dennes anvendelse i et voksende koordinationssystem. Antahkaranaen skal fuldendes, og der skal etableres direkte kontakt med den åndelige triade, når den tredje indvielse er taget. Derefter følger den fjerde indvielse med sin nedbrydning af det egoiske eller kausale legeme eller sjælslegemet, fordi sjælen og personligheden smelter fuldstændigt sammen. Disciplens dobbelte liv ender. (RI e.434-437).

(2) Det er rigtigt ... at se en dobbelthed i disciplens bevidsthed og at begge aspekter eksisterer side om side:

1. Det bevidsthedsliv, hvor hans sjælsholdning, sjælsviden og sjælsbevidsthed kommer til udtryk gennem *personligheden på det fysiske plan*. Han lærer at registrere og udtrykke det *bevidst*.
2. Det intenst private og rent subjektive liv, hvor han – den sjælgennemtrængte personlighed – er orienteret på mentalplanet, bringes i stadig tættere forbindelse med hinanden:
 - a. Hans lavere konkrete sind og hans højere abstrakte sind.
 - b. Ham selv og mesteren for hans strålegruppe, således at han udvikler den ashramiske bevidsthed.
 - c. Ham selv og Hierarkiet som helhed, idet han bliver stadig mere bevidst om den åndelige syntese, der ligger bag de forenede ashramer. På den måde nærmer han sig bevidst og til stadighed denne solashrams strålende centrum, Kristus selv, den første indvier. (RI e.441).

40

Den hvide magiker

(1)

1. Den hvide magiker er en person, som er i kontakt med sin

- sjæl.
2. Han er modtagelig over for og vidende om sin sjæls hensigt og plan.
 3. Han er i stand til at modtage indtryk fra åndens rige og registrere dem i sin fysiske hjerne.
 4. Det siges også, at hvid magi:
 - a. Arbejder ovenfra og nedefter.
 - b. Er resultatet af solar vibration og derfor af egoisk energi.
 - c. Ikke er en virkning af vibrationer fra livets forside, idet den er adskilt fra emotionel og mental impuls. (WM e.57; HM d.73).

(2) Den hvide magiker er altid i bevidst samklang med sit ego, sin »engel«, er modtagelig over for egoets planer og hensigter, og han er derfor i stand til at modtage de højere indtryk. Vi må huske, at medens magi virker oppefra og nedefter og er resultatet af solvibration og ikke af de impulser, der udstråler fra en eller anden af månepitrierne, så er nedstrømningen af den påvirkende energi fra solpitrien et resultat af, at den i det indre har samlet sig, at den har inddraget sine kræfter, før den udsender dem i koncentreret form til sin skygge, mennesket, og af dens stadige meditation over målet og Planen. Det kan måske være en hjælp for den studerende, hvis han her husker, at egoet (såvel som logos) er i dyb meditation under hele den fysiske inkarnationscyklus. Denne meditation er cyklisk i sin natur, den involverede pitri udsender rytmiske strømme af energi til sit »spejlbillede«, og disse strømme opfattes af mennesket som hans »høje impulser«, drømme og aspirationer. Derfor er det indlysende, at de, der arbejder med hvid magi, altid vil være fremskredne og åndelige mennesker, for »spejlbilledet« er sjældent modtagelig over for egoet eller solenglen før efter mange inkarnationscykler. Solpitrien kommunikerer med sin »skygge« eller sit spejlbillede ved hjælp af sutratmaen, som passerer ned gennem legemerne til et indgangspunkt i den fysiske hjerne, om jeg så må sige, men mennesket kan endnu ikke fokusere eller se klart i nogen retning.

Ser han bagud, ser han kun tågerne og dunsterne på illusio-

nens plan, og det interesserer ham ikke. Ser han fremefter, ser han et fjernt lys, der tiltrækker ham, men han kan endnu ikke se det, som lyset åbenbarer. Ser han på sine omgivelser, ser han kun skiftende former og livets formløse filmstrimmel. Ser han indefter, ser han de skygger, som lyset kaster, og opdager mange hindringer, der må elimineres, før han kan nærme sig det lys, han ser i det fjerne, og lade det indgå i sig. Mennesket vil derefter opfatte sig som selve lyset, vil vandre i dette lys og ligeledes overføre det til andre.

Det ville være gavnligt at huske, at discipelskabets stadium på mange måder er den vanskeligste del på hele evolutionsstigen. Solenglen befinder sig uophørligt i dyb meditation. De impulser af energi, der udstråler fra ham, øges i vibrations-hastighed og bliver mere og mere magtfulde. Energien påvirker mere og mere de former, hvorigennem sjælen søger at udtrykke sig og søger at få kontrol over. (WM e.60-62; HM d.77-78).

(3) Hvid magi ... er koncentreret om sjælens udfoldelse i formen og dens derved opnåede nødvendige erfaringer. Hvid magi befatter sig ikke med et direkte arbejde med formen, men med den indirekte indflydelse fra sjælen, der virker i enhver form i alle naturriggerne, efterhånden som den bringer formen under kontrol og dermed forårsager nødvendige og udviklende forandringer i kontaktmekanismen. Den hvide magiker véd, at når den passende og korrekte strålestimulering tilføres det center, som vi kalder sjælen i en hvilken som helst form, men ikke til formen selv, at så vil sjælen, således stimuleret, selv foretage arbejdet med at nedbryde, tiltrække og genopbygge og som følge heraf forny livsudfoldelsen. Dette gælder for sjælen i mennesket, for sjælen i en nation, og for sjælen i menneskeheden som sådan. Husk det, for jeg har her nævnt en grundlæggende og fundamental regel, hvormed al hvid magi til alle tider er styret. (DN e.122-123; NS d.118).

41

Sjælens skabende natur

(1) Udfoldelsen af det bevidste åndelige menneskes skaben-

de natur ... virkeliggøres gennem den rette anvendelse af tænkeevnen med dens evne til intuitivt at opfatte ideer, respondere på indtryk, at fortolke og analysere samt konstruere og åbenbare former. Sådan skaber menneskesjælen. Den skabende proces kan beskrives, for så vidt angår dens stadier, på følgende måde:

- a. Sjælen skaber sit fysiske legeme, sin synlige fremtræden, sin ydre form.
- b. Sjælen skaber i tid og rum i overensstemmelse med sine ønsker; derved bliver den sekundære verden af ting og fænomener til, og vor moderne civilisation er resultatet af denne skabende aktivitet, udsprunget af sjælens begærnatur, begrænset af formen. Tænk over dette.
- c. Sjælen skaber ved hjælp af sin lavere tænkeevne; derfor hele den verden af symboler, der beriger vort fælles liv med interesser, begreber, ideer og skønhed, i det talte eller skrevne ord og i den skabende kunst. Alle er de tankens produkter skabt af menneskehedens tænkere.

At give denne allerede udviklede tendens den rigtige retning er målet for al sand undervisning. At oplyse om ideernes natur, måden hvorpå de intuitivt kan opfattes, og de love, der skulle styre alt skabende arbejde, er dens mål og bestemmelse. (ENA e.20-21; UNT d.34-35).

(2) På sit eget plan kender sjælen ingen adskillelse, og syntesens faktor styrer alle sjælsrelationer. Sjælen er ikke kun optaget af den form, som visionen om dens tilstræbte mål måtte antage, men også af den kvalitet eller betydning, som visionen slører eller skjuler. Sjælen kender Planen; dens form, omrids, metoder og mål er kendt. Gennem den skabende imagination skaber sjælen. Den opbygger tankeformer på mentalplanet og målsætter begær på astralplanet. Den fortsætter så med at give sin tanke og sit begær ydre form på det fysiske plan ved anvendt kraft, der skabende aktiveres af det æteriske eller vitale legemes imagination. Men fordi sjælen er intelligens, motiveret

af kærlighed, kan den (inden for den virkeliggjorte syntese, der styrer dens aktiviteter) analysere, sondre og opdele. Sjælen higer ligeledes mod det, der er større end den selv, og søger ud til de guddommelige ideers verden, og på den måde indtager den selv en midtvejsposition mellem ideernes verden og formernes verden. Dette har sin vanskelighed, men er samtidig en gunstig lejlighed. (EP2 e.243; EP2 d.240-241).

(3) Der høres i dag meget om den nye tidsalder, om den kommende åbenbaring, om det forestående spring frem til en intuitiv erkendelse af det, der hidtil kun var anet af mystikeren, seeren, den inspirerede digter, den intuitive videnskabsmand og den okkulte forsker, som ikke var alt for optaget af den lavere tænkeevnes teknik og akademiske aktiviteter. Men i den store forventning glemmes ofte én ting. Det er ikke nødvendigt at stræbe for meget opad eller at rette blikket alt for intenst udad for at anvende ord, der er forståelige ud fra den gængse begrænsede synsvinkel. Det, der skal åbenbares, ligger alt sammen i og omkring os. Det er betydningen af alt det, der er legemliggjort i form, betydningen bag det ydre synlige, virkeligheden, sløret af symbolet, sandheden udtrykt i substans.

Der er to faktorer, der vil sætte mennesket i stand til at trænge ind i årsagernes og åbenbaringens indre rige:

For det første den konstante stræben, baseret på en subjektiv impuls, efter at skabe sådanne former, som kan udtrykke en eller anden anet sandhed, for derved og gennem denne stræben skifter vægten konstant fra den ydre tilsyneladende verden til fænomenernes indre verden. På denne måde opstår der en koncentration af bevidstheden, der efterhånden bliver stabil, og som trækkes tilbage fra sin nuværende stærke udadvendthed. En indviet er i det væsentlige en person, hvis sans for klar erkendelse er optaget af subjektive kontakter og indflydelser, og som ikke overvejende er optaget af de ydre sansers verden. En sådan kultiveret interesse for betydningens indre verden vil ikke alene frembringe en udtalt virkning på selve den åndeligt søgende, men vil efterhånden også fremhæve den kendsgerning, som menneskeslægten opfatter i hjernebevidstheden, at betydningens verden for menneskeheden er den eneste virkelig-

heds verden. ...

For det andet den konstante stræben efter at blive sensitiv over for de betydningsfulde realiteters verden og på den måde skabe de former på det ydre plan, som vil svare til den skjulte impuls. Dette sker ved at udvikle den skabende imagination. Endnu kender menneskeheden kun lidt til denne evne, der er latent i alle mennesker. Et lysglimt bryder igennem til det stræbende sind, en følelse af utilsløret storhed går et øjeblik igennem aspiranten, som anspændt venter på åbenbaringen, en pludselig oplevelse af en farve, en skønhed, en visdom og en herlighed, der ikke kan udtrykkes i ord, bryder frem i kunstnerens harmoniserede bevidsthed i et ophøjet øjeblik af målrettet opmærksomhed, og i et sekund opleves livet, som det i virkeligheden er. Men visionen er borte, den intense varme forsvinder, og skønheden blegner. Mennesket er ladet tilbage med en følelse af smerteligt tab og dog med en sikker viden og et ønske om at give udtryk for det, han har været i kontakt med, og som han aldrig tidligere har oplevet. Han må genvinde det, han har set, han må åbenbare det for dem, der endnu ikke har oplevet hans hemmelige øjebliks åbenbaring; han må på en eller anden måde give udtryk for det og røbe for andre den erkendte betydning bag den ydre forekomst. Hvorledes kan han gøre det? Hvorledes kan han genvinde det, han engang havde, og som synes at være forsvundet og at have trukket sig tilbage fra hans bevidsthed? Han må indse, at det, han har set og været i kontakt med, stadig er der og udtrykker virkeligheden; at det er ham, der har trukket sig tilbage og ikke visionen. Smerten i alle intensitetens øjeblikke må udstås, gennemleves atter og atter, indtil kontaktmekanismen er vænnet til den øgede vibration og ikke kun fornemmer og berører, men kan fastholde og efter ønske kontakte denne skjulte verden af skønhed. Opøvelse af denne evne til at gå ind i, fastholde og overføre afhænger af tre faktorer:

1. Beredvillighed til at bære åbenbaringens smerte.
2. Evne til at fastholde det høje bevidsthedsstadium, hvor åbenbaringen sker.

3. Fokusering af imaginationen på åbenbaringen eller så meget deraf, som hjernebevidstheden kan bringe igennem til den ydre kundskabs oplyste område. Det er imaginationen eller den billedskabende evne, der forbinder tanken med hjernen og således fremkalder den tilslørede pragt i det ydre.

Hvis den skabende kunstner vil tænke over disse tre fornødenheder – udholdenhed, meditation og imagination – vil han i sig kunne udvikle evnen til at reagere på denne ... regel for sjælskontrol og vil til sidst kende sjælen som udholdenhedens hemmelighed, den, der åbenbarer kontemplationens belønning og skaber alle former på det fysiske plan. (EP2 e.246-249; EP2 d.243-246).

42

Den rytmiske natur af sjælens impulser

(1) Jeg sagde, at »sjælens meditation af natur er rytmisk og cyklisk ligesom alt andet i kosmos. Sjælen ånder, og dens form lever derved«. Den rytmiske natur af sjælens meditation må ikke overses i aspirantens liv. Der hersker over alt i naturen ebbe og flod, og i havets tidevand har vi et vidunderligt billede på en evig lov. Efterhånden som aspiranten tilpasser sig sjællivets tidevand, begynder han at erkende, at der altid sker en indstrømning, en vitalisering og stimulering, som efterfølges af en udstrømning lige så sikkert og uundgåeligt som kraftens uforanderlige love. Denne ebbe og flod kan vi se virke i døds- og inkarnationsprocesserne. Den kan også ses i menneskets lange kæde af liv, for visse liv kan synes at være statiske og begivenhedsløse, langsomme og træge set ud fra sjælens erfaring, mens andre er vibrerende, fulde af erfaring og af vækst. Dette bør huskes af alle jer, der arbejder og søger at hjælpe andre til at leve rigtigt. Befinder de sig i ebbe-stadiet eller er de påvirkede af sjælsenergiens højvande? Gennemgår de en periode med midlertidig ro, som er en forberedelse til større impuls og anstrengelse, så må det arbejde, som skal ydes, være at styrke og stabilisere for at sætte dem i stand til at »stå i åndelig

væren«. Er de underkastet en cyklisk indstrømning af kræfter, da må den, der støtter, søge at hjælpe med at styre og benytte energien, som, hvis den styres forkert, vil ende i forliste liv, men, hvis den benyttes med klogskab, vil frembringe en fuldstændig og frugtbar tjeneste.

Disse tanker kan også anvendes af dem, der studerer menneskehedens store racemæssige cykler, og mange interessante ting vil blive opdaget. Men det er vigtigere for os at vide, at disse cykliske impulser i disciplens liv forekommer med større hyp-pighed, hastighed og styrke end i det almindelige menneskes liv. De skifter med foruroligende hurtighed. Mystikerens oplevelse af bjerge og dale er blot én måde at udtrykke denne ebbe og flod på. Til tider vandrer disciplen i solskin og til andre tider i mørke; til tider føler han glæde ved sandt fællesskab og til andre tider synes alt tungt og goldt; hans tjeneste er lejlighedsvis en frugtbar og tilfredsstillende oplevelse, og han synes at være i stand til at yde virkelig hjælp; til andre tider føler han, at han intet har at tilbyde, og at hans tjeneste er frugtesløs og tilsyneladende uden resultater. Visse dage står alting klart for ham, og han synes at stå på bjergets top og se ud over et solbeskinneth landskab, hvorfra han ser alt klart. Han kender og føler sig som en Guds søn. Senere synes skyerne imidlertid at sænke sig, og han føler sig ikke sikker på noget som helst og synes intet at vide. Han vandrer i sollyset og er næsten overvældet af solstrålernes glans og varme og spekulerer på, hvor længe denne uensartede oplevelse og voldsomme skiften mellem disse modsætninger skal vare ved.

Når han imidlertid først forstår det faktum, at han oplever virkningerne af de cykliske impulser og af sjælens meditation på sin formnatur, bliver meningen klarere, og han erkender, at det er formaspektet, der svigter i sin respons og reagerer ujævnt på energi. Han lærer da, at så snart han kan leve i sjælsbevidstheden og efter eget ønske opnå den »store højde« (om jeg så må sige), vil formlivets svingninger ikke berøre ham. Han ser da den knivskarpe smalle vej, som fører fra det fysiske livs plan til sjælens rige, og opdager, at når han kan betræde den sikkert, så fører den ham ud af sansernes altid skiftende verden ind i

dagens klare lys og ind i virkelighedens verden.

Derefter bliver livets forside for ham ganske enkelt et område for tjeneste og ikke en verden for sanseoplevelse. Den studerende bør grunde over denne sidste sætning. Han bør stræbe efter at leve som en sjæl. De cykliske impulser, der udgår fra sjælen, vil derefter erkendes som impulser, han selv er ansvarlige for og selv har sendt ud; han ved da, at han selv er den igangsættende årsag og ikke er underkastet virkningerne. (WM e.62-64; HM d.78-80).

(2) Måtte en stærk og stadig strøm af psykisk kraft fra åndens rige indvirke på enhver af os, føre os frem til lysets, kærlighedens og tjenestens rige og frembringe en cyklisk respons fra enhver af os. Måtte der være en konstant vekselvirkning mellem dem, der underviser, og disciplen, der søger instruktion. (WM e.64-65; HM d.80-81).

(3) I det øjeblik et menneske lægger sin hånd på ploven og begynder at pløje, fra det øjeblik og indtil han har fuldført sin opgave, forbliver han fri indadtil, men bundet udadtil. Således må det altid være med tjenere i vort arbejde.

Men højdepunkter er betydningsfulde, og at stræbe efter et jævnt forløb er sædvanligvis ikke godt for en discipel, hvis det trækkes i langdrag ... Sjælens kriser er udvidelser, registreret ved indstrømningen af kærlighed og lys. De er kriser for inklusivitet der registreres mentalt; de fører et menneske fremad og forbereder ham til de senere mægtige ekspansioner, som vi kalder indvielser. (DNA1 e.228-229).

(4) En konstant rækkefølge af åndelig oplysning og uformindskede forsøg på at stille ind på høje kontakter ville i sidste ende sløve instrumentet, således at de ægte erkendelser ville tone bort. Tænk over dette, min broder og vær taknemmelig for dagene med kommende pligter, med rolig levevis, vedvarende orientering mod lyset, med stille forbindelse med din sjæl, med studier og med tanker. (DNA1 e.323-324).

(5) Alt liv er cyklisk og dette er et punkt, som disciple har en tendens til at glemme og overse; de føler sig mismodige, når *den intense følelse* forlader dem. Den indviede går altid en lige vej mellem modsætningernes par, afklaret og uden angst.

(DNA1 e.448).

43 Vision

(1) De, som har en vision, der nægtes dem, som mangler den nødvendige udrustning til at kunne forstå den, betragtes som fantasifulde og upålidelige. Når mange har visionen, indrømmes den som en mulighed, men når selve menneskeheden besidder det vakte og åbne øje, så fremhæves visionen ikke længere, men fastslås som en kendsgerning, og en lov formuleres. Sådan har det været tidligere i historien, og sådan vil det også være i fremtiden. (WM e.16; HM d.32).

(2) Den sande discipel ser visionen. Derefter søger han at opretholde så nær kontakt med sin sjæl, at han kan stå fast, medens han stræber efter at gøre denne vision til virkelighed; han tilsigter at opnå det, som fra verdens synspunkt synes at være umuligt, vel vidende at visionen ikke bliver til virkelighed ved hensigtsmæssighed og overdreven tilpasning til de ideer, som verdslige eller intellektuelle rådgivere foreslår. (WM e.630-631; HM d.636).

(3) *Visionen er en symbolsk måde at opleve åbenbaringen på.* Den gradvise udfoldelse af hver af de fem sanser bragte en stadig frembrydende åbenbaring af Guds verden og en konstant ekspanderende vision. Udviklingen af synet bragte en syntese-skabende evne til at fokusere på resultaterne af alle mindre visioner bragt til et åbenbarende punkt af de fire andre sanser. Dernæst kommer en vision, åbenbaret af sindets »sunde fornuft«. Dette viser sig i sit mest udviklede stadium som verdens opfattelse, hvor det gælder menneskelige handlinger, og det udvirkes hyppigst på det mægtige personlighedsplan blandt verdens ledere inden for forskellige områder af menneskelivet. Men den vision, som I skulle være optaget af, er at blive opmærksomme på, hvad sjælen ved, og hvad sjælen ser ved at bruge nøglen til sjælens vision, *intuitionen*. Den nøgle kan kun anvendes intelligent og bevidst, når personlighedens handlinger synker ned under bevidsthedens tærskel.

... En discipel bliver en accepteret discipel i det øjeblik, hvor han begynder at klatre op ad mod visionen, mod bjergets top; han kan også bevidst registrere, hvad han har set og derpå begynde at gøre noget konstruktivt for at materialisere det. Dette er mange ud over hele verden begyndt at gøre. Et menneske bliver en verdensdiscipel, i teknisk forstand, når visionen for ham er en betydningsfuld og afgørende kendsgerning i hans bevidsthed og den, som alle hans daglige anstrengelser er underlagt. Han behøver ingen til at åbenbare Planen for sig. *Han ved*. Hans sans for proportion er tilpasset åbenbaringen og hans liv er viet til at virkeliggøre visionen – i samarbejde med hans gruppe.

Det er derfor en proces der gradvis udfolder sig op til et vist stadium. Efter at dette stadium er nået, er det ikke længere visionen, som er den dominerende faktor, men området for erfaring, for tjeneste, og for fuldbyrdelse. Tænk over dette. (DNA1 e.687-688).

(4) Syn er det vigtigste, som skal udvikles i denne verdensepoke, i hvilken Logos søger at bringe rigerne under det menneskelige til det punkt, hvor de erhverver *menneskeligt* syn, og menneskeheden til det punkt, hvor *åndeligt* syn udvikles, og hvor hierarkisk indsigt bliver den normale egenskab hos den indviedes syn, samt at bringe medlemmer af Hierarkiet til det punkt, hvor *universel* opfattelse eller perception erhverves. Derfor kan følgende siges:

1. *Ved at passere individualiseringens port* får rigerne under det menneskelige menneskeligt syn, der fører til mental kontakt og intelligent impression.
2. *Ved at passere indiviellsens port* får menneskeheden åndeligt syn, der fører til sjælskontakt og åndelig impression.
3. *Ved at passere identifikationens port* får Hierarkiet universelt syn, der fører til monadisk kontakt og ekstraplanetarisk impression. (TEL e.56; TEL d.59-60).

Se også: (WM e.368; HM d.381-382).

44 Sjælens øje

Som et resultat af fokuseret tænkning »i hjertet« åbner det åndelige øje sig og bliver det styrende redskab, der bevidst anvendes af den indviede ... Hvad menes der med ordene »i hjertet«? Sjælen er hjertet i det åndelige menneskes system. Den er sæde for det liv og den bevidsthed, som beliver personligheden, og den er den motiverende kraft i alle inkarnationer, svarende til den erfaring, der betinger det åndelige menneskes udtryk i enhver given genfødsel. I de tidlige erfaringsstadier forbliver dette »øje« lukket. Der findes ingen tænkeevne og ingen evne til at tænke i hjertet; dvs. fra sjælens niveauer. Når intellektet udvikles og evnen til at fokusere på mentalplanet vokser, da bliver sjælens eksistens kendt, og målet for opmærksomheden ændres. Dernæst følger evnen til at fokusere i sjælens bevidsthed og derved sammensmelte sjælen og sindet, så en enhedsskabelse finder sted hvorefter mennesket kan begynde at tænke »i sit hjerte«. Da åbnes også »sjælens øje«, og energi fra sjælens niveauer, intelligent anvendt, bliver styret fra disse niveauer og strømmer ind i det der nu uklart kaldes »det tredje øje«. Umiddelbart begynder personligheden i de tre verdener at udtrykke sig som sjæl på det fysiske plan, og vilje, hensigt og kærlighed begynder at styre. ...

Lad mig nu udvide begrebet yderligere ved at minde jer om et udtryk der ofte anvendes, »det altseende øje«. Dette refererer til den planetariske Logos' evne til at se ind i alle dele, aspekter og faser (i tid og rum) af hans planetariske vehikel, som er hans fysiske legeme, og til at identificere sig med alle reaktioner og udtryk i hans skabte verden, og til at deltage fuldt bevidst i alle begivenheder og hændelser. Gennem hvilket medium gør han dette på sit eget høje niveau? Gennem hvilken mekanisme »ser« han? Hvad er hans synsorgan? Hvori består den synsevne, hvormed han kontakter de syv plan i hans manifesterede univers? Hvad er det for et organ, som han anvender, og som svarer til det tredje øje i mennesket? Svaret er følgende: Monaden er for den planetariske Logos, hvad det tredje øje er for

mennesket. Dette vil blive tydeligere for jer, når I tænker på, at vore syv plan kun er de syv underplan af *det kosmisk fysiske plan*. Den såkaldte monadiske verden er hans synsorgan. Det er også hans styrende redskab for det liv og lys, som skal sendes ind i fænomenernes verden. På samme måde er monaden for personligheden i de tre verdener, også kilde til dens liv og lys.

Der findes derfor tre åbenbaringsorganer, når det gælder det åndelige menneske:

1. *Det menneskelige øje*, som giver »indsigt« i fænomenernes verden, lader lyset strømme ind og skaber kontakt til omgivelserne.
2. *Sjælens øje*, som åbenbarer naturen af de indre verdener, af gudsriget, og af den guddommelige plan.
3. Centret i det ene liv, som vi med et utilstrækkeligt ord kalder »monaden«, gnisten i den ene flamme. I de sidste stadier af indvielse er det monaden der åbenbarer Guds hensigt, den planetariske Logos' vilje og døren der åbnes til den højere evolutions vej. Denne vej fører mennesket *bort* fra det kosmisk fysiske plan og ind på det kosmisk astrale plan og derfor ind i den guddommelige sanseverden, som vi umuligt kan have nogen forestilling om, men som bevidsthedsudviklingen er de indledende skridt til.

Mennesket har lært at anvende det fysiske øje og at finde vej ved hjælp af det i sine omgivelser. Det stadium i menneskets udvikling, hvor han lærte at »se« for første gang, ligger langt tilbage, men da mennesket kunne se og kunne fokusere og styre sin kurs *ved hjælp af synet*, markerede det en vældig udvikling og det var hans første virkelige indtræden på lysets vej. Tænk over det. Det havde også indre følger og var et resultat af en invokativ vekselvirkning mellem indre kraftcentre og det usikre væsen i fænomenernes verden.

Mennesket er nu ved at lære at bruge sjælens øje, og efterhånden som han gør det, bringer han også det korresponderende center i hovedet i funktion. Dette skaber fusion og identifikation og bringer pinealkirtlen i funktion. Det vigtigste resultat

er imidlertid, at disciplen sættes i stand til at blive vidende om en række nye kontakter og indtryk mens han er i det fysiske legeme. Dette markerer en krise i hans udvikling af en ligeså drastisk og betydningsfuld natur, som opnåelsen af det fysiske syn og anvendelsen af det fysiske øje var i udviklingen af det mærkværdige væsen, som gik forud for det mest primitive dyremenneske. Det der var ukendt kan nu sanses, undersøges og til sidst ses. En ny eksistensverden kommer til syne, som altid har været til stede, men som aldrig før har været kendt. Sjælsrigets eller Hierarkiets liv, natur, kvalitet og fænomener, bliver ligeså tydelige for hans syn og ligeså virkelige, som verden er for de fem fysiske sanser.

Senere, på indvielsesvejen, udvikler den indviede sin egen lille parallel til det planetariske »altseende øje«. Han udfolder monadens evner. De er relateret til guddommelig hensigt og til den verden, som Sanat Kumara færdes i, og som vi kalder Shamballa. Jeg har andetsteds fortalt jer, at den tilstand af væren, som vi kalder monadisk, intet har at gøre med det, som vi kalder bevidsthed. På samme måde er der intet i Shamballas verden, der er af samme natur som menneskets fænomenale verden i de tre verdener, eller endog som sjælens verden. Den er en verden af ren energi, lys og styret kraft. Den kan ses som kraftstrømme og kraftcentre, som tilsammen danner et mønster af fuldendt skønhed, og som er særligt invokative for sjælens verden og for fænomenernes verden. Shamballas verden er derfor helt bogstaveligt en verden for årsager og indvielse.

Efterhånden som mennesket som menneskevæsen, som discipel og som indviet, gradvist bevæger sig fremad på livets strøm, så opnås der åbenbaring trin for trin, fra ét stort fokuspunkt til det næste, indtil der intet mere er at åbenbare.

I alle disse åndelige krisepunkter eller muligheder for vision, for ny åndelig indsigt, og for åbenbaring (for det er hvad de er i virkeligheden), er tanken om kamp den første der må tiltrække sig opmærksomhed. Jeg har i den forbindelse anvendt ordene »stadiet for gennemtrængning«. Den tanke, som dette giver den indviedes forståelse tilkendegiver, at der sker en udvidelse af den kamp, som neofytten må udkæmpe for at opnå indre kon-

trol, og dernæst for at kunne anvende sindet som et søgelys til at trænge ind på nye områder for bevidsthed og erkendelse. Glem ikke, at erkendelse indebærer den rette fortolkning og den rette relation til det, som ses og kontaktes. I al åbenbaring optræder begrebet »helhedssyn« eller en syntese af opfattelser, og derefter kommer erkendelsen af det, der er set og modtaget. Det er sindet (som almindeligvis kaldes den sunde fornuft), som bruger de fysiske sanser, der tilsammen skaber et »helhedssyn« og en synteseopfattelse af fænomenernes verden, alt efter menneskets udviklingstrin, hans mentale evne til at erkende, til at fortolke korrekt og til korrekt at forbinde det, han har modtaget ved hjælp af de fem sansers aktivitet. Dette er, hvad der menes, når vi anvender ordene »sindets øje«, og denne evne står til rådighed for de fleste mennesker i en eller anden grad.

Senere anvender mennesket som nævnt »sjælens øje«. Det åbenbarer for mennesket en verden af mere subtile fænomener, gudsriget, eller sjælens verden. Da strømmer intuitionens lys ind, idet den medbringer evnen til at erkende, og evnen til ret fortolkning og relation.

Når disciplen og den indviede udvikler sig fra et åbenbaringsstadium til det næste, så bliver det i tiltagende grad vanskeligere at forklare ikke kun, hvad der er åbenbaret, men også åbenbaringsprocesserne, og de metoder, der tilvejebringer åbenbaringsevne. Den overvejende del af menneskeheden over hele verden har ikke nogen klar idé om, at sindet fungerer som et organ for vision, oplyst af sjælen. Meget få, kun disciple og indviede, er i stand til glimtvis at se det åndelige øjes formål og dets virke i intuitionens lys. Når vi derfor kommer til det store organ for universel åbenbaring, det monadiske princip, der fungerer igennem et ydreplanetarisk lys, så træder vi ind på områder, som er undefinerbare og for hvilke vi ikke har nogen terminologi, og som kun indviede over tredje grad er i stand til at fundere over. (DNA2 e.289-294).

45 Det tredje øje

(1) Intet menneske er en magiker eller arbejder med hvid magi, før det 3. øje er åbnet, eller er ved at blive åbnet, for det er med dette øje, at tankeformen belives, styres og kontrolleres, og de mindre bygmestre eller kræfter drives til en bestemt type aktivitet. ...

»Shivas øje« sidder hos mennesket midt i panden mellem de to fysiske øjne. (CF e.1008-1009; KI d.921-922).

(2) Det er den indre synsevnes øje, og den, der har åbnet det, kan styre og kontrollere stoffets energi, se alting i det evige nu og på den måde komme i berøring med årsager mere end virkninger, læse de akashiske optegnelser og se clairvoyant. Den, der besidder det, kan altså styre de lavere bygmestre. (CF e.1011; KI d.923).

(3) Ved at opøve sin visualiseringsevne udvikler han det 3. øje. De former, han visualiserer, og de ideer og abstraktioner, som iklædes mentalt stof under processen, afbildes nogle få tommer fra det 3. øje. Det er kendskab til dette, der får Østens yogi til at tale om »koncentration om næsetippen«. Bag denne misvisende udtalelse skjuler der sig en stor sandhed. (CF e.1012; KI d.924-925).

(4) Centret mellem øjenbrynene, der sædvanligvis kaldes det tredje øje, har en enestående og speciel funktion. ... De studerende må ikke forveksle pinealkirtlen med det tredje øje. De har forbindelse med hinanden, men er ikke identiske. ... Det tredje øje manifesterer sig som et resultat af vibrationernes vekselvirkning mellem sjælens kæfter, der virker gennem pinealkirtlen, og personlighedens kræfter, der virker gennem hypofysen. Disse negative og positive kræfter indvirker på hinanden, og når de er tilstrækkelig stærke, frembringer de lyset i hovedet. På samme måde som det fysiske øje blev til som respons på lyset fra solen, så bliver det åndelige øje ligeledes til som respons på lyset fra den åndelige sol. Efterhånden som aspiranten udvikler sig, bliver han bevidst om lyset. Jeg hentyder til lyset i alle former, som er skjult bag alle det guddommelige livs hylstre og udtryk, og ikke kun til lyset i aspiranten selv. Efterhånden som hans bevidsthed om dette lys tiltager, udvikles redskabet for hans visionsevne, og den meka-

nisme, hvorved han kan se tingene i åndeligt lys, bliver til i æterlegemet.

Dette er Shivas øje, for det benyttes først fuldt ud i det magiske arbejde, når det monadiske aspekt, viljesaspektet, har kontrollen.

Ved hjælp af det tredje øje fuldbyrder sjælen tre aktiviteter:

1. *Det er visionens øje.* Ved hjælp af det kan det åndelige menneske se bag formerne for det guddommelige udtryk forskellige aspekter. Han bliver vidende om verdens lys og kontakter sjælen i alle former. Ligesom det fysiske øje registrerer former, således registrerer det åndelige øje lyset i disse former, hvis »illumination« viser en speciel tilstand af væren. Den åbner op for udstrålingens verden.
2. *Det er den kontrollerende faktor i det magiske arbejde.* Alt arbejde inden for hvid magi udføres med et bestemt konstruktivt formål, som muliggøres ved brug af den intelligente vilje. Med andre ord, sjælen kender Planen, og når den indre koordinering er rigtig og holdningen korrekt, kan viljesaspektet hos det guddommelige menneske virke og frembringe resultater i de tre verdener. Det tredje øje er det organ, der anvendes. Analogien med dette kan iagttages i det menneskelige øjes magt, når det behersker andre mennesker og dyr med et blik, og gennem vedvarende stirren kan virke magnetisk. Kraft strømmer gennem det fokuserede menneskelige øje. Kraft strømmer gennem det fokuserede tredje øje.
3. *Det har et destruktivt aspekt,* og den energi, der strømmer gennem det tredje øje kan have en opløsende og destruerende virkning. Det kan ved sin fokuserende opmærksomhed, styret af den intelligente vilje, uddrive fysisk materie. Det er sjælens redskab i det rensende arbejde.

... På en meget mysteriøs måde er sjælen monadens øje, idet den sætter monaden, som er ren væren, i stand til at arbejde, at kontakte, at vide og at se. (WM e.212-215; HM d.226-229).

Impression og indtryk

For aspiranter og især for den bevidste discipel kommer de indtryk, det drejer sig om, fra fire kilder:

1. Fra disciplens egen sjæl.
2. Fra den ashram, han er ved at blive knyttet til.
3. Direkte fra mesteren.
4. Fra den åndelige triade via antahkaranaen.

De to første stadier omfatter perioden mellem den første og anden indvielse; det tredje går forud for den tredje indvielse og vedvarer, indtil disciplen selv bliver en mester; den fjerde type af informerende indtryk kan registreres efter den tredje indvielse og når disciplen *i ashramen*; han vil da selv have til opgave at indprente i sit sind det, som han har hørt og fået at vide i ashramen; til sidst vil han, som mester af en ashram, begynde på en af de større hierarkiske opgaver: at mestre impressionsvidenskaben. Der er derfor to aspekter i dette arbejde: Det ene drejer sig om at blive i stand til at modtage indtryk; det andet selv at blive den, der kan overføre et indtryk. Det tillades ikke disciplen at praktisere impressionsvidenskaben, før han selv er blandt dem, der modtager impression fra triaden og dermed fra Shamballa inden for den ashrams område eller beskyttede aura, som han er tilknyttet. Man må huske på, at denne impressionsvidenskab i virkeligheden er videnskaben om skabelse, vitalisering og styring af tankeformer, og kun en discipel, som har gennemgået transfigurationsprocessen og derfor ikke længere er offer for sin egen personlighed, kan få betroet kræfternes så farlige udviklingscyklus. Så længe der eksisterer et ønske om selvisk magt, om ikke-åndelig kontrol over og indflydelse på andre menneskers eller grupper bevidsthed, kan en discipel ifølge Hierarkiets love ikke blive betroet den bevidste skabelse af tankeformer, der er bestemt til at frembringe specielle virkninger, og disse tankeformers udbredelse til mennesker og grupper. Efter at have bestået prøverne for transfigurationsind-

vielsen kan han gøre det.

Impressionsvidenskaben er fundamentet for telepatisk praksis. (TEL e.86-87; TEL d.86-87).

(a) TELEPATI

(1) Telepatisk kommunikation ... (er) en registrering i den fysiske hjernebevidsthed af oplysninger meddelt:

- a. Direkte fra mester til elev; fra discipel til discipel; fra studerende til studerende.
- b. Fra mester eller discipel til egoet og derefter til personligheden via de atomare underplan. I vil altså bemærke, at kun de, i hvis legemer der findes stof fra de atomare underplan, kan arbejde på denne måde. Denne udrustning giver sikkerhed og præcision.
- c. Fra ego til ego via kausallegemet og overført direkte i overensstemmelse med den forudgående metode eller oplagret for gradvis at arbejde sig igennem efter behov. (WM e.179; HM d.192).

(2) (*Telepatisk arbejde fra sjæl til sjæl*) er den højeste form for telepatisk virksomhed, der er mulig for menneskeheden, og er den form for kommunikation, der er ansvarlig for alle de inspirerede skrifter med virkelig styrke, for verdens hellige skrifter, for de sande oplyste udtalelser og de inspirerede talere samt for symbolsproget. Det er kun muligt, hvor der er en integreret personlighed og på samme tid en evne til at polarisere sig i sjælsbevidstheden. Sindet og hjernen må desuden koordineres korrekt og bringes i samklang. (TEL e.12; TEL d.22).

(3) Når et menneske som sjæl kan begynde at respondere på andre sjæle og deres påvirkninger og indtryk, så nærmer han sig hurtigt det stadium, hvor han er rede til de processer, der fører til indvielse. ...

Telepati mellem sjæl og sind. Det er den teknik, hvorved sindet »holdes ufravendt i lyset« og derved bliver bevidst om

sjælens naturlige viden; eller om det, som er en del af sjælens gruppeliv på dens eget plan, og når den er i telepatisk kontakt med andre sjæle. ... Dette er, hvad intuitiv telepati virkelig betyder. Ved denne kommunikationsmetode bliver disciplens sind befrugtet med de nye åndelige ideer. Han bliver bevidst om den store plan og hans intuition er vågnet. Det må her erindres, for det er et punkt, der ofte glemmes: Indstrømningen af nye ideer fra buddhiske niveauer, der da vækker disciplens intuitive bevidsthedsaspekt, er tegn på, at hans sjæl begynder at integrere bevidst og på afgørende måde i den åndelige triade og derfor mindre og mindre identificerer sig med den lavere genspejling, personligheden. Denne mentale sensitivitet og forbindelse mellem sjæl og sind befinder sig i lange tider i en relativt ufuldstændig tilstand på mentalplanet. Det, som fornemmes, forbliver i lang tid for vagt eller abstrakt til, at det kan formuleres. Det er den mystiske visions og den mystiske udviklings stadium.

Telepati mellem sjæl, sind og hjerne. På dette stadium er sindet stadig modtageren af indtryk fra sjælen, men det bliver på sin side en »transmitterende formidler« eller kommunikator. Indtryk, modtaget fra sjælen, og intuitionen, som registreres, og som kommer fra den åndelige triade via sjælen, bliver nu formuleret i tanker; de vage ideer og den hidtil ikke formulerede vision kan nu iklædes en form og sendes til disciplens hjerne som tankeformer. I tidens løb og som resultat af øvelse kan disciplen på denne måde nå andre disciples sind og hjerne. Dette er et umådeligt interessant stadium. Det er en af de største belønninger for rigtigt udført meditation og medfører et virkeligt stort ansvar. ...

Telepati mellem en mester (som brændpunkt for en gruppe) og disciplen i verden. Det er en okkult kendsgerning, at intet menneske virkelig får adgang til en mesters gruppe som en accepteret discipel, før det er blevet åndeligt påvirkelig og kan fungere som en tænkter i forbindelse med sin egen sjæl. Før kan han ikke blive en bevidst del af en virksom gruppe på de indre plan samlet omkring en personificeret kraft, mesteren, og han kan ikke arbejde i virkelig kontakt med sine meddisciple. Men

når han i nogen grad kan fungere som en bevidst sjæl, da kan mesteren begynde at påvirke ham med gruppeideer, via hans egen sjæl. Han opholder sig da temmelig længe i periferien af gruppen. Til sidst, når hans åndelige sensitivitet tiltager, kan han definitivt påvirkes af mesteren og lære teknikken for kontakt. Senere kan gruppen af disciple, der virker som en enhed og som én tankeform, nå ham, og han bliver da automatisk en af dem. For dem der er i besiddelse af den sande esoteriske sans, vil den her fremsatte tese afsløre en hel del, som før var skjult. (TEL e.21-23; TEL d.29-31).

(4) *Intuitiv telepati* begynder nu at manifestere sig mere og mere hos fremskredne mennesker i alle lande og af alle racer. Dette indicerer sjælkontakt og som følge heraf vågnende gruppebevidsthed, for sensitivitet over for intuitive indtryk har *kun* at gøre med gruppeanliggender. (TEL e.68; TEL d.69).

(5) *Kærlighed* (ikke sentimental følelse) er nøglen til et godt resultat i telepati. Derfor, elsk hinanden med fornyet entusiasme og hengivenhed, søg at udtrykke denne kærlighed på enhver tænkelig måde – på det fysiske plan, på følelsernes plan og ved ret tænkning. Lad sjælens kærlighed strømme gennem alt som en fornyende kraft. (TEL e.26; TEL d.34).

(6) Det sande telepatiske menneske er det menneske, som reagerer over for indtryk, der kommer til det fra alle former for liv i de tre verdener, men han er også lige så modtagelig over for indtryk, der kommer til ham fra sjælens verden og fra intuitionens verden. Det er udviklingen af det telepatiske instinkt, som til sidst vil gøre et menneske til en mester i de tre verdener og tillige i de fem verdener for menneskelig og overmenneskelig udvikling. (TEL e.35; TEL d.42).

(7) Jeg vil på ingen måde antyde, hvordan den enkelte kan udvikle telepatiske evner. En udvikling inden for det område eller i de regioner, hvor progressive kontakter finder sted, er kun af værdi og kun mulig, når den sker normalt og naturligt og ikke er et resultat af en forceret proces. Når udviklingen sker for tidligt, er der altid en fare for en forkert, fejltagtig og selvcentreret fortolkning. Den telepatiske meddelelse kan være af rent personlig og selvisk karakter, og den type telepati hører

ikke hjemme i det, jeg her søger at oplyse om. Mennesket i dag udviser ofte telepatiske tendenser eller anlæg. De »stiller ind« (et udtryk, de finder mere velklingende end »telepatisk forbindelse«) på nogen eller noget, skønt de ikke ved, hvad det er. De tror, at alt det, de registrerer, er af stor betydning. Som oftest er det helt betydningsløst og banalt, har som regel kun relation til dem selv og skyldes ikke et højt åndeligt udviklingstrin, som berettiger dem til at være vogtere af åndelige budskaber. Der er mange kilder, hvorfra sådanne budskaber kan komme, og det vil nok være nyttigt, om jeg nævnte nogle af dem; hvad jeg har at sige om det vil nok vise sig at være af værdi for den okkult interesserede offentlighed.

1. Budskaber der kommer fra modtagerens egen relativt gode og velskolede underbevidsthed. Disse vælder op fra det ubevidste, men antages af modtageren at stamme fra en kilde uden for ham selv. ... Disse budskaber udgør 85 procent af de såkaldt telepatiske eller inspirerede skrifter, der er så udbredt i denne tid.

2. Sjælsindtryk, som er oversat til begreber og skrevet ned af personligheden. Modtageren er dybt betaget af den relativt høje vibration, som følger med disse indtryk og glemmer, at sjælens vibrationer er en mesters, for sjælen er en mester på sit eget plan. Disse er virkelige sjælsindtryk, men indeholder sjældent noget nyt eller noget af større betydning; de er igen resultatet af tidligere tiders sjælsudvikling (for så vidt angår personligheden); de er derfor det gode, som en vågnende personlighed har bidraget til sjælen, det sande og det smukke samt det, som er trængt ind i personlighedsbevidstheden som et resultat af sjælkontakt. Disse indtryk udgør 8 procent af de skrifter og meddelelser, som aspiranter i dag præsenterer for offentligheden.

3. Undervisning, som en discipel, der er under uddannelse eller som netop er blevet optaget i en ashram, modtager fra en ældre og mere fremskreden discipel på de indre plan. ... Denne form for belæring udgør 5 procent af den undervisning, der gives ...

4. Meddelelser fra en mester til hans discipel. Disse medde-

lelser udgør 2 procent af den samlede telepatiske modtagelighed hos menneskeheden i hele verden. (TEL e.75-77; TEL d.76-77).

(b) SENSITIVITET OVER FOR IMPRESSION OG INDTRYK

(1) Disciplen på det fysiske plan og den indre lærer (det være sig en af de store eller »mesteren i hjertet«) må nødvendigvis lære hinanden at kende og vænne sig til hinandens vibrationer. Lærere på de indre plan har meget at kæmpe med, idet de mentale processer hos de studerende, der befinder sig i fysiske legemer, foregår meget langsomt. Men tiltro og tillid skaber den rette vibration, som til sidst vil frembringe nøjagtigt arbejde. Mangel på tro, sindsro og flid og tilstedeværelse af emotionel uro vil virke hindrende. De på den indre side må have stor tålmodighed, når de skal arbejde med alle dem, der må benyttes af mangel på andet og bedre materiale. En eller anden uforsigtighed kan gøre det fysiske legeme uimodtageligt; en eller anden ærgrelse eller bekymring kan få det astrale legeme til at vibrere med en rytme, som umuliggør den rette modtagelse af den indre hensigt; en eller anden fordom, kritik eller stolthed kan være til stede, som vil gøre det mentale legeme ubrugeligt. Aspiranter til dette vanskelige arbejde må iagttage sig selv med stor omhu og må bevare den indre sindsro, fred og mentale smidighed, der vil bidrage til at gøre dem brugbare til at beskytte og lede menneskeheden.

Der kan derfor gives følgende regler:

1. Det er væsentligt, at aspiranten bestræber sig på at nå absolut renhed, hvad angår motiv.
2. Evnen til at træde ind i de høje steders stilhed må følge derefter. At gøre tanken stille afhænger af loven om rytme. Hvis I svinger fra den ene retning til den anden og registrerer tanker fra alle sider, vil denne lov være ude af stand til at berøre jer. Balance og sindsro skal oprettes, før ligevægt kan opnås. Loven om vibration og studiet af atomar substans må altid kombineres. Når kendskabet til disse

atomer og deres aktivitet, reaktioner og samspil, bliver større, så vil menneskene kontrollere deres legemer videnskabeligt og således synkronisere lovene for vibration og rytme. De er lig hinanden, men dog forskellige. ...

3. Husk altid, at mangel på ro i det daglige liv hindrer lærerne på egoiske plan i at nå jer. Bestræb jer derfor på at bevare den indre ro, efterhånden som livet udfolder sig. Arbejd, slid, stræb, og bevar den indre ro. Træk jer regelmæssigt tilbage til indre arbejde for således at udvikle modtagelighed over for de højere plan. En fuldkommen vedvarende indre ligevægt er, hvad mestrene har brug for hos dem, de søger at anvende. Det er en indre ligevægt, som fastholder visionen og tillige udfører sit ydre arbejde på det fysiske plan med en koncentreret fysisk hjernes opmærksomhed, som på ingen måde svigter på grund af den indre modtagelighed. Dette indebærer en dobbelt aktivitet.
4. Lær at kontrollere tanken. Det er nødvendigt at vogte på, hvad I tænker. Vi befinder os i en tid, hvor menneskeheden som helhed bliver mere og mere sensitiv og telepatisk og modtagelig for tanke-vekselvirkning. Den tid nærmer sig, hvor tanker vil være tilgængelige for alle, og andre vil opfatte, hvad I tænker. Tanker må derfor omhyggeligt vogtes. De, som har kontakt med de højere sandheder og bliver sensitive over for den universelle tænkning, må beskytte noget af deres viden fra andre tænkeres indtrængen. Aspiranter må lære at holde visse tanker tilbage samt lære at forhindre en vis viden i at sive ud i den offentlige bevidsthed, når de er i kontakt med deres medmennesker. (WM e.65-67; HM d.81-83).

(2) *Sensitivitet* ... betyder ikke primært, at I er det, I kalder en »sensitiv sjæl« – en talemåde, der sædvanligvis betyder, at I er sårbare, selvcentrerede og altid i forsvarsposition. Jeg hentyder derimod til den evne, hvormed I er i stand til at udvide jeres bevidsthed, således at I bliver bevidst om stadigt større kontaktområder. Jeg hentyder til evnen til at være levende, vågen, hurtig til at opfatte relationer, hurtig til at reagere på et

behov, mentalt, emotionelt og fysisk, opmærksom over for livet og hurtig til at udvikle evnen til at observere samtidig på alle tre plan i de tre verdener. Jeg er ikke interesseret i jeres personlige forhold, når de vedrører den vildledte personligheds sensitivitet over for depression og selvmedlidenhed, jeres forsvar, jeres såkaldte sensitivitet over for tilsidesættelser, for misforståelser, ubehag ved de omgivende betingelser, jeres sårede stolthed og andre lignende kvaliteter. Alle er de årsag til forvirring, og de åbner sluserne for selvmedlidenhed. Men I har ikke brug for, at jeg tager mig af dem; I er selv bevidste om dem og er i stand til at håndtere dem, *hvis I vælger at gøre det*. Disse fejl har kun interesse i den udstrækning, som de påvirker livet i jeres gruppe. I må tage hånd om dem med forsigtighed og med åbne øjne, som fornemmer fare på lang afstand og søger at undgå den. Den sensitivitet, som jeg gerne ser udviklet, er opmærksomhed over for sjælskontakt, lydhørhed over for »lærerens stemme«, årvågenhed over for indtryk af nye ideer, samt over for intuitionens fintmærkende modtagelighed. Disse er altid den sande discipels kendetegn. Det er åndelig sensitivitet, som må kultiveres. Dette er kun muligt, når I lærer at arbejde gennem centrene over mellemgulvet og at transmutere solar plexus aktivitet (som er så dominerende i gennemsnitsmennesket), idet I omdanner den til hjerteaktivitet og tjeneste for jeres medmennesker. (DNA1 e.47-48).

(3) Vækst i sensitivitet er vanskelig at forstå. Medlemmerne af en mesters gruppe og hans ashram må i stigende grad blive sensitive – sensitive over for mesteren og hans forpligtede arbejdere. I kan ikke blive sensitive igennem en eller anden proces eller tilrettelagt skoling. Mænd og kvinder *er* sensitive, de ved det blot ikke fordi de er så optaget af ydre forhold, af formlivet og objektive ting. Lad mig sige det på denne måde: det som du siger til dig selv og til andre – gennem dit talte ord eller dit liv – er så støjende, at det ikke er let at være det som du er, og at blive erkendt som et åndeligt væsen. Mesteren vejledes af det, som han kender dig for i dine stille stunder af åndelig stræben i det som du igennem årenes løb har vist er din faste livstendens, og af den måde som du reagerer på i kriser

eller spænding. Det er en mesters opgave at stimulere disciplen på ethvert tidspunkt, at være som han er i sine højeste øjeblikke. Det er en enkel og næsten barnlig måde at fremstille det på, men det tjener til at udtrykke den generelle idé. En mester gør dette, fordi verdens behov for decentraliserede, fremadskuende, kærlige og intelligente arbejdere er så stort især i vor tid. Mange er nået til det punkt, hvor de kan blive sensitive, hvis personlighedens højlydte selvhævdelse dæmpes, og det tillades sjælens lys at skinne igennem. Da kan mesteren kendes og kontaktes. Når I kan komme væk fra jer selv og jeres personlige reaktioner, jeres egne fortolkninger, og jeres personlige krav, da vil I opdage, hvorledes mesteren søger at præge jer og gruppen, som I måtte være tilknyttet. I vil blive sensitive over for denne prægning. Da kan I lette (så at sige) mesterens aktivitet gennem en dyb og ægte interesse i det esoteriske liv ved at udelukke jeres egen, men også mesterens individualitet. Da kan mange veje åbenbares, som vil befordre samspelet mellem dig, disciplen og mesteren. (DNA1 e.710-711).

(4) Efterhånden som disciplen opnår virkelig tankefrihed og bliver modtagelig for den abstrakte tænknings impression, skaber han sig selv et tankereservoir, som altid er til rådighed, når det er nødvendigt at hjælpe andre mennesker og for at imødekomme behov i hans voksende verdenstjeneste. Senere bliver han sensitiv over for indtryk fra Hierarkiet. Disse er først rent ashramiske, men forandres senere til det samlede Hierarkis impression, når disciplen bliver en mester. *Planen er da den dynamiske substans, som tilvejebringer indholdet af det tankereservoir, han kan trække på.* Det er et udsagn af enestående og usædvanlig vigtighed. Endnu senere bliver han sensitiv over for impression fra Shamballa, og kvaliteten af den vilje, som iværksætter det planetariske formål, lægges til indholdet af den viden, som er til hans rådighed. Hvad der er mig magtpåliggende her er imidlertid at understrege eksistensen af et stadigt voksende tankereservoir, som disciplen har skabt som respons på de mange forskellige indtryk, han i stadig stigende grad bliver modtagelig for; ideer, begreber og åndelige mål, som han bliver opmærksom på, bliver af ham konstant formuleret til

tanker med deres tilhørende tankeformer, og på disse lærer han at trække, når han søger at tjene sine medmennesker. Han opdager, at han er i besiddelse af et reservoir af tankesubstans, som er resultatet af hans egen mentale aktivitet, af hans indre modtagelighed, og som giver ham materialet til undervisning og er den »kilde til viden«, han trækker på, når han søger at hjælpe andre mennesker.

Det er væsentligt at forstå, at sensitivitet over for indtryk er en normal og naturlig udvikling, parallel med åndelig udvikling. Jeg gav jer en nøgle til hele processen, da jeg sagde at:

»Indtryksmodtagelighed vedrører skabelsen af en magnetisk aura, på hvilken de højeste impressioner og indtryk kan spille«.

Jeg ønsker at I tænker dybt over disse ord. Efterhånden som disciplen begynder at vise sjælskvalitet, og det andet guddommelige aspekt tager ham i besiddelse og kontrollerer og former hele hans liv, vil den højere sensitivitet udvikle sig helt automatisk; han bliver en magnet for åndelige ideer og begreber; han drager til sit bevidsthedsområde omridset og senere detaljerne af den hierarkiske plan; han bliver til sidst opmærksom på den planetariske hensigt; alle disse indtryk er ikke noget, han må søge og under stort besvær tilegne sig viden om, gribe og holde fast på. De trænger ind i hans bevidsthed, *fordi* han har skabt en *magnetisk aura*, der påkalder dem og bringer dem »ind i hans sind«. Denne magnetiske aura begynder at forme sig fra det første øjeblik, han kommer i kontakt med sin sjæl; den uddybes og vokser, efterhånden som disse kontakter tiltager og til sidst bliver en vanemæssig bevidsthedstilstand; dermed er han altid og efter ønske *i forbindelse* med sin sjæl, det andet guddommelige aspekt.

Det er i virkeligheden denne aura, som er det reservoir af tankesubstans, han åndeligt kan forlade sig på. Han er fokuseret på mentalplanet. Han er ikke længere under kontrol af sin astrale natur; han har succes med at bygge antahkaranaen, ad hvilken de højere indtryk kan flyde; han lærer ikke at forøde

denne indstrømning, men at akkumulere i sin aura (som han har omgivet sig med) den viden og visdom, som han indser, at han behøver i sin tjeneste for sine medmennesker. En discipel er et magnetisk center af lys og viden i den udtrækning, som hans magnetiske aura af ham holdes i en tilstand af modtagelighed. Den påkalder da konstant højere indtryk; den kan også sættes i »distribuerende aktivitet« af det, som er lavere og kræver hjælp. Discipelen bliver derfor i tidens fylde en lille eller minuttøs modsvarighed til Hierarkiet – invokativ, dvs. påkaldende, som det er i forhold til Shamballa, og let at fremkalde på menneskers forlangende. (TEL e.94-96; TEL d.92-94).

(5) *Auraen*, som enhver af jer har skabt omkring den centrale kerne af jeres inkarnerede selv eller sjæl, er et fragment af den overskyggende sjæl, der bragte jer i manifestation. (TEL e.97; TEL d.94-95).

(c) REGISTRERING AF IMPRESSION OG INDTRYK

(1) *Evnen til at fortolke* de optegnede, fikserede indtryk læres ... efterhånden som den mentale aura udvikles under indflydelse af »tanken holdt vedvarende i lyset« af sjælen; discipelen lærer, at enhver fastholdt sandhed tillader mange fortolkninger, og at disse udfolder sig med tiltagende klarhed, efterhånden som han tager den ene indvielse efter den anden og bevidst udvikler sin modtagelighed. *Evnen til at påkalde* viser sig fra liv til liv og omfatter påkaldelse af bevidst svar fra anima mundi eller den underbevidste sjæl i alle ting såvel som fra den menneskelige bevidsthed og fra verden af overbevidst kontakt.

Denne evne (til at påkalde) udvikles uafbrudt, når aspiranten betræder discipelskabets vej; den indledes ofte i de tidlige faser med megen forvirring, megen astral psykisme og hyppige fejlagtige fortolkninger. Der er dog ikke på dette stadium nogen grund til overdreven fortvivlelse, for alt, hvad der behøves, er erfaring, og den erfaring opnås gennem forsøg i det daglige. I intet tilfælde har den sandhed, at man lærer gennem en række forsøg og fejltagelser, vist sig mere korrekt end i den accep-

terende discipels erfaringsliv. Når han er en accepteret discipel, vil fejltagelserne aftage, selv om forsøgene (eller den eksperimentelle anvendelse af de mange forskellige energier) bliver mere omfattende og derfor dækker et langt større aktivitetsområde.

Registreringsprocessen er baseret på, hvad jeg vil kalde invokative tilnærmelser fra et stort område af mulige kontakter. Disciplen må lære at skelne mellem disse mange indvirkninger på hans sensitive aura. I de tidlige stadier registreres de fleste af dem ubevidst, skønt registreringen er klar og præcis; målet er ikke desto mindre *bevidst* registrering; dette opnås ved konstant og vedholdende at indtage iagttagers holdning. Denne udvikles gennem opnåelse af indre ubundethed – iagttagers ubundethed med hensyn til alle ønsker og længsler, der vedrører det separate selv. (TEL e.100-101; TEL d.97-98).

(2) Sædvanligvis er disciplens eneste ønske på de tidligste stadier at registrere indtryk fra Hierarkiet; han foretrækker langt denne forestilling frem for den at registrere indtryk fra sin egen sjæl eller fra de omgivende menneskelige forhold, hans medmennesker og de omgivelser og omstændigheder, de skaber. Han længes efter, hvad man kan kalde »vertikal impression«. Dette motiv, der stort set er selvcentreret, gør disciplen introspektiv, og det er på dette stadium, at mange aspiranter bliver fanger, astralt set, fordi de i deres magnetiske aura registrerer de mange astralt motiverede tankeformer af, hvad de tror og håber, at »vertikale indtryk« formodentlig ville give dem. De kontakter med lethed de astrale modsvarigheder til de højere verdener, som reflekteres (og dermed forvrænges) på det astrale plan; den verden, som dér registreres, er fortryllet og forblændet af selviske og fejlagtige begær og ønsketænkning hos velmenende sværmere. Det behøver jeg ikke at uddybe. Alle disciple må – på et eller andet stadium af deres uddannelse – arbejde sig igennem denne fase af blændværk; derved renser og intensiverer de deres magnetiske aura samtidig med, at de renser den omgivende astralverden, som de er i kontakt med. De lærer også, at længslen efter at registrere indtryk fra Hierarkiet *skal* give plads til den beslutning at stille deres magnetiske

aura til rådighed for menneskeheden; de lærer da at registrere menneskelige behov og dermed at forstå, hvor hjælp er mulig, og hvorved deres medmennesker kan tjenes. Gennem denne bevidste registrering af påkaldelser fra omverdenens horisontale kontakter bliver disciplens magnetiske aura frigjort for de hindrende tankeformer, der helt optager ham, og fra de længselsfulde ønsker, som hidtil forhindrede rigtig registrering. Disciplen holder da op med at skabe dem, og de, der er skabt, dør bort eller tæres hen af mangel på opmærksomhed.

Senere, når den accepterende discipel bliver til den accepterede discipel og tillades at deltage i ashramisk aktivitet, får han yderligere evnen til at registrere hierarkiske indtryk; dette er imidlertid kun muligt *efter*, at han har lært at registrere indtryk, der kommer til ham fra hans egen sjæl (vertikal impression) og fra menneskets verden omkring ham (horisontal impression). Når han har taget visse vigtige indvielser, vil hans magnetiske aura være i stand til at registrere indtryk fra naturriggerne under det menneskelige. Endnu senere, når han bliver en visdommens mester og derfor et fuldgyldigt medlem af det femte rige i naturen, vil Hierarkiets liv og aktivitet være den verden, hvorfra *horisontal* impression kommer ind i hans magnetiske aura, og *vertikal* impression vil komme fra den åndelige triades højere plan, og – endnu senere – fra Shamballa. Da vil menneskeheden for ham være, hvad naturriggerne under det menneskelige var, da det fjerde rige, menneskeriget, var den verden, hvorfra han modtog horisontale indtryk. (TEL e.102-103; TEL d.98-100).

(d) INSPIRATION

(1) (Inspiration) indebærer et andet udviklingsaspekt. Inspiration svarer til mediumisme, men er fuldstændig egoisk. Den benytter tænkeevnen som mellemlid for overførsel til hjernen af det, som sjælen ved. Mediumisme gælder sædvanligvis den fremgangsmåde, der helt er begrænset til de astrale plan. På det egoiske plan indebærer dette inspiration. Tænk over denne forklaring, for den oplyser om meget. (WM e.179;

HM d.193).

(2) *Kilder til inspiration*: De der er under forberedelse til indvielse *må* nødvendigvis arbejde alene. Jeg ser gerne, at I husker dette. Der findes, som I ved, tre kilder til inspiration, som for den kæmpende discipel på det fysiske plan antyder hans mål:

1. Hans egen sjæl. gennem direkte kontakt, som resultat af koordinering.
2. Mesteren. gennem impression, som et resultat af sensitivitet.
3. Den ashramiske gruppe. . . . gennem tjeneste, som et resultat af vekselvirkning.

Senere, når den indviede eller disciplen gør fremskridt, og efterhånden som han bygger antahkaranaen, vil det ene livs energi, der strømmer fra monaden, tilvejebringe den fjerde type af inspiration. Til disse åndelige kilder til inspiration må tilføjes de mindre, som fx mental indflydelse registreres telepatisk, og kommer fra et bredt spektrum af tænkere og sind. (DNA2 e.30-31).

47

Den indre stemme

(1) Mennesker døver den indre stemme, som bærer vidne om livet efter dette, og de overdøver de ord, som lyder i stilheden, med støj og tumult fra travlhed, fornøjelse og sindsbevægelse.

Hele hemmeligheden ved at betræde den okkulte vej med held afhænger af en mental holdning; når denne holdning udviser konkret materialisme, koncentration på formen og et begær efter nutidige ting, kan der kun gøres ringe fremskridt i forståelsen af den højere esoteriske sandhed. (WM e.84; HM d.99).

(2) (Indvielsens vej er) en vej, hvor en stadig udvidelse af bevidsthed foregår med tiltagende sensitivitet over for de højere vibrationer. Dette viser sig til at begynde med som sensitivitet over for den indre stemme, og det er en af de væsentligste

evner for en discipel. De store søger dem, som hurtigt kan adlyde deres sjæls indre stemme. (WM e.353; HM d.367).

(3) Intet tilfredsstillende (den sande søgende), før han finder Vejen, og intet kan stille begæret i hans væsens centrum, undtagen det, som findes i Faderens hus. Han er, hvad han er, fordi han har prøvet alle mindre veje og fundet dem utilstrækkelige, og han har underordnet sig mange vejledere, men fundet, at de var »blinde ledere af de blinde«. Han har kun den udvej at blive sin egen leder og *alene* finde sin vej hjem. I den ensomhed, som er enhver sand discipels lod, fødes den selverkendelse og selvtillid, som til sin tid vil gøre ham egnet til at blive en mester. Denne ensomhed skyldes ikke en separatistisk ånd, men er selve Vejens vilkår. Aspiranter må nøje huske denne forskel.

... Den sande søgende er en forsker, hvis mod er af den sjældne art, som sætter ham i stand til at stå rank og lade sin egen klare tone lyde midt i verdens larm. Han er et menneske, som har et trænet øje til oven over jordens tåge og dunst at se det centrum af fred, som præsiderer over alle hændelser på jorden, og har et trænet opmærksomt øre, som (efter at have opfanget en hvisken af stilhedens røst) er afstemt med den høje vibration og af den grund ikke hører alle de små lokkende stemmer. Dette medfører atter ensomhed og frembringer den tilbageholdenhed, som alle mindre udviklede sjæle føler i nærheden af dem, som kæmper sig frem.

En paradoks situation opstår af den kendsgerning, at disciplen formanens til at udforske Vejen, og dog er der ingen, der fortæller ham om den. De, som kender Vejen, må ikke tale, vel vidende at Vejen konstrueres af aspiranten, ligesom edderkoppens spinder sit spind ud fra sin egen værens centrum. Således udfolder sig kun de sjæle til adepter i enhver specifik generation, som har »trådt Guds vredes vinperse alene«, eller som – med andre ord – har fuldbyrdet deres karma alene, og som på fornuftig måde har påtaget sig opgaven at betrede Vejen.

Adlyde sjælels indre impulser. Menneskeslægtens lærere instruerer grundigt den vordende indviede i at praktisere skelneevnen og træner ham i den vanskelige opgave at skelne mellem:

- a. Instinkt og intuition.
- b. Den højere og lavere tænkning.
- c. Begær og åndelig impuls.
- d. Selvisk stræben og guddommelig tilskyndelse.
- e. Den drivkraft, som udstråler fra de lunare herrer og den solare herres udfoldelse.

Det er ikke nogen let eller smigrende opgave at udforske sig selv og at opdage, at muligvis har selv den tjeneste, vi har udført og vor længsel efter at studere og arbejde, haft en fundamental selvisk oprindelse og har hvilet på et ønske efter frigørelse eller på modvilje over for hverdagspligternes ensformighed. Den, der forsøger at adlyde impulserne fra sjælen, må opdyrke en korrekt bedømmelse af sig selv med en ærlighed, som virkelig er sjælden i vore dage. Han må sige til sig selv, »jeg skal være sand mod mit eget selv«, og han må i livets stille stunder, og i sin meditation, der tilhører ham alene, ikke besmykke en eneste fejl eller undskylde sig selv på nogen som helst måde. Han må lære at diagnosticere sine egne ord, handlinger og motiver og at kalde tingene ved deres rette navn. Kun således kan han opøve åndelig skelneevne og lære at erkende sandhed i alle ting. Kun således kan han nå frem til virkeligheden og lære det sande selv at kende.

Ikke tage notits af den verdslige videns og klogskabs skarpsindige meninger. Har aspiranten behov for at dyrke evnen til at vandre alene, har han behov for at udvikle evnen til at være ærlig på alle områder, så har han ligeledes behov for at styrke sit mod. Det vil være nødvendigt for ham konsekvent at gå imod verdensopinionen, endog mod denne opinions allerbedste tilkendegivelse, og dette meget ofte. Han må lære at gøre det rette, således som han ser det og har viden om det, uafhængig af, hvad verdens største og mest citerede mener. Han må stole på sig selv og på de konklusioner, han selv er nået frem til i sine øjeblikke med åndelig kontakt og i sin illumination. Det er her, at så mange aspiranter svigter. De gør *ikke* deres bedste; de magter ikke i alle detaljer at handle, således som deres indre stemme siger; de lader være med at gøre visse

ting, som de tilskyndes til under deres meditation, og de magter ikke at sige de ord, som deres åndelige rådgiver, selvet, tilskynder dem til at sige. *Det er i sammenfatningen af disse ufuldbårne detaljer, at de store nederlag ses.* (WM e.584-586; HM d.591-593).

48

Lydighed over for sjælen

(1) Hvis en eller anden ordre skulle udgå fra den subjektive gruppe af lærere, ... følg da jeres egen sjæls diktat og jeres højere selvs tilskyndelse. (WM e.104; HM d.119).

(2) Gå din egen vej med styrke og i stilhed og gør det, som din sjæl kræver. Lad ikke de mindre stemmer fra de elskede og nære lede dig bort fra dit fremskridt på tjenestens vej. Du tilhører nu verden og ikke længere en håndfuld af dine medmennesker. Dette er ikke nogen let lektie at lære, min broder, men alle disciple må lære den en dag ... (DNA1 e.140-141).

(3) Hvad er denne okkulte lydighed, som en mester forventes at kræve? I vor tid beskæftiger mestrene sig med den virkelige mentale discipel, som tror på menneskets bevidsthed og viljes frihed, og som harmes over påtvingelsen af enhver såkaldt autoritet. Det intellektuelle menneske vil ikke acceptere nogen form for krænkelse af hans frihed, og dette har han i grunden ret i. Han protesterer mod at skulle adlyde. ...

Den lydighed, der fordres, er lydighed mod Planen. Det er *ikke* lydighed mod mesteren uanset, hvad mange ældre former af okkulte skoler måtte sige. Den lydighed, der bedes om er baseret på din voksende erkendelse af Planen for menneskeheden, således som den fremstår i din bevidsthed gennem meditationsprocessen og gennem tydelig tjeneste baseret på en voksende kærlighed til dine medmennesker.

Lydigheden, der fordres, er personlighedens lydighed mod sjælen, idet sjælens viden, sjælens lys, og sjælens kontrol bliver tiltagende magtfulde i disciplens sind og hjerne. Hele dette problem om okkult lydighed ville slet ikke opstå, hvis kontakt mellem sjæl og personlighed eller mellem discipel og mester

var fuldkommen og rigtigt etableret. Hele dette spørgsmål beror på disciplens blindhed og mangel på viden. Efterhånden som kontakt bliver mere fast etableret, kan ingen fundamentalt divergerende meninger opstå; sjælens og personlighedens mål blandes og smelter sammen; disciplens og mesterens mål bliver identiske, og gruppelivet betinger tjenesten, der ydes af dem begge. Det er derfor disciplens begrænsninger, som fremkalder spørgsmålet, og hans frygt, for at mesteren og hans sjæl beder om for meget. (DNA1 e.686-687).

(4) Vanskeligheden ligger for øjeblikket i, at relativt få mennesker er sjælsbevidste, og som følge heraf forbliver de fleste mennesker uvidende om deres egen sjæls »okkulte befalinger«. (EH e.435; EH d.405).

49

Tillid til sjælen

(1) Hvis I blot kunne se, at uroen og vanskelighederne alle steder frembringer noget godt, som langt opvejer det tilsyneladende onde. Sjæle finder sig selv og lærer at stole på den indre hersker. Når al ydre støtte svigter, og når alle synlige autoriteter er uenige med hensyn til den foreslåede løsning, da henvises sjælene til sig selv og lærer at søge indad. Denne indre kontakt med det højere selv er ved at blive åbenbar og den udvikles gradvis samt fører til den selvtillid og den indre ro, som er baseret på den indre Guds styrelse, og som derfor gør et menneske til et redskab for tjeneste i verden. (WM e.130; HM d.145-146).

(2) Disciplen må acceptere sig selv som han er på ethvert givet tidspunkt, med enhver given udrustning, og under de givne omstændigheder. Dernæst må han fortsætte med at tilpasse sig og sine anliggender og sin tid det aktuelle behov, specielt i en fase, hvor der er gruppe-, national- eller verdenskrise. Når han gør dette i sin egen bevidsthed og følgelig tænker i retning af ægte værdier, så vil han opdage, at hans egne private anlig-

gender bringes i orden, hans evner styrkes og hans begrænsninger glemmes. (DNA2 e.44).

50 Vejledt af sjælen

(1) Vejledning kan, som I udmærket ved, komme fra et menneskes egen sjæl, når han gennem meditation, disciplin og tjeneste har skabt en kontakt, og der følgelig er en direkte kommunikationskanal fra sjæl til hjerne via sindet. Er denne kanal klar og direkte, er der tale om virkelig guddommelig ledelse, der kommer fra den indre guddom. Den kan imidlertid forvrænges og misfortolkes, hvis tænkeevnen ikke er udviklet, hvis karakteren endnu ikke er rensset, og mennesket ikke er fri for overdreven personlighedsindflydelse. Tænkeevnen må på rette måde gøre brug af den formidlede sandhed eller vejledning. Hvor opfattelsen af den indre guddommelige stemme er sand og rigtig, da – og kun da – er vejledningen ufejlbarlig, og den indre Guds stemme kan tale helt tydeligt til sit instrument, mennesket på det fysiske plan.

Når engang denne sidstnævnte vejledning er blevet etableret, stabiliseret, plejet, udviklet og forstået, bliver andre former for åndelig vejledning mulig. Årsagen hertil er, at de vil passere igennem eller underordnes den værdinorm, som sjælen i sig selv udgør. Sjælens bevidsthed er en del af al bevidsthed. Erkendelsen af denne sjælsbevidsthed sker gradvist og progressivt, når der er tale om et menneske på det fysiske plan. Hjerne-cellerne må vækkes successivt og den korrekte, fortolkende respons udvikles. Når for eksempel et menneske bliver bevidst om Guds Plan, kan han opfatte det, som om denne Plan blev formidlet til ham af en mester eller et medlem af Hierarkiet; han kan også opfatte det, som om den viden kom til ham gennem hans egen direkte kontakt med en tankeform om Planen. Hvis han opnår og fortolker denne viden på den helt rigtige måde, da opnår han uvægerligt erkendelse af det, som hans egen sjæl uundgåeligt ved, fordi hans sjæl er et aspekt af den universelle sjæl og en integreret del af det planetariske Hierar-

ki. (EP2 e.491-492; EP2 d.469-470).

(2) Mindre betydningsfulde mennesker og begyndere fortolker kalden og meddelelser, de hører eller modtager, som om de kommer fra en høj og ophøjet kilde, medens de efter al sandsynlighed har hørt noget, der kommer fra deres egen underbevidsthed, fra deres egen sjæl eller fra en eller anden lærer (ikke en mester), der forsøger at hjælpe dem. (EH e.688; EH d. 633).

51

»Regnskyen af ting, der kan vides«

(1) (Den indviede) har lært gennem livet i de tre verdener at trænge ind i sindets verden, og den lavere konkrete tænkeevne er blevet det redskab, som integrerer hans personlighed, som åbner ind til tankens verden, og som giver ham evne til at skabe tankeformer. Gennem meditation har han lært at skabe kontakt med sjælen, tankens søn, som er ham selv, og han har, da tiden var inde, identificeret sig med denne sjæl. Han bliver i realiteten denne sjæl og kan i tankens verden skabe de levende former, der bringer lys og hjælp og sandhed til andre. Således tjener han. Han lærer også ved hjælp af den udviklede højere opfattelsesevne at trænge ind til niveauerne for abstrakt tænkning, forværelset til den rene fornufts verden, og ved hjælp af disse tre aspekter af sindet, opdager han, at han besidder »de tre nøgler«, som vil give ham adgang til en nøje udforskning af det universelle sinds viden, visdom og fornuft. Dette er, hvad der åbenbares for ham, når han trænger dybere ind i det, der kaldes den hemmelige visdom, Guds sind, det tredje guddommelige aspekt. Det er det, der dybest set menes med den symbolske og maleriske talemåde »*regnskyen af ting, der kan vides*«. Regnskyen er et symbol på det endnu ikke åbenbarede område af Guds hensigt, der umiddelbart ville kunne åbenbares, hvis verdens disciple og indviede ville »trænge ind til præcipitationspunktet«.

Denne tanke burde frem over ligge bag alt, hvad I gør i jeres meditationsarbejde. I bør betragte jeres meditation som en gennemtrængningsproces, udført som tjeneste med den hensigt

at bringe oplysning til andre. (DNA2 e.313).

(2) Med *overbevidst* mener jeg de kræfter og kundskaber, der er til rådighed, men som endnu ikke er kontaktet og erkendt, og som derfor ikke er til nogen umiddelbar nytte. Der er tale om visdom, kærlighed og abstrakt idealisme, der er iboende sjælens natur, men som endnu ikke er og aldrig har været en del af den udrustning, der er til rådighed. Efterhånden vil alle disse kræfter blive erkendt og benyttet af mennesket. Disse kræfter og erkendelser gives i *The Yoga Sutras of Patanjali* det interessante navn »regnskyn af ting, der kan vides«. »Ting, der kan vides«, vil efterhånden nedsænke sig i det bevidste aspekt af menneskets natur og blive en integreret del af hans intellektuelle udrustning. Til sidst, efterhånden som evolutionen og tidsaldre forløber, vil det nedsænke sig i det underbevidste aspekt af menneskets natur, når hans evne til at opfatte det overbevidste tiltager. Jeg kunne gøre dette punkt mere klart for jer ved at påpege, at ligesom den instinktive natur i dag i det store og hele findes i det underbevidste område, således vil til sin tid menneskets intellektuelle del (som han i vor tid mere og mere bliver bevidst om) blive henvist til en lignende position og vil synke ned under bevidsthedens tærskel. Intuitionen vil da indtage dens plads. For de fleste mennesker er det ikke muligt frit at benytte intuitionen, idet den ligger i det overbevidste område. (EP2 e.440-441; EP2 d.423).

52 Esoterisk sans

Med ordene »esoterisk sans«, mener jeg hovedsagelig evnen til at leve og fungere subjektivt, at besidde en konstant indre kontakt med sjælen og den verden, hvori den findes; dette må virkeliggøres subjektivt gennem aktivt demonstreret kærlighed, gennem en stadig udstrømmende visdom, og gennem evnen til at indbefatte og identificere sig med alt, som ånder og føler, hvilket er den fremtrædende karakteregenskab for alle sandt fungerende Guds sønner. Jeg mener derfor en indre mental holdning, som kan orientere sig ved brug af viljen i enhver

retning. Den kan styre og kontrollere den emotionelle sensitivitet, ikke alene i disciplen selv, men i alle, som han kommer i berøring med. Gennem styrken i hans stille tanke kan han bringe lys og fred til alle. Gennem denne mentale kraft kan han stille ind på verdenstænkningen og på ideernes rige og kan skelne mellem og udvælge de mentale kræfter og de begreber, som gør det muligt for ham – som en arbejder for Planen – at påvirke sine omgivelser. Han kan iklæde de nye idealer det tankestof, som vil sætte dem i stand til lettere at blive erkendt i den almindelige hverdags tænkning og liv. Denne mentale holdning vil også gøre det muligt for disciplen at orientere sig mod sjælenes verden og på dette høje sted af inspiration og af lys opdage sine medarbejdere, kommunikere med dem og – i forening med dem – arbejde for virkeliggørelsen af guddommelige intentioner.

På nuværende tidspunkt i verdenshistorien er det denne esoteriske sans, som aspiranten mest af alt har behov for. Indtil aspiranten til en vis grad har forstået den og kan anvende den, kan han ikke blive en del af den nye gruppe. Han kan heller ikke arbejde som en hvid magiker, og disse instruktioner vil for ham forblive teoretiske og hovedsagelig intellektuelle i stedet for at være praktiske og effektive.

For at opøve denne indre esoteriske sans kræves der meditation, og kontinuerlig meditation under de tidlige udviklingsstadier. Men efterhånden som tiden går, og mennesket vokser åndeligt, vil denne daglige meditation uvilkårligt vige for en fast åndelig orientering, og da vil meditation, i den betydning som den nu forstås og kræves, ikke længere være nødvendig. Den indre afstand mellem et menneske og de former, han anvender, vil blive så fuldstændig, at han altid vil leve på »iagttagers plads«, og vil fra dette punkt og med denne holdning styre tænkeevnens, emotionernes og de energiers aktiviteter, som gør fysisk udtryk muligt og nyttigt.

Det første stadium i denne udvikling og optræning af den esoteriske sans består i at opretholde en holdning med konstant ubunden iagttagelse. (WM e.603-604; HM d.609-610).

53 Blændværk og illusion

(1) Kun intuitionen kan nedbryde illusion, og der er derfor behov for at skole intuitive. (GLA e.23; BLV d.28).

(2) *Problemet illusion* beror på en sjælsaktivitet og er resultatet af alle manifesterede sjæles mentale aspekt. Det er sjælen som er indhyllet i illusion, og sjælen som ikke magter at se klart, før den har lært at lade sjælslyset strømme gennem illusionen ind i sindet og hjernen.

Problemet blændværk opstår, når den mentale illusion forstærkes af begær. Det teosofferne kalder »kama-manas« skaber blændværk. Det er illusion på det astrale plan. (GLA e.21; BLV d.26).

(3) Dét, der har størst virkning i arbejdet med at *sprede blændværk*, er at indse nødvendigheden af helt og holdent at virke som en kanal for sjælens energi. Hvis disciplen kan skabe den rette forbindelse og deraf følgende kontakt med sin sjæl, viser resultaterne sig som *forøget lys*. Lyset strømmer ned og oplyser ikke blot tænkeevnen, men også hjernebevidstheden. Han ser situationen mere klart; han ser kendsgerningerne i kontrast til sine »frugtesløse forestillinger«; og da »skinner lyset på hans vej«. Når det gælder bevidsthedens større rækkevidde, er han endnu ikke i stand til at se i ordets sande betydning; gruppeblændværket, og naturligvis også verdensblændværket, forbliver for ham endnu et bindende og forvirrende mysterium, men hans egen direkte vej begynder at blive tydelig, og han står relativt fri af tågen fra sit gamle og forvrængende emotionelle smitstof. Den rette koordination, kontakt med sjælen og desuden vedholdenhed er nøgleordene til fremgang. (GLA e.36-37; BLV d.40).

(4) *Magtens illusion* er måske en af de første og mest alvorlige prøver en aspirant møder. Den er også et af de bedste eksempler på den »store fejltagelse«, og jeg henleder derfor jeres opmærksomhed på den som en illusion, jeg må bede jer om meget omhyggeligt at beskytte jer imod. Det er yderst sjældent at en discipel undgår virkningerne af denne illusions-

vildfarelse, for den er mærkeligt nok baseret på den rette fremgang og det rette motiv. Det er forklaringen på problemets besnærende natur. Det kan beskrives således:

Ved den rette indsats lykkes det en aspirant at kontakte sin sjæl eller sit ego. Gennem meditation, god hensigt og korrekt fremgangsmåde samt ønsket om at tjene og elske, opnår han koordination. Han bliver da klar over resultaterne af sit fremgangsrige arbejde. Hans sind er oplyst. En følelse af magt flyder gennem hans legemer. Han er, i det mindste midlertidigt, blevet vidende om Planen. Verdens behov og sjælens evne til at afhjælpe dette behov gennemstrømmer hans bevidsthed. Hans pligtopfyldenhed, hans trang til at ofre sig og hans rette hensigt forstærker den styrede tilstrømning af åndelig energi. Han véd, han elsker, han søger at tjene, og alle tre med mere eller mindre held. Resultatet af alt dette er, at han er mere optaget af følelsen af magt og af den rolle, han skal spille for at hjælpe menneskeheden, end af at virkeliggøre en passende og behørig sans for proportioner og åndelige værdier. Han overvurderer sin erfaring og sig selv. I stedet for at fordoble sine anstrengelser og på denne måde etablere en tættere kontakt med sjælens rige og elske alle væsener dybere, begynder han at henlede opmærksomheden på sig selv, på den opgave han skal udføre og på den tillid, som mesteren og endog den planetariske Logos tilsyneladende viser ham. Han taler om sig selv; han gestikulerer og tiltrækker sig opmærksomhed, idet han kræver anerkendelse. Mens han gør dette bliver hans koordination stadig svagere; hans kontakt forringes og han indlemmes i rækken af de mange, som er bukket under for illusionen om magtfølelse.

Denne form for illusion er ved at blive mere og mere fremherskende blandt disciple og dem, der har taget de første to indvielser. Der er i dag mange mennesker i verden, som har taget den første indvielse i et tidligere liv. På et eller andet tidspunkt i den nuværende livscyklus, der gentager og sammenfatter begivenhederne fra en tidligere udvikling, når de igen til det punkt i deres virkeliggørelsesproces, som de tidligere opnåede. Betydningen af det opnåede og følelsen af deres ansvar og

viden går op for dem. Igen overvurderer de sig selv, fordi de ser sig selv og deres opgaver som enestående blandt menneskesønnerne, og deres esoteriske og subjektive krav om anerkendelse dukker op og ødelægger det, der ellers kunne have været frugtbar tjeneste. Enhver bestræbelse af personligheden kan meget let forvrænge sjælens rene lys, der søger at strømme igennem det lavere selv. Enhver bestræbelse for at henlede opmærksomheden på det arbejde eller den opgave som personligheden har påtaget sig, forringer arbejdet og hæmmer mennesket i at udføre sin opgave; det fører til udsættelse af dens fuldførelse indtil det tidspunkt, hvor disciplen ikke kan være andet end en kanal, som kærlighed kan strømme og lys stråle igennem. Denne gennemstrømning og gennemstråling må være en spontan hændelse, der ikke indeholder nogen reference til det personlige selv. (GLA e.51-53; BLV d.53-54).

(5) Først når disciplen lærer at holde sindet »vedvarende i lyset«, og når strålerne af rent lys strømmer frit fra sjælen, kan blændværket opdages, udskilles og erkendes som dét det dybest set er og derved bringes til at forsvinde, ligesom disen over jorden opløses i den opstigende sols stråler. Derfor vil jeg råde jer til at ofre jeres meditation mere hensigtsmæssig opmærksomhed ved hele tiden at opøve evnen til eftertanke og til at antage en reflekterende holdning – som bevares hele dagen igennem. (GLA e.81; BLV d.78).

(6) Det er sjælen selv, som ved anvendelse af intuitions-evnen spreder illusion. Det er den oplyste tænkeevne, som opløser blændværk. (GLA e.83; BLV d.79).

(7) De vehikler, sjælen søger erfaring og udtryk igennem, er normalt og almindeligvis underkastet verdensblændværket og menneskehedens blændværk såvel som illusion. Når sjælen i de tidlige erfaringsstadier fanges i mayas, i blændværkets og til sidst i illusionens fælde, er det fordi sjælen identificerer sig med disse former – og derfor med det omgivende blændværk – og således ikke identificerer sig med sig selv. Efterhånden som evolutionen skrider frem bliver problemets beskaffenhed synlig for den inkarnerede sjæl, og den proces påbegyndes, hvorigennem sjælen befrier sig for følgerne af fejltagtig identifi-

kation. Enhver inkarneret sjæl, for hvem det lykkes at befri sin bevidsthed fra illusionens og blændværkets verden, tjener helt afgjort racen og bidrager til at befri menneskeheden fra denne gamle og magtfulde trældom. (GLA e.114; BLV d.106).

(8) Det eneste lys, der kan opløse blændværkets tåger og befri livet for blændværkets skadelige virkninger, er sjælens lys, der – som en klar opløsende lysstråle – besidder den særlige og enestående kvalitet, der frembringer åbenbaring, umiddelbar spredning og indre oplysning. Den forundte åbenbaring er forskellig fra intuitionens åbenbaring. Den er åbenbaringen af det som blændværket slører og skjuler, dvs. en afsløring der er særegen for det astrale plan og betinget af dette plans love. (GLA e.139; BLV d.128).

(9) *Illusionens problem* beror på en sjælsaktivitet og er et resultat af alle manifesterede sjæles mentale aspekt. Det er sjælen, der er indhyllet i illusion, og det er sjælen, der ikke er i stand til at se klart, før det tidspunkt er inde, hvor den har lært at lade sjælslyset strømme gennem illusionen ind i sindet og hjernen. (EP2 e.472; EP2 d.451-452).

54

Modsætningernes par

(1) For så mange disciple ... har lektien været at lære at bevæge sig fremad på trods af aktiviteten hos modsætningernes par, og ikke skænke sansernes reaktioner nogen opmærksomhed, stå fri og ikke være bange uanset om den erfaring der er opnået er af stor betydning og af åndelig tilfredsstillelse, eller om det er en på forhånd dødsdømt hændelse, hvor intet bringer glæde og hvor kun smerte, frygt og uvished kendes. Du må lære at bevæge dig roligt fremad *mellem* modsætningernes par, idet du siger til dig selv: Jeg er ikke dette; jeg er ikke hint; evigt er jeg *selvet*. (DNA1 e.664).

(2) Egoets eller sjælens opbygning er den faktor, der har allerstørst betydning for mesteren i opgaven med at skole disciplen i hierarkisk arbejde. Dette involverer nødvendigvis de tre højere centre (hoved, hjerte og strube). Han er beskæftiget

med den såkaldt egoiske lotus, og dette er et punkt, som disciplen har meget let ved at glemme. Sjælen er optaget af sit eget liv: personlighedslivets detaljer (dets utilstrækkelige udtryk eller skyggen i de tre verdener) gør ganske enkelt intet indtryk på sjælens bevidsthed. Efterhånden som personlighedslivets voldsomhed tager til, bliver sjælen, der hyppigere har modtaget det bedste af det, som den aspirerende personlighed har at tilbyde, og som langsomt har vendt sin opmærksomhed mod personlighedens sind, også opmærksom på en modsatrettet faktor for ægte sjælsudtryk i livets ydre periferi. Da begynder kampen mellem sjæl og personlighed – kampen mellem de højere modsætningers par – *bevidst at blive udkæmpet på begge sider*. Dette er vigtigt at erindre. Denne konflikt kulminerer forud for hver af de tre første indvielser i konfrontationen mellem de to modstandere; når tærskelens vogter (for indvielse) og nærværelsens engel står ansigt til ansigt. (DNA1 e.762).

55 Tærskelens vogter

(1) Jeres tanker kredser nu om et spørgsmål: »Hvordan kan jeg besejre denne vogter og dog på samme tid undgå at koncentrere mig om mig selv og mine problemer? Det siger du, at jeg skal undgå, men vogteren er hele summen af personlighedens begrænsninger og brister, alle kræfter – emotionelle, mentale og fysiske – som begrænser mig i at udtrykke mig som sjæl. Hvad kan jeg derfor gøre?«

Mit svar vil være: I må først og fremmest acceptere vogteren som en kendsgerning og som en integreret del af livet i de tre verdener og dernæst forvise denne vogter til dens rette sted som en del af den store illusion, tilværelsens store blændværk. I må derefter fortsætte med jeres planlagte tjenesteliv (hvilken klart defineret plan eller planer har du, min broder?) og handle som om vogteren ikke eksisterer. Således vil I med tiden frigøre jer fra al personlighedsindflydelse, og jeres sind vil stå til rådighed for den aktuelle opgave. Jeg kunne måske formulere det på en anden måde. Når jeres interesse i hierarkisk arbejde og i ashra-

mens program, som I er forbundet med, er tilstrækkelig stærk, vil den præge alle jeres handlinger og alle jeres tanker (både i vågen tilstand og under søvnen). I vil da opdage, at vogterens greb er blevet brudt, at dens *liv* er blevet tilintetgjort af udmattelsen, og at dens *form* er nedbrudt af offerild. Således er denne historie, kort fortalt. (DNA2 e.47-48).

(2) Denne vogter betragtes ofte som en katastrofe, som en rædsel der skal undgås og som det endelige og kulminerende onde. Ikke desto mindre vil jeg minde jer om, at vogteren er »den som står foran Guds port«, som dvæler i indvielsesportens skygge og som med åbne øjne møder nærværelsens engel, som det hedder i de gamle skrifter. Vogteren kan defineres som summen af den lavere naturs kræfter, som disse kommer til udtryk i personligheden før illumination, inspiration og indvielse. På dette stadium er personligheden usædvanlig stærk, og vogteren legemliggør alle de psykiske og mentale kræfter, som ned gennem tidsaldrene er blevet udviklet i det enkelte menneske og plejet omhyggeligt; den kan betragtes som den trefoldige materielle forms kraft, før denne form vier sig til og tilegnes sjælens liv og tjenesten for Hierarkiet, Gud og menneskeheden.

Tærskelens vogter er alt, hvad et menneske er, bortset fra det højere åndelige selv; den er guddommelighedens tredje aspekt, som det udtrykker sig i den menneskelige mekanisme, og dette tredje aspekt må i sidste ende underordnes det andet aspekt, sjælen. (GLA e.90-91; BLV d.86), (EP2 e.312; EP2 d.304).

(3) (Om vogterens natur vil jeg) gerne uddybe et eller to punkter og give et eller to nye forslag som vi – for klarhedens skyld, og for at lette forståelsen – vil opstille på følgende måde:

1. Tærskelens vogter er i sit inderste væsen personligheden; den er en integreret enhed sammensat af fysiske kræfter, æterisk energi, astrale kræfter og mentale energier, som tilsammen udgør hele den lavere natur.
2. Vogteren tager form når en reorientering af menneskets liv har fundet sted – bevidst og under sjælsindflydelse; teoretisk set ledes hele personligheden da hen imod *frigørelse til tjeneste*. Problemet er at omsætte teori og aspiration til er-

- farede kendsgerninger.
3. I meget lang tid udgør personlighedens kræfter ikke en vogter. Mennesket er ikke på tærskelen til guddommelighed; han er ikke bevidst vidende om englen. Hans kræfter er ufuldstændige; han arbejder ubevidst i sine omgivelser, tilsyneladende offer for omstændighederne og sin egen natur, og underlagt begærets dragning mod og trang til det fysiske plans aktivitet og liv. Men når menneskets liv styres fra det mentale plan, tillige med begær eller ambition, og når han i det mindste i temmelig høj grad er underlagt mental indflydelse, da begynder vogteren at tage form som en samlet kraft.
 4. De stadier, hvori tærskelens vogter erkendes, underkastes en skelnende disciplin og til sidst kontrolleres og mestres, er hovedsagelig tre:
 - a. Det stadium hvori personligheden dominerer og styrer livet og ambitionerne samt målene for menneskets livsbe-
stræbelser. Da har vogteren herredømmet.
 - b. Det stadium hvori en tiltagende spaltning i disciplens bevidsthed toner frem. Vogteren eller personligheden drives da i to retninger; i retning mod at fremme personlige ambitioner og begær i de tre verdener; i retning mod at lade vogteren gøre en indsats (bemærk dette udsagn) for at tage opstilling på tærskelen til guddommelighed foran indiviellsens port.
 - c. Det stadium hvori vogteren bevidst søger samarbejde med sjælen og, skønt den i sig selv stadig udgør en barriere for åndelige fremskridt, mere og mere påvirkes af sjælen i stedet for af sin lavere natur.
 5. Når det sidste stadium er nået (og mange når det i denne tid), kæmper disciplen med større eller mindre held for at holde vogteren i ro (ved at lære at »holde sindet vedvarende i lyset« og således kontrollere den lavere natur). På denne måde overvindes gradvist vogterens bestandigt skiftende tilstand; dens orientering hen imod virkeligheden og bort fra den

store illusion gøres gældende, og englen og vogteren bringes langsomt i tæt forbindelse med hinanden.

6. I de tidlige stadier, der vidner om bestræbelse og forsøg på kontrol, er vogteren positiv og sjælen negativ i deres virkning i den menneskelige stræbens tre verdener. Derpå følger en periode med svingen frem og tilbage, der fører til en ligevægtstilstand, hvor ingen af aspekterne synes at dominere; derefter ændres balanceforholdet, og personligheden bliver stadig mere negativ, ligesom sjælen eller psyken bliver dominerende og positiv. (GLA e.153-155; BLV d.140-142).

(4) Der kommer tidspunkter hvor tærskelens vogter viser sig og konfronterer aspiranten, drager hans hensigt og fremskridt i tvivl og blokerer døren som fører til et mere vidtfavnende liv og til frigørelse. Vogteren gør indsigelser mod menneskesjælens frihed. Således er det også i en nations liv, i en races, og i menneskehedens liv som helhed.

Englens nærværelse antyder guddommelige muligheder, afslører for den opmærksomme discipel det næste skridt hen imod frigørelse, og kaster lys over det umiddelbart næste trin som må betrædes på lysets vej. ...

Tærskelens vogter opsummerer i sig de onde tendenser, de ophobede begrænsninger og hele summen af de selviske vaner og ønsker, som er karakteristiske for disciplens materielle natur. Nærværelsens engel antyder *fremtidens* muligheder og den guddommelige natur. ... Tærskelens vogter repræsenterer *fortiden* med dens begrænsninger og onde vaner. ...

Én cyklus i disciplens liv præsenterer ét aspekt af en »konfrontation«, og en anden cyklus et andet. I ét liv kan han være helt optaget af at kæmpe med tærskelens vogter, eller af at orientere sig mod nærværelsens engel og tillade den guddommelige energi at strømme ind og få indflydelse i hans liv; han kan bukke under for indflydelsen af den frygtelige virkning af hans onde og materielle begær, eller han kan være i færd med at nærme sig englen. Men – og dette er det centrale punkt – *det er ham selv der fremkalder den ene eller den anden af disse*

manifestationer. ... Det er den magnetiske appel ... hos disciplen ... der skaber manifestationen. I andre liv kan disciplen svinge mellem de to poler i sit væsen, uden bevidst styring, uden direkte konfrontation og uden klar forståelse af livets formål. ...

Der kommer dog til sidst et liv hvor disciplen konfronteres med både vogteren og englen samtidig, og da finder det store opgør sted. Det er situationen i verden i dag. Det åndelige og det materielle er i konflikt, og menneskeheden selv er slagmarken.

... Når (disciplen) har opnået den rigtige indstilling og har gjort en virkelig indsats for korrekt orientering, da – når konflikten mellem godt og ondt er på sit højeste – kommer der et øjeblik hvor han forlanger mere lys, mere kraft, mere forståelse, og frihed til at tage det næste skridt fremad. Når han kan fremføre dette krav med en fast hensigt og kan stå støt og rolig uden frygt, vil der uvægerligt komme en respons fra selve nærværelsen. En manifestation af lys og kærlighed og kraft vil strømme ind. Erkendelsen af et behov har fremkaldt respons. Konflikten ophører; vogteren forsvinder; vejen frem ligger klar; disciplen kan bevæge sig fremad med sikkerhed, og et bedre liv begynder for ham. (EXH e.293-295; HF d.293-295).

56

Sjælen og psykiske evner

Når et menneske er solidt polariseret på det mentale plan, når han har opnået et vist mål af sjælskontakt, når hele hans holdning og orientering er rettet hen imod de åndelige realiteters verden, og hans liv er disciplin og tjeneste, da kan han, til tider, og når det er nødvendigt, efter ønske gøre brug af disse lavere psykiske evner i tjeneste for Planen og for at udføre en speciel opgave på det astrale plan. Det er imidlertid et tilfælde, hvor den højere bevidsthed helt normalt indbefatter den lavere. Dette gøres dog sjældent, end ikke af adepter, idet sjælens evner – åndelig perception, telepatisk sensitivitet og psykometrisk evne – sædvanligvis er tilstrækkelige til de krav og behov, der skal

imødekommes. Jeg indskyder disse bemærkninger, fordi der findes nogle oplyste mennesker, som benytter disse evner, men det sker altid som en særlig tjeneste over for Hierarkiet og menneskeheden og sker *ikke* i forbindelse med enkeltpersoner. (EP2 e.477; EP2 d.456).

57 Sutratmaen

(1) Den »sølvsnor« der inkarnerer fra begyndelsen af en manifestationsperiode til enden og trækker den menneskelige tilværelses perler på sig. Det er den energilinje, som forbinder det lavere personlige menneske med dets Fader i himlen via egoet, det formidlende midterprincip. På den findes de energi-brændpunkter, vi kalder de permanente atomer. (Fodnote 51 CF e.114; KI d.135).

(2) Sjælen behersker sin form ved hjælp af sutratmaen eller livstråden og vitaliserer gennem den sit trefoldige redskab (det mentale, emotionelle og fysiske) og opretter således en kommunikation med hjernen. Gennem hjernen, når den kontrolleres bevidst, tilskyndes mennesket til intelligent aktivitet på det fysiske plan. (WM e.57-58; HM d.74).

(3) Sjælens hensigt og vilje, den åndelige beslutning om at være og at handle, anvender sjælens tråd, sutratma, livsstrømmen, som sit udtryksmiddel i formen. Denne livsstrøm deler sig i to strømme eller to tråde, når den når legemet, og »forankres«, så at sige, to steder i dette legeme. Dette symboliserer atmas eller åndens differentieringer i sine to genspejlinger, sjæl og legeme. Sjælen eller bevidsthedsaspektet, der gør et menneske til en fornuftig, tænkende enhed, »forankres« gennem et aspekt af sjælens tråd til et »sæde« i hjernen i det område, hvor pinealkirtlen findes. Det andet livsaspekt, som besjæler hvert atom i legemet, og som udgør princippet for sammenhæng og integration, finder vej til hjertet og fokuseres eller »forankres« dér. Fra disse to punkter søger det åndelige menneske at kontrollere mekanismen. På den måde bliver det muligt at fungere på det fysiske plan, og objektiv eksistens bliver en midlertidig ud-

tryksmåde. Sjælen, der har »sæde« i hjernen, gør mennesket til et intelligent, fornuftigt væsen, selvbevidst og selvbestemmede. Mennesket er i forskellig grad opmærksom på den verden, han lever i, alt afhængig af udviklingstrinet og den deraf følgende udvikling af mekanismen. Denne mekanisme er trefoldig i sit udtryk. Der findes først og fremmest nadierne og de syv kraftcentre; derefter nervesystemet opdelt i tre systemer: det cerebro-spinale, det sympatiske og det perifere; og endelig det endokrine system, som kan betragtes som det tætteste aspekt eller den ydre manifestation af de andre to.

Sjælen, der har »sæde« i hjertet, er livsprincippet, princippet for selvbestemmelse, den centrale kerne af positiv energi, ved hjælp af hvilken alle legemets atomer holdes på deres rette plads og er underordnet sjælens »vilje-til-at-være«. Dette livsprincip benytter blodstrømmen som sit udtryksmiddel og som sin kontrollerende formidler, og ved den nære relation mellem det endokrine system og blodstrømmen sammenføres sjælsaktivitetens to aspekter for at gøre mennesket til et levende, bevidst fungerende væsen, der styres af sjælen og udtrykker dens hensigt i alle dagliglivets aktiviteter. (WM e.495-496; HM d.506-507).

(4) Den studerende må lære at skelne mellem livstråden og bevidsthedstråden (sutrātma og antahkarana). Den ene er basis for udødelighed, den anden basis for kontinuitet. Forskeren må være opmærksom på denne subtile forskel. Den ene tråd (sutrātma) beliver og forbinder alle former til en fungerende helhed og legemliggør den udtryksøgende vilje og hensigt hos en entitet, hvad enten det drejer sig om menneske, Gud eller krystal. Den anden tråd (antahkarana) legemliggør den i formen indesluttede bevidstheds evne til at respondere på et stadigt ekspanderende kontaktområde inden for den omgivende helhed.

Sutrātmaen er den direkte livsstrøm, ubrudt og uforanderlig, og kan symbolsk betragtes som en levende energistrøm, der flyder direkte fra selve centrum til periferien, fra kilden til dens ydre udtryk eller synlige form. Den er *livet*. Den frembringer den individuelle livsproces og hele den evolutionære udvikling

hos alle former. Den er derfor livets vej, der går fra monaden via sjælen til personligheden. Det er trådsjælen, og den er én og udelelig; den overfører livsenergien og finder sin endelige forankring i det menneskelige hjertecenter og i et eller andet centralpunkt i alle former for guddommeligt udtryk. Der er og bliver intet andet end liv. (ENA e.26-27; UNT d.40).

58 Antahkaranaen

(1) Symbolikken omkring antahkaranaen har desværre en tendens til at komplicere forståelsen af dens virkelige natur. ... Antahkaranaen er ikke en række energitråde, som langsomt væves sammen af den sjæls gennemtrængte personlighed, og som mødes af lignende tråde, projiceret af den åndelige triade, men den er i virkeligheden en bevidsthedstilstand

H.P.B. lærte os, at antahkaranaen primært er den kanal af energi, der forbinder former og deres kræfter med deres oprindelige kilder, og at livstråden nødvendigvis går igennem mentalplanet (med sindets tre aspekter) og forbinder monade, sjæl og personlighed til et levende hele. Teknisk set er der derfor ikke brug for den såkaldte bro, undtagen med hensyn til én vigtig faktor: i den sjæls gennemtrængte personlighed, findes der en klar brydning *i bevidstheden* mellem det konkrete sind og det abstrakte sind. Det højere sind (som er det laveste aspekt af den åndelige triade) kan betragtes som en dør, der tillader den sjæls gennemtrængte personligheds bevidsthed at trænge ind i en højere verden af kontakt og bevidsthed. Men igen – som I udmærket kan forestille jer – er dette ene og alene symbolsk. Der findes ingen dør, men kun et symbol, der antyder metoderne til adgang.

I hele udviklingen af det åndelige menneske gennem fysisk inkarnation med mange hundreder liv, går hele processen ganske enkelt ud på at udvide bevidstheden og på at opnå – fortløbende og trin for trin – en stadig mere omfattende bevidsthed. Dette er godt at holde sig for øje, for til sidst vil alle disse symbolske beskrivelser blive erstattet af virkeligheden. Den

reelle opgave med at bygge antahkaranaen, og med at skabe det, der skal danne bro over kløften, er i sandhed en planlagt og bevidst bestræbelse på at projicere det åndelige menneskes fokuserede tanker fra det lavere mentale plan, ind i bevidsthedsområder, som er *sanset, men ikke kontaktet*. Det indebærer at mennesket må benytte al den bevidsthed, som allerede er blevet udviklet og allerede er »oplyst« af sjælen, og som helt tilsigtet bliver stadig mere sensitiv over for de højere åndelige realiteters fokuserede aktiviteter i verden. Den styrer en strøm af bevidst tænkning rettet mod den sansede og teoretisk erkendte verden af mestre, den åndelige triade og sluttelig Shamballa. Disciple bør huske, at Vejen for den højere evolution er langt mere enkel end den lavere vej og, at det er derfor, at læren om antahkaranaens betydning og mening (antahkaranaen er den sjælgennemtrængte personligheds første skabelse, idet personligheden der handler som en enhed) er langt mere enkel end den, der relaterer til personligheden i den menneskelige evolutions tre verdener. (DNA2 e.193-195).

(2) Antahkaranaen er i vor tid ved at blive opbygget af alle sjælgennemtrængte personligheder (eller bliver konstrueret ubevidst i kampen for at opnå åndelig orientering og vækst) og er hurtigt ved at blive et stærkt bånd, sammensat af alle de mange tråde af levende lys, af bevidsthed og af liv. Disse tråde er blandet og sammensmeltet på en måde så ingen virkelig kan sige: »min tråd, eller min bro eller min antahkarana«. Dette gør de ofte i uvidenhed. Alle sjælgennemtrængte personligheder skaber *menneskehedens* antahkarana, hvilket vil forene de tre aspekter eller energier i en uopløselig enhed, den åndelige triades tre aspekter eller energier og de tre aspekter af den sjælgennemtrængte personlighed i de tre verdener. I tiden der kommer vil talemåden »liv i de tre verdener« forsvinde. Menneskene vil tale om »liv i det manifesterede gudsriges fem verdener«. Hvis I kan, så tænk på denne måde i dag, og stræb efter i nogen grad at forstå betydningen af den sandhed, der ligger deri. Det smukke østerlandske symbolske udtryk, »sukkenes bro«, som forbinder dyreverdenen med menneskets verden, og som fører alle mennesker ind i tårernes jammerdal, til disci-

plin, og til ensomhed, er hurtigt ved at blive erstattet af den strålende *regnbuebro*, som er konstrueret af de menneskesøner, der søger det klare lys. »De vandrer over broen ind i det klare lys, som dér venter dem, og de bringer det strålende lys ned til menneskenes verden og åbenbarer det nye sjælsrige. Sjæle forsvinder, og kun Sjælen ses.« (DNA2 e.408).

(3) Klarheden i visionen og forståelsen af Planen ... afhænger af den bevidste og intelligente bygning af antahkaranaen. (DNA2 e.667).

(4) Når antahkaranaen er konstrueret, og de højere tre er direkte forbundet med de lavere tre, da behøves sjælen ikke længere. (TEL e.157; TEL d.148).

(5) *Antahkarana videnskaben*. Denne omhandler måden, hvorpå der bygges bro over den kløft, der eksisterer i menneskets bevidsthed mellem den almindelige menneskelige erfaringsverden, dvs. den trefoldige verden bestående af fysiske, emotionelle og mentale funktioner, og de højere plan af såkaldt åndelig udvikling, som er ideernes, den intuitive perceptions og den åndelige indsigt og forståelses verden. ... Dette fører til overvindelsen af de begrænsninger – fysiske og psykologiske – som hindrer menneskets frie udfoldelse af hans iboende guddommelighed. (ENA e.2; UNT d.17-18).

(6) Undervisning er ... antahkaranaens videnskab. Denne videnskab og denne terminologi er den esoteriske måde at anskueliggøre kendsgerningen om brobygningens nødvendighed. Antahkaranaen er den bro, som mennesket bygger – gennem meditation, forståelse og sjælens magiske, skabende arbejde – mellem de tre aspekter af sindet eller tænkeevnen. Derfor vil hovedformålet med den fremtidige undervisning blive:

1. At koordinere og samstemme tænkeevnen og hjernen gennem en korrekt forståelse af menneskets indre konstitution, især af det æteriske legeme og kraftcentrene.
2. At bygge bro mellem hjerne-tænkeevne-sjæl og således skabe en integreret personlighed, som er et stadigt bedre udtryk for den iboende sjæl.
3. At bygge broen mellem den lavere tænkeevne, sjælen og den

højere tænkeevne, således at en oplysning af personligheden bliver mulig.

Den sande undervisning er derfor videnskaben om at forbinde de forskellige dele af mennesket og tillige at forbinde ham med hans umiddelbare omgivelser og derefter med den større helhed, hvori han må udfylde sin plads. (ENA e.6; UNT d.21-22).

(7) Bevidsthedstråden (antahkaranaen) er et resultat af foreningen af liv og substans ... Det er den tråd, der spindes som følge af livets tilsynekomst i en form på det fysiske plan. Symbolsk kan man sige, at *sutratmaen* virker ovenfra og ned og er livets nedstigning til ydre manifestation. *Antahkaranaen* væves, udvikles og skabes som følge af denne oprindelige skabelse, og den strækker sig nedefra og op (eller udefra og ind) fra fænomenernes ydre verden til virkelighedens indre verden, betydningens verden.

Denne »tilbagevej«, ad hvilken menneskeslægten drages bort fra sin optagethed af den ydre verden og begynder at erkende og registrere en indre bevidst viden om det, som ikke er af den fænomenale ydre verden, har allerede gennem den naturlige evolutionsproces nået et udviklingsstadium, hvor nogle mennesker kan følge den fra den fysiske bevidsthed til den følelsesmæssige og fra den følelsesmæssige til den mentale. Denne del af arbejdet er således allerede fuldbragt i mange tusinder af tilfælde, og hvad der nu er påkrævet er færdighed og ret anvendelse af denne evne. Denne energitråd, kendetegnet ved bevidst sensitiv respons, er på et senere stadium præget af tænkeevnens skelnende bevidsthed, og dette resulterer i den indre integration, der til sidst vil gøre mennesket til et virkeligt tænkende væsen. Først anvendes denne tråd udelukkende til lavere selviske formål, den bliver stærkere og stærkere og mere og mere effektiv i tidens løb, indtil den står som en lysende klar og stærk tråd, som rækker fra det ydre fysiske liv, fra et punkt i hjernen, direkte til den indre mekanisme. Denne tråd er imidlertid ikke identisk med mekanismen, men med bevidstheden i mennesket. Ved hjælp af denne tråd bliver mennesket bevidst om sit emotionelle liv i dets mange former (bemærk formu-

leringen), og gennem den bliver han også bevidst om tankens verden; han lærer at tænke og begynder at bevæge sig bevidst på mentalplanet, hvor menneskehedens tænkere – en stadig voksende gruppe – lever, virker og er. Mennesket lærer i stadig stigende grad at følge denne bevidsthedsvej og ophører at identificere sig med sin ydre animale form, men lærer derimod at identificere sig med det indre menneskes kvaliteter og egenskaber. Først lever han drømmenes liv og derefter tankernes liv. På dette tidspunkt er antahkaranaens lavere aspekt fuldstændiggjort, og den første store bevidste enhed er fuldbyr-det. Mennesket er da en integreret, bevidst, levende personlighed. Kontinuitetstråden, der forbinder de tre lavere aspekter i mennesket, er dermed etableret og kan anvendes. Den strækker sig, om det kan udtrykkes således (og udelukkende billedligt), fra hovedcentret til sindet, som på sin side er et energicenter i tankens verden. Samtidig er denne antahkarana vævet sammen med livstråden, sutratmaen, som udgår fra hjertecentret. Målet for udviklingen gennem formernes verden er nu næsten nået.

Når dette stadium er nået, fortsætter imidlertid den sensitive følende proces ud i det omgivende univers. Mennesket væver en tråd, som kan lignedes ved den, edderkoppen spinder på forunderlig vis; uophørligt rækker mennesket ud i sin formodede omverden, stadig længere, indtil han opdager et aspekt af sig selv, som han næppe havde vovet at drømme om på et tidligere udviklingstrin. Han opdager *sjælen* og passerer derefter igennem dualitetens illusion. Dette er et nødvendigt, men ikke varigt stadium. Det er et stadium, der er karakteristisk for aspiranten i denne verdensepoke; jeg skulle måske sige denne verdenscyklus eller manvantara. Han søger at opnå enhed med sjælen, at identificere sig – den bevidste personlighed – med den overskyggende sjæl. Det er på dette stadium, teknisk set, at den egentlige bygning af antahkaranaen må påbegyndes, broen mellem personligheden og sjælen. (ENA e.27-29; UNT d.40-42).

(8) *Antahkarana videnskaben*. Det er den nye og sande videnskab om sindet, som anvender mental substans til at bygge bro mellem personlighed og sjæl, og derefter mellem

sjælen og den åndelige triade. Dette betyder aktivt arbejde i en substans, der er finere end substansen i de tre verdener, hvori den almindelige menneskelige udvikling foregår. Det drejer sig om den substans, hvoraf mentalplanets tre højere underplan består. Disse symbolske broer vil, når de er bygget, lette bevidsthedsstrømmen og skabe den kontinuitet i bevidstheden eller følelse af ubrudt bevidsthed, som til sidst vil gøre en ende på al dødsfrygt, ophæve enhver fornemmelse af adskillelse og gøre menneskets hjernebevidsthed modtagelig for indtryk fra de højere åndelige riger eller fra Guds sind. På den måde kan mennesket lettere blive indviet i skaberens formål og planer. (ENA e.95-96; UNT d.104-105).

(9) Jeg vil derfor bede jer erindre, at de »tråde af oplyst bevidsthed«, som vi uundgåeligt skaber, og som efterhånden danner antahkaranaen, må væves mellem hver og en af samtlige hierarkiske enheder, og at disse forbindende relationer og brobyggende faktorer inden for selve menneskeriget må etableres mellem enhed og enhed og mellem gruppe og gruppe. (ENA e.126; UNT d.131).

(10) Antahkarana videnskaben vedrører den trefoldige tråd, som forbinder:

1. Monaden, sjælen og personligheden, der sammenkæder de tre periodiske legemer og forener alle syv principper.
2. Den trefoldige personlighed og dens omgivelser i de tre verdener for menneskeligt virke, og senere i de to andre verdener (fem i alt) for overmenneskelig udfoldelse.
3. Det bevidst skabende menneske og ideernes verden. Disse ideer må kontaktes og udtrykkes gennem skabende arbejde for på denne måde at bygge bro med lyset:
 - a. mellem sjælens verden og fænomenernes verden,
 - b. mellem den subjektive skønheds og virkeligheds verden og naturens ydre håndgribelige verden,
 - c. mellem sig selv og andre,
 - d. mellem gruppe og gruppe,
 - e. og senere, når den guddommelige plan er blevet en reali-

tet for mennesket, mellem det fjerde rige (det menneskelige) og det femte rige (gudsriget).

f. Til sidst mellem menneskeheden og Hierarkiet.

(Denne videnskab) er videnskaben om den tredobbelte tråd, som har eksisteret fra tidernes morgen og forbinder det individuelle menneske med dets monadiske kilde. Erkendelsen af denne tråd og dens bevidste anvendelse, som Vejen og metoden til stadigt ekspanderende kontakter, kommer relativt sent i udviklingsprocessen. Målet for alle aspiranter og disciple er at blive bevidst om denne strøm af energi i dens forskellige differentieringer og bevidst at anvende disse energier på to måder: i det indre til selvudvikling og til tjeneste for Planen og menneskeheden.

... Antahkarana videnskaben beskæftiger sig derfor med hele systemet af energier, som strømmer ind, dvs. med processerne: anvendelse, transformation og fusion. Den befatter sig også med de udstrømmende energier og deres forbindelse med omgivelserne og danner derfor basis for videnskaben om kraft-centrene. De ind- og udstrømmende energier udgør til sidst to store energistationer, den ene karakteriseret ved kraft, den anden ved kærlighed, og begge tjener til indre oplysning af den enkelte og af menneskeheden som helhed, formidlet gennem Hierarkiet, som består af individualiteter. Dette er dybest set videnskaben om Vejen.

Antahkaranaen er følgelig *en tråd vævet af bevidsthed*, af intelligens, og er den modtagende formidler i alle følsomme reaktioner. Det interessante, som er værd at bemærke, og som vi nu må understrege, er, at denne bevidsthedstråd *er udviklet af sjælen* og ikke af monaden. Verdenssjælen lader sin florlette og »sansende« bevidsthedstråd strømme ind i alle former, alle legemets celler og alle atomer. Den menneskelige sjæl, solenglen, gentager processen i relation til dens skygge og genspejling, personligheden. Dette er en del af sjælens skabende arbejde. Men mennesket på sin side må også blive skabende i mental forstand og gentage processen, for mikrokosmos ligner på alle måder makrokosmos. Derfor skaber og reproducerer sjælen ved

hjælp af livstråden en personlighed, som den kan virke igennem. Dernæst, gennem bygningen af antahkaranaen, udvikler sjælen først og fremmest følsomhed på det fysiske plan, for senere – gennem meditation og tjeneste – at slå bro over kløften mellem de tre mentale aspekter. Derved fuldender den »Vejen tilbage« til centrum, som må løbe parallelt med den udadgående vej. (ENA e.145-148; UNT d.149-151).

(11) Menneskesjælen er (i modsætning til sjælen, når den fungerer i sit eget rige, fri for menneskelivets begrænsninger) indespærret og underkastet de tre lavere energiers styring i de fleste af sine erfaringer. På prøvestadiets vej begynder sjælens dobbelte energi at blive stadigt mere aktiv, og mennesket forsøger at anvende sit sind bevidst og at give udtryk for kærlighedsvisdom på det fysiske plan. Det er i al sin enkelhed målet for alle aspiranter. Når man bevidst og klogt begynder at benytte de fem energier i tjeneste, grundlægges der en rytme mellem personligheden og sjælen. Det er, som om der etableres et magnetfelt, hvor disse to vibrerende og magnetiske enheder eller grupperede energier svinger ind i hinandens indflydelsessfære. Det sker kun en gang imellem og sjældent i de tidlige stadier. Senere sker det oftere, og på den måde dannes der en kontaktvej, der til sidst bliver den mindste modstands vej, »den velkendte tilnærmelses vej,« som den til tider kaldes. På den måde bygges den første halvdel af »broen«, antahkaranaen. Når den tredje indvielse er taget er denne vej fuldendt, og den indviede kan »efter eget ønske fortsætte til højere verdener, og lægge de lavere verdener langt bag sig, eller han kan komme tilbage og fortsætte på den vej, der fører fra mørke til lys, fra lys til mørke, og fra de laveste verdener til lysets riger«.

Sådan bliver de to én, og den første store forening på tilbagevejen fuldendes. Nu skal et andet stadium af Vejen betrædes, og det fører til en anden og endnu mere betydningsfuld forening, fordi det fører til fuldstændig frigørelse fra de tre verdener. Det må huskes, at sjælen i sig selv er en forening af tre energier, som de lavere tre er en refleksion af. Den er en syntese af selve livsenergien (hvilket viser sig som livsprincippet i formernes verden), af intuitionens eller åndelig kærlighed-

visdoms- eller forståelsesenergien (hvilket viser sig som sensitivitet og følelse i det astrale legeme), og af det åndelige sind (hvis spejlbillede i den lavere natur er sindet eller intelligensprincippet i formverdenen). Disse tre omtales i den teosofiske litteratur som atma-buddhi-manas – den højere triplicitet, som genspejles i de lavere tre, og som fokuseres gennem sjælslegemet på de højere niveauer af det mentale plan, før den stiger ned i inkarnation – som det esoterisk kaldes.

Hvis vi ser på begrebet med andre øjne, kan vi sige, at de energier, der beliver det fysiske legeme, atomets intelligente liv, de sensitive emotionelle stadier og det intelligente sind til sidst vil smelte sammen med og blive transmutteret til de energier, der beliver sjælen. De er det åndelige sind, der overfører illumination og den intuitive natur, der bringer åndelig opfattelse samt guddommelig levemåde.

Efter den tredje indvielse føres »Vejen« hurtigt videre, og »broen« færdiggøres; hvorved den højere åndelige triade på fuldkommen måde forbindes med den lavere stoflige genspejling. Sjælens tre verdener og personlighedens tre verdener bliver én verden, hvori den indviede arbejder og fungerer. Han opfatter dem ikke som forskellige, selv om han ser den ene verden som inspirationens verden og den anden verden som sit tjenesteområde – de er for ham én verden for aktivitet. Det subjektive æteriske legeme (eller det vitale inspirationslegeme) og det tætte fysiske legeme er symboler på det ydre plan. (RI e.444-445).

(12) Det er »brobyggernes« arbejde, vi beskæftiger os med. *Lad mig først forsikre jer om, at den virkelige bygning af antahkaranaen først sker, når disciplen definitivt begynder at fokusere sig på de mentale niveauer, og når hans sind som følge deraf fungerer intelligent og bevidst. Han skal på dette stadium opnå en mere præcis idé, end han hidtil har haft, om den forskel, der findes mellem tænkeren, tankeapparatet og selve tanken, og han må begynde med den dobbelte esoteriske funktion, som er:*

1. Erkendelse af og modtagelighed for *IDEER*.

2. Den skabende evne til bevidst at bygge tankeformer.

Det kræver nødvendigvis en stærk mental indstilling og en nyorientering af sindets opfattelse af virkeligheden. Når disciplen begynder at fokusere sig på det mentale plan (og det er hovedformålet med meditationsarbejdet), så begynder han at arbejde i mentalt stof og opøve sig i tankens kraft og anvendelsesmuligheder. Han opnår en delvis tankekontrol. Han kan vende sindets søgelys i to retninger, mod den menneskelige stræbens verden og mod sjælsaktivitetens verden. Ligesom sjælen baner sig en vej ved at projicere sig selv som en tråd eller energistrøm ind i de tre verdener, således begynder disciplen også bevidst at projicere sig ind i de højere verdener. Hans energi strømmer ved hjælp af den kontrollerede og målrettede tanke ind i det højere åndelige sinds verden og ind i intuitionens rige. Derved opstår en modsatrettet aktivitet. Denne respons mellem det højere og det lavere sind omtales symbolsk som lys, idet der skabes en »oplyst vej« mellem personligheden og den åndelige triade via sjælslegemet på samme måde, som sjælen kommer i direkte kontakt med hjernen via sindet. Den »oplyste vej« er den illuminerede bro. *Den bygges ved meditation.* Den konstrueres ved en konstant bestræbelse på at tiltrække intuitionen, ved at underordne sig og være lydhør over for Planen (som man begynder at erkende så snart intuitionen og sindet er *i kontakt*) og ved bevidst at lade sig optage i den tjenende gruppe med henblik på at blive assimileret i helheden. Alle disse kvaliteter og aktiviteter er baseret på en god karakter og på de kvaliteter, der er udviklet på prøvestadets vej.

Indsatsen for at nå frem til intuitionen kræver styret okkult meditation. Det kræver en skolet intelligens, således at grænselinjen mellem en intuitiv erkendelse og den højere psykisme tydeligt kan ses. Det kræver en konstant disciplinering af sindet, således at det »vedvarende kan holdes i lyset«, samt udvikling af en kultiveret rigtig fortolkning, således at den opnåede intuitive viden kan iklæde sig de rigtige tankeformer.

Det bør også slås fast, at konstruktionen af broen, ved hvis

hjælp bevidstheden med lethed kan fungere både i de højere og de lavere verdener, *først og fremmest gennemføres ved hjælp af en klart styret livs-tendens*, samt ved visse planlagte, omhyggeligt tidsbestemte og styrede tiltag med en ny retning og med et nyt fokus, som til stadighed vil føre mennesket i retning af de åndelige realiteters verden. I den sidste proces vurderes de sidste måneders og års *fremgang* nøje. *Virkningen* af fremgangen på det daglige liv og i den legemlige mekanisme studeres omhyggeligt, og *viljen til at leve* som et åndeligt væsen bringes ind i bevidstheden med en målrettethed og beslutsomhed, der lover øjeblikkelige fremskridt.

Bygningen af antahkaranaen foregår med sikkerhed hos alle oprigtigt studerende. Når arbejdet udføres intelligent og med fuld opmærksomhed på den ønskede hensigt, og når aspiranten ikke kun er vidende om processen, men tillige arbejder ihærdigt og aktivt på at fuldføre den, så går arbejdet hurtigt fremad og broen bygges. (RI e.446-448).

(13) *Broen mellem de tre aspekter af sindet*: Der er et punkt, jeg ønsker at forklare tydeligere, hvis jeg kan, fordi der hersker stor forvirring om det i aspiranternes tanker – således er det nødvendigvis.

Lad os derfor et øjeblik tænke over præcis, hvor aspiranten står, når han begynder bevidst at bygge antahkaranaen. Bag sig har han en lang række liv, hvis erfaringer har ført ham til det punkt, hvor han er i stand til bevidst at vurdere sin tilstand og nå til en vis forståelse af sit evolutionstrin. Som følge deraf kan han forpligte sig til – i samarbejde med sin stadigt mere vågne og fokuserede bevidsthed – at tage det næste skridt, som er det accepterede discipelskab. Hans opmærksomhed er rettet mod sjælen. Han har gennem meditation og mystiske oplevelser, lejlighedsvis kontakt til sjælen, og det sker stadigt hyppigere. Han bliver til en vis grad skabende på det fysiske plan, både i sin tænkning og sine handlinger. Af og til har han, selv om det er sjældent, ægte intuitive oplevelser. Sådanne intuitive oplevelser tjener til at forankre den »første spinkle tråd, der spindes af væveren ved en fohatisk indsats«, som *Den gamle kommentar* udtrykker det. Det er den første tråd, der udsendes fra den

åndelige triade som respons på personlighedens udstråling, og det er et resultat af den tiltagende magnetiske kraft i begge disse aspekter af monaden i manifestation.

Når personligheden bliver tilstrækkeligt magnetiseret set fra en åndelig synsvinkel, vil I tydeligt kunne se, at dens tone eller lyd vil strømme ud og fremkalde respons fra sjælen på dens eget plan. Senere vil personlighedens tone og sjælens tone i forening have en afgørende tiltrækkende indvirkning på den åndelige triade. Den åndelige triade har selv haft en voksende magnetisk indvirkning på personligheden. Dette begynder på det tidspunkt, hvor den første *bevidste* sjælskontakt finder sted. Triadens respons overføres på dette tidlige stadium nødvendigvis via sutratmaen og fører uvægerligt til, at hovedcentret vækkes. Det er grunden til, at læren om øjet begynder at blive erstattet med læren om hjertet. Læren om hjertet styrer okkult udvikling. Læren om øjet – der er læren om visionens øje – styrer den mystiske erfaring. Læren om hjertet er baseret på sjælens universelle natur, der er betinget af monaden, den ene, og den omfatter virkeligheden. Læren om øjet er baseret på den dualistiske relation mellem sjæl og personlighed. Den handler om de åndelige relationer, men der ligger også en dualistisk indstilling eller erkendelse af de polare modsætninger impliceret heri. Dette er meget vigtigt at huske, efterhånden som denne nye videnskab bliver kendt i videre kredse.

Efterhånden når aspiranten til det punkt, hvor de tre tråde – livstråden, bevidsthedstråden og den skabende tråd – fokuseres og erkendes som energistrømme og anvendes velovervejet af den aspirerende discipel på det *lavere mentalplan*. Esoterisk set »indtager han sin plads, og idet han ser opad, ser han det forjættede land med dets skønhed, kærlighed i en fremtidsvision«.

Der findes *en kløft i bevidstheden*, men ikke i virkeligheden. Sutratma-tråden af energi bygger bro over kløften og danner en spinkel relation mellem monaden, sjælen og personligheden. Men bevidsthedstråden går kun fra sjælen til personligheden – i involutionær forstand. Set fra personlighedens synsvinkel på tilbagevejens evolutionære bue (for at benytte en paradoksal vending) eksisterer der kun en meget lille *bevidst* relation

mellem sjæl og personlighed. Et menneskes hele bestræbelse går ud på at blive vidende om sjælen og på at transmutere sin bevidsthed til sjælsbevidsthed, mens han fortsat bevarer personlighedens bevidsthed. Når fusionen af sjæl og personlighed styrkes, bliver den skabende tråd stadigt mere aktiv, og på den måde sammenkædes de tre tråde mere og mere, blandes og bliver herskende, og aspiranten er derefter klar til at bygge bro over kløften og forene den åndelige triade og personligheden ved hjælp af sjælen. Det kræver en direkte indsats med guddommeligt skabende arbejde. Nøglen til forståelse ligger måske i tanken om, at relationen mellem sjæl og personlighed hidtil primært er skabt af sjælen, da den stimulerede personligheden til aktivitet, vision og ekspansion. På dette stadium bliver den integrerede, hurtigt udviklende personlighed bevidst aktiv, og (i samklang med sjælen) begynder den at bygge antahkaranaen – en fusion af de tre tråde og en projektion af disse til det mentale plans »højere og videre horisonter«, indtil både det abstrakte og det lavere sind er forbundet med en tredobbelt tråd.

Det er denne proces vore studier handler om. Tidligere erfaring i relation til de tre tråde anses rent logisk for at være foregået normalt. Mennesket står nu fast og holder sindet vedvarende i lyset. Han har nogen viden om meditation, er meget hengiven, og han har erkendt det næste skridt. Kendskabet til processen bliver større og mere tydelig, og der etableres en stadigt voksende sjælskontakt. Der forekommer lejlighedsvis glimt af intuitiv opfattelse fra triaden. Alle disse erkendelser er ikke til stede hos alle disciple, nogle er til stede og andre er ikke. Jeg forsøger at give et generelt billede. Den individuelle anvendelse og fremtidige virkeliggørelse skal disciplen selv udvikle i erfaringens smeltedigel. (RI e.457-459).

(14) Et af de punkter, der er det vigtigste for den studerende at forstå, er den dybt esoteriske kendsgerning, at antahkaranaen bygges ved en bevidst indsats *i selve bevidstheden* og ikke blot ved forsøg på at være god eller ved at give udtryk for god vilje eller ved at tilkendegive uselvskhed og høj aspiration. Mange esoterikere synes at betragte det at betræde Vejen som et bevidst forsøg på at overvinde den lavere natur og på at lade livet

komme til udtryk i form af rigtig levevis, tænkning, kærlighed og intelligent forståelse. Således er det også, men *det er også meget mere*. En god karakter og en god åndelig aspiration er grundlæggende forudsætninger. Men de tages for givne af den mester, der har en discipel under skoling. At grundlægge, forstå og udvikle dem er målene på prøvestadiets vej.

At bygge antahkaranaen er det samme som at forbinde de tre guddommelige aspekter. Det kræver en intens mental aktivitet og forudsætter, at man har forestillingsevne og kan visualisere samt gør et dramatisk forsøg på at bygge en oplyst vej i mental substans. ... Det er dybest set den integrerede og viede personligheds opgave. Esoterikere må ikke have den indstilling, at alt, hvad de behøver at gøre, blot er negativt at afvente en eller anden handling fra sjælen, og at det automatisk vil ske, når et vist mål af sjælkontakt er opnået, samt at denne aktivitet følgelig og med tiden vil fremkalde respons både fra personligheden og triaden. Dette er *ikke* tilfældet. Arbejdet med at bygge antahkaranaen udføres først og fremmest af personligheden støttet af sjælen, og med tiden fremkalder det en reaktion fra triaden. Nutidens aspiranter udviser alt for megen inertie. (RI e.467-468).

Se også: (RI e.441-530).

59 Meditation

(1) Grundlaget for al okkult udvikling er meditation eller de perioder i stille modning, hvor sjælen vokser i stilhed. (LOM e.326; OM d.308).

(2) Hvad sker der under meditation? Ved at yde en stor indsats og omhyggeligt følge de regler, som er givet, lykkes det aspiranten at komme i berøring med stof, der er finere end normalt. Han kontakter sit kausallegeme og siden hen også det buddhiske plans stof. På grund af denne berøring forøges hans egen vibration midlertidigt og kortvarigt. (CF e.197; KI d.209).

(3) Det er ved hjælp af meditation, at et menneske befrier sig for sansernes bedrag og vibrationernes dragende magt. Det

finder sit positive energicenter og lærer at bruge det bevidst. På den måde opdager det sit egentlige selv, der opererer frit og bevidst bag sansernes plan. Det indgår nu i det større væsens planer, det væsen hvis udstråling det er en del af, og efterhånden som det bliver i stand til at forstå disse planer, kan det bevidst begynde at realisere dem. Gradvis bliver det opmærksom på den grundlæggende enhed. (CF e.746; KI d.696).

(4) Meditationens primære funktion (er) at gøre det lavere instrument så modtageligt og sensitivt over for vibrationer, at egoet, eller solenglen, kan bruge det og opnå bestemte resultater. Det indebærer altså, at der er en nedstrømning af kraft fra mentalplanets højere trin (det virkelige menneskes hjemsted) og en tilbagevirkende vibration fra mennesket, spejlbilledet. Når disse vibrationer er afstemt efter hinanden, og samspillet er rytmisk, forløber de to meditationer samtidigt, og da kan det magiske skabelsesarbejde foregå uhindret. ... Det første, solenglen gør, er altså at danne en trekant bestående af ham selv, mennesket på det fysiske plan, og det lille kraftcenter, som er resultatet af deres forenede anstrengelser. Det vil være værdifuldt for dem, der studerer meditation, at tænke over denne fremgangsmåde. (CF e.998-999; KI d.913-914).

(5) Et af den daglige meditations mål er at sætte hjernen og tænkeevnen i stand til at vibrere i harmoni med sjælen, når den »i dyb meditation« søger at kommunikere med sit spejlbillede. (WM e.74; HM d.90).

(6) Gør enhver anstrengelse for at bringe tænkeevne og hjerne i en sådan fungerende tilstand, at mennesket kan glide ud af sin egen meditation og (idet han tager afstand fra egne tanker) blive sjælen, tænkeren i sjælens rige. (WM e.89; HM d.105).

(7) Meditation anses ofte som midlet til at etablere sjælskontakt. Mennesker glemmer imidlertid ofte, at denne kontakt meget hyppigt skabes gennem en indre reflekterende sindsholdning, gennem et liv, der er givet til tjeneste og uselvskhed, og gennem en beslutning om at disciplinere den lavere natur, således at den kan blive en ægte kanal for sjælen. Når disse tre metoder for udvikling fuldt og helt kommer til udtryk og bliver

en livstendens eller permanente vaner da kan meditation flyttes over i en anden nyttig kategori og tjene som en teknik for udvikling af intuitionen og for løsningen af gruppeproblemer. Det er denne anvendelse af meditation, som jeg søger at henlede din opmærksomhed på ... (DNA1 e.349).

(8) *Meditationsvidenskaben*. I dag forbinder mennesker meditation med religiøse forestillinger, men det er et spørgsmål om emne. Denne videnskab kan anvendes på en hvilken som helst proces i livet. I virkeligheden er den en gren af og en forberedelse til antahkarana videnskaben. Den er virkelig den sande videnskab om okkult brobygning i bevidstheden. Ved hjælp af meditation vil byggeprocessen, især i de tidlige stadier, blive lettet. Den er en af de vigtigste udtryk for åndelig virksomhed, en af de mange veje til Gud; den forbinder efterhånden det individuelle sind med det højere sind og senere med det universelle sind. Meditation er en meget vigtig bygnings-teknik, og den vil engang dominere de nye undervisningsmetoder i skoler og højere læreanstalter. Meditation har hovedsagelig til hensigt at:

- a. Skabe modtagelighed for højere indtryk.
- b. Bygge den første halvdel af antahkaranaen, dvs. mellem personligheden og sjælen.
- c. Skabe en endelig bevidsthedskontinuitet.

Meditation er i grunden videnskaben om lys, fordi den arbejder i lyssubstansen. En del af den beskæftiger sig med visualiseringsvidenskab, for idet lyset hele tiden bringer åbenbaringer, vil evnen til at visualisere vokse ved hjælp af det oplyste sind, og det senere arbejde, der lærer disiplinen at blive skabende, vil da blive muligt. Det kan her tilføjes, at bygningen af antahkaranaens anden halvdel (den som slår bro over bevidsthedskløften mellem sjælen og den åndelige triade) kaldes visionens videnskab, for ligesom den første halvdel af broen bygges gennem anvendelse af mental substans, så bygges den anden halvdel gennem anvendelse af lys-substans. (ENA e.96-97; UNT d.105).

(9) I alle esoteriske skoler lægges vægten naturligvis på meditation, og det er rigtigt. Teknisk set er meditation den proces hvorved hovedcentret vækkes, bringes under kontrol og anvendes. Når dette er tilfældet, er sjælen og personligheden koordineret og enhedsskabelse finder sted, som i aspiranten bevirker en vældig indstrømning af åndelig energi, der opildner og aktiverer hele hans væsen og bringer det latente gode og også det onde op til overfladen. Heri ligger en del af problemet og meget af faren. Derfor lægges i sådanne sande skoler også eftertrykket på nødvendigheden af renhed og sandhed. For megen betoning har været lagt på nødvendigheden af fysisk renhed, men ikke tilstrækkelig på nødvendigheden af at undgå al fanatisme og intolerance. Disse to egenskaber hindrer den studerende langt mere end forkert diæt, og de nærer separatismens flammer mere end nogen anden faktor.

Meditation indebærer at man lever et målrettet liv, altid og hver dag. Dette lægger nødvendigvis et overdrevent pres på hjernecellerne, for det bringer hvilende celler i funktion og vækker hjernebevidstheden til sjælens lys. Denne foreskrevne meditationsproces vil, når den udføres gennem en årrække og suppleres med en meditativ livsstil og målrettet tjeneste, på vellykket vis vække hele systemet og bringe det lavere menneske under indflydelse og kontrol af det åndelige menneske; det vil også vække kraftcentre i det æteriske legeme og stimulere til aktivitet den mystiske energistrøm der sover ved rygsøjle's basis. Når denne proces udføres med omhu og passende forsigtighed og under vejledning, og når processen strækker sig over en lang tidsperiode er der kun ringe risiko for fare, og en opvågning vil finde sted på normal vis og ifølge livets egen lov. Hvis imidlertid stimuleringen og denne opvågning bliver forceret ved hjælp af øvelser af forskellig art før den studerende er rede og før de forskellige legemer er koordinerede og udviklet, da styrer aspiranten mod katastrofen. Åndedrætsøvelser eller pranayama træning bør aldrig finde sted uden kyndig vejledning og kun efter mange års åndelig praksis, hengivenhed og tjeneste; koncentration på centrene i energilegemet (i den hensigt at vække dem) må altid undgås; det vil forårsage over-

stimulering og åbne døre til astralplanet, som den studerende kun vanskeligt kan lukke igen. Jeg kan ikke stærkt nok indprente aspiranter i alle okkulte skoler at yogaen for denne overgangsperiode er målrettet hensigt, formålsstyring, konstant praktisering af Guds nærværelse, og den foreskrevne regelmæssige meditation udført systematisk og støt gennem mange år.

Når dette er udført med indre afstand og fulgt op af et liv i kærlig tjeneste vil centrenes vækkelse og rejsningen af den sovende kundaliniild blive fremmet på en sikker og fornuftig måde og hele systemet vil være bragt til det ønskede stadium af »levendegørelse«. Jeg kan ikke stærkt nok advare de studerende imod at følge en intensiv meditationsproces i timer ad gangen, eller imod en praksis som har til mål at vække legemets ild, vække et specielt center og bevæge slangeilden. Den almindelige verdensstimulering er så stærk i denne tid og den typiske aspirant er så sensitiv og fint organiseret at overdreven meditation, en fanatisk diæt, indskrænkning af sovetid, eller uhenigtsmæssig interesse for psykiske erfaringer vil forstyrre den mentale balance og ofte forårsage uoprettelig skade.

Lad de studerende i esoteriske skoler uden emotion finde sig til rette i et sikkert og roligt virke. Må de afstå fra langstrakte timer med studium og meditation. Deres legemer er endnu ikke egnede til den nødvendige anspændelse, og de vil kun skade sig selv. Lad dem leve et normalt aktivt liv, og huske under presset af de daglige pligter og tjenesten, hvem de virkelig er og hvad deres mål er. Lad dem meditere regelmæssigt hver morgen, begyndende med en periode på femten minutter og aldrig mere end fyrrer minutter. Lad dem glemme sig selv i tjeneste, og lad dem ikke koncentrere deres interesse om deres egen psykiske udvikling. Lad dem skole deres intellekt med et normalt afmålt studium og lære at tænke intelligent, således at deres sind mentalt kan afbalancere deres følelser og sætte dem i stand til korrekt at fortolke det som de kontakter efterhånden som deres opmærksomhed skærpes og deres bevidsthed udvides.

Studerende må huske at hengivenhed over for Vejen eller en mester ikke er nok. De store væsener ser efter *intelligente* medarbejdere snarere end nogen som er hengivne over for

deres personlighed, og en studerende som virker selvstændigt i lyset af sin egen sjæl betragtes af dem som et mere pålideligt instrument end en tilbedende fanatiker. *Lyset fra hans sjæl* vil for den ihærdige aspirant afsløre den enhed der findes bag alle grupper, og gøre det muligt for ham at eliminere intolerancens gift som inficerer og hindrer så mange; det vil få ham til at erkende de grundlæggende åndelige sandheder som styrer menneskeheden skridt; det vil drive ham til at overse den intolerance, fanatisme og separatisme som karakteriserer forblændede sind og begyndere på Vejen, og hjælpe ham til at elske dem så meget at de vil begynde at se mere klart og udvide deres horisont; det vil sætte ham i stand til virkelig at vurdere den esoteriske værdi af tjeneste og lære ham frem for alt at praktisere den *harmløshed* som er enhver gudesøns mest fremragende egenskab. En harmløshed der ikke siger et eneste ord som kan skade en anden person, som ikke tænker nogen tanke som kunne forgifte atmosfæren eller fremkalde misforståelse, og som ikke foretager nogen handling som kan skade den mindste af hans brødre – det er den væsentligste dyd som vil sætte den der studerer esoterisk visdom i stand til trygt at betræde den vanskelige udviklingsvej. Hvor vægten lægges på at tjene sine medmennesker og retningen af livskraften er udadgående til verden, da er der ingen fare og aspiranten kan uden risiko meditere, stræbe og arbejde. Hans motiver er rene, og han søger at decentralisere sin personlighed og lede brændpunktet for sin opmærksomhed bort fra sig selv til gruppen. Derved kan sjælens liv strømme igennem ham og komme til udtryk som kærlighed til alle væsener. Han ved at han selv er en del af et hele og denne helheds liv kan flyde igennem ham helt bevidst, og føre ham til en virkeliggørelse af broderskab og hans samhørighed med alt manifesteret liv. (EXH e.17-20; HF d.27-30).

(10) Glem ikke at *meditation* afklarer begreberne med hensyn til Planens realitet og natur, at *forståelse* bringer denne Plan ind i ønskets verden, og at *kærlighed* frigør den form der vil få Planen til at materialisere sig på det fysiske plan. Det er til disse tre udtryk for jeres sjæl at jeg kalder jer. I kan alle,

uden undtagelse, tjene på disse tre måder, hvis I ønsker det. (EXH e.23; HF d.33).

(11) Mennesket har med sine meditationsbestræbelser åbnet en dør, gennem hvilken han efter ønske kan nå (og efterhånden let) en ny verden af fænomener, af styret aktivitet og ganske anderledes idealer. Han har lukket et vindue op, gennem hvilket lys kan strømme ind og åbenbare det, der er og altid har været til stede i menneskets bevidsthed, og som kan kaste lys over de mørke steder i hans liv, i andres liv og i de omgivelser, hvori han bevæger sig. Han har i sig frigjort en verden af lyd og indtryk, som i begyndelsen er så ny og så anderledes, at han ikke ved, hvad han skal foretage sig. Hans situation bliver sådan, at den kræver stor forsigtighed og afbalanceret tilpasning.

Det vil stå jer klart, såfremt den mentale udrustning og uddannelsen er god, vil der være en afbalanceret sans for proportioner, en fortolkende evne, tålmodighed med hensyn til at vente, til den rette forståelse kan udvikles, og endvidere en god sans for humor. Hvor disse egenskaber imidlertid ikke er til stede, vil der (alt efter type og sans for vision) være forvirring, manglende evne til at forstå, hvad der sker, overdreven betoning af personlighedsreaktioner og fænomener, stolthed over præstationer, en udpræget mindreværdsfølelse, alt for megen tale, en løben hid og did efter forklaringer, trøst, bekræftelser, samt en kammeratskabsfølelse eller måske et fuldstændigt sammenbrud af de mentale kræfter eller nedbrydning af hjernecellerne på grund af den spænding, de har været udsat for.

Resultatet af kontakten med en ny verden viser sig undertiden som en opstemthed og stærk mental stimulering. Depression opstår lige så ofte, fordi mennesket fornemmer, at han mangler evnen til at leve op til den erkendte mulighed. Mennesket ser og ved for meget. Hans hidtidige livsform, gamle glæder og gamle idealismer er ikke længere tilfredsstillende. Han har berørt og længes derfor efter større dimensioner, efter nye og levende ideer og efter større vidsyn. Sjælens livsførelse har grebet ham og tiltrækker ham. Men hans natur, omgivelser, udrustning og muligheder synes på en eller anden måde konse-

kvent at hindre ham, og han føler, at han ikke kan drage ud i denne nye og vidunderlige verden. Han føler, at han er nødt til at vinde tid og leve i samme sindstilstand som hidtil, eller han tror det, og derfor bliver det hans beslutning. (EP2 e.465-466; EP2 d.445-446).

Se også: »Meditation på det indre lys' vej«. (DNA1 e.546-547).

(a) MEDITATION FREMMER KOORDINATION

(1) Det grundlæggende formål med meditation er at skabe koordination, således at der åbnes for kontakt til det højere selv; dette er årsagen til, at meditation er blevet indført. ...

Det er en helt naturlig følge, at den studerende lægger vægt på meditationens betydning, når han har erkendt det absolut nødvendige i, at egoet har kontrol over personligheden.

Nu for tiden er mennesket optaget af mange gøremål, og det bliver på grund af omstændighedernes påvirkning helt og holdent polariseret i det lavere selv, enten i det emotionelle legeme eller i det mentale legeme. Jeg vil pege på et interessant forhold: – så længe polariseringen er helt fysisk eller helt emotionel, føles der intet behov for meditation. Selv når det mentale legeme er blevet aktivt, opstår der ingen tilskyndelse, før mennesket har gennemlevet mange forandringer og mange liv, har drukket af glædens og af smertens bæger gennem mange inkarnationer, har oplevet den mørke tid i de liv, der udelukkende blev levet for det lavere selv og fundet det utilfredsstillende. Derefter begynder mennesket at vende sine tanker mod andre ting: at stræbe mod det ukendte, at erkende og føle modsætningernes par i sit eget indre, og i sin bevidsthed kontakte muligheder og idealer, som det hidtil ikke kunne forestille sig. Mennesket har nået et punkt, hvor det har fremgang, nyder popularitet og besidder mange evner, men alligevel føler det sig ikke tilfreds. Den indre tilskyndelse varer ved, indtil smerten er så kraftig, at længslen efter at nå ud og op, at få vished om noget og nogen hinsides, overvinder alle hindringer. Mennesket begynder at vende sig indad for at søge kilden, hvorfra det

kom. Da begynder det at meditere, at fundere, at intensivere sin vibration og når efterhånden frem til den tid, hvor det kan høste meditationens frugter. ...

(Meditation) sætter mennesket i stand til at kontakte egoet og til at koordinere de tre lavere legemer.

... (Meditation) fører mennesket frem til en ligevægtstilstand, et balancepunkt, hvor det hverken er helt modtageligt og negativt eller helt positivt. Egoet og senere mesteren har derefter mulighed for at ændre dette balancepunkt og afstemme den stille vibration til en højere tone end hidtil, at bringe bevidstheden til at vibrere i en ny og højere rytme og svinge (om jeg så må sige) ind i den trefoldige ånds sfære. Ved konstant at praktisere dette, hæves hele ligevægtspunktet gradvis højere og højere, frem til den tid, hvor det lavere tiltrækningspunkt i udsving og tilpasning ikke længere er det fysiske, ikke berører det emotionelle og ikke kontakter det mentale (selv det kausale legeme undgås). Fra dette tidspunkt er mennesket polariseret i den åndelige bevidsthed. (LOM e.9-11; OM d.24-25).

(2) Tidligt i erfaringsprocessen, efter at have opnået det højeste inden for den lavere naturs område, begynder mennesket at meditere. I begyndelsen er dets forsøg kaotiske, og der kan ofte forløbe flere inkarnationer, hvor det højere selv kun tvinger mennesket til at tænke og til at meditere seriøst i sjældne og enkeltstående perioder. Men de meditationer, hvor det vender sig indad, forekommer stadig oftere. Derefter følger flere liv, hvor det hengiver sig til mystisk meditation og stræben, hvilket normalt kulminerer med et liv, hvor det helt og holdent hengiver sig til dette. Det markerer højdepunktet for den emotionelle stræben, bortset fra den videnskabelige anvendelse af loven via det mentale legeme. Det er disse love, der styrer den sande okkulte meditation.

Enhver af jer, der uden tvivl arbejder under en af mestrene, har to kulminerende liv bag sig – ét liv, hvor det verdslige højdepunkt blev opnået, og ét liv, hvor den mest intensive meditation i mystisk eller emotionel-intuitiv retning blev udøvet. Dette meditative liv tilbragte de af jer, der har tilknytning til mesteren Jesus og hans disciple, i Mellemeuropa i et munke-

eller nonnekloster, og de af jer, der er elever af mesteren M. eller mesteren K.H., i Indien, Tibet eller Kina.

I står nu alle over for den mest betydningsfulde række af tilværelser, som de tidligere kulminationer blot var trædesten til. I de liv, der ligger umiddelbart forude for de af jer, der betræder Vejen, vil den endelige fuldbyrdelse blive opnået gennem en metodisk okkult meditation, der er baseret på loven. For nogle få menneskers vedkommende vil fuldbyrdelsen blive opnået i dette liv eller det næste. For andre følger fuldbyrdelsen hurtigt efter i de næste liv. Et fåtal står over for at tilegne sig den mystiske metode, som senere vil danne grundlag for den okkulte eller mentale metode. (LOM e.12; OM d.26-27).

(3) (Aspiranten på prøve må udvikle) evnen til at tænke abstrakt, eller evnen til via det kausale legeme at forbinde sig med den højere tænkeevne. Det skal lære, at den lavere tænkeevne udelukkende er et instrument, hvormed det kan kontakte og nå den højere tænkeevne og på den måde transcendere den, indtil det bliver polariseret i det kausale legeme. Således forbinder det sig ved hjælp af det kausale legeme med de abstrakte niveauer. Ikke før det er i stand til at gøre dette, kan det komme i virkelig kontakt med mesteren, for som I ved, må eleven hæve sig fra sin verden (den lavere) op til mesterens verden (den højere).

Både evnen til at nå mesteren og mesterens gruppe, og evnen til at polarisere sig i det kausale legeme og nå de abstrakte niveauer, er definitivt et resultat af meditation ... Vedholdende meditation og målrettet koncentration om de foreliggende pligter (hvilket dybest set er frugten af meditationsarbejdet ført ud i det daglige liv) vil udvikle evnen til mere stabilt at kunne fastholde den højere vibration. Igen og igen vil jeg gentage den tilsyneladende enkle sandhed, at *kun lighed i vibration* vil føre mennesket til den højere gruppe, som det hører til, til mesteren, der for det repræsenterer dets stråles herre, til verdenslæreren, der indvier det i mysterierne, til den ene indvier, der tilvejebringer den endelige frigørelse, samt til det center i det himmelske menneskes legeme, hvor det finder en plads. ... Arbejdet for disciplen på prøve (er) at samstemme sin vibration med

mesterens, at rense sine tre lavere legemer, så de ikke virker som en hindring for denne kontakt, og at beherske sin lavere tænkeevne, så den ikke længere virker som en barriere mod nedstrømningen af lys fra den trefoldige ånd. Således får mennesket tilladelse til at kontakte den triade og den gruppe på det højere mentale plans underplan, som det – med rette og rent karmisk – tilhører. Alt dette tilvejebringes gennem meditation. Der findes ingen andre metoder til at nå disse mål. (LOM e.268-269; OM d.256-257).

(4) De, der studerer meditation, ville blive forundrede og måske mismodige, hvis de vidste, hvor sjældent de i deres meditation skaber de rette forudsætninger, som den observerende lærer kan anvende som grundlag for bestemte resultater. Men evner den studerende at gøre det ofte, er det tegn på fremskridt og på, at mesteren har mulighed for at føre ham endnu et skridt videre. Bemærk dette punkt i undervisningen, for det bør tilskynde til større flid og udholdenhed. Hvis eleven ikke selv bidrager til at skabe de rette omstændigheder, er mesterens hænder bundet, og han kan kun gøre lidt. *Egne bestræbelser kombineret med bevidst forståelse af det forestående arbejde er nøglen til fremskridt.* Når disciplen viser udholdenhed i sin stræben, bliver det muligt for mesteren at udføre sin del af arbejdet. (LOM e.277; OM d.264).

(5) Meditation er en mental teknik, der til sidst skaber korrekte og uhindrende relationer. Dette er en anden betegnelse for koordinering. Det er således muligt at oprette en direkte kanal ikke kun mellem den ene kilde, monaden, og dens udtryk, den rensede og styrede personlighed, men også mellem de syv centre i menneskets æteriske legeme. (EH e.620; EH d.573).

(b) FAREN FOR AT SYGNE HEN

Nogle mennesker bliver så polariserede på det mentale plan, at de løber en risiko for at bryde forbindelsen til de to lavere legemer. De lavere legemer eksisterer med det formål at skabe kontakt, at opnå viden på de lavere plan og at erhverve erfaringer, der fører til vækst af indholdet i det kausale legeme. I kan

således tydeligt se, at hvis den iboende bevidsthed ikke kommer længere ned end til det mentale plan og forsømmer det emotionelle legeme og det tætte fysiske, så vil to ting blive følgen. De lavere legemer vil blive forsømte og uanvendelige, og de vil ikke længere kunne opfylde deres formål. Fra egoets synsvinkel sygner de hen og dør, medens selve det kausale legeme ikke bliver opbygget som ønsket, og således går tiden tabt. Det mentale legeme vil ligeledes blive uanvendeligt. Det får et selvisk indhold, som har ringe værdi og til ingen nytte i verden. En dagdrømmer, hvis drømme aldrig bliver til noget, en bygmester, der samler materiale, som han aldrig anvender, en visionær, hvis visioner ikke er til nytte for hverken guder eller mennesker, er en hindring for det universelle system. Han er i stor fare for at sygne hen.

Meditation bør have den virkning, at alle tre legemer kommer fuldstændigt under egoets kontrol, hvorved der sker en koordination og samordning og en afrundet og symmetrisk udvikling, der bevirker, at mennesket bliver til virkelig nytte for de store. Når et menneske bliver klar over, at han måske er for centreret på det mentale plan, bør han definitivt bestræbe sig på at gøre alle sine mentale erfaringer, aspirationer og bestræbelser til *virkelighed* på det fysiske plan, hvorved de to lavere legemer bringes under det mentales kontrol og gør dem til redskaber for hans mentale skabelser og aktiviteter. (LOM e.97; OM d.103-104).

(c) MEDITATION BETINGET AF DEN EGOISKE STRÅLE

Den stråle, som menneskets kausale legeme befinder sig på, den egoiske stråle, bør være bestemmende for typen af meditation. Hver stråle kræver forskellige metoder, idet målet med al meditation er forening med det guddommelige. På nuværende udviklingstrin er målet en forening med den åndelige triade, der har sin laveste genspejling på det mentale plan. Lad mig kort illustrere det:

Såfremt den egoiske stråle er *magtstrålen* (som den kaldes), så må metoden for tilnærmelse være den, at viljen på dynamisk

måde rettes mod de lavere legemer. Dette er stort set det, vi kalder fuldbyrdelse gennem en intens fokusering, en intensiv målrettethed, der fjerner alle hindringer og bogstavelig talt tvinger en kanal igennem og på denne måde presser sig vej til triaden.

Såfremt den egoiske stråle er den anden eller *strålen for kærlighed-visdom*, så er vejen med mindst modstand gennem en ekspansion, der gradvis bliver mere og mere omfattende. Det er ikke så meget en stærk fremdrift, som det er en gradvis ekspansion fra et indre center til først at omfatte alle i omgangskredsen og omgivelserne, og dernæst alle beslægtede sjæle, samt grupper af elever, der er tilknyttet en mester, indtil alle er inkluderet i bevidstheden. Fortsætter man frem til fuldbyrdelsen, resulterer denne ekspansion i, at det kausale legeme fuldstændigt nedbrydes ved den fjerde indvielse. I det første tilfælde – fuldbyrdelse via magtstrålen – gav presset fremad og opad et lignende resultat. Den kanal, der blev åbnet, tillod en nedstrømning af kraft eller ild fra ånden, og det kausale legeme destrueredes på samme måde til sidst.

Såfremt den egoiske stråle er den tredje eller *strålen for aktivitet og tilpasning*, er metoden noget anderledes. Det drejer sig ikke så meget om en stærk fremdrift og ikke så meget om en gradvis ekspansion, men om en systematisk tilpasning af al viden og af alle metoder for at opnå det tilsigtede mål. Det er i virkeligheden en proces, hvor de mange anvendes til gavn for den ene. Her gælder det mere om at samle det nødvendige materiale og den nødvendige kvalitet for at kunne hjælpe verden, samt at opnå at få information ved hjælp af kærlighed og skelneevne, der til sidst vil forårsage nedbrydningen af det kausale legeme.

I disse »aspektstråler« eller stråler for guddommeligt udtryk (om jeg så må sige) tilvejebringes nedbrydningen i det første tilfælde ved, at kanalen udvides på grund af den tvingende viljeskraft, i det andet tilfælde ved ekspansion af det lavere auriske æg, det kausale legeme, bevirket af den altomfattende, synteseskabende stråle for kærlighed og visdom, og i det tredje tilfælde ved gennembrydning af det kausale legemes periferi,

bevirket af evnen til at oplagre og af den systematiske absorption, som strålen for tilpasning besidder.

Disse tre forskellige metoder fører til det samme resultat og er dybest set alle tre former af den ene store metode, der anvendes til udvikling af kærlighed og visdom – målet for vor stræben i det nuværende solsystem.

Det er *viljen*, der driver mennesket frem til fuldkommenhed ved, at det virkeliggør det højere, og det fører til, at magt tjener gennem kærlighed i handling.

Det er *visdoms- eller kærlighedsaspektet*, der driver mennesket frem til fuldkommenhed ved, at det erkender sin enhed med alt, der ånder, og det fører til, at kærlighed tjener gennem kærlighed i handling.

Det er *aktivitetsaspektet*, der driver mennesket frem til fuldkommenhed ved, at alt anvendes i tjeneste for menneskene; først ved at alt anvendes til egen fordel, derefter gradvis ved at alt anvendes til det bedste for familien og alle, som det personligt holder af, og som det er knyttet til, og derefter videre og helt frem til, at alt anvendes i tjeneste for menneskeheden. (LOM e.15-17; OM d.31-32).

(d) SELVET ER ILD

(1) Den kosmiske ild skaber grundlag for vor evolution. Dens indre kontrol over og beherskelse af det mentale plans ild og dens rensende egenskaber tillige med dens forædlende virkninger er målet for vort trefoldige livs evolution. Når det mentale plans indre ild og de lavere legemers latente ild smelter sammen med triadens hellige ild, så er arbejdet fuldbyrdet, og mennesket træder frem som adept. Enhed er opnået, og æoners arbejde er fuldbyrdet. (LOM e.100; OM d.106-107).

(2) Det menneske, der begynder at praktisere okkult meditation »leger med ilden« i bogstaveligste forstand. Jeg beder jer om at lægge særlig vægt på denne udtalelse, fordi den udtrykker en sandhed, der kun er lidet forstået. »At lege med ilden« er en gammel sandhed, der har mistet sin betydning, fordi den er gentaget så ofte, men den er ikke desto mindre helt og fuldt

korrekt. Det drejer sig ikke om en symbolsk leg, men helt enkelt om en konstatering af fakta. Ild danner basis for alt – selvet er ild, intellektet er en fase af ild, og latent i de mikrokosmiske fysiske legemer ligger der skjult en veritabel ild, som enten kan være en nedbrydende kraft, der brænder legemets væv og de stimulerede centre af uønsket kvalitet væk, eller som kan være en livgivende faktor, der optræder som en stimulerende og opvækkende kraft. Når den ledes ad visse forberedte kanaler, kan denne ild virke rensende og fungere som bindeled mellem det lavere og det højere selv.

I meditationen søger den studerende at kontakte den guddommelige flamme, der er hans højere selv, og ligeledes at sætte sig *i forbindelse* med det mentale plans ild. Når meditationen forceres eller gennemføres for voldsomt, før koordinationen mellem de højere og lavere legemer via det emotionelle legeme er fuldført, kan denne ild påvirke den ild, der findes latent ved rygsøjle's basis (ilden, der kaldes kundalini), og det kan bevirke, at den begynder at cirkulere for tidligt. Dette vil forårsage sammenbrud og nedbrydning af de højere centre i stedet for levendegørelse og stimulering. (LOM e.102-103; OM d.108-109).

60

Egoet og indvielserne

(1) Det er mennesket, som sjæl, der med fuld vågen bevidsthed tager indvielse. Heraf følger den vægt der lægges på sjæl-skontakt, når mennesket befinder sig på prøvestadiets vej og går gennem de tidlige stadier af discipelskabet. Dette fører senere til, at vægten lægges på følgende to vigtige aktiviteter, før mennesket kan tage de højere indvielser:

- a. På koordination.
 - b. På videnskabelig bygning af antahkaranaen.
- (DNA2 e.254).

(2) På indvielsens vej overføres den monadiske vilje (som

den egoiske vilje er et spejlbillede af, og den individuelle egenvilje en fordrejning af) gradvis via antahkaranaen direkte til mennesket på det fysiske plan. Det frembringer den højere modsvarighed til de kvaliteter, som den velskolede men begrænsede esoteriker taler så meget om – transmutation og transformation. Resultatet er en assimilering af den individuelle vilje og den egoiske vilje i monadens hensigt, der er »hans« ufravigelige og uforanderlige hensigt – han i hvem vi lever, røres og har vor væren. (RI e.31).

(3) Hvis I vil lægge mærke til jeres egne nuværende holdninger og handlinger, vil I opdage, at de primært (jeg kunne tilføje, næsten nødvendigvis) centrerer sig om jer selv, jeres egne erkendelser, jeres egen forståelse af sandheden og jeres eget fremskridt på Vejen. Men når I opnår indviet status, daler selvinteressen og forsvinder helt, hvorefter, som et gammelt ord siger, »kun Gud er tilbage«. Kun det bliver tilbage i bevidstheden, som er DET, som er skønhed, godhed og sandhed, som ikke er form men kvalitet, som er det, der ligger bag formen, og det der angiver skæbne, sjæl, plads og status. Tænk over disse ord, for de fortæller jer, hvad I senere i evolutionsforløbet vil lægge vægt på. (RI e.293).

(4) Sjælen er i sin natur gruppebevidst og har ingen individuelle ambitioner eller individuelle interesser, og den er overhovedet ikke interesseret i sin personligheds mål. Det er sjælen, der er den indviede. Indvielse er en proces, hvorigennem det åndelige menneske i personligheden bliver bevidst om sig selv som sjæl, med sjælsevner, sjælsrelationer og sjælshensigt. I det øjeblik et menneske erkender den, om det så kun er i lille målestok, er det gruppen, han er bevidst om. (RI e.341).

(a) UDVIDELSE AF BEVIDSTHED OG INDVIELSE

(1) Det store øjeblik, i hvilket et menneske gik fra dyreriget over i menneskeriget, og som i mange okkulte lærebøger kaldes for »individualiseringens øjeblik«, var i sig selv en af de største af alle indvielser. Individualisering er selvets bevidste opfattelse af dets relation til alt, hvad der udgør ikke-selvet, og i denne

store indvielsesproces, som i alle de senere, er der forud for bevidsthedens opvågning en periode af gradvis udvikling; opvågningen sker netop i det øjeblik, selverkendelsen opleves for første gang, og den efterfølges altid af endnu en periode af gradvis udvikling. Denne periode af gradvis udvikling fører på sin side til en senere krise, som kaldes indvielse. I det ene tilfælde har vi indvielse til selvbevidst liv, i det andet tilfælde indvielse til åndelig eksistens.

Disse realisationer eller opfattede bevidsthedsudvidelser sker lovbundet og kommer til sin tid til enhver sjæl *uden undtagelse*. I mindre grad gennemleves de hver dag af ethvert menneske, efterhånden som hans mentale greb om livet og erfaringerne vokser, men de bliver først til indvielse i visdom (til forskel fra udvidelse af kundskab), når den opnåede kundskab og viden er:

- a. Søgt bevidst
- b. Anvendt i livet i selvopofrelse
- c. Benyttet beredvilligt i tjeneste for andre
- d. Udnyttet intelligent til fordel for evolutionen.

Kun sjæle af et vist mål af erfaring og udvikling gennemfører disse fire forpligtelser konsekvent og til stadighed, og forvandler således viden til visdom og erfaring til kvalitet. Det almindelige gennemsnitsmenneske forvandler uvidenhed til kundskab og erfaring til evner. Det ville hjælpe, hvis vi alle tænkte nærmere over forskellen mellem iboende kvalitet og medfødt evne; den ene er selve buddhis natur, eller visdom, og den anden manas' væsen eller tænkeevnen. Foreningen af disse to resulterer, gennem et menneskes bevidste anstrengelse, i en større indvielse.

Disse resultater frembringes på to måder: For det første ved et menneskes egen anstrengelse og ved egen hjælp, hvilket til sin tid får ham til at finde sit eget bevidsthedscentrum og til fuldstændigt at lade sig føre og vejlede af sin egen indre hersker eller ego, samt ved en energisk indsats og smertelig stræben efter at løse universets mysterium, som er skjult i materiel

substans, der får sin energi fra fohat. For det andet ved et menneskes egne anstrengelser, suppleret af det intelligente og kærlige samarbejde med menneskeslægtens vidende, visdommens mestre. I dette tilfælde forløber processen hurtigere, for et menneske kommer ind under vejledning, hvis han skulle ønske dette, og senere, når han har tilvejebragt de rigtige betingelser, får han stillet kundskab og hjælp til rådighed fra dem, som har nået målet. For at benytte sig af denne hjælp er han nødt til at arbejde med sit eget legemes materiale, ved at indbygge det rette materiale i en foreskreven form og må derfor lære at skelne i valget af materie og at forstå vibrationens og konstruktionens love. ...

Han må også udruste sit mentallegeme, således at det kan blive en fortolker og en formidler og ikke en hindrende faktor som hidtil. Han må ligeledes udvikle gruppeaktivitet og lære at arbejde på en koordineret måde med andre enheder. Dette er de vigtigste ting, som et menneske må udrette langs indvielsesvejen, men når han har arbejdet med dem, vil han finde vejen, den vil vise sig tydeligt for ham, og han vil da tilslutte sig de videndes rækker. (IHS e.176-178; IMS d.185-187).

(2) Indvielse har ikke kun den virkning at styrke og uddybe sjælens kvalitet. Den gør det ikke kun muligt for personligheden at udtrykke sjælens evner og derved betone og trække det bedste, der findes i disciplen frem og lade det komme til udtryk i hans tjeneste, men indvielse sætter ham også lidt efter lidt i stand til at råde over kræfter og energier, som han hidtil ikke havde viden om, og som han må lære at anvende som en indviet af en vis grad på den oplyste vej. Indvielse åbenbarer for ham eksistensverdener som han indtil da ikke har haft kendskab til og ikke har kunnet erkende, og som han må lære at samvirke med. Indvielse integrerer ham mere definitivt i vort planetariske livs »oplyste område«, og bringer ny åbenbaring og vision, hvorved de ikke-oplyste områder synes endnu mere mørke. (DNA2 e.666).

(3) Indvielse er ikke en ceremoniel handling eller et ridderlag, som tildeles en lovende aspirant; ej heller betyder det en indtrængen i mysterierne ... men det er helt enkelt resultatet af

en »levende kraft«, der erfares på alle tre bevidsthedsplan (fysisk, emotionelt og mentalt), og som aktiverer – gennem denne levende kraft – de registrerende og optegnende celler i hjernesubstansen, som ikke før var modtagelige for højere indtryk. Gennem en sådan udvidelse af det registrerende område eller, om I vil, udvikling af et bedre modtagerapparat eller en finere registreringsmekanisme er sindet i stand til at være formidler af højere værdier og åndelig forståelse. På den måde bliver den enkelte bevidst om guddommelige eksistenssfærer og bevidsthedstilstande, som evigt og altid var til stede, men som mennesket var konstitutionelt ude af stand til at kontakte eller registrere; hverken sindet eller dets optegnende redskab, hjernen, har været i stand dertil set ud fra udviklingsniveauet.

Efterhånden som tænkningens søgelys langsomt trænger ind i hidtil uopdagede aspekter af det guddommelige sind, og når hjertets magnetiske egenskaber begynder at vågne og reagere sensitivt på de to andre aspekter, da vil mennesket blive i stand til at virke i nye ekspanderende riger af lys, kærlighed og tjeneste. Han er indviet. (RC e.128; KT d.123-124).

(4) Indvielse er i det væsentlige en frigørelse fra gamle kontrolfaktorer og en bevægelse ind i et kontrolfelt af mere åndelige og stadig højere værdier. Indvielse er en bevidsthedsudvidelse der fører til en større forståelse af den indre virkelighed. Det er tillige erkendelsen af en fornyet sans for nødvendigheden af forandring og den kloge planlægning og styring af disse nødvendige forandringer, således at virkelige fremskridt kan opnås. Bevidstheden er udvidet og bliver mere storsindet og guddommeligt inklusiv, og der er en ny og stærkere kontrol fra sjælen efterhånden som den mere og mere overtager styringen i individets liv, i en nations liv, og i verden. (EXH e.136: HF d.140).

(5) Hvad er ... indvielse? Indvielse kan defineres på to måder:

Det er først og fremmest det at træde ind i en ny verden af større dimension gennem udvidelse af menneskets bevidsthed, således at han kan indbefatte og omslutte det, som han i øjeblikket udelukker, og som han normalt adskiller sig fra i

tanke og handling.

For det andet er det den kendsgerning, at der ind i mennesket strømmer de energier, som er karakteristiske for sjælen – kun sjælen – kræfter af intelligent kærlighed og åndelig vilje. (EP2 e.12; EP2 d.23).

(b) DEN FØRSTE INDVIELSE

(1) Ved den første indvielse må egoets kontrol over det fysiske legeme have nået en høj grad af fuldbyrdelse. »Kødets lyster«, som det hedder ifølge den kristne terminologi, må være overvundet; frådseri, druk og tøjlesløshed må ikke længere have indflydelse. Den fysiske elemental vil ikke længere få sit krav opfyldt. Kontrollen må være fuldstændig og fristelserne må være overvundet. Lydighed som en generel holdning over for egoet må være opnået, og *beredvillighed* til at adlyde må være meget stærk. Kanalen mellem det højere og det lavere er udvidet, og kødets lydighed er praktisk talt automatisk. IHS e.82-83; IMS d.95).

(2) Mange tusinde mennesker i nutidens verden har taget første indvielse og er orienteret mod det åndelige liv og mod at tjene deres medmennesker. Deres liv lader imidlertid ofte meget tilbage at ønske, og det er tydeligt, at sjælen *ikke* konstant har kontrollen. Der foregår stadig en stor kamp for at opnå renselse på alle tre niveauer. Disse indviedes liv har mange fejl og de er meget uerfarne, men i denne specielle cyklus gør de en stor indsats for at opnå sjælsfusion. (RI e.385).

(c) DEN ANDEN INDVIELSE

(1) Den anden indvielse udgør den *krise*, der består i at beherske *det astrale legeme*. Ligesom kontrollen over det faste fysiske legeme blev bevist ved den første indvielse, bevises her på tilsvarende måde kontrollen over det astrale. Begærets ofring og død har været det tilstræbte mål. Selve begæret er blevet overvundet af egoet, og der ønskes kun det, som er godt

for helheden og på linje med egoets og mesterens vilje. Den astrale elemental beherskes, det emotionelle legeme bliver rent og klart, og den lavere natur dør hurtigt hen. På dette tidspunkt tager egoet på ny et fast greb om de to lavere legemer og bøjer dem ind under sin vilje. Trangen og længslen efter at tjene, elske og gøre fremskridt bliver så stærk, at der sædvanligvis ses en hurtig udvikling. Dette forklarer, hvorfor denne indvielse og den tredje ofte (skønt ikke nødvendigvis) følger efter hinanden i ét enkelt liv. I denne periode af verdenshistorien har evolutionen fået en sådan stimulus, at stræbende sjæle, som opfatter menneskeheden skrigende nød, ofrer alt for at afhjælpe denne nød. ...

Ved denne indvielse – hvis den almindelige kurs følges, (hvad der som sagt slet ikke er sikkert) – belives strubecentret. Dette fremkalder en evne til i mesterens tjeneste, og til hjælp for mennesket, at drage fordel af den lavere tænkeevnes færdigheder. Det skænker evnen til at frembringe og give det fra sig, som er til nytte, måske ved hjælp af det talte ord, men i hvert fald som tjeneste af den ene eller anden art. Der gives en indsigt i det, som verden har behov for, og en større del af Planen ses. Det arbejde, som herefter skal gøres forud for den tredje indvielse, er personlighedens fuldkomne identificeren sig med helhedens behov. Det medfører nødvendigvis egoets fuldstændige beherskelse af den konkrete tænkeevne. (IHS e.85-86; IMS d.97-98).

(2) Den anden indvielse markerer sjælens frigørelse fra det astrale legemes fængsel. Frem over vil sjælen anvende det astrale legeme og forme begær i overensstemmelse med den guddommelige hensigt. (WM e.237; HM d.251).

(3) Når først den anden indvielse er passeret, kan det opmærksomme Hierarki begynde at notere sig en konstant reorientering af sjælen mod monaden, og den dragende magt som dette højeste aspekt har over den indviende. I dag har så mange medlemmer af menneskeslægten – i eller ude af inkarnation – de to første indvielser bag sig, at Shamballas opmærksomhed i stadig stigende grad vendes mod menneskeheden, via Hierarkiet, mens menneskers tanker samtidig er ved at blive orienteret

mod Planen, mod brugen af viljen i styring og vejledning, og mod at forstå den dynamiske krafts natur. (DN e.120; NS d. 116).

(d) DEN TREDJE INDVIELSE

(1) Ved den tredje indvielse, ofte kaldt transfigurationen, bliver hele personligheden badet i lys fra oven. Det er først efter denne indvielse, at monaden definitivt styrer egoet, idet den lader sit guddommelige lys strømme mere og mere ind i den beredte og rensede kanal ...

Al udviklings hensigt er at vække den åndelige intuition; når dette er sket, når det fysiske legeme er rent, det astrale stabilt og roligt, og mentallegemet under kontrol, da kan den indviede både sikkert og vist håndtere og benytte de psykiske evner til hjælp for menneskeheden. Ikke blot kan han benytte disse evner, men er nu i stand til at skabe og belive tankeformer, der er klare og veldefinerede, og hvorigennem tjenestens ånd pulserer uden at være behersket af lavere tanker eller begær. Disse tankeformer vil, (således som det er tilfældet med dem, der er skabt af hovedparten af menneskene) være ufuldendte og uden forbindelse og sammenhæng, men vil opnå en rimelig grad af syntese. Hårdt og uophørligt må dette arbejde være, førend dette kan gøres, men når begærnaturen er blevet stabiliseret og rensat, bliver kontrollen over mentallegemet lettere. (IHS e.86-87; IMS d.99-100).

(2) Ved den tredje indvielse, transfigurationen, brydes personlighedens dominans i de tre verdener, eftersom tankens søn, sjælen, endelig erstatter den konkrete og hidtil styrende lavere tænkeevne. Personligheden frigøres gennem loven om offer og bliver udelukkende et redskab for sjælen. (DNA2 e.398).

(3) (Den tredje indvielse) er den *første* indvielse, i hvilken personligheden og sjælen forenes og blandes, således at de to aspekter udgør én enhed. ... Aspiration er det slut med og den dybeste overbevisning indtager dens plads. (DN e.140; NS d.134).

(4) Når den individuelle antahkarana er påbegyndt på vellykket måde, og der blot findes en spinkel tråd af levende energi, der forbinder den trefoldige personlighed med den åndelige triade, så muliggøres indstrømningen af viljesenergi. Det kan på de tidlige stadier være meget farligt, da den ikke opvejes af sjælens kærlighedsenergi. ...

Efter den tredje indvielse, når sjælslegemet, det kausale legeme, begynder at blive opløst, kan relationen eller forbindelseslinjen skabes og blive direkte. Den indviede »står da i kærlighedens hav, og denne kærlighed strømmer gennem ham, hans vilje er kærlighed, og han kan arbejde sikkert, for guddommelig kærlighed vil farve al hans vilje, og han kan tjene klogt«. Kærlighed og intelligens bliver da viljens tjenere. Sjælenergi og personlighedskraft bidrager til monadens erfaring i de tre verdener for livstjeneste, og da er den lange, lange opgave for det inkarnerende åndelige menneske endelig fuldført. Han er beredt til nirvana, der blot er en vej til nye åndelige erfarings- og guddommelige udviklingsområder – hidtil uforståelige, selv for den indviede af tredje grad. Denne vej åbenbares først, når antahkaranaen er bygget og fuldendt, og når mennesket er lige så bevidst fokuseret i triaden, som han nu er fokuseret i den trefoldige lavere natur. (RI e.471-472).

(5) Ved den tredje indvielse er det sjælsoplyste sinds styring endegyldigt etableret, og sjælen selv og ikke den fænomenale form indtager den dominerende position. (RI e.674).

(e) ELIMINERING AF TANKEFORMEN »PERSONLIGHED«

Når vi behandler dette emne (og det kan kun gøres kortfattet) må to ting huskes:

1. At vi udelukkende behandler en idé i sjælens sind og betragter den grundlæggende og faktiske illusion, som har styret hele inkarnationscyklen og på den måde holdt sjælen som fange i formen. Personligheden betyder to ting for sjælen.
 - a. Sjælens evne til at identificere sig med formen. Sjælen

erkender først denne evne, når personligheden begynder at reagere med en vis grad af sand integration.

b. En mulighed for indvielse.

2. At den elimination af personlighedstankeformen, som fuldbyrdes ved den tredje indvielse, er en stor indvielse for sjælen på dens eget plan. Dette er årsagen til, at den tredje indvielse betragtes som den første store indvielse, idet de to tidligere indvielser har en meget lille virkning på sjælen og påvirker kun den inkarnerede sjæl, »delen« af helheden.

Disse kendsgerninger er kun blevet erkendt i begrænset omfang og er sjældent blevet belyst i den hidtil publicerede litteratur. Indtil nu har det været fremhævet, hvordan indvielserne påvirker disciplen i de tre verdener. Men jeg betragter indvielserne specielt med henblik på, hvordan de påvirker eller ikke påvirker *sjælen*, når den overskygger sin genspejling, personligheden, i de tre verdener. Min beskrivelse vil have meget lidt betydning for gennemsnitslæseren.

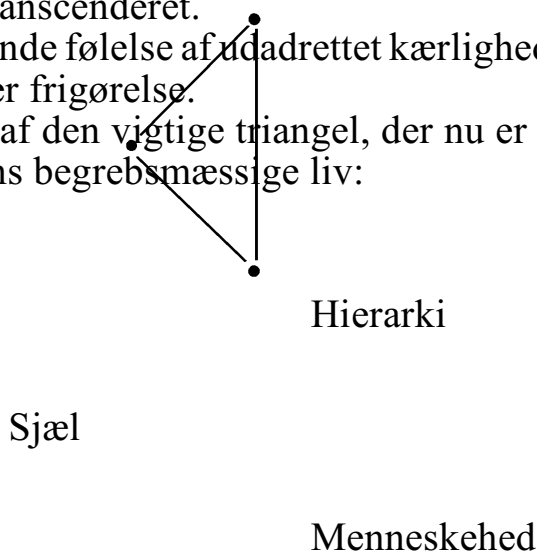
Set ud fra det personlige selvs synsvinkel, når det betragter sig som tærskelens vogter, er holdningen eller sindstilstanden blevet utilstrækkeligt illustreret som en fuldstændig udslettelse i sjælens lys. Nærværelsens herlighed, transmutteret af englen, er af en sådan art, at personligheden fuldstændigt forsvinder med sine krav og bestræbelser. Intet er tilbage ud over skallen, hylstret og det instrument, igennem hvilket det solare lys kan strømme til hjælp for menneskeheden. Dette er til en vis grad sandt, men er dybest set blot menneskets forsøg på i ord at udtrykke den tredje indvielses transmutterende og transfigurerende virkning – det er ikke muligt at gøre andet.

Uendeligt mere vanskeligt er det forsøg, jeg her gør, på at beskrive holdningen og reaktionerne hos sjælen, det ene selv, mesteren i hjertet, når den forstår, at dens egen virkelige frigørelse er et uomtvisteligt faktum, og erkender én gang for alle, at den nu er ude af stand til på nogen måde at respondere på de tre verdners lavere vibrationer, således som de blev overført til sjælen af dens instrument for kontakt, personlighedsformen.

Denne form er nu ude af stand til en sådan overføring.

Når ovenstående virkeliggørelse engang er blevet fokuseret og vedkendt, er sjælens anden reaktion den, at denne nu opnåede frihed stiller sine egne krav:

1. Et liv i tjeneste i de tre verdener, så velkendt og nu så fuldstændigt transcenderet.
2. En overskyggende følelse af uadrettet kærlighed mod dem, der endnu søger frigørelse.
3. En erkendelse af den vigtige triangel, der nu er blevet centrum for sjælens begrebsmæssige liv:

Sjælen vibrerer nu mellem de to punkter eller mellem modsætningernes par og virker som et invokativt og evokativt center.

Det er muligt, at ingen af ovennævnte virkeliggørelser kan registreres i hjernebevidstheden eller i den indre oplyste personligheds sind. Teoretisk kan en vag vision af de tilstedeværende muligheder fornemmes, men bevidstheden er ikke længere den tjenende discipels i de tre verdener, hvor han anvendte tænkeevnen, emotioner og det fysiske legeme, for i så stor udstrækning som muligt at udføre påbud og hierarkisk intention. Denne bevidsthed er forsvundet sammen med personlighedsbevidsthedens død. Bevidstheden er nu sjælens egen

bevidsthed, der er ikke-separatistisk, instinktivt aktiv og åndeligt overskygget af Guds riges planer og fuldstændig fri for tiltrækning eller kontrol af stof-form. Sjælen responderer dog stadigvæk på og er nedsænket i substansenergi, og dens højere modsvarighed fungerer endnu på det kosmisk fysiske plans buddhiske, atmiske, monadiske og logoiske plan.

Hvad skal der så ske, for at sjælens liv skal blive fuldstændigt og fuldkomment og så helt igennem inklusivt, at de tre verdener bliver en del af dens område for klar erkendelse og det område, hvor den tjener? Den eneste måde, hvorpå jeg kan tydeliggøre for jer, hvad sjælen må gøre efter den tredje indvielse, er at sammenfatte det på to måder:

For det første: Sjælen bliver nu en bevidst skaber, fordi det tredje aspekt – som er udviklet og mestret gennem erfaring i de tre verdener i løbet af en lang cyklus af inkarnationer – har nået et punkt, hvor dens aktivitet er fuldkommen. For at udtrykke det teknisk: kundskabsbladenes energi og kærlighedsbladenes energi er nu så sammensmeltede og forenede på en så virksom måde, at to af de inderste blade, der omkranser juvelen i lotusblomsten, ikke længere virker som slør foran denne juvel. Her udtrykker jeg mig symbolsk. På grund af denne hændelse er personlighedens død eller elimination det første, der sker i den bevidste skabelses drama, og den første form, der skabes af sjælen, er en erstatning for personligheden. Således skabes et instrument til tjeneste i de tre verdener. Denne gang er det dog et instrument uden eget liv, uden eget begær, uden egen ambition og uden egen tankekraft. Det er bare et hylster af substans, som har fået liv gennem sjælens liv, og som på samme tid er modtagelig for og tilpasset den periode, race og omgivende forhold, hvori den skabende sjæl vælger at virke. Gennemtænk dette udsagn og læg vægt på ordet »tilpasset«.

For det andet: Sjælen forbereder sig derefter til den kommende fjerde indvielse. Dette er dybest set en monadisk erfaring og resulterer som I véd i, at sjælslegemet eller det kausale legeme forsvinder eller tilintetgøres, og således i, at der etableres en direkte relation mellem monaden på dens eget plan

og den nyligt skabte personlighed, via antahkaranaen.

Disse to punkter præsenteres for jer her for første gang i den trinvis frigivelse af den okkulte lære. Antydninger har imidlertid beredt vejen for disse to kendsgerninger. Der er også blevet givet information om mayavirupa, gennem hvilken mesteren arbejder og kontakter de tre verdener, og som han helt tilsigtet skaber for at tjene sine hensigter og planer. Det er en nøje bestemt erstatning for personligheden og kan kun skabes, når den gamle personlighed (der er opbygget og udviklet i løbet af inkarnationscyklen) er blevet elimineret. Jeg foretrækker ordet »elimineret« frem for ordet »tilintetgjort«. Den *struktur* – som findes ved tiden for eliminationen – består, men dens separatistiske liv er forsvundet.

Såfremt I med klarhed gennemtænker dette udsagn, vil I se, at en fuldkommen integration nu er mulig. Personlighedslivet er blevet absorberet. Personlighedsformen består stadig, men den består uden noget virkeligt eget liv. Dette betyder, at den nu kan tage imod de energier og kræfter, som den arbejdende indviende eller mester behøver for at kunne videreføre arbejdet til menneskehedens frelse. ...

Den discipel, der har elimineret (i såvel teknisk som mystisk forstand) personlighedens greb, har nu »ashramens frihed«, som det kaldes. Han kan bevæge sig, som han vil, blandt sine meddisciple og indviende. Der findes intet i hans livsvibrationer eller livskvalitet, som kan forstyrre rytmen i ashramen. Der findes intet mere, som vil påkalde mesterens »beroligende indgriben«, hvilket ofte er tilfældet i de tidlige stadier af discipelskabet. Intet kan nu stille sig imellem de højere kontakter og indflydelsessfærer, som hidtil har været lukket for disciplen på grund af hans egen personligheds påtrængenhed. (EH e.515-520; EH d.477-482).

(f) DEN FJERDE INDVIELSE

(1) Ved den fjerde indvielse, forsagelsen, bevirker det nedbrydende aspekt af loven om offer, at det kausale legeme,

sjælslegemet, tilintetgøres, for at den forenede sjæls gennemtrængte personlighed kan fungere direkte under inspiration af den åndelige triade – det trefoldige udtryk eller redskab for monaden. DNA2 e.398).

(2) Det ville være klogt af de studerende at lære, at processen med bygningen af antahkaranaen er en af de metoder, hvormed mennesket, treenigheden, bliver en dualitet. Når arbejdet er fuldført, og antahkaranaen endeligt bygget – hvilket skaber en fuldstændig koordination mellem monaden og dens udtryk på det fysiske plan – så tilintetgøres sjælslegemet (det kausale legeme) fuldstændigt og endegyldigt af monadens ild, der strømmer ned via antahkaranaen. Der findes således en fuldstændig gensidighed mellem monaden og den fuldt bevidste *sjæl på det fysiske plan*. Der kræves intet »guddommeligt mellemed« længere. »Gudesønnen, der er tankens søn« dør. »Templets forhæng flænges i to stykker, fra øverst til nederst«. Den fjerde indvielse er taget, og derefter kommer åbenbaringen af Faderen.

Det er det sidste og mest vidtrækkende resultat af bygningen af den bro, der i virkeligheden er en etablering af en lysbane mellem monaden og personligheden som et fuldstændigt sjælsudtryk – mellem ånd og stof, mellem fader og moder. Det er helt tydeligt, at »ånden er steget op på stoffets skuldre« til det høje sted, hvorfra den oprindeligt kom, samt at den har opnået erfaring og megen viden, og alt, som livet i en materiel form kunne give, samt alt, som en bevidst erfaring kunne skænke. Sønnen har udført sit arbejde. Frelseren eller mellemedet har afsluttet sin opgave. I bevidstheden er det et faktum, at alle ting er ét, og at en menneskeånd med forsæt og forståelse kan sige: »Jeg og Faderen er ét«. (RI e.475-476).

(3) Den store forsagelse: En vældig erfaring tilstås den indviende på dette tidspunkt. Han forstår (fordi han ser og ved), at det er lykkedes at fuldende antahkaranaen, og at der findes en direkte energibane fra den åndelige triade, via antahkaranaen, til hans sind og hjerne. Dette bringer en pludselig og skræmmende erkendelse helt frem i hans bevidsthed af, at selve sjælen, det egoiske legeme på dets eget plan, der i tidsaldre har

været den formodede kilde til hans eksistens, hans leder og vejleder, ikke længere behøves. Hans relation går nu, som en sjælgennemtrængt personlighed, direkte til monaden. Han føler sig berøvet alt og er parat til at udbryde – som mesteren Jesus – »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?« Men han forsager det, der er nødvendigt, og det kausale legeme, sjælslegemet, nedbrydes og forsvinder. Det er den kulminerende forsagelse, og et højdepunkt efter tidsaldre med små forsagelser. Forsagelse præger alle aspiranter og disciples levevis – forsagelse, som de vel vidende ser i øjnene, forstår og gør bevidst. (RI e.695).

(4) Denne forsagelsesindvielse er af overordentlig stor betydning for menneskeheden og den enkelte indviende, som naturligvis er medlem af det fjerde rige. For det første markerer denne store forsagelsehandling det øjeblik, hvor disciplen ikke længere har noget i sig, der binder ham til de tre verdener for menneskelig evolution. Hans kontakt med disse verdener vil i fremtiden være helt frivillig og med det formål at tjene. (RI e.696).

61

Åbenbaringen af »nærværelsen«

(1) Ned gennem de senere perioder af inkarnationscyklen, hvor mennesket brydes med modsætningernes par og gennem skelneevne kommer til klarhed over virkelighed og uvirkelighed, opstår der i hans sind en voksende erkendelse af, at han selv er et udødeligt væsen, en evig gud og en del af uendeligheden. Forbindelsen mellem mennesket på det fysiske plan og denne indre hersker bliver mere og mere tydelig, indtil den store åbenbaring finder sted. Da kommer der et øjeblik i menneskets tilværelse, hvor han bevidst står ansigt til ansigt med sit virkelige selv og har en indre viden om, og ikke kun teoretisk, at han i virkeligheden er dette selv. Han bliver bevidst om den indre gud, ikke gennem hørelsen eller ved lydhørhed over for den indre stemme, der leder og kontrollerer ham, og som kaldes »samvittighedens røst«. Men denne gang kommer erkendelsen

gennem *syn og direkte vision*. Han responderer nu ikke kun på det, som han hører, men også på det, som han ser. (IHS e.113; IMS d.125-126).

(2) Den indre synsevne har altid eksisteret, og det, som kan ses, er altid til stede, men de fleste kan endnu ikke erkende.

Denne »erkendelse«, som den indviede når til, er det første store skridt i indvielsesceremonien, og så længe den ikke er indtruffet, må alle andre stadier vente. Det, som erkendes, er forskelligt ved de forskellige indvielser og kan i store træk sammenfattes således:

Egoet, monadens refleksion er i sig selv en treenighed som alt andet i naturen og genspejler guddommelighedens tre aspekter, ligesom monaden på et højere plan, genspejler guddommens tre aspekter: Vilje, kærlighed-visdom og aktiv intelligens. Hændelsesforløbet er derfor:

Ved *den første indvielse* bliver den indviede bevidst om egoets tredje eller laveste aspekt, den aktive intelligens' aspekt. Han bliver stillet ansigt til ansigt med den manifestation af den store solengel (pitri), som er ham selv, hans virkelige selv. Hævet over enhver indre uro ved han nu, at denne manifestation af intelligens er den evige entitet, som igennem tidsaldre har vist sine evner på det fysiske plan under sine successive inkarnationer.

Ved *den anden indvielse* ses denne store Nærværelse som en dualitet, og et andet aspekt lyser op foran ham. Han bliver bevidst om, at dette strålende liv, som er identisk med ham selv, ikke kun er intelligens i handling, men af oprindelse også er kærlighed-visdom. Han lader sin bevidsthed smelte sammen med dette liv og bliver ét med det, således at det med det personlige selv som mellemed kommer til udtryk på det fysiske plan som intelligent kærlighed.

Ved *den tredje indvielse* står egoet foran den indviede som en fuldendt treenighed. Ikke kun er selvet kendt som intelligent, aktiv kærlighed, men er også åbenbaret som fundamental vilje eller hensigt, som mennesket umiddelbart identificerer sig med, idet han ved, at de tre verdener for fremtiden intet har at byde ham ud over at tjene som et virkefelt for aktiv tjeneste,

skabt i kærlighed med henblik på virkeliggørelsen af en hensigt, der gennem tiderne har været skjult i selvets hjerte. Med denne hensigt, som nu er åbenbaret, kan der samarbejdes intelligent, hvorved den bringes til modning.

Disse dybe åbenbaringer lyser op foran den indviede på en trefoldig måde.

Som et strålende engleagtigt væsen. Dette ses med det indre øje med den samme tydelighed og sikre bedømmelse, som når et menneske står ansigt til ansigt med et andet medlem af menneskeheden. Den store solengel, som legemliggør det virkelige menneske og som er hans udtryk på det højere mentalplan, er i bogstavelig forstand hans guddommelige forfader, »vogteren«, som gennem lange inkarnationscykler har ofret sig fuldt og helt, for at mennesket kunne VÆRE.

Som en sfære af strålende ild, der med den indviede, som står foran den, er forbundet gennem den magnetiske ildtråd, der gennemløber alle hans legemer og slutter i den fysiske hjernes centrum. Denne »sølvsnor« (som den kaldes ret unøjagtigt i bibelen, hvor beskrivelsen af, hvorledes den løsner sig fra det fysiske legeme og trækker sig tilbage, findes) udgår fra solenglens hjertecenter, idet den således forbinder hjerte og hjerne – den store dualitet, som i dette solsystem manifesterer kærlighed og intelligens. Denne sfære af ild er forbundet med mange andre, der tilhører den samme gruppe og stråle; det er derfor i bogstavelig forstand en bevislig kendsgerning, at vi alle er ét på de højere plan. Ét liv pulserer og cirkulerer igennem alt via disse tråde af ild. Dette er en del af den åbenbaring, som kommer til et menneske, der står i »Nærværelsen«, og hvis øjne okkult set er åbne.

Som en mangefarvet lotus med ni kronblade. Disse kronblade er arrangeret i tre cirkler omkring tre tæt sammenfoldede kronblade, der danner midtpunktet, og som skærmer det, der i de østerlandske bøger kaldes for »juvelen i lotusblomsten«. Denne lotus er af en sjælden skønhed, pulserende af liv og strålende i alle regnbuens farver; ved de tre første indvielser åbenbares de tre cirkler, den ene efter den anden, indtil den indviede ved den fjerde indvielse står foran en endnu større

åbenbaring og erfarer den hemmelighed, der ligger skjult i den midterste knop. I denne forbindelse afviger den tredje indvielse noget fra de to andre, for såvidt som der for første gang kontaktes den rene ånds elektriske ild, der latent er til stede i lotusblomstens hjerte, gennem kraften fra en endnu mere ophøjet hierofant end Bodhisattvaen.

I alle disse ord – »solengel«, »ildsfære« og »lotus« skjuler der sig et bestemt aspekt af det menneskelige livs centrale mysterium, men det vil kun være åbenbart for dem, som har øjne, der ser. Den mystiske betydning af disse malende udtryk vil vise sig kun at være en faldgrube eller vil føre til vantro i det tilfælde, hvor mennesket på forkert grundlag søger at tyde dem materielt. Tanken om en udødelig tilværelse, en guddommelig entitet, et stort center af ild-energi, samt om evolutionens fulde blomstring skjuler sig i disse ord, og som sådan må de betragtes.

Ved *den fjerde indvielse* bliver den indviede ført ind i Nær-værelsen af det aspekt af ham selv, som kaldes »hans Fader i himmelen«. Han føres ansigt til ansigt med sin egen monade, denne rene åndelige essens på det næsthøjeste plan, som forholder sig til hans ego eller hans højere selv, som dette ego forholder sig til personligheden eller det lavere selv.

Denne monade har udtrykt sig på det mentale plan gennem egoet på en trefoldig måde, men alle tænkeevnens aspekter, således som vi forstår dem, mangler nu. Solenglen, som der hidtil har været kontakt med, har trukket sig tilbage, og den form, gennem hvilken den fungerede (det egoiske eller kausale legeme) er borte, og intet er tilbage bortset fra kærlighed-visdom samt den dynamiske vilje, som er åndens mest fremtrædende egenskab. Det lavere selv har tjent egoets formål og er blevet afkastet; egoet har ligeledes tjent monadens formål og behøves ikke længere; den indviede står befriet for dem begge, fuldstændigt frigjort og i stand til at kontakte monaden, ligesom han tidligere lærte at kontakte egoet. Resten af den tid, han fremtræder i de tre verdener, styres han kun af vilje og hensigt, selvindviet, og han skaber sit manifestationslegeme, idet han (inden for karmiske rammer) bliver herre over sit livs omskif-

telser. Den karma, som der henvises til, er den planetariske karma og ikke den personlige.

Ved *den fjerde indvielse* opnår han kontakt med monadens kærlighedsaspekt og ved den femte med viljesaspektet. Således fuldstændiggør han al kontakt, responderer på alle nødvendige vibrationer og er mester på de fem plan i den menneskelige evolution.

Endvidere er det ved den tredje, den fjerde og den femte indvielse, at han også bliver sig denne »Nærværelse« bevidst, som endog omslutter den åndelige entitet, der er hans egen monade. Han ser sin monade som værende ét med den planetariske Logos. Gennem den kanal, som hans egen monade udgør, ser han de selv samme aspekter (legemliggjorte i denne monade) i en større målestok, og den planetariske Logos, som besjæler alle monaderne på sin stråle, bliver således åbenbaret. Denne sandhed er næsten umulig at udtrykke i ord, og den vedrører den forbindelse, der er mellem det elektriske ild-punkt som er monaden, og den femtakkede stjerne, som for den indviende åbenbarer den planetariske Logos' Nærværelse. Dette er praktisk talt uforståeligt for det almindelige menneske, som denne bog er skrevet for. ...

Således går den indviende trin for trin gennem graderne og stilles ansigt til ansigt med sandhed og eksistens. Det vil være indlysende for de tænksomme studerende, hvorfor denne åbenbaring af Nærværelsen må gå forud for alle andre åbenbaringer. Dette fremkalder hos den indviende følgende grundlæggende erkendelser:

Hans tro gennem mange tidsaldre bliver retfærdiggjort, og håb og overbevisning smelter sammen til en kendsgerning, som han selv har erfaret. Tro fortaber sig i syn, og usynlige ting bliver set og erkendt. Han kan ikke mere tvivle, men i stedet for er han ved egen indsats blevet den *vidende*.

Hans enhed med brødrene er bevist, og han erkender det uløselige bånd, som binder ham til sine medmennesker overalt. Broderskab er ikke længere en teori, men en bevist, videnskabelig kendsgerning, som lige så lidt kan bestrides som menneskenes adskilthed på det fysiske plan.

Sjælens udødelighed og de usynlige verdeneres virkelighed er for ham bevist og bekræftet. Hvor denne anskuelse før indvielsen var baseret på korte og flygtige visioner og en stærk indre overbevisning (resultatet af logisk tænkning og en gradvis udvikling af intuitionen), er den nu baseret på evnen til at se og på en erkendelse, der er hævet over enhver tvivl, om hans egen udødelige natur.

Han erkender energiens betydning og urkilde og kan begynde at anvende den magtfuldt, målrettet og med videnskabelig nøjagtighed. Han ved nu, hvorfra han henter den og har fået et glimt af de energi-ressourcer, som er til rådighed. Før vidste han, at denne energi eksisterede og benyttede den i blinde og til tider uklogt; nu ser han den under det »åbne sinds« mentale vejledning og kan samarbejde intelligently med naturens kræfter.

Således frembringer på mange måder Nærværelsens åbenbaring bestemte resultater hos den indviende, og det er derfor, at Hierarkiet anser den for at være den nødvendige indledning til alle senere åbenbaringer. (IHS e.114-119; IMS d.127-132).

62 Sjælens rige

(1) Det er måske en ny tanke for nogle, at sjælen samler sig til en anstrengelse, nyorienterer sine kræfter og forbereder sig til en ny og kraftfuld impuls, men således er det. Alle livsformer under evolutionens kraft går fra indvielse til indvielse, og sjælen er ingen undtagelse i denne proces. Ligesom dyremenneskets sjæl blev forenet med et andet guddommeligt princip (gennem individualisering) og således levendegjorde det fjerde naturrige, således søger menneskehedens sjæl kontakt med et andet guddommeligt aspekt. Når denne kontakt er skabt, vil gudsriget opstå på jorden; det fysiske plan bliver derved omdannet, og den specielle periode, der symbolsk kaldes tusindårsriget, vil komme.

De, som har kendskab til Gud, vil i denne periode være i overtal i forhold til dem, der kun stræber efter kundskab om Gud, og deres kontakt og virkningerne af den kraft, de over-

fører, vil gøre sig gældende i alle naturriggerne. Herredømme over alle former og evnen til at virke som overførere af den åndelige energi, som vi kalder kærlighed, er den lovende belønning til de triumferende solengle og deres meditationsarbejdes skattede mål. Guds sønner vil triumfere på jorden i fuldt inkarneret udtryk og vil bringe lys (og derfor liv) til alle manifesterede former. Dette er »det overflod af liv«, som Kristus taler om. (WM e.89-90; HM d.105-106).

(2) Jeg, som har opnået en del forståelse af solenglens liv, søger at forsikre mine medpilgrimme om, at sansernes forgængelige ting kun er ubetydelige og uden værdi i sammenligning med belønningerne her og i det liv, som venter det menneske, der søger at sammensmelte sin daglige bevidsthed med sin egen sjæls. Han træder da ind i sjælenes fællesskab og står ikke alene. De ensomme perioder er resultatet af forkert orientering og en holden fast ved det, som skjuler visionen, og som fylder hænderne i den grad, at de ikke kan gribe det, der er blevet kaldt »juvelen i lotusblomsten«. (WM e.90; HM d.106).

(3) Men de, der iagttager tider og perioder, kan gøre hurtige fremskridt i deres intuitive vækst, hvis de er udholdende i deres meditation, træner deres intellekt og altid bestræber sig på at tænke universelt. De må betragte det historiske tilbageblik som en del af den forberedelse, der indvarsler fremtiden. De må være fortrøstningsfulde, idet de forstår den kendsgerning, at sjælenes rige langsomt er ved at blive et fænomen på det fysiske plan (er det paradoksalt?), og at det med tiden vil blive erkendt og af videnskabsmænd blive anset som et naturrige i løbet af de næste to hundrede år. Disse »organiserede iagttagere« danner den ydre kreds af den nye gruppe, og deres grundtone er syntese, eliminering af det uvæsentlige og organisering af menneskelig viden. De arbejder inden for den menneskelige bevidstheds mange områder og kendetegnes ved en ikke-sekterisk ånd og ved en evne til at beskæftige sig med de fundamentale behov samt til at binde forskellige områder af menneskets forskning sammen til et organiseret og forenet hele. (WM e.606; HM d.611-612).

(4) Mon I nogensinde har tænkt over den omfattende virk-

ning, som al reflektiv tænkning, håbefulde bønner og meditationsarbejdet – uskolet eller som et resultat af skoling – der er praktiseret af millioner af mennesker ned gennem tidsaldrene, har haft ud over hele planeten? Planetens kvalitet er under forandring, dens styrke tiltager og denne livskraft frembringer ændringer i den menneskelige organisme. Det åndelige livs tidevand er i dag så stærk og fremadrettet, at de næste et hundrede og halvtreds år vil bevise den virkelige eksistens af sjælens rige eller af gudsriget. Som I sikkert kan forstå, vil dette bevirke grundlæggende ændringer, også i de aktuelle mål for menneskeligt fremskridt, i mestrenes planer, i den etablerede lære, og i den foretagne skoling. (DNA2 e.296).

(5) Indvielse er *fortrinsvis* en række gradvise fremskridt eller opvågninger, der lidt efter lidt sætter mennesket i stand til at blive et medlem, eller et punkt af lys, i gudsriget. Når et tilstrækkeligt antal medlemmer af det fjerde naturrige har gennemgået indvielsesprocessen (i teknisk forstand), *da* vil det femte naturrige komme i eksoterisk manifestation. Måden til at gøre dette hidtil subjektive rige til en virkelig realitet, nærmer sig nu hurtigt, og beviset på dette er *gruppeindvielse* – for første gang i historien. Indvielse kan nu tages som gruppe, og det er det Hierarkiet arbejder for at fremme i dag, når det gælder aspiranter og disciple. (DNA2 e.381).

(6) Gudsriget eller sjælens rige, der kendetegnes ved styrken i kærligheden og som følge deraf i auraen og i udstrålingen er definitivt forankret på jorden og trænger i stadigt større omfang og på vellykket måde ind i de tre verdener for ren menneskelig stræben. Der har altid været forposter for dette rige blandt menneskene. Der har altid været enkeltpersoner i alle dele af verden – i verdensreligionerne eller i andre konstruktive grupper – som var bevidst forbundet med deres sjæl, og følgelig forbundet med Hierarkiet. Der har altid været mennesker i alle lande, der udviklede og udtrykte Kristi bevidsthed, som en kærlig forståelse og intelligent levende tjeneste uanset med hvilke ord eller hvilken terminologi de udtrykte den enestående åndelige begivenhed, som de var vidende om. Men, ser man på verdens befolkning, som en helhed, så er det fjerde

naturrige dominerende inden for alle områder for tænkning og aktivitet, men ikke inden for gudsriget eller sjælenes rige.

Som et resultat af en åndelig opvågning, som daterer sig tilbage til år 1625, og som lagde vægten på en bredere og mere almen uddannelse, og som gjorde oprør mod den gejstlige autoritets befalinger, er udstrålingen fra sjælenes verden i dag blevet meget mere intens, og gudsriget er blevet en fungerende del af den ydre verdens udtryk, og dette sker for første gang i menneskehedens lange, lange historie.

Virkingen af denne udstråling eller magnetiske aura er nu så omfattende, at vi ikke længere har nødig at tale om at bygge bro til dette rige, eller om dets manifestation på jorden. *Det er allerede under manifestation*, og dets aura er blandet med menneskehedens mentale, astrale og æteriske aura. Kun erkendelsen mangler, men (og det er en faktor det er værd at notere sig) erkendelsen holdes tilbage, indtil sjælenes rige er sikret mod snæversynede fordringer fra enhver kirke, religion eller organisation. Mange vil hævde (som de altid har gjort), at adgang til gudsriget findes gennem netop deres specielle gruppe. Gudsriget er *ikke* kristent eller buddhistisk eller fokuseret i en verdensreligion eller en esoterisk organisation. Det er ene og alene, hvad det giver sig ud for at være: En stor og integreret gruppe af sjæls gennemtrængte personer, der udstråler kærlighed og åndelig intention, motiveret af god vilje og rodfæstet i menneskeriget, ligesom menneskeriget har sine rødder i dyreriget, som det har løsrevet sig fra. (DNA2 e.406-408).

(7) Forposterne til dette rige og fortroppen af disciple og indviede findes her allerede.

Hierarkiets arbejde eller udstrålende aktivitet er i dag stærkere end på noget andet tidspunkt i menneskets historie. Mestre og deres disciple var fysisk til stede på jorden i den tidlige atlantiske tid (under ledelse af den periodes verdenslærer), og den udstråling der udstrømmede fra dem, var beskyttende, værnende og opdragende. Senere trak Hierarkiet sig tilbage til et subjektivt arbejde, og menneskeheden blev – under loven om evolution – overladt til at klare sig selv, for således at lære Vejen at kende og for at betræde Vejen tilbage gennem

individuelle eksperimenter og erfaring. I denne lange mellemperiode trådte mestrene ikke frem for at kontakte menneskeheden som gruppe i større omfang. Mange af deres seniordisciple trådte imidlertid frem på forskellige tidspunkter, når det var nødvendigt. Også verdenslæreren trådte frem for at anslå grundtonen for hver ny civilisation, og for at sammenfatte resultaterne fra den foregående civilisation. Mennesket måtte således finde vej til Hierarkiet alene. Hierarkiet har ventet i stilhed, indtil antallet af »oplyste sjæle« var så stort, at deres invokative appel og deres magnetiske udstråling nåede en styrke, som ikke kunne sidde overhørig. Den ligevægt der blev opnået mellem Guds rige på jorden og Guds rige i himlen (for at bruge en kristen talemåde), gjorde det muligt at »portene til vejen tilbage« kunne åbnes, og fri udveksling kunne finde sted mellem det fjerde og det femte naturrige. Portene (og jeg taler stadig i symboler) er allerede åbne, og snart vil de stå vidt åbne, og give adgang for »menneskesønnen, den fuldendte Guds søn«, så han kan vandre tilbage til det sted – vor jord – hvor han tidligere tilkendegav fuldendt kærlighed og tjeneste. Men – som I ved – vil han denne gang ikke komme alene, men bringe lederne af bestemte ashramer med så vel som en skolet gruppe af indviede og disciple.

Disse hændelser finder sted *i denne tid* for øjnene af alle mennesker, selv om meget af det, der sker, overhovedet ikke bliver opfattet af den overvejende del af verdens tænkning, og heller ikke af mange millioner mennesker. Men, min broder, der er imidlertid nok indviede og disciple, der arbejder på det fysiske plan i denne tid, til at sikre en erkendelse så omfattende, at en stadig og konstant indfrielse af menneskelige forventninger er garanteret. Tænk over det, og lær at erkende alle tegn på menneskelig forventning, og de erklærede indikationer på Hierarkiets tilnærmelse. (DNA2 e.408-410).

(8) Planens mål er at genskabe sjælens indre rige på jorden. Det har mesteren over alle mestre længe forudsagt. Forbered Vejen. (DNA2 e.596).

(9) Kristus lærte os også, at gudsriget er på jorden, og at vi i første række skulle søge dette rige og lade alt andet komme i

anden række. Det rige har altid været hos os, bestående af alle dem, der gennem tiderne har søgt mod åndelige mål og befriet sig selv for det materielle legemes begrænsning, for følelsernes dominans og for mentale forhindringer. Rigets indvånere er dem, der i dag (ukendt for mængden) lever i fysiske legemer og arbejder for menneskeheden vel, og som fremhæver og anvender kærlighed i stedet for følelser som deres praktiske arbejds-metode. De udgør det store samfund af »oplyste tænkere«, der leder verdens skæbne. Gudsriget er ikke noget, som vil nedstige til jorden, når menneskene engang er blevet gode nok. Det er noget, som eksisterer og er effektivt allerede i dag og kun venter på at blive opdaget. Det er en velorganiseret helhed, som allerede er ved at blive opdaget af dem, der søger gudsriget, og som da opdager, at det rige, de søger, allerede er her. Mange ved, at Kristus og hans disciple er fysisk til stede på jorden, og gudsriget, hvori de hersker med dets love og særlige former for aktivitet, er kendt af mange og har været det gennem århundreder. (RC e.50-51; KT d.52-53).

(10) Fra stadium til stadium, fra krise til krise, fra punkt til punkt og fra center til center udvikler Guds liv sig og efterlader sig større og større skønhed, efterhånden som det lever gennem den ene form efter den anden og i naturrige efter naturrige. Ét resultat fører til det næste. Mennesket kom fra de lavere riger, og som et resultat af menneskets kamp vil gudsriget komme til syne. At fremme tilsynkomsten af dette rige er alt, som virkeligt angår menneskeheden i dag, og alle livsprocesserne i menneskeheden er rettet mod at forberede hvert enkelt menneske til at gå ind i dette rige. Viden om, at der måske findes større manifestationer end selve gudsriget, kan være inspirerende, men det er også alt. At manifestere gudsriget på Jorden, at forberede vejen for den store indvier, Kristus, at muliggøre Hierarkiets fremtræden på Jorden, er en fuldt ud tilstrækkelig opgave for os alle og noget, som vi kan leve og arbejde for, drømme om og hige efter. (RI e.738).

63 Afslutning

(1) Alle disse idéer og begreber har kun værdi, for så vidt de får tænkeren til at forstå den guddommelige plans storhed på en mere intelligent måde, tilegne sig den energi og kraft, som på grund af hans deltagelse i manifestationsprocesserne tilhører ham, og indgå et fornuftigt samarbejde med henblik på at fremme evolutionsplanen i relation til sig selv og sine grupper. (CF e.503; KI d.481).

(2) Når energien fra egoet styrer eller påfører de forskellige hylstre sin rytme via deres respektive primære centre, når den tredobbelte ild stiger op gennem den tredobbelte kanal på en ordnet måde, og når de 3 hovedcentre er forbundet til en trekant, da bliver hele personlighedens liv oplyst eller bestrålet, mørket viger for lyset, og kundskabens sol stiger op og fordri- ver uvidenhedens mørke. ... Mennesket bliver et brændende og skinnende lys med en udstråling, der brænder indefra.

Når det næste skridt er taget, og monadens energi, som er fokuseret i juvelen, også gør sig gældende på det fysiske plan, idet den strømmer gennem den tredobbelte egoiske lotus via de kanaler, egoet allerede bruger, har vi et menneske, som er »in- spireret«, som er en åndelig skaber, og som i sig selv er »en sol med helbredende stråleglans«.

Det er målet for alle, der betræder vejen, overholder den nødvendige disciplin i livet og gennemgår meditationens ud- viklingsstadier. ... Den almindelige metode er langtrukken og møjsommelig og består i at lade eleven selv finde ud af hvert skridt på vejen, lære ham hvordan hans eget legeme er opbyg- get, hvordan hylstrene og energicentrene fungerer, og på den måde gradvis lade ham blive opmærksom på sine latente kræf- ter. Langsomt afsløres det for ham, hvad der menes med de »3 periodiske redskaber« og de 7 kraftprincipper eller -kvaliteter, og gennem erfaring, eksperiment, hyppige fejltrin, lejlighedsvis succes, moden overvejelse, introspektion og hyppige inkarna- tioner føres han frem til et punkt, hvor han af egen drift og gennem en vedvarende indsats har frembragt et vist mål af integration. Da lærer han, hvordan han skal bruge denne inte- gration, og hvordan han skal manipulere energien bevidst, så

han i sin *tjeneste* på det fysiske plan kan opnå *resultater*, som i mange liv formentlig blot har været en drøm eller en umulig vision. Når han er dygtig til disse to ting – stabilisering og manipulation – da og først da får han betroet de ord og hemmeligheder, der frembringer de fysiske udtryk for åndelig eller monadisk energi via sjælens eller egoets energi, som igen bruger stofformernes energi, eller det vi kan kalde legemsenergi, i de 3 verdener. Det er blevet udtrykt med følgende gådefulde og okkulte sætning:

»Når juvelen funkler, som diamanten gør i den flammende sols stråler, glimter indfatningen også og udsender lys. Efterhånden som diamantens stråleglans vokser, udvikles den flamme, som sætter ild i det, der holdt den indespærret.« (CF e.1130-1132; KI d.1031-1032).

(3) I vor tid er der stort behov for eksperter i sjælens liv og for en gruppe af mænd og kvinder, der ved at påtage sig det store eksperiment med overgang til sjælsbevidsthed bekræfter med deres vidnesbyrd den sandhed, som tidligere tiders mystikere og okkultister har været talsmænd for. (WM e.41; HM d.56).

(4) Hierarkiet forsøger gennem den gruppe af verdenstjenere, der nu er ved at danne sig, at manifestere sig på det ydre plan og at genoprette mysterierne for menneskeheden, hvem de i sandhed tilhører. Hvis forsøget skal lykkes, er det dybest set nødvendigt, at alle I, som har anet visionen eller set en del af den tilsigtede plan, burde på ny hellige jer tjeneste for menneskeheden, burde forpligte jer til arbejdet med at hjælpe alle verdenstjenere efter yderste evne (tænk over disse ord og find frem til deres betydning), og burde ofre jeres tid og give jeres penge til fremme af de stores bestræbelser. Svigt frem for alt ikke jeres meditationsarbejde; oprethold den indre forbindelse; tænk sandhed til enhver tid. Behovet og muligheden er stor, og alle mulige hjælpere kaldes til forreste linje i kampen. Alle kan bruges på en eller anden måde, hvis den sande natur af offer er blevet forstået, hvis dygtighed i handling er blevet udviklet, og

hvis arbejde uden binding er, hvad hver og en af jer vil stræbe efter. (WM e.521; HM d.531).

(5) Til jer, der lever og virker i denne overgangsperiode og i denne cyklus med alt dens ydre kaos og forvirring, er givet den opgave at udvise fasthed, tjeneste og opofrelse. ... I må absorbere og omsætte de informationer i handling, I allerede har, for at det dybe indre krav om mere lys kan udgå fra jer, som nødvendigvis fremkalder reaktion fra dem af os, der virker inden for Hierarkiets afgrænsede rammer. På dette krav venter vi tålmodigt. (DN e.146; NS d.139).

(6) Jeg har givet jer megen viden, og I vil kunne forstå betydningen af mange af mine bemærkninger, alt efter hvor meget jeres intuition er vakt. (RI e.66).

(7) Og således går disciplen fra stadium til stadium og går fra lys til lys, fra opfattelse til opfattelse fra kraft til energi, fra personlighedens fokusering til sjælens integration og derpå fra sjæl til ånd, fra form til liv. Han har udforsket alle kundskabens veje; han er steget ned i dybderne, ind i helvede og ned i dale; han har besteget indvielsens bjergtop og har derfra bevæget sig ud over rum og tid; han har tabt al interesse for sig selv og er et fokuseret punkt af tanke i Guds sind. Kan jeg sige mere end dette? Det tror jeg ikke, mine brødre. Og således afslutter jeg denne serie af instruktioner og mit ansvar i denne forbindelse er tilendebragt. Nu begynder jeres. (DNA1 e.772-773).

Den store invokation

Fra lysets kilde i Guds sind
lad lys strømme ind i menneskers tanker
lad lyset komme til jorden.

Fra kærlighedens kilde i Guds hjerte
lad kærlighed strømme ind i menneskers hjerter
må Kristus komme til syne på jorden.

Fra centret hvor Guds vilje er kendt
lad hensigt lede menneskers små viljer
den hensigt mestrene kender og tjener.

Fra centret vi kalder menneskeheden
lad Planen for kærlighed og lys fuldbyrdes
må den forsegle døren til det onde.

Lad lys og kærlighed og kraft
genoprette Planen på jorden.

Denne invokation eller bøn tilhører ikke nogen person eller gruppe, men hele menneskeheden. Skønheden og styrken i denne påkaldelse ligger i dens enkelhed og deri, at den udtrykker visse centrale sandheder, som alle mennesker naturligt og normalt accepterer – eksistensen af en oprindelig intelligens, som vi vagt kalder *Gud*; at den bevægende kraft bag det synlige univers er *kærlighed*; at en stor individualitet, som de kristne kalder *Kristus*, kom til jorden og legemliggjorde denne kærlighed, så vi kunne forstå den; at både kærlighed og intelligens er virkninger af det, som kaldes *Guds vilje*; og endelig den selvindlysende sandhed, at det kun er gennem *menneskeheden* selv, at den guddommelige plan kan virkeliggøres.

Alice A. Bailey

Arkanskolen giver interesserede mulighed for at uddanne sig til discipel i den nye tidsalder.

Den tidløse visdoms principper tilegnes gennem esoterisk meditation, studium og tjeneste som livsform.

Arkanskolens studiemateriale foreligger ikke på dansk, men forefindes på hovedsprogene.

Skriv til en af nedenstående adresser efter nærmere oplysning.

Arcane School
Suite 54
3 Whitehall Court
London SW1A 2EF
England

Ecole Arcane
1 Rue de Varembe (3e)
Case Postale 31
1211 Genève 20
Schweiz

www.lucistrust.org/arcane_school/

Alice A. Bailey bøger på engelsk

The Consciousness of the Atom
The Destiny of the Nations
Discipleship in the New Age, Vol. I
Discipleship in the New Age, Vol. II
Education in the New Age
The Externalisation of the Hierarchy
From Bethlehem to Calvary
From Intellect to Intuition
Glamour: A World Problem
Initiation, Human and Solar
Letters on Occult Meditation
The Light of the Soul
Problems of Humanity
The Reappearance of the Christ
The Soul and Its Mechanism
Telepathy and the Etheric Vehicle
A Treatise on Cosmic Fire
A Treatise on the Seven Rays:
 Vol. I Esoteric Psychology
 Vol. II Esoteric Psychology
 Vol. II Esoteric Astrology
 Vol. IV Esoteric Healing
 Vol. V The Rays and the Initiations
A Treatise on White Magic
The Unfinished Autobiography
The Labours of Hercules
A Compilation on Sex
The Animal Kingdom (A compilation)
Death: The Great Adventure (A compilation)
Ponder on This (A compilation)
The Seven Rays of Life (A compilation)
The Seventh Ray – Revealer of the New Age (A compilation)
Serving Humanity (A compilation)
The Soul, the Quality of Life (A compilation)
Master Index of the Books of Alice A. Bailey

www.lucistrust.org